

ANGYALI GYŐZELEM

WENDY HIGGINS

2009. június
Dream
válogatás

WENDY HIGGINS

**ANGYALI
GYŐZELEM**

Dream

válogatás

írta: Wendy Higgins

A mű eredeti címe: Sweet Reckoning

Fordította: Béresi Csilla

Szerkesztő: Vájná Gyöngyi

Nyelvi korrektor: Papp Ferencné

Műszaki szerkesztő: Szuperák Attila

© Wendy Fliggins 2014 © Béresi Csilla 2015 © Maxim

Könyvkiadó Kft. 2015

A kiadvány a HarperCollins Publishers engedélyével készült.

Borítófotó: © Howard Fluang ISSN: 2063-6989

ISBN: 978 963 261 619 3, kiadói kód: MX-908

A műben szereplő idézeteket fordította: Lányi Viktor, Révay

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H Tel.: (62) 548-444, fax:

(62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu

Felelős kiadó: Puskás Norbert Nyomda: Aduprint Kft.,

Felelős vezető: Tóth Béláné

*Autumn-nek és Caydennek, legjobb legkedvesebb, befejezetlen
műveimnek*

ELŐSZÓ

A vegasi koktélbárban egyetlen élő lélek sem sejtette, hogy démonok vannak közöttük. Egyetlen lélek sem gondolta, hogy a négy úr, akiket a vendégek elismerő vagy épp gyűlölködő pillantásokkal méregettek, a pokol legjobb munkásai közé tartoznak. A földi halandók megérezték vonzerejüket – hatott rájuk megnyerő arcvonásaik titokzatossága és kisugárzása –, és úgy csábította őket, akár a pillangókat holmi élénk színű, mérgező nektár.

Pharzuph, Astaroth, Mammon és Melchom mosolytalanul feszített vadonatúj öltönyében. Martinit vagy skót whiskyt kortyolgattak, és az előző esti eseményeket tárgyalták. Négy nő hurcoltak el Melchom magánszigetére, a kaliforniai partvidékre, ott hetyegtek velük, majd miután megígérték, hogy visszaviszik őket Vegasba, faképnél hagyták mindet a dokkoknál.

– Szívesen megnézném, hogyan magyarázkodnak ezek a libák a férjüknek vagy a vőlegényüknek – jegyezte meg nevetve Astaroth, a házasságtörés hercege, miközben távoztak.

A mulatságnak és játszódnak azonban vége volt, ideje volt dologhoz látni. Elgondolkozva ültek ott, és azon töprengtek, hogy árulók vannak önnön soraikban és gyermekeik között.

Mammon, a kapzsiság hercege szórakozottan lötykölte whiskysében az olvadozó jeget, és a fiára gondolt, akit megölt a szigeten. Pedig évszázadok óta Flynn volt a legkedvesebb óriásgyermeke, és most, lám, kiderült róla, hogy hálátlan áruló. Még mindig bántotta a dolog. Különben is, évek óta nem tapadt vér a kezéhez, és az eset rossz kedvvel töltötte el... nem mintha valaha is hajlandó lett volna beismerni ezt pokolbéli fivére előtt.

– Tegnap este előtt semmi jelét nem adta lázadásnak? – érdeklődött Melchom, az irigység hercege.

– Nem. – Mammon felemelte és fenéig ürítette a poharát, majd grimaszt vágva az asztalra csapta.

– Ideje elmondanunk a többi hercegnek. Még ma este összegyűlünk – fonta össze karját a mellkasán eltöprengve Pharzuph.

– Egyesek már elmentek a városból. Mint például Belial – mondta Melchom.

– Majd visszahívjuk őket – horkant fel Pharzuph. – De ne hagyjuk, hogy Belial gyanút fogjon. Hadd higgye, hogy csupán az óriásokat vádoljuk engedetlenséggel.

Astaroth végigsimította vállig érő szőke haját, aztán elővette a mobilját, és tárcsázott. Társai éles természetfeletti hallásukkal füleltek a beszélgetésre.

– Igen? – szólt bele a vonalba valaki franciás kiejtéssel.

– Rahab testvér, hívd vissza a hercegeket Vegasba! Híreink vannak a számukra.

Rahab egy pillanatig nem válaszolt.

– Nagyon helyes – mondta aztán.

– Még valamit – folytatta Astaroth. – Arról a régi próféciaáról kérdezlek.

– Mit akarsz tudni róla? – emelte fel a hangját Rahab.

– El tudnád ismételni a számunkra?

– Várj csak... hogyan is van – Rahab hangja reszelőssé vált az undortól. – Egy napon tiszta szívű óriás támad, a földről a pokol mélyére taszítja a démonokat, akik ott is maradnak az idők végezetéig.

Az asztaltársaság elnémult. A démonok szemlátomást rosszul érezték magukat.

– Mennyire tartod mindezt hihetőnek? – kérdezte Astaroth.

– Magától Lucifertől tudom.

A négy herceg szótlanul összenézett a bár hangzavarában. Pharzuph kivette a mobilt Astaroth kezéből, és halkán beleszólt.

– És honnan tud erről a mi urunk?

– Kételkedni mersz a szavaiban? – sziszegte Rahab vészjóslóan.

Pharzuph azonban továbbra is megőrizte a hidegvérét.

– Ne légy nevetséges! Csupán az informátorának nem hiszek – mondta lassan, amely a félelem szikrájáról sem árulkodott.

Rahab hallgatott, aztán vonakodva bevallotta:

– Egy suttogó volt. Az egyik légionárius.

A hercegek ismét kétkedő pillantásokat váltottak. Ezért is nem hitt senki a próféciaának. Képtelenségnek tűnt, hogy egy nyamvadt légionárius értékes ismeret birtokába juthatna, vagy ha igen, pontosan el tudná ismételni.

– A prófécia igenis igaz! – üvöltötte Rahab a telefonban. – Két évezrede szajkózom nektek, idióták, hogy ne bízzatok meg az óriások nemzetségében! De miért pont most hozzátok ezt elő? Mi történt?

– Hamarosan bővebben is kitárgyaljuk, mire jöttünk rá, testvér – nyugtatta meg Pharzuph.

Rahab halkán felmordult, mielőtt szétkapcsolta a vonalat.

– Rendben. Mi akkor a terv? – tudakolta Astaroth.

– Először is kiderítjük, követte-e a csúcstalálkozón kiadott utasításainkat Belial és a kölyke. Utánanézünk, szűz-e még. Ő a leggyanúsabb az összes óriás közül. A világosság angyalai korábban soha nem ütötték bele az orrukat az ügyeinkbe, csak kizárólag most, az ő védelmében.

Melchom az asztalra könyökölt.

– Hogyan győződünk meg arról, hogy megőrizte-e a tisztaságát? Pharzuph arcán gonosz mosoly terült szét.

– Hagyjátok ezt rám.

– És mi lesz, ha még szűz? – kérdezte Melchom.

– Azonnal megöljük, még mielőtt azok az átkozott angyalok újra beavatkoznának. – Pharzuph kiitta a martinijét, és szemezni kezdett egy nővel, aki lopva felé nézegetett. – Aztán kivárjuk, hogyan fogadja a hírt Belial. Ezzel megbizonyosodhatunk arról, összeszűrte-e a levelet az óriásokkal, vagy nincs köze hozzájuk.

– Ennek semmi értelme – dörgölte meg a homlokát Mammon. – Hiszen az egész bagázst figyeltettük a csúcstalálkozó után.

– Pontosabban csak az év első felében – igazította ki Astaroth. – A jelek szerint azóta lendültek működésbe.

– Akkor most újra rájuk szállunk. És nem hagyjuk békén őket addig, amíg biztosat nem tudunk.

– Lucifer nem lesz elragadtatva, hogy a légionáriusainak megint az óriásnépet kell őrizniük, ahelyett, hogy az emberekkel foglalkoznának – csóválta a fejét Melchom. – A csúcstalálkozó után is hogy kikelt magából, amiért csak az energiánkat pazaroltuk.

– Rendben – sóhajtott fel Pharzuph. – Egyelőre nem csődítjük össze a suttogókat. Mindenekelőtt azt döntsük el, mi a helyzet Belial lányával.

Valamennyien egyetértően bólogattak. Pharzuph végül felállt.

– Élvezzük ki néhány órára Vegast a gyűlésünk előtt. – Megindult a nő felé, aki vörösbe borult aurával, megbűvölve nézett szembe igéző kék szempárjával. – Ez a világ legjobb melója – suttogta, mintegy önmagának.

„Ha szeretünk, vagy szerettünk, ez elég... Az élet kagylójának sötét redőiben más gyöngyöt nem találhatunk. ”

Victor Hugó: A nyomorultak

ELSŐ FEJEZET

LÁZBAN ÉGVE

Abban a pillanatban, amint elhagytam Los Angeles, egész bensőm lángot fogott: ehhez fogható, céltudatos, emelkedett lelkiállapotot eddig soha nem tapasztaltam. Soha többé nem nézem tétlenül, hogy a hercegek kioltsák valaki életét. Elvesztettük Flynn, a Kapzsiság hercegének fiát. A tulajdon apja ölte meg, amikor rájött, hogy elárulta a démonokat. Soha nem leszek képes feledni, milyen nyomorult érzés volt a móló alatt kuporogni a vízben azon a szigeten, miközben a hercegek dorbézolását hallgattuk. Örökre az agyamba égett ez az emlék.

Mi, az óriások népe rendeltettünk arra, hogy megszabadítsuk a földet a démonoktól, és engem jelöltek ki vezérüknek.

Ennek tudata fogott szikrát, és gyújtotta lángra a véremet. Noha semmi nem volt még biztos, soha nem éreztem magam erősebbnek és célratörőbbnek. Mindennek a szerelem és a szeretet volt az oka... az élet lényege, amit a pokol hercegei gyöngeségnek tekintettek. Gőzük sem volt arról, mekkora erőt adhat ez az embernek.

Szerettem Kaidan Rowe-ot, és ő is szeretett engem.

Szerettem Pattit és aput. Tudtam, hogy akár az életüket is áldoznák értem.

Szerettem az óriásokat, és meg akartam szabadítani őket apjuk zsarnokságától.

Szerettem, hogy az ember végső soron jó, és démoni ráhatás nélkül jobb jövő vár rá.

Először fordult elő velem, hogy nem kételkedtem magamban. Mikor Pattit átöleltem az atlantai reptér előtt, ahol rám várt, másnak éreztem magam, mint aki egy hete elvált tőle. Elhúzódva az arcomba nézett. Félresimította a hajamat, és némán bólintott, mintha mindent értene. Ideje volt, hogy elfoglaljam a helyem a világban. Hogy végrehajtsam a küldetésemet. Patti szeme könnybe lábadt, keblét azonban anyai büszkeség dagasztotta.

Igen, elérkezett az idő minderre, és az ő támogatása a világot jelentette számomra.

A hazaúton megszólalt a mobilom. Apu számát láttam meg a kijelzőn, és a szívem vad vágtába kezdett.

– Halló? – szóltam a telefonba.

– Ma estére újabb gyűlést hívtak össze Vegasban – hallottam meg dörögő hangját. – Lehet, hogy ez lesz az utolsó alkalom, amikor biztonságosan beszélhetsz a többiekkel. E-mailen megírom a részleteket. Vigyázz magadra!

Még mielőtt egy kukkot szólhattam volna, bontotta a vonalat.

Újabb gyűlés. A hercegek aztán nem henyélnek! Ez a tudat megingatta egy szemernyt a korábbi önbizalmamat. Reméltem, hogy a többi óriás és én megússzuk, ami készülóban van.

Felhívtam Kaidant, akit James Bond után szabadon Jamesként vettem fel a névjegyzékembe. O válaszította magának ezt az álnevet. Engem a koncerten összeszedett bombázóként írt be.

Beütöttem az okostelefonomon a videochat opciót.

Kaidan nyomban jelentkezett, és megkérdezte:

– Az öltözék tetszőleges?

Erre fejcsóválva elpirultam. De azért jó volt látni, hogy bajban is humoránál marad. Persze, lehet, hogy mégsem vicc volt.

– Mi van, csak nem flörtölsz? – villantotta rám a szemét Patti, aki eddig az utat figyelte a volán mögött.

Sietve töröltem Kaidan válaszát.

– Olyan fura ez az egész – mondtam.

Két éven át vártam, hogy Kaidan viszonzozza az érzéseimet.
Most azonban már a fiúm. A fiúm! Hát nem hihetetlen?

Patti megszorította a kezem.

– Élvezd ki, angyalom! Minden egyes percét!

Megfogadtam a tanácsát.

Hazaérve első dolgom volt, hogy elolvastam az e-mailjeimet.

Apu ezt írta:

Utólag felvettek a Virginiai Műszaki Egyetemre, amely Virginia államban, Blacksburgben működik. Négy óra kocsútra van D.C.-től, ahol én lakom. Egyágyas szobában kaptál helyet. Csak a legszükségesebbet pakold össze. Három héten belül indulnod kell.

– Patti! Gyere, ezt nézd!

Befutott, a vállam fölött elolvasta az e-mailt, aztán hátulról átölelt.

– Virginia hegyei – suttogta. – Jól hangzik, te kis egyetemista. De még mennyire hogy jól hangzott! Kivált az, hogy ő is a közelemben maradhat a saját otthonában, tisztes távolságban az Atlantában időző Pharzuph hercegtől. Fogalmam sem volt, milyen régóta dolgozott apu ezen a terven, és hány ismeretséget kellett megmozgatnia, hogy keresztülvigye.

Most már csak Jay-jel és Veronicával szerettem volna közölni a hírt, mivel tudtam, hogy őket hiányolom majd a legjobban Georgiában.

Patti elment, hogy megfőzze a vacsorát, én pedig párnáimra dőlve ölembe vettem a laptopomat. Bejelentkeztem a videochat szerverre. Reszketve mentem rá Kaidan számára. Megjelent a képernyőn, nekem pedig elakadt a lélegzetem.

– Á, megvan az én madárkám!

Mezítelen felsőtesttel ült az íróasztalánál, szögletes arcvonásait nedves haj tincsek ölelték körül, állán borosta serkent, kék szeme szinte perzselt az éteren keresztül.

Hú... nem volt akármilyen. Már bántam, hogy nem törődtem jobban a külsőmmel; legalább ajakfényt kenhettem volna a számra.

– Helló – rebegettem elfogódva, mert még így, a távolból is lányos pirulásra készítetett. Alig tudtam levenni szemem a mellkasáról és arról, ami kilátszott feszes hasizmaiból. – Ugye, nem vagy anyaszült meztelen?

– Felálljak? – szaladt magasba sötét szemöldöke.

– Ez komoly? – kerekedett el a szemem. – Tényleg pucér vagy?

– Most zuhanyoztam, aranyom – vigyorodott el a megbánás legcsekélyebb jele nélkül.

Ugyan már, gondoltam, csak ugrat.

– Bebizonyíthatom – folytatta. – Biztonságos szórakozás – kacsintott hozzá, amitől menten nyakig elpirultam. A zárt ajtó felé pislogtam. Kaidan felnevetett. – Látom, komolyan fontolóra vetted.

– Nem – mondtam, és megpróbáltam megállni, hogy el ne mosolyodjam. – Csak nem szeretném, ha Patti meghallaná, milyen mocskos a szád. Most pedig dugulj el, és hallgass végig!

Közöltem vele, hogy egyetemre megyek. Bólintott, és vizes haját hátrasimította az arcából.

– Helyes. Örülök, hogy elmész innen. Minél hamarább, annál jobb.

– Hogyne, persze. – Ijedtemben az ajkamba haraptam. – Mégis mit gondolsz, mikor jönnek értem?

– Nem tudom – sötétült el az ábrázata. – Talán nem kéne kivárnod azt a három hetet. Például hotelbe is költözhetsz.

– Majd meglátom, mit mond apu a ma esti gyűlésük után.

Hosszan néztük egymást.

– Átkozottul csinos vagy! – suttogta rekedten és izgatóan.

Egész testem felhevült. Kai aztán értett a csajok befűzéséhez.

Csábosan rezgettette a szempilláit. Szerintem magától ment ez neki. Hirtelen félszeg lettem. Ez a srác még az ország túlsó végéről is tökéletesen veszélyes volt.

– Viselkedj, Kai! – A hangom jobban felforrósodott, mint szerettem volna.

– Hiszen egy szót sem szóltam.

Megnyalta az ajkát. Eszembe jutott, hogyan járt a szája a testemen még néhány napja. Mindössze egy napja váltunk el, de máris úgy éreztem, mintha időtlen idők óta szakadtunk volna el egymástól.

– Oké, hagyj ezt abbal – szóltam rá.

– Mármit mit? – vigyorodott el.

Mintha nem tudta volna. Kaidan Rowe minden volt, csak ártatlan nem. Pontosan tudatában volt a vonzerejének.

Mögötte az éjjeliszekrényen megszólalt a telefonja.

– Egy pillanat, aranyom.

Megpördült a székén, és amikor felállt, kőkemény pucér fenekében gyönyörködhettem. Halkan felsikoltottam, majd kuncogni kezdtem, és eltakartam a szemem. Blake az – mondta.

– Te tényleg tök pucér vagy! – horkantam fel.

– Hiszen mondtam, nem igaz...? Helló, haver, mizújs...? Épp Annával dumcsizom. Nem, nincs semmi új. Talán ma este még lesz... Igen, akkor később.

Motozás hallatszott a vonalban.

– Kinyithatod a szemed – hallottam meg Kaidan hangját.

Ujjaimon átkémlelve már csak jóvágású arcát láttam. Elvettem a kezem a szemem elől. Megpróbáltam komoly képet vágni.

– Gonosz vagy!

– De neked bejövök így. – Hátradőlt a székén, és az íróasztalra fektette méretes lábát. – Te is kipróbálhatnád valamikor kicsi Ann. Persze csak velem.

Felvett egy tollat, és pörgetni kezdte az ujjai között. Közben végig nem vette le rólam a szemét. Egyedül tőle telt ki, hogy anyaszült meztelenül üljön a kamera túloldalán, és fikarcnyit se izgassa. Engem annál jobban... zavarba hozott.

Felsóhajtott, miközben mellkasa lassan megemelkedett és lesüllyedt. Letette a tollat.

– Rólad álmodtam az éjszaka. Hogy még itt voltál velem.

Kezemre fektettem az arcom, és hagytam, hogy átjárjanak

a szavai, amelyek úgy megmelengettek, mint a napsütés. Még mindig alig hittem el, hogy közel enged magához... hagyja, hogy szeressem... hogy összetartozzunk.

– Köszönöm – mondtam.

– Azt, hogy rólad álmodtam? – kuncogott fel, mire elmosolyodtam.

Fura volt videón keresztül dumálni. Úgy éreztem, hogy a távolság jobban kiszolgáltat neki, mint hittem.

Így minden szó és gesztus jelentősége a sokszorosára nőtt.

– Mindent köszönök.

– Nem, gyönyörűm. Én mondok köszönetét neked.

Megint szótlánul néztük egymást. A másodperc egy törtrészére még a pucérságáról is elfeledkeztem. Annál jobban eszembe jutott utána.

– Most meg mi van? Miért nézel így? – kérdezte.

Bárcsak ne jönnék olyan könnyen zavarba, gondoltam. Oldalra gördítette a székét. Hallottam, hogy feláll.

– Rendben van, aranyom. Annál jobb.

Felvett valami futógatyát, aztán lehajolt, hogy lássam a V vonalát a csípőjénél.

Csörgött a nyálam.

– Hanem, tudod, ez nem igazság – mondta, mialatt leült, és ismét felém fordult.

– Mi nem az?

– Hogy te kétszer láttad a hátsómat. Én viszont egyszer sem a tiedet.

Zavartan ingattam a fejemet. Égett az arcom, és már sehogyan sem akart eltűnni róla a pirosság.

– Na, muti! Csak egy pillanatra.

– Nem! – nevettem el magam. – Tudod, szívi, kezdesz az idegeimre menni. – Haragot míméltem, ő azonban tovább nevetgált. A szeme körül ezernyi mosolyránc képződött... csuda szexi volt. Eddig nem dévajkodott még velem ilyen gátlástalanul... vélhetőleg, a technika nyújtotta biztonsági háló tette most vakmerőbbé.

Nem lenne nehéz hozzászokni.

Szükségem is volt erre, ha nem akartam örökös pírban égni, és elbűjni előle.

Felpityegett a mobilom. Megnéztem az üzeneteimet. Marna küldött egyetlen kérdőjelet.

– Kitől kaptál SMS-t? – kérdezte Kaidan idegesen.

– Márnától. Várj egy kicsit, vissza kéne őt hívnom.

Az ikreknek sejtelmük sem volt arról, mi történt a szigeten. Nem tudták, hogy hajszál híján lefüleltek és elkaptak minket. Megreszkettem a gondolatra, mennyire fáztam a vízben a stég alatt, mialatt a hercegek fölöttünk lépkedtek a zsákmányukkal. Aztán kinyírták Flynn-t, és kivonszolták a nyílt tengerre...

Elszorult a gyomrom, amint újra magam elé képzeltem a jelenetet.

A csajoknak tudniuk kell, mekkora veszély leselkedik rájuk, hiszen az apjuk csúcstalálkozón lesz, és se Blake, se Kaidan, se Kopano nem lesz napokig a közelben.

Marna azonnal felvette.

– Helló, én vagyok az – mondtam.

– Jól vagy? Mi a túró folyik itt?

Tudtam ugyan, hogy a hercegek az esti összeröffeléssel vannak elfoglalva, mégis veszélyesnek tartottam bármit kitálalni egy telefonbeszélgetés során.

– Semmi jó – feleltem. – Egy *tételnek* annyi, leírhatod – fogalmaztam rébuszokban.

Nem esett le neki azonnal a tantusz, és amikor igen, felhördült izgalmában.

– Nagy ég! – Ereztem, hogy legszívesebben kifaggatna a részletekről, de nem tette. Ehelyett azt mondta: – Most Miami-ban vagyunk, két napig szabadságon. Ne ugorjunk át hozzátok?

– Jó lenne.

Megkönnyebbültem, hogy mindent személyesen megbeszélhetünk.

Miután bontottam a vonalat, és ismét Kaidan felé fordultam, minden jókedvem elpárolgott.

– Minden oké – mondtam halkan. – Minél hamarabb megszabadulunk tőlük, annál jobb.

A fogát csikorgatta. Jobb szerettem volna, ha megosztja velem, mire gondol.

– Mi aggaszt, Kai?

– Engem csak egyvalami aggaszt – nézett rám kék szemével, hogy szinte sütött a tekintete. – Hogy téged elveszítelek. – Fájdalom és félelem suhant át az arcán. Nekem is megreszketett a szívem attól, ami ránk vár. Mindketten tudtuk, mibe vágtuk a fejszénket.

– Esküdj meg, hogy óvatos leszel, Anna! Csak semmi fölösleges hősködés, érted?

– Megígérem. Nem áldozom fel magam csak úgy, a semmiért. Túl akarom élni ezt az egészet. Meg akarok szabadulni tőlük, és tovább élni az életemet. Veled.

Nyomban megenyhültek az arcvonásai, tetszhetett hát neki az ötlet.

Újra felpityegett a mobilom, megint SMS érkezett.

– Jay az – mondtam.

Otthon vgy +’?

Ign – feleltem.

GyR át.

Homlokomat ráncoltam aggodalmamban.

– Mi a baj? – kérdezte Kaidan.

– Fogalmam sincs. Azt akarja, hogy átmenjek hozzá.

– Menj akkor. Én egész éjjel itt leszek. Jelentkezz be, ha visszaértél.

Hálás mosollyal néztem rá.

– Rendes srác vagy.

– Csipkedd magad, szivi – vigyorodott el. – Ja, és kérdezd meg a nevemben Jay-tól, miért nem biliá尔多znak a DJ-k.

– Oké. És mi a poén?

– Mert mindig mellétalálnak – vont a szemöldökét, reménykedve, hogy értem a csattanót.

– Ahá – sikerítettem ki egy hamis mosolyt.

– Nem elég vicces? – kámpicsorodott el.

– Hát nem – nevettem el magam. – Neki azonban ennyi is megteszi.

Mosolyogva jelentkeztünk ki, aztán Jay-hez indultam.

MÁSODIK FEJEZET

KEZDŐDIK

Beengedtem magam Jay ajtaján. Ő és Veronka a szoba másrészt pontján foglalt helyet: ő a számítógépe előtt ült, Veronica pedig az ágyon hevert, és a fejét az ágyvégnek támasztotta. Mindkettőt a szomorúság tengerészkek burka vette körül. Veronica aurájában a cseppnyi szürke idegességet jelzett. A kettejük közt érezhető feszültségből és távolságból menten tudtam, hogy nincsenek már együtt.

– Szia – üdvözölt Veronica.

Leültem az ágy szélére.

– Szia.

– Te akarod elmondani? – nézett kérdőn a barátnőmre Jay.

Veronica az ajkába harapott.

– Képzeld, pizszok jó híreim vannak! Azért nem szóltam eddig erről, mert nem tudtam, hogyan döntök, végül azonban úgy határoztam, hogy élek a lehetőséggel. Ebben a szemeszterben Spanyolországba megyek tanulni.

– Spanyolországba! – nevettem rá akaratom ellenére. Tényleg tök jó hír volt. Totál el tudtam ott képzelni Veronicát.

Hanem ekkor megláttam, milyen arcot vág mindehhez Jay, és menten megcsappant a jókedvem.

– Ó...

Szavaimat süket csönd fogadta.

– Gondolom, nehéz lesz ekkora távolságból fenntartani a kapcsolatokat – kockáztattam meg a kérdést.

– Nemcsak ez a gond, az időbeosztásunk is eltérő – magyarázkodott Veronica. – Jay éjszaka melózik, és engem is lefoglal majd a sulis...

Tudtam azonban, hogy nem csupán az idő és a távolság itt a baj. Hónapok óta minden jel a szakítás felé mutatott. Most egyikük sem tűnt meglepettnek vagy dühösnek, csupán csak szomorúak voltak.

– És mindketten jól vagytok? Nincs semmi hézag?

Jay elmélyülten markolászta a farmerjét.

– Nagy lehetőség ez neki, tudod. Nem hagyhatja ki – mondta. Veronicára néztem, akinek auráján egy pillanatra átsuhant a büntudat világosszürkéje, de aztán nyomban el is enyészett.

Az ágyra mutattam velem és Jay-jel szemben. Veronica rogyadozó lábbal jött oda hozzánk. Félkörben ültük. Ez a közelség világosabbra változtatta Jay auráját.

– Szeretlek benneteket, srácok! – mondtam halkán. Veronica továbbra is az ajkát harapdálta. – Nem haragszol rám a sulis miatt? Tudod, azt terveztük, hogy együtt lakunk majd...

– Semmi gond. – Noha gázos időzítés volt, muszáj volt előhozakodnom a mondandómmal. – Ami azt illeti, nekem is híreim vannak.

Várákozva néztek rám.

– Végül is nem a Georgiai Műszaki Egyetemre megyek. Apu Washingtonba költözik. Közel szeretnénk maradni egymáshoz, ezért benyomott a Virginiai Műszaki Egyetemre. Patti is utánunk jön.

– Hogy mi? – hűledezett Jay.

– Húha! – lelkesedett be Veronica.

– Tudom. Az egész tök gyorsan történt, de azt hiszem, változásra van szükségem. Nekem is és apunak is.

– Apám, ez kész örület! – üvegesedett meg Jay szeme egy pillanatra. – Mind a ketten itt hagytok.

Veronica és én egyszerre borultunk a nyakába, mire ő is átkarolt minket. Ez lesz az utolsó csoportos ölelkezésünk, gondoltam.

Mikor elhúzódtunk egymástól, valami megváltozott közöttünk. Annak tudatából származott, hogy soha többé nem kapjuk vissza a régi énünket. Vagy elfogadjuk az elkerülhetetlent, és azon leszünk,

hogy a változások ellenére is megőrizzük a barátságunkat, vagy hagyjuk, hogy közénk ékelődjön a távolság és az idő múlása. Jay keményen megmarkolta a kezem. Ebből tudtam, hogy ő soha nem távolodik el tőlem. Legalábbis a lényeget illetően nem. Veronica tekintete ezzel szemben... máris a holnapot fürkészte. Nem kárhoztathattam, amiért izgalomba hozza a jövője, és alig várja, hogy elkezdődjön.

Letöröltem a kibuggyanó könnyeimet, Veronica meg a vállamba boksztolt.

– Úgy, szóval végképp összejöttetek Kaidannal? Már úgy értem, igazából.

Az, hogy témát váltottunk, enyhített feszélyezett hangulatunkon. Megpróbáltam elfojtani széles mosolyomat. Elfelejtettem, hogy részegen már megírtam SMS-ben kettejüknek, mi az ábra. Nincs értelme tagadnod, tudjuk, és kész – húzta ki magát Jay hirtelen megélénkülve. Aurájának sötétjébe most narancssárga fénycsóva hasított. – Halljam, hogy történt? Még csak arról sem tudtam, hogy Los Angelesbe mentél.

– Kész tébolyda volt az egész.

Törökülésbe helyezkedtem az ágyon.

Úgy tudták, hogy apu Kaliforniában él. Utáltam féligazságokkal etetni őket, mégis ez lett belőle.

– Apu elvitt repcsin egy látogatásra. Valójában csak Blakeet készültem felkeresni, de Kai is ott volt.

Mindketten hüledezve pislogtak rám.

– És? Mi történt aztán? – firtatta tovább Veronica.

– Eleinte huzakodtunk, mert tisztáznunk kellett egyet mást. Például féltékeny volt, mert smároltam Kopanóval...

– Hogy kivel? – rikkantottak fel egyszerre.

Hoppá, jobban meg kell gondolnom, mit mondok.

– Mikor smároltatok? – Veronica gyakorlatilag az ölemben ült. Láthatóan addig nem nyugodott, míg a legapróbb részletet is ki nem csikarja belőlem.

– A karácsonyi szünetben.

Egy gardróbban, Ausztráliában, ahová azért kerültünk, hogy megszerezzük szövetségesünknek Flynn. Az egész emléket mostanra beszennyezte a tudat, hogy Flynn halott.

– Miért nem mondtad el ezt az egészet? – fonta össze a karját maga előtt harciasán Veronica, akinek harag sötétítette el az auráját. Mikor azonban szembesítettem azzal, hogy ő meg Spanyolországot hallgatta el előlem, leengedte a karját, és a büntudat szürkéje felhőzte körül az alakját.

– Rossz volt a lelkiismeretem – vallottam be. – Ő csak egy barát, és nem akartam, hogy így legyen. Mindent összekutyultam.

Ráadásul azt is sejtettem, Kaidan kitér a hitéből, ha megtudja a dolgot.

– Haverok össze szoktak kapni nőügyeken – morogta Jay, de őt is feldobta a pletyka.

– Na, igen – nevettem fel szárazon. – Jobbára így is van. De aztán kibeszéltük a dolgot Kai-jel... és, nem is tudom, mindketten úgy határoztunk, hogy fátylat borítunk a múltra.

– Most pedig együtt vagytok – mondta Veronica, de valahogyan távoli volt a hangja.

Mindhárman elhallgattunk. Igen, Kai meg én mostanra együtt voltunk, Veronica és Jay azonban nem.

Megszólalt Veronica telefonja.

– Az apám – nyögött fel. – Mennem kell. Meghívta hozzánk vacsorára a munkatársait, és az egész családot hazarendelte.

Az apja. Legfőképpen ezért akart elmenni hazulról.

– Hívj fel később! – suttogtam.

– Felhívlak. Mindent el kell mondanod.

Ahogy Jay felé fordult, újra mindkettőjük aurája csüggeteg tengerészkék színt öltött, amibe a szorongás szürkéje keveredett.

– Látjuk még egymást?

– Hogyne, miért ne.

Veronica csak egy szívdobbanásnyi idő után fordult el, hogy induljon.

– Jól vagy? – sűgtam oda Jay-nek. Fáradtnak látszott.

– Nem is tudom. Tudtam persze, hogy nem tarthat ez örökké, mégis szívás.

Aurájában a veszteségérzet fájdalma kavargott. Fel szerettem volna vidítani.

– Kaidan küldött neked egy viccet.

Ez azonnal világosabbra festette a színeit. Érdeklődéssel hallgatta végig a sületlen viccet. A poénra pislogott egyet, és nem nevetett.

– Elégedjen meg azzal, hogy jól néz ki, és hagyja a poénkodást a hozzám hasonló átlagos srácokra.

– Nevetve oldalt gurultam az ágyon, és ő is velem nevetett.

– Apám, piszok jó érzés, hogy valamiben végre nem ő a legjobb!

– mondta, miközben lassan magamhoz tértem.

Nem akartam még elválni tőle, ezért megkérdeztem:

– Ne menjünk el pizzázni vagy akárhová?

Patti ugyan javában főzte otthon a vacsorát, de tudtam, hogy ha felhívom, meg fogja érteni a helyzetet.

– Jó is lenne, öreglány, de nem tehetem. Le kell nyírnom a füvet. Ne félts te engem! Csalánba nem üt a menykő – bőkött oldalba játékosan.

– Felhívhatlak később?

– Persze. – Felállt és valamiféle kivénhedt teniszcipőbe bújtatta a lábát. Aztán megragadta kifakult Braves sityakját, és a fejébe nyomta. Mielőtt búcsúzóul összeöleleztünk, összecsaptuk a tenyerünket.

Hazafelé a régi szép időkre gondoltam, amikor még jártak Veronicával. Eszembe jutott, hogy a múlt nyáron a barátnőm fotókat mutogatott a mobilján. Amikor az egyikhez ért, felsikoltott, és közel fogta magához a mobilt, miközben a szégyenkezés szűrkéje gomolygott körülötte.

Hát igen... a másodperc egy törtrészéig láttam Veronicát majdnem meztelenül. Életemben nem láttam még ilyen mélyen elpirulni.

– Basszus! Totál abban voltam, hogy mindet kitöröltem – morogta.

– Huh... és miért... várjunk csak... Jay-nek küldted el ezeket a fotókat?

– Ez nem olyan... úgy értem... csak szórakoztunk... járni kezdtünk!

Felkuncogtam, aztán már együtt neveltünk. A nevetés elűzte a döbbenetét és a feszültséget.

Veronica minden jel szerint megbízott Jay-ben. Agyalni kezdtem, vajon meglephetném-e Kai-t valami hasonlóan pajzán fotóval?

Akkor is ezen agyaltam, mikor már a kocsiból kiszállva megindultam felfele az apartmanházunk betonlépcsőjén. Patti autóját sehol sem láttam. Vélhetőleg dobozokat szedett össze a környéken a költözéshez.

Az ajtónk előtt fura előérzet lett úrrá rajtam. Ide-oda járt a szemem, és zakatoló szívvel kutattam suttogók után, de egy szálat sem láttam. Végignéztem a lépcsőn. Ott sem volt semmi.

Reszkető kézzel csúsztottam a kulcsot a zárba, de az ajtó már nyitva volt. Fura, gondoltam. Patti mindig zárta az ajtót. A szívem még vadabb vágta kezdett, ahogy sortom zsebébe nyúltam a késemért, amit ott tartottam. Másik kezem kitapogatta a retikülömben az Erény Kardjának bőrtokba bújtatott markolatát. Belöktem az ajtót, és megálltam a küszöbön. Jófajta vacsorailat csapta meg az orromat.

– Van valaki itthon? – szoltam bele a csöndbe.

Semmi rendhagyót nem láttam a lakásban. Megmarkoltam a kést, és a nappaliba mentem. Sehol senki. Beléptem, becsuktam az ajtót magam mögött, majd lassú léptekkel körbejártam a lakást – a konyhát, az erkélyt, a fürdőszobát, a gardrób –, nem volt nyoma behatolásnak. Csak a szobámban tört rám a pánik.

A szennyes kosár a földön hevert, a cuccaim a padlón heverték. Minden porcikám riadót fűjt, agyam is harckészültségre állt át. Ennek ellenére meglepődtem, mikor egy teljesen feketébe öltözött, rövidre nyírt hajú pasi ugrott elő az ajtó mögül. A több havi tréning azonban megtette a magáét.

Előre rugaszkodtam, lehajolva, hogy kibillentsem az egyensúlyából, amikor támad. Retikülöm, benne a kardmarkolattal, a falnak verődött. Sikerült talpon maradnom, miközben ő a padlón végiggurulva ruganyosán elém pattant. Mindez csökkentette kissé az önbizalmamat. Eldobtam a kést, a penge a pasi bicepszébe fúródott. Felszisszent fájdalmában. Igyekeztem nem gondolni arra, hogy életemben először szándékosan, tiszta fejjel valakit megsebesítettem.

Villámgyorsan felém rúgott. Hátrébb ugrottam, a bakancsa azonban így is eltalálta az ujjaimat. Éles, perzselő fájdalom hasított a kezembe, mire elengedtem a kést. Mostanra teljesen begőzöltem. Ahelyett, hogy meghátráltam volna, támadtam, ami meglepte ellenfelemet. Fejemmel és vállammal a bordák alatti puha húsba ökleltem. Felnyögött, és megragadta a derekam, én azonban gyorsabb voltam. Két kezemmel átfogtam a térdét, és a földre rántottam.

Erre erős kezével elkapta a csuklóm, mire eszeveszett rúgkapálásba kezdtem. Püföltem, ahol értem: a lágyékát, a mellkasát, a térdét, a csípőjét. Nyögve igyekezett kitérni az ütéseim elől. Mindkettőnkben túl sok volt az adrenalin, hogy le tudjunk állni. Egyszer azonban, mikor egy isteneset a hónaljára sóztam, feljajdult, és elengedte a csuklóm. Megfordultam, hogy elinaljak, csakhogy ekkor elkapta a bokámat, én pedig a könyökömre zuhantam. Azon nyomban a hátamon termett. Megpróbáltam lerázni magamról, de teljes súlyával rám nehezedett.

– Szállj le rólam! – morogtam fogamat csikorgatva, miközben arcom a szennyesbe ért.

– Nyughass, te ostoba!

Furcsa volt a kiejtése. Tőlem alig karnyújtásnyira megláttam a késemet. Aztán lábakat láttam, futva lépték át a küszöböt. Támadóm is láthatta ugyanezt, mert éreztem, hogy felemelkedik rólam. Ezután tiltakozó kiáltást hallottam, majd hangosan kondult valami.

A pasas legördült rólam. A fejét fogta, és üvöltött a fájdalomtól. Felnézve döbbenten láttam, hogy Patti magasodik fölénk, egyik

kezében serpenyővel, a másikban pisztollyal. Honnan a búbánatból szerzett pisztolyt?

Elengedte a serpenyőt, felszabadult kezével felsegített a földről, aztán két kézre fogva a pisztolyát, és a pasasra célzott vele. A keze remegett ugyan, az arca azonban nem sok jót jósolt.

– Ő is közétek tartozik? – sügta oda nekem.

Tetőtől napig végigmértem a betolakodót. Mellkasán nem láttam démon vagy óriásjelvényt. Földi halandó volt tehát.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Ugyanakkor határozottan nem a környékről szalajtották.

– Hívd a zsarukat! – utasított Patti.

Tettem, amit mond. Miközben rájuk vártunk, a pasi motyogni kezdett. Erősen vérzett a karja; mindenét összemaszatoalta, és a halántékán lila dudor éktelenkedett. Patti idegesen téblábolt mellette, őt láthatóan ugyanúgy kiakasztotta a látvány, mint engem.

– Kérem, ne adjanak fel! – fogta könnyörgőre a betörő. – Megöl a végén.

Újra felgyorsult a pulzusom, holott már kezdett lenyugodni.

– Kiről beszél? – kérdeztem.

Szívesen hittem volna, hogy ez valóban csak betörés volt.

– Meg fog ölni! – mondta újra a pasas.

Kinyílt az ajtó, és léptek közeledtek a nappalin át.

– Mrs. Witt – szólta be egy férfihang. – Itt a rendőrség.

– Kérve kérem magukat! – esdekelt a támadóm.

– Ide hátra jöjjenek! – kiáltott ki Patti. A padlón heverő pasasnak meg azt mondta: – Elkésétt.

A zsernyákok elvitték, majd több mint egy órán keresztül minket faggattak, és a lakást is tüzetesen átvizsgálták. A zár nem tört el, a betörő valahogyan megbuherálhatta. Profi munka volt.

– És önnek fogalma sincs, miért tört be magukhoz ez az alak? – kérdezte sokadszorra a nyomozó.

– Nem – feleltem, mert ez volt az igazság. Gőzöm sem volt arról, mit keresett itt a betolakodó. Nem az életemre tört, ebben biztos

voltam. Inkább mintha én leptem volna meg és készítettem volna támadásra őt. Keresett nálunk valamit, de az nem én voltam.

A kihallgatónk már épp eltenni készült a jegyzetömbjét, mikor újabb zsarú sétált be. Kezében műanyag tasakot tartott, benne valami kicsiny, rózsaszínű ruhadarabbal, amely homályosan ismerős volt valahonnan.

– Azt hiszem, kiderült, miért tört be az elkövető – közölte a zsarú. – Bugyit lopni.

Jesszusom! Az én hülye bugyogómat!

Patti magából kikelve hápogott, az újabb zsarnyák meg felsóhajtott, és a fejét csóválta.

– Hát maguk, lányok jócskán kikészítették az emberünket – mondta. – Általában nem javaslom senkinek, hogy bírókra keljen a támadóval, maguk azonban kivételek.

– Köszönjük, nyomozó urak – hálálkodott Patti.

Miután elmentek, csak álltunk ott, és szótlánul néztünk egymásra. Patti göndör, vörössesszőke haja ziláltan lógott az arcába. Örültem, hogy hamarosan elköltözzünk, mert az otthonunk nem volt többé biztonságos. Beszennyezte ez a támadás.

Honnan szerezted a pisztolyt? – kérdeztem jelbeszéddel, nehogy az esetleg a közelben hallgatózó hercegek vagy ellenséges óriások kihallgassák, mit beszélünk.

A papádtól.

Így már értettem. Ami azt illeti, nem jött rosszul.

Ki küldte ránc ezt a pofát? Abban a pillanatban, amint Patti befejezte a jelbeszédet, már tudtam is a választ.

Betűről betűre feleltem: *Pharzuph*.

A Bujaság hercege, a fiú apja állt az egész mögött. Azt kívánta leellenőrizni, hazudott-e neki apu a New York-i csúcstalálkozón, hét hónappal ezelőtt. Tudni akarta, szűz vagyok-e még, ez az állapot ugyanis páratlannak számított a korombeli óriáscsajoknál. Egyedül Pharzuph tudta kiszagolni ezen a módon, szűz-e valaki vagy sem. Undorodva beleborzongtam a gondolatba, de aztán erőt vettem az undoromon, és kihúztam magam.

Jól van, herceg urak, gondoltam. Kezdődik a muri.

HARMADIK FEJEZET

EGY ÓRÜLT NAP

Miután kellőképpen lenyugodtam és összeszedtem magam annyira, hogy vissza tudjak térni felforgatott szobámba, chatelni hívtam Kaidant. Töviről hegyire mindenről beszámoltam neki. Aurája nem árulta ugyan el az érzelmeit, ám olyan gyilkos tekintettel nézett maga elé, hogy az mindent elmondott. Két kezével alaposan megdörzsölte a szemét, aztán a hajába túrt.

– Ma este Vegasban találkoznak. Pharzuph bizonyára még előtte bűnjelet akart. Tűnj el onnan, kérlek!

– Már itt sem vagyunk – mondtam. – Hotelben szállunk meg. Nem mintha sokáig elbújhatnánk előlük, de legalább megdolgoztatjuk őket kicsit, ha ránk akarnak találni. Apuval is tudatni kéne mindezt, de nem merek SMS-t küldeni, amíg a gyűlésen van.

– Várj, hátha ő keres majd téged.

Bólintottam, és az ajkamba haraptam.

– Minden oké? – kérdezte.

– Igen, de azért halálra rémültem – ismertem be. – Aztán úgy beindultam, hogy totál elfeledkeztem a félelmeimről. Ezért voltam olyan jó.

– Nagyon helyes. Örülök, hogy nem blokkoltál le. És Patti is csodásán bírja a gyűrődést, nem igaz? – Könnyedén, viccelve beszélt, az arca azonban továbbra is komor maradt.

– Ahogy mondd.

– Mit akart Jay?

Elmondtam neki, hogyan állnak Veronicával, amin egy csöppet sem lepődött meg. Az óriások hozzászoktak, hogy a kapcsolatok nem tartanak sokáig. Valójában nem egy szakításnak ők is az okai.

– Ne féltsd őket, aranyom – mondta most Kaidan.

– Na, ja – suttogtam.

Korábban úgy terveztem, hogy egész éjjel fennmaradok és Kaijal beszélgetek, hisz minden együtt töltött másodperc kincset ért nekem, most azonban jobbnak láttam hamar lelépni. Túl veszélyes lett volna itt maradni.

– Menned kell – mondta Kaidan, mintha csak olvasott volna a gondolataimban. Csak néztem őt a képernyőn, arcát most gondok barázdálták.

– Szeretlek! – mondtam.

Félrebillentette a fejét, amitől nyomban kisimult az arca.

– En is szeretlek.

Ezek a szavak, így és ebből a szájból a világot jelentették számomra.

Megcsókoltam az ujjaimat, és megérintettem arcát a képernyőn. Ő is ugyanezt tette, aztán vonakodva, de bontottuk a beszélgetést.

Patti meg én sietve összekapkodtuk a menekülésre előre összekészített cuccunkat, és elhúztunk a városból. Egyórás kocsikázás után megálltunk egy motelnél. Itt azután kártyázással és kockázással ütöttük el az időt. Már kezdtünk elálmosodni, amikor megszólalt a mobilom. A szívem majd kiugrott a mellkasomból, amikor apu számát láttam meg a kijelzőn.

– Halló – szóltam bele a vonalba.

– Hol vagy? – Halk és nyugodt volt a hangja.

– Egy georgiai motelben.

– Egyedül?

– Pattivel.

– Váljatok külön egymástól! Mostantól a lehető legkevesebb időt tölthetitek csak egymás társaságában.

– Oké. – Pattire néztem, aki velem szemközt ült az ágyon. Szaggatottan szedte a levegőt, annyira felizgatta, mit hallok aputól.

– Valami történt ma éjjel.

– Ki vele, hadd halljam!

Beszámoltam arról, hogyan tört rám az az ismeretlen, és próbálta elvinni a bugyimat. Apu kitartó hallgatása semmi jót nem ígért. Időzített bomba volt.

– Ne menj többé a lakásokra!

Rekedtes hörgésétől felállt a szőr a hátamon.

– Melózik ma éjjel valaki Atlanta körzetében? – kérdeztem, a démonokra gondolva.

– Nem. Reggel mindenki útnak indul. De azért légy résen! Hamarosan újra jelentkezem.

Kinyomtam a mobilt, és Pattire néztem.

– Azt akarja, hogy ma éjjel ne maradjunk együtt. Reggel érted jövök.

Egy pillanatra megreszketett az álla, de azután megköszörülte a torkát, és bólintott.

– Kérlek, Anna, nagyon vigyázz magadra! És tedd el a pisztolyt!

– A táskájáért nyúlt, de lefogtam a kezét.

– Nem, legyen csak nálad. Jó ideje gyakorlatozom késekkel, és mindig hordok néhányat magamnál.

Hevesen átölelt. Elindultam, de hatalmas gombócot éreztem a torkomban.

Céltalanul nekiindultam a vakvilágnak. Megszólalt a telefonom. Örömmel láttam meg a kijelzőn Marna számát.

– Atlantában vagyunk. Te hol vagy? – kérdezte.

A másodperc egy törtrészéig haboztam csupán a válasszal.

– Értetek megyek.

Máskor lehetőleg elkerültem Atlanta belvárosát, hogy ne kerüljek túl közel Pharzupphoz és suttogóhadához, ma éjjel azonban a démonok vonultak Vegasba, ezért bizhattam abban, hogy tiszta a levegő. Megbeszéltük, melyik hotelben találkozunk. Egy óra múlva már az előtérben köszöntöttem az ikreket. Szeretettel megveregettem Marna soványka vállát. Gingert épp csak meg akartam ölelni, legnagyobb meglepetésemre azonban alig engedett el.

– Él még Blake? – kérdezte tompa, kongó hangon.

– Jaj, nem róla van szó! – mondtam, ahogy elhúzódtam tőle. Behunyta a szemét, és hatalmasat sóhajtott. – Ne haragudj, Ginger! Nem akartalak megijeszteni. Flynn halt meg – tettem hozzá hangomat lehalkítva.

Az ikreket láthatóan egyszerre letörte és feldobta a hír. Marna lesimította légikisasszony egyenruháját, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Gyertek. Kiveszek egy szobát, aztán mindent megbeszélünk – mondtam nekik. Kényelembe helyeztük magunkat a hotelszobában, én pedig töviről hegyire beszámoltam a Los Angelesben történekről: kezdve azzal, hogyan szálltam meg Kaidannál, majd azzal folytatva, miként jött át ő meg Kope Szíriába Zania kiszabadítására, végül pedig a mai betörésről. Arról persze hallgattam, hogy Blake-nek barátnője van, akit apai utasításra hamarosan elvesz. Túl sok lett volna Gingernek.

Sokáig szóhoz sem jutottak.

– Kezdődik – morogta végül Marna.

– Hát igen – suttoztam.

– Ellátjuk a baját ezeknek a seggfejeknek! – kiáltotta Ginger. Összeütöttem velük a tenyerem. Ritka, bajtársias pillanat volt.

– Auu! – kiáltott fel Marna, de Ginger csak a szemét forgatta.

Megint megszólalt a telefonom, ami kezdett az agyamra menni. Hát már egy perc nyugtom sem lesz? Egyfolytában rettegnem kell?

A kijelzőt meglátva aztán megkönnyebbülten fellélegeztem:

– Csak Jay az.

Marna gyönyörű zöld szemei hatalmasra kerekedett, mialatt a beszélgetésünkre fülelt, amit nem lehetett nem meghallani. Jay-nél bömbölt a háttérben a zene, és ő is tele torokból kiabált.

– Mi a programod ma este? – kérdezte.

– Semmi különös – feleltem, és közben Mamára kacsintottam. – Miért kérded?

– Nem is tudom. Semmi kedvem egyedül lézengeni odahaza munka után. Arra gondoltam, hogy amennyiben épp bulizol valahol, veled lógnék ma éjjel.

Jay időtlen idők óta nem akart velem lógni. Amit természetesnek is vettem, hiszen egy srác általában a barátnőjével szeret lenni. Most azonban jólesett a kérése. Hiányzott nekem.

– Hol vagy? – kérdeztem.

– Atlantában lemezlovasként dolgozom, fél óra múlva azonban végzek.

Erre szélesen elvigyorodtam, ahogyan Marna is. Ginger újra a szemét forgatta.

– Mit szólnál hozzá, ha én mennék hozzád a barátaimmal?

Király! De a klubba csak tizennyolc éven felülieket engednek be.

Megadta a hely címét. Alig negyedórányi járásra esett a hoteltől.

Furdalt a lelkiismeret odafelé menet. Jay és Veronica alig egy napja szakított, és én máris leszállítom neki álmai nőjét. Veronica halálra fog sértődni, akkor is, ha közösen döntöttek a szakításról. Másfelől nem tudhattam, kell-e még Jay Marnának, most, hogy szingli lett. Lehet, hogy bolhából csinálok elefántot, gondoltam.

Jay szívdőglesztően festett a klub átellenes végéből a hátracsapott ellenzős sapkájával és a frissen borotvált képével. A DJ boksza a táncparkett széle fölé emelkedett. Jay fülhallgatóját a vállával megtartva cserélgette a CD-ket, és csavargatta a gombokat. A szemem sarkából láttam, hogy Marna majd elnyeli a szemével.

Alig vegyültünk a vendégek közé, egy csoport srác sereglett körénk, mindegyiken szűk póló volt.

– Lépjetek le! – szolt rájuk Ginger.

Az amcsi srácokra láthatóan ugyanolyan hatással van a brit kiejtés, mint a csajokra, mert most ezek a srácok is totál begőzöltek tőle.

– Angolok vagytok? – kérdezte az egyik csillogó szemmel.

Ginger bosszús arcáról ítélve ő korántsem tartotta olyan kellemesnek az ismeretséget. Megragadta Marna kezét, ő meg az enyémet, és faképnél hagytuk a srácokat. Én ugyan bocsánatkérően hátrapislogtam, mert hát megértettem őket.

Miközben Ginger a tömegben áttörve a táncparkett felé tartott, csörgött a nyálam az italok láttán, amiket menet közben láttam. Borzasztó hét állt mögöttem, szervezetem ezért valósággal szomjazta a piát. Tudtam azonban, hogy mivel az Ital és Drogfüggőség hercegének lánya vagyok, egyetlen pohár szesz benyakalása után csak még jobban áhítoznék rá.

Ehelyett a DJ boksa felé fordultam. Hallottam, hogy előttem Ginger megkérdezi Márnától.

– Biztos vagy benne?

Marna épp csak megbiccentette a fejét, noha halál magabiztosan.

Az ikrek megálltak, mert érzéki, sötét szám kezdődött, lüktető basszusdobkísérettel. Az a fajta dal volt, aminek hallatán az embernek magától mozogni kezdenek a tagjai. Én azonban csak álltam ott földbe gyökerezve, ahogyan mindenki más is, és a két csaj észvesztő vonaglását bámultam.

Mozdulataik tökéletes összhangja nyomán mindenütt tűzvörös aurák lobbantak fel körülöttünk. Jay bokszára felpillantva azt láttam, hogy az ő aurája is felszikrázott, akár egy petárda, narancs, sárga és vörös színfoltokat lövellve szét magából. Aztán erőnek erejével letépte szemét az ikrekről, és észrevett engem. Ettől lenyugodott kissé az aurája, sőt, a büntudat szürkéje is megjelent benne.

Ijedten meredt rám, mintha azt kérdezné tőlem, mit gondolok minderről. Én azonban csak elmosolyodtam és vállat vontam. Minek parázzak, elvégre az ikrek mindössze ma éjjel maradnak itt. Csak nem szeret egymásba Jay és Marna pár kurta óra leforgása alatt; csak nem követnek el semmi örültséget.

A szám végeztével, miután az ikreket-megtapsolták, asztalhoz ültünk.

– Megyek, hozok magamnak egy italt – szólalt meg Ginger, majd kérdően nézett ránk. Nyilván arra volt kíváncsi, nem kérünk-e mi is valamit.

– Nekem is hozz egyet! – kérte Marna.

– Kösz, nekem nem kell – mondtam én vérző szívvel.

Miután Ginger elment, Marna haját a válláról felemelve legyezni kezdte magát.

– Jól néz ki Jay – mondta, és majd kiesett a szeme, úgy bámulta.

– Történetesen szingli. Már ha érdekel.

Leengedte a haját, és nagy gombszeme felcsillant.

– Ez komoly?

– Igen. De Marna. Csak tegnap szakított.

– Oh, nyúlt meg a képe. Szemlátomást nem volt kedve szerelmi csalódástól roskadozó srácokat pátyolgatni.

Ginger jött vissza két egyforma itallal, valami vörös koktél volt. Leült a tesója elé. Némán koccintottak, és meghúzták a poharukat. Pár pillanatig rajtuk nyugtattam a szemem; ennyi irigykedést engedtem meg magamnak, aztán félrenéztem.

Negyedóra múlva Jay átadta a stafétabotot egy másik srácnak, és odaült hozzánk. Marna meg sem próbálta visszafogni csodás mosolyát. Felállt, Jay-hez futott, felágaskodott, és a nyakába borult.

– Látom, rástartolt a srácre – morogta Ginger.

Jay behunyta a szemét, úgy tartotta átölelve Márnát. Sokkal magasabb volt nála. Elhúzódva alaposan végigmérték egymást. Elszorult a szívem, látva, milyen leplezetlen rajongás süt a szemükből.

– Ez a kölyök nem hozzá való – morogta Ginger a foga között.

Szavait válasz nélkül hagytam. Ginger valójában azt akarta mondani, hogy túl jó is Marnának, a mi világunkban azonban a jó az ellenkezőjét jelenti. Marna nem eshetett szerelembe, neki bűnre kellett csábítania a pasikat. Kaidan meg én is veszélybe sodorhattuk egymást, mi azonban kölcsönösen megállapodtunk abban, hogy vállaljuk a kockázatot. Jay a maga

részéről semmit nem tudott az angyalokról, démonokról vagy az óriások népéről. Ha Marna kikezde vele, annak csakis rossz vége lehet.

Jobban tettem volna, ha ide sem hozom; meggondolatlanság volt tőlem.

– Mit kerestek itt? – kérdezte Jay, aztán végigjártatta a szemét Marna egyenruháján. – Szabadságon vagy?

– Csupán hajnalig van kimenőm – felelte ő. – Ötkor elhúzzunk innen.

Jay elfütytyentette magát.

– Azért így is kellemes meglepetés. Király, hogy újra látlak. – Mosolygott, noha kimerült a nap érzelmi viharaitól.

Marna megveregette a képét.

– Gyere, lépjünk le, szépfiú!

Mind a négyen együtt távoztunk. Marna közben egyetlen pillanatra sem engedte el Jay kezét. Ginger komoran csörtetett mögöttük. Megértettem, hogy aggódik a tesójaért. Én is féltettem Jay sebezhető, emberi szívét, de hiábavaló lett volna beavatkozni és közéjük állni.

Odakint forró, fülledt volt a lég. Ginger fintorgott.

– Rohadtul meleg van felétek nyáron.

– Na, ja – mondtam, engem azonban nem zavart, mert hozzászoktam.

– Hová menjünk, skacok? – kérdezte Jay. – Van a sarkon egy tejivó, ahol tök jó turmixokat kapni.

– Jaj, de jó! – tapsikolt Marna.

– Én totál kész vagyok – tiltakozott Ginger.

– Visszamehetsz a szobádba – küldte a Marna.

– Nélküled nem megyek – villant meg Ginger szeme.

Azt vártam, hogy Marna enged a tesója kívánságának, mint máskor is, most azonban szembeszállt az akaratával.

Maradsz vagy sem, a te dolgod, én azonban még nem akarok szunyáim – szegte fel dacosan az állát. Némán, harciasán meredtek egymásra. Ginger kecses orrcimpája kitépült a dűhtől.

– Ne maradj el soká! – sziszegte aztán.

– Viszlát, Ginger – szóltam utána, miközben elsasszézott.

– Viszlát – morogta, de nem nézett hátra.

– Te is fáradtnak látszol – nézett rám Marna együtt érzőn, fejét félrebillentve.

Basszus! Meg mertem volna esküdni, hogy azért mondja ezt, mert engem is le akar építeni. Amúgy most, hogy említette, hirtelen tényleg rám tört a kimerültség.

– Hát, az is vagyok. És te, bírod még? – néztem Jay-re.

– Hogyne bírnám – felelte fanyar félmosollyal. Átkarolt és magához ölelt. Így battyogtunk hármasban a tejívó felé, amely pár háztömbnyire volt a hotelemtől.

– Én inkább hazapályázom – mondtam. – Vigyázzatok magatokra!

– Ne félts minket – felelték egyszerre.

– Holnap felhívlak – szoltam oda Jay-nek.

Markomban a kecses kést szorongatva, folyton körbepillogva, minden árnyéktól megriadva settenkedtem a szobámba. Ott ellenőriztem a fürdőszobát, a gardróbot, még az ágy alá is benéztem, mielőtt elnyúltam rajta.

Küldtem egy SMS-t Pattinek, hogy tudassam vele, biztonságban vagyok. Nyomban válaszolt. Rövid üzeneteket váltottunk, és általánosságban fogalmaztunk, de azért így is azonnal kitöröltem őket.

Felállni sem volt erőm, az ágyon elheverve toltam le a farmeremet, és a padlóra hajítottam. Már épp a takaró alá készültem kecmeregni, hogy aztán felhívjam Kaidant, amikor hirtelen belém bűjt a kisördög.

Bekapcsoltam a mobilom fotóalkalmazását, pózba vágtam magam, és lefényképeztem a hátsómat. Olyan vicces volt, hogy elnevettem magam, amint megláttam. A következő fotó engem is lebénított.

Húúú! Nem volt semmi.

A maga módján... szépnek volt nevezhető. Az oldalamon hevertem, egyik lábamat felhúzva, úgy, hogy lábfejem a takaróba gabalyodott. A felvétel az egész alfeletem mutatta. A bugyimnak ugyan fekete csipkés volt a szegélye, különben azonban nem volt benne semmi különös. A szög volt az, ami feldobta az egészet.

Hosszan néztem a fotót. Hüvelykujjam előbb a „küld”, majd a „töröl” gomb fölött körözött. Az ajkamat harapdáltam, mert nem

tudtam dönteni. Kaidan szeret engem. Meglepi majd, ha elküldöm ezt a szelfit, de kisseretni azért nem fog belőlem. Mégis, valahányszor elképzeltem, amint megnyitja a küldeményem, előntött a szégyen. Elmentettem inkább a felvételt, magam mellé ejtettem a mobilt, és elfeküdtem a párnákon. Egyszer talán még elküldöm. Egyszer.

NEGVEDIK FEJEZET

ÜDVÖZLÉS ÉS BÚCSÚ

Hajnali négykor halk, ám annál kitartóbb kopogtatásra ébredtem. A kémlelőnyíláson kisandítva Gingert pillantottam meg az ajtóm előtt. Kinyitottam. Tekintetemmel menten Márnát kerestem a folyosón, de nem láttam sehhol. Most először fordult elő, hogy

Ginger külseje nem látszott tökéletesnek. Karikás volt a szeme a kimerültségtől.

– Mi történt? – kérdeztem. – Hol van Marna?

– A barátoddal ment haza az éjjel – fröcsögte rám a dühét. – Jól összekaptunk telefonon, de mintha csak a falnak beszéltem volna. Meg kéne rendszabályoznod ezt a szőke herceget, Anna!

– Ginger...

A francba, jól kiakadt szegény.

– Nem, Anna. Ez vérezen komoly, amint te is tudod. Marna máris arról beszél, hogy újra idelátogat a jövő héten!

A frász tört ki erre a hírre. Nem olyan időket élünk, amikor külön utakon járhatunk. A hercegek és a suttogók folyamatosan rajtunk tartják a szemüket. Ha Marna rendre Atlantába repül, az apja tuti, hogy felfigyel rá.

– Bevethetnéd a rábeszélő képességedet – dobta be Ginger.

– Nem hatna, ha járni akarnak. Ellenszegülnének az akaratomnak – ráztam meg a fejem.

Marna iszonyatosan kiéhezett a szerelemre. Jay pedig hűséges típus, ráadásul keserű szerelmi csalódás után van.

– Majd beszélek Jay-jel – ajánlottam fel.

Ginger előhalászta a mobilját, és az orrom alá dugta.

– Mellesleg, láttad ezt?

Elvettem tőle a mobilt. A Santa Barbara-i Hírharsona egyik cikkét mutatta. A szalagcím azt hirdette, hogy az extrém sportok helyi sztárja eljegyzését ünnepli. A cikkhez fotó is tartozott, amelyen Blake és a nője, pontosabban szólva a jegyese, Michelle volt látható. Blake egyik motorján ült sugárzó mosollyal. Szuperül néztek ki. Mint akik holt szerelmesek.

– Jaj, nem! – suttogtam. – Az apja kényszerítette erre – néztem Ginger elgyötört arcába.

– Teszek rá! – kikapta kezemből a mobilt, és reszkető kézzel a retiküljébe dugta.

– Ginger...

– Most mennem kell. Vigyázz magadra! – Vállára vetette a retikült, és már ott sem volt.

Megpróbáltam visszaaludni, de túl nyugtalan voltam ehhez. Ha nem is voltunk a legjobb barátnők Gingerrel, azért engem is megviselt, hogy így kiborult. Két ember volt a földön, akivel törődött: Marna és Blake.

Ötkor kikászálódtam az ágyból. Hétkor, amikor leparkoltam Jay háza előtt, az orromat megcsapta a vadlonc részegítő illata. Csöndes volt minden az épület körül, hiszen szombat lévén a lakók még az igazak álmát aludták. Beengedtem magam, mint Jay látogatói közül mindenki. Keresztben hevert el az ágyán, a takarót maga alá gyűrte. Gyöngéden megráztam a vállát.

– Jay – suttogtam.

Meg sem moccant. Újra megráztam, ezúttal erősebben, és hangosabban mondtam ki a nevét. Behunyt szemmel elvagyorodott, és súlyos karját az ölembe ejtette.

– Jay, én vagyok az, Anna!

Kinyitotta a szemét, és elhúzta a karját.

– Oppá. Bocs – motyogta kásás hangon. – Hány óra?

– Hét. Beszédem van veled.

Felült az ágyán, és két öklével a szemét dörzsölgetve, álmosan pillogott rám.

– Nem tartom jó ötletnek, hogy nyomban beleugrotok valamibe Mamával.

Továbbra is pislogva mindkét kezével beletűrt rövidre nyírt hajába.

– Miért vagy úgy oda? El sem hiszem, hogy ezért ráztál ki az ágyból hajnalok hajnalán.

– Komolyan beszélek, Jay. Mindketten közel álltok hozzám, és nem szeretném, ha egyikőtök is megsérülne. Ráadásul, ha Veronica rájön erre...

– Ő dobott engem. Szórakoznom meg talán szabad, nem igaz? Ez csak egy laza flört – mondta, de auráját elöntötte a bűntudat szürkéje.

Na persze, néztem rá, mint aki jobban tudja, mire pironkodva elvagyorodott.

– Nem akarod elmondani Roninak, ha nem csalódom.

– Majd bolond lennék. – Igaza volt. A szakítás főként Veronica műve volt, ennek ellenére várható volt, hogy a plafonon lenne, ha megtudná, hogy Jay máris becsajozott.

– Ugye, megvetsz? – kérdezte most Jay.

– Természetesen szó sincs erről. – Józan belátásra kellett volna őt térítenem, csak hát tudtam, milyen érzés, ha bele van esve az ember valakibe. Ilyenkor falra hányt borsó minden intelem. – De tudod, Marna Angliában él – folytattam a rábeszélést –, és az apja minden lépését ellenőrzi. Soha nem engedné ide költözni.

– Tudom, tudom. Csakhogy Marna légikisasszony. A szabadnapjain idejöhet. – Láthatóan előre eltervezte az egészet.

– Sokat kéne hozzád utazgatnia, Jay. A végén belefáradna.

– Épp te beszélsz, amikor a fiúd az ország túlsó felén lakik!

Hmm, igaza volt.

– Anna – kezdte Jay a szavakat keresgélve. – Van valami Mamában. Tudod, soha nem hittem, hogy mi valaha is összejöhetünk, ennek ellenére folyton rá gondoltam. Róni sokat nyúzott ezzel. „Mit tennél, ha az az angol csaj most rögtön visszajönne, és megpróbálna elvenni tőlem?” – folyton ilyeneket kérdezett. Ilyenkor azt feleltem: bolond beszéd ez, hiszen maga a képtelenség. Ugyanakkor... – folytatta lesütött szemmel – hiába szerettem Ronit, egyvégtében Marna járt a fejemben. Vele minden olyan más. Jelentősebb. Nem tudom ezt elmagyarázni. Mintha a lelki társam lenne vagy efféle... holott különben szemernyit sem hiszek ezekben a hülyeségekben.

– Értem én, Jay, hogyne érteném. Csakhogy Marna nem olyan életszakaszban van, amikor le tudna nyugodni melletted. Nem akarom, hogy túl nagy reményeket táplálj vele kapcsolatban.

– Túlspilázod ezt a dolgot. – Jay visszabújt a paplan alá, és behunyta a szemét.

Összeborzoltam sűrű szőke haját, és felsóhajtottam.

– Aludj csak tovább!

– Jó éjt – motyogta álmittasan.

És már aludt is, mint a bunda. De jó is lehet ilyen könnyen venni a dolgokat! Reméltem, hogy az élete mindig is ilyen marad.

Kiérve bemásztam a kocsiba, és felhívtam Pattit.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Remekül. És te?

– Megvagyok, csak kipurcantam kissé. Azt hiszem, maradnod kéne ott, ahol vagy, amíg el nem jön a költözés ideje.

– Valószínűleg igazad van – sóhajtott fel. – Egy sereg minden itt van a közelben. Majd átsétálok a hipermarketbe, és beszerzek néhány regényt, hogy elfoglalam magam. Idővel a kocsimra is szükségem lenne.

– Na, ja. Amint értesítenek, érted jövök. Hazahajtunk, és összeszedjük a cuccunkat.

– Rendben, angyalom. Vigyázz nagyon magadra!

Hirtelen jeges fuvallat futott végig a gerincemen. Sietve kinyomtam a mobilt. Hallottam, amint egy légionárius a fejemben vihorászik... recsegő, ármányos hangon. Megfordulva egy suttogó sötét árnyát fedeztem fel a kocsiban a hátam mögött. Rút pofázmányáról kaján káröröm sugárzott, óriási szárnya oldalt túlért a karosszérián. Mióta lehetett itt? A démonszellemeknek nem túl jó a hallásuk, ám ezen a bezárt helyen, ekkora csöndben üldözőmnek nem lehetett gondja ezzel. Magamban végigvettem, mit is mondtam, nem volt-e a szavaimban bármi terhelő rám nézve. A legkisebb apróságot is felhasználhatták volna ellenem.

– Ki vele, mit akarsz? – fordultam a suttogó ellen leplezetlen dühvel.

Újra felvihogott, majd elsuhant, anélkül, hogy válaszolt volna. Mi a csuda volt ez? Sima ellenőrzés? Ezentúl jobban kell vigyáznom, gondoltam, folyamatosan résen kell lennem. Marnának is ezért kellett távol tartania magát Jay-től. Melegen reméltem, hogy lesz ennyi esze. Most az egyszer Ginger pártjára álltam.

Mivel nem tudtam, mikor tér vissza Pharzuph a városba – már ha egyáltalán visszajön –, otthagytam Atlantát, és egy plázához hajtottam. Egész nap itt dekkoltam, és vásárolgattam. Négykor egyedül beültem egy moziba. Magányosnak éreztem magam ettől, de legalább ment az idő.

Közben folyamatosan lestem, nem követnek-e a démonszelemek.

Felhívott Veronica, nem akarok-e lógni vele, de azt mondtam, nem érek rá. Túl friss volt az emlék a kocsimba telepedő suttogóról. Megígértem, hogy még mielőtt útra kel öt nap múlva, összefutunk. Reméltem, hogy állni tudom a szavam.

Egyre jobban beparáztam. Apu nem hívott, és szellemszövetségesét, Azaelt sem küldte el hírvivőként. Utáltam ezt az idegtépő várakozást. A harmadik nap végére tövig rágtam a csinosan manikűrözött körmeimet. Naponta meglátogatott egy suttogó. Napról napra rám talált egy, lecsapott rám, majd miután tett néhány kört, elrepült; mintha csak a hollétemet ellenőrizné. Az egyedüli jó az volt ebben, hogy amint rám leltek, nyomban le is koptak.

A negyedik napon a napi ellenőrzést letudva meglátogattam Veronicát.

– Nem maradhatok sokáig – mondtam. A szobája tele volt a csomagjaival, és a széthagyott holmija is küszöbönálló költözésről árulkodott. Megsajdult a szívem erre a látványra.

Barátnőm mellkasát vékony pólyaként a szomorúság mélykék pántja vette körül. Mindezt az izgatottság narancssárgája és az idegesség szürke foltjai tarkították. Érdekesekek az érzelmek.

A kezéért nyúltam. Elfogadta kinyújtott kezemet, és lenézett az ujjaimra.

Mit műveltél a körmeiddel?

– A... ideges voltam kissé.

– Pfu, Anna! Legalább leereszelhetted volna őket. Megcsináljam neked? A régi szép idők kedvéért?

– Kösz szépen – mondtam.

Sűrű, sötétbarna haját nemrég vágatta és beszáríttatta az álla vonalában. Elnéztem hibátlanul kihúzott szemét és görögös, enyhén hajlott orrát; mintha csak emlékezetembe próbálnám vésni a vonásait.

Letelepedtünk a padlóra a körömápoló-készletével.

– Ne féljetek, szegénykék! Roninak gondja lesz rátok – nyugtatta meg Veronica a körmeimet.

Miközben vigyázva lereszelte göcsörtös szélüket, elöntött az érzelmek hulláma, de erőt vettem magamon.

– Hogy van Jay? – kérdezte, anélkül, hogy felnézett volna.

– Jól – mondtam krákogva. – És te?

– Azt hiszem, én is. Mégis furán érzem magam. Hiányzik. Ugyanakkor úgy vélem, nincs jogom már hívogatni. Nehéz tartani a barátságot szakítás után.

– Igen – suttogtam. – De hátha összejössz valakivel Spanyolországban.

– Majd elvállal – vigyorgott fel rám. – Semmi komolyra nem vágyom, mindenesetre forró kalandokra számítok a közeljövőben.

– Hiányozni fogsz – mondtam.

Megveregette a kezemet.

– Csak semmi érzélgősség. Nem csípem a könnyeket. De azért gondolj rám, ha manikűrözől, oké? És az istenért, ne rágd megint tövig a körmeidet!

Érdekeltek is engem a nyamvadt körmeim.

ÖTÖDIK FEJEZET

MARNA

Piszokul hiányzott Kaidan. Mindössze öt nap telt el azóta, hogy chateltünk, ezt azonban sokkal hosszabbnak éreztem. Nem chatelhettünk gyakran, hogy ne keltsünk gyanút, mégis nehezen bírtam.

Totál belefáradtam, hogy naponta más hotelbe hurcolkodom, és lepukkant bárokban dekkolok kólát iszogatva, és a suttogókat lesve. Ha viszont feltűntek, menten akcióba kellett lendülnöm.

Mindössze tizennyolc voltam, a hamis személyimmal azonban bármikor szeszhez juthattam. Unatkoztam, magányosnak éreztem magam, és tűkön ültem, alig várva, hogy apu jelt adjon, szabad a pálya, beköltözhetek a Virginiai Műszaki Egyetemre.

Egyik nap, mikor a hotelszobámban ültem, és egy jó fej földönkívülről olvastam – egyedül a könyvekbe tudtam maradéktalanul belefeledkezni ebben a nyugtalan lelkiállapotban – , meglepetten láttam meg a mobilom kijelzőjén Ginger számát.

– Veled van? – kérdezte magából kikelve. Nyilván a tesóját kereste rajtam.

– Nem, nincs velem.

– A francba! Meglépett, mikor az Államokba értünk.

Letettem a könyvemet, és felültem az ágyban.

– Itt vagy te is?

– Nem, Newarkban vagyok, a világ leglerobbantabb repterén. Lennél szíves utánajárni, nincs-e Marna a drágalátos barátoddal? Ha igen, kérlek, hívj vissza azonnal!

– Oké.

Bontottuk a vonalat, én pedig felhívtam Jay-t. Hosszan kicsöngött a telefonja. Azt hittem, a hangposta jelentkezik be ezek után, de ő volt az, személyesen.

– Mizujs, csajszi?

– Veled van Marna? – kérdeztem.

– Oöö... – nyökögte, majd elhallgatott.

– Ezt igennek veszem – sóhajtottam. Nem volt ez jó sehogyan sem.

A háttérben hallani lehetett Marna morgolódását.

– Mondd meg a nővéremnek – hörögte –, hogy a reggeli felszállásnál ott leszek.

– Mindössze tudni akarta, hol vagy – mondtam.

– De így valósággal megfojt. Nem vonhat mindig kérdőre!

– A mindenit, hogyan hallhatjátok egymást, mikor én beszélek a készülékbe? – ámult el Jay.

Erre mindketten elhallgattunk.

– Majd közlöm Gingerrel, hogy Marna jól van – mondtam még, és bontottam a vonalat.

Ginger nyomban felvette, mikor felhívtam.

– Marnának kutyabaja – adtam tudtára. – Ma este itt melózik, ezért reggelre befut a felszállásig.

– A francba! – üvöltötte Ginger a telefonba, aztán szétkapcsoltunk.

Négy óra múlva épp egy bárban ültem megint, és valami játékot játszottam a mobilomon, mit sem törődve azzal a két pasival, aki rám cuppant, amikor Ginger újra felhívott.

– Muszáj találkozoznunk, hogy elvihess hozzájuk. Ennek sürgősen véget kell vetni! – jelentette ki.

– Itt vagy? Nem tartom jó ötletnek...

– Találkozzunk, és kész – mondta elszántan.

Cartersville-ben futottunk össze, egy hipermarket előtt.

Mindketten úgy léptünk ki a fülledt hőségbe, hogy összefont karokkal az eget kémleltük.

– Vigyél el hozzá! – követelte Ginger.

– Azt hiszem, Marnának szüksége van erre, hogy letudja, és maga mögött hagyhassa – morogtam vonakodva. – Attól tartok, hogy minél erőszakosabban próbálsz megállítani, még jobban belelovalod ebbe az ügybe.

– Esküszöm, Anna, ha kell, akár meg is bilincselem, de nem engedem, hogy még egy éjszakát is együtt töltsenek! – kiáltotta alig leplezett haraggal. – Nem hagyhatom, hogy kockára tegye az életét holmi ostoba srác, egy földi halandó miatt.

Mélyet sóhajtottam. Tök szívás volt. Ha a suttogók rajtakapják Márnát, hogy szórakozásból hetyeg egy sráccal, és nem azért, hogy átverje, az apja akár ki is nyiffanthatja. Ami ennél is rosszabb, könnyen lehet, hogy a hercegek példát akarnak majd statuálni a halálával a többi óriás okulására.

– Ha elvezetlek hozzá, megígéred, hogy nem csinálsz jelenetet?

– Ígérem – fogadta meg Ginger feszült mosollyal.

Nem igazán hittem neki, ám ha azt nem is írhattam elő, hogyan bánjon a tesójával, a legjobb barátommal való bánásmódot kiköthettem.

Nem akarom, hogy Jay-jel ordibálj. Úgysem ért semmit az egészből.

– Okés.

– Jól van, menjünk.

Követett a kocsijával Jay házáig. A murvás kocsifelhajtónál küldtem neki egy SMS-t, hogy ne érje váratlanul a látogatásunk. Rajtakapni sem szerettem volna a szerelmeseket.

Ginger jött utánam a házba, az arca kemény volt, mint a kő.

Már a hallban voltunk, amikor Jay kinyitotta a szobája ajtaját. Farmerben volt, pólójába épp most bújt bele. Érzéseimet kiélesítve szürke zavarodottságot észleltem az aurájában.

– Mi ez az egész? – kérdezte, és hol az egyikünkre, hol a másikunkra nézett.

– Nehéz ezt elmagyarázni, Jay – mondtam.

Őrangyala szorosan ott posztolt mellette, védelmezően, mint mindig.

Ginger közben csak csörtetett előre, ezért Jay félreállt, majd beinvitált minket a szobájába. Marna ült az ágyon, ölében egy párnával. Valami... nagyon más és rendellenes volt rajta, nem tudtam pontosan meghatározni, miért érzem ezt. Körbekutattam a szobát is, hátha meglelem a különös rezgések forrását.

Jay Marna mellé lépett, aki dacosan szembenézett a tesójával. Ginger hol rajta, hol Jay-en jártatta haragos tekintetét.

Jaj, szegényke, nagyon feldűltnak látszott. Az ikreknek megvolt az a különleges képességük, hogy érzékelték az emberek közötti romantikus kötődés megannyi formáját, a sima vonzástól a szerelmen át a házastársi viszonyig. Velem is ez történhetett ezúttal? Korábban soha nem fordult elő velem hasonló, ugyanakkor képtelen voltam behatárolni, mi az az új, amit észlelek.

Ne haragudj, de nem értem, mire ez a felhajtás – mondta Jay. – Elvégre is mindketten felnőttek vagyunk. Csak... szórakoztunk egy kicsit.

– Szórakoztatok? – kérdezte Ginger mézesmázos hang mögé rejtve a dühét. – Nem zúgtatok egymásba?

Nagyot dobbant a szívem a meglepetéstől. Ginger tehát ezt érzékelte kettejük között. De hát... Jay csak most szakított Veronicával! Forgott velem a világ. Annyira rá vallott ez a hirtelenség.

Közben ő és Marna gyöngéd pillantásokat váltottak egymással, és mit ad isten, rózsaszín pára lebegte körül a barátomat. Mikor rám nézett, gyorsan lesütötte a szemét, és a büntudat szűrkéje felhőzte be a rózsaszínt.

– Ideje indulnunk – szólt rá Ginger a tesójára ellentmondást nem tűrő hangon.

Marna azonban felszegte az állát.

– Nem megyek sehová, Gin! Majd éjszakai járattal repülök New Yorkba. Ne félj, időben jelentkezem a járatunknál.

– Ne csináld ezt! – sziszegte Ginger vészjóslóan.

Jay úgy nézett rá, mintha meghibbant volna. Marna félredobta a párnát, felállt és farkasszemet nézett a tesójával. Hirtelen mindent megértettem. Kezemet a szám elé kaptam a döbbenettől, és totál lebénultam. Egész testemben reszkettem, a szívem vadul kalapált, és hideg futkározott a hátamon. Azt hittem, álmodom.

– Anna? – Jay jött oda hozzám, hogy megtámogasson.

– Mi az? – neszeit fel Marna is. – Miért bámulsz így rám?

Kezével végigsimította lapos hasát, mert erre a testtájára tapadt a tekintetem.

Istenem, add, hogy tévedjek!

Mert Marna hasában halovány életcsíra lüktetett.

Alig kaptam levegőt, mikor teljes súlyával rám zúdult ez a felismerés. Marna alig egy év múlva már nem lesz az élők sorában. Meghal azért, mert új életet hordoz a szíve alatt.

– Ti... lefeküdtetek egymással! – kérdeztem akadozva.

Durvaság volt így rájuk törni, és magam is alig hittem el, hogy ez kijött belőlem. Mégis muszáj volt tudnom, hogy kié a gyerek. Ha nem Jay-é, őt nem kell belekevernünk abba, ami Mamára vár.

– Basszus! – Jay képe pipacspirosra változott.

Azaz beletaláltam a közepébe.

Marna és Ginger Jay-t félrelökve körém nyomakodott. Az arcomat vizslatták, hogy kiderítsék, mi újat tudtam meg.

– Mi a hézag? – kérdezte Ginger.

– Igen, a frászt hozod ránk – fonta keresztbe a karját mérgesen Marna is. Kényszerítettem magam, hogy ne bámuljam többé a hasát. Mikor felnéztem, éreztem, hogy könnyek gördülnek végig az arcomon.

– Ne haragudjatok! – suttogtam.

Féltem szavakba önteni, amire rájöttem, nehogy ettől váljon valósággá. Felzokogtam, és újra a szám elé kaptam a kezem. Szegény, drága Marna!

– Ne sírj, Anna – nyomult közénk Jay. – Nem készakarva történt. Tudom, hogy túl gyors ez így... és Veronica is meg fog sértődni...

– Nem erről van szó. – Alig mondtam ezt ki, máris döntöttem. Jay-nek tudnia kell, mibe keveredett. Minden bátorságomat összeszedtem a bejelentéshez, és erőt vettem a könnyeimben.

– Marna – fogtam meg a kezét –, babát vársz.

Mindhárman bambán néztek rám. Először Ginger tért magához. Mindkét kezével megragadta az ingemet, és visítózva rázni kezdett:

– Dugulj el! Fogd be azt a lepcsés szádat!

Jay megpróbálta elvonszolni mellőlem, én azonban mindkét csuklóját elkaptam, és egyenesen a szeme közé néztem.

– Sajnálom, Ginger – mondtam.

Ellökött magától, mintha megégettem volna, és hátratántorodva Jay íróasztalának támaszkodott. Közben majd felöklelt a tekintetével.

Marna elkerekedett szemmel, lecövekelve állt ott.

Jay is nekem támadt.

– Ez nagyon durva. Miért mondasz ilyeneket?

– Nem lehet terhes – nyögte Ginger. – Mindkettőnket megműtötték.

Jay felé fordult, és értetlenül meredt rá. Vele majd később foglalkozom, döntöttem el.

Per pillanat magam is az okokat kerestem.

– Túl gyorsan gyógyulunk. Lehetséges, hogy a műtéti seb előbb behegedt, mint kellett volna. De akkor... korábban miért nem estetek teherbe?

– Anna!

A francba! Jay borzadva nézett rám. Nem kárhoztathattam ezért.

– Rendszerint nem... ööö... általában máshoz is folyamodom, ha módom van rá – suttogta Marna, és üveges szemmel nézett fel rám. – Tudod, bármihez... csak be ne kapjam a legyet...

– Mekkora balfácán vagy! – sziszegte Ginger.

– Mi a csudáról beszéltek, csajok? – Jay szemlátomást egy kukkot sem értett az egészből.

Ginger azonban meg sem hallotta, úgy ordította:

– Egetverő ostobaság! Honnan tudhatnád, hogy terhes-e vagy sem, Anna? Hiszen a gyerek még egy hetes sem lehet!

– Mindig is megéreztem az effélét – mondtam. Már épp folytattam volna a magyarázkodást, amikor megéreztem magamon Jay tekintetét. Úgy nézett rám, mintha most látna először. – Jay, sok mindent kell neked elmondanom – suttogtam.

– Furán viselkedsz, Anna. Mindig is fura csaj voltál, ez azonban nagyon nem oké.

Újra eleredt a könnyem. Bántottak a szavai, annál inkább, mert el tudtam képzelni, mit érezhet.

Most Ginger lépett oda hozzá.

– Fogd be, légy szíves, amíg mi hárman ki nem találjuk, hogyan mászunk ki ebből. Aztán szépen lekopunk, és többé nem kell a hozzánk hasonló hangyásokkal bajlódnod.

Jay csak hebegett magából kikelve.

– Dugulj el, Gin! – Marna megragadta Jay karját, ő pedig átkarolta a lányt, és úgy nézett ránk, mintha egyszeriben másik dimenzióban találta volna magát.

– Nem megyek sehova – mondta. – Tudni akarom, mi folyik itt!

– Valamifajta melegséget érzek – folytattam tovább, bármilyen feszült volt is a hangulat. – Olyan, mint az aura, mégis más. Új életenergiát érzékelek...

– De hiszen csak néhány sejtből álló kicseszett zigótáról van szó! – visitotta Ginger. – Nincs itt semmi életenergia, sem lélek!

– Nem is ezt mondtam... úgy értettem... nem is tudom, mi ez. – Piszok nehéz volt elmagyarázni. – Olyan, mintha Marna meghosszabbítása lenne... csak kicsiben... egy önálló lény...

Ginger fel-alá kezdett járni a szobában.

– Istenem! Marna, be kéne vened egy esemény utáni tablettát.

– Nem veszek be semmiféle tablettát! – villant meg a tesója szeme.

Akkor vetesd el!

Marna azonban csak a fejét rázta.

– Minden hiába, Gin. Te is tudod! Más óriásnők is megpróbálkoztak vele, de így is, úgy is belehaltak.

Jay elengedte Marna vállát, és hátrált egy lépést. Életemben nem láttam ilyen ijedtnék. Az ikrek közben tovább vitáztak.

– Náluk talán nem volt olyan korai a terhesség – érvelt Ginger. – Amíg nem költözik lélek abba a valamibe, biztonságban vagy. Mikortól lesz lelke egy magzatnak?

Mindkét nővér rám nézett.

– Fogalmam sincs – ráztam meg a fejemet.

Annyit tudtam csak, hogy a lelkeket a mennyben alkotja meg a Teremtő, aki fogantatásunktól kezdve előre ismeri életünk minden apró részletét és a céljainkat, arról azonban gőzöm sem volt, hogy e folyamat mely pontján kerül a lélek a testbe.

– Nem megyek abortuszra! – jelentette ki Marna. – Nem érdekel, van-e lelke a gyermeknek vagy sem. Nem megyek, és kész!

Jay meg én némán, lebénulva figyeltük.

Ginger minden ízében reszketett. Marna szája elé kapta a kezét, és miközben az ágyra rogyott, elsírta magát.

– Nekem... gyerekelem lesz, Ginger – suttogta.

– Belepusztulsz, Marna! Rámegy az életed! Semmi örömd nem lesz benne. Te nem lehetsz anya!

– De te felnevelheted. Majd mesélsz neki rólam...

Ginger megtántorodott.

– Semmi közöm ehhez a gyerekekhez! – kiáltotta. – Különben is, hogyan nevelhetném a te hülye kölyködet, mikor melóznom kell? Netalán Astaroth nagypapát kérjem majd fel a bébifelügyeletre? – Vadul körülnézett a szobában, aztán megragadta Marna csuklóját. – Most azonnal elmegyünk egy klinikára.

Marna azonban kitépte magát a szorításából.

– Nem megyek!

Ádáz, vad kiáltás hagyta el Ginger ajkát. Marna kinyújtotta utána a kezét, ő azonban elrántotta a magáét.

– Ginger, kérlek!

A tesója most felém fordult, amitől megfagyott ereimben a vér.

– Hozd ezt rendbe! Neked kell! Imádkozzál!

– Hogyne, persze – ígértem. – Csak sajnos nem kapok meg mindent az égtől, amit kérek, Ginger.

– Elvégre is kivételes lény vagy, amolyan csodagyerek. Az Úr üdvöskéje, vagy nem?

– Ugyan, dehogy! Nem állok közelebb Hozzá, mint bármelyikünk. Talán együtt imádkozhatnánk.

A kezéért nyúltam, de elrántotta.

– Én ugyan nem imádkozom Hozzá. Ő hagyta, hogy ez megtörténjen! Gyűlöl minket! – sírt fel.

Majd a szívem szakadt meg ezt hallva. Ezután felkapta a kulcsait, és kirohant a szobából. Marna eltakarta az arcát. Magamhoz vontam, és összeöleleztünk. Mindketten bőgtünk rendesen. Teljesen kikészültem.

– Adj neki időt – suttogtam. – Meg kell ezt emésztenie.

Jay-re tévedt a pillantásom, aki a falnak támaszkodott.

Mamával szétváltunk, és szembenéztünk vele. Nem látszott rajta, hogy ijedt lenne. Valójában semmi nem látszott. Üres tekintettel, sápadtan meredt maga elé, mint akinek túl sok ez egyszerre, ezért magába zárkózik.

– Jay? – súgta oda Marna.

De egyetlen lépést sem tettünk felé.

Lennétek szívesek közölni, mi folyik itt? – mondta mereven.

Marna meg én egymásra néztünk. Marna alig észrevehetően bólintott, beleegyezése jeléül. Jay őrangyalára néztem, félig meddig azt várva, hogy tagadólag rázza a fejét, ám csak szomorúan nézett rám.

– Bolondnak hihetsz minket, ha elmondjuk – kezdtem. – Még bolondabbnak, mint eddig.

– Szerintem így is rekordot döntöttetek. Ki vele akkor!

Nagy levegőt vettem.

– Angyalok járnak a földön, Jay. És démonok is.

Mozdulatlanul hallgatta, ami következett.

– A többség szellemalakban létezik, nem láthatod tehát őket – mondtam tovább. – Mindamellet tizenkét démon emberi testbe költözött. Ők a hercegek.

Marna meggyötört arcára néztem. Újra bólintott, hogy folytassam.

– Marna apja és az enyém is ilyen herceg – rebegtem. – Ugyanez a helyzet Kai-nál, Kope-nál és Blake-nél is. Démonok gyerekei vagyunk.

Jay továbbra sem adott életjelet.

– Nefilimeknek, azaz óriásoknak hívnak minket – tette hozzá Marna.

Jay üveges tekintettel meredt a távolba. Marna aggódva nézett rá.

– Be is bizonyíthatjuk, ha akarod – mondtam. – Gyere velem! Itt hagyjuk a mobilunkat. Marna, te maradj itt, és hallgatózz, oké?

Bólintott. Intettem Jay-nek, hogy kövessen. Jött utánam. Beszálltunk a kocsimba, végighajtottunk az utcán, és megtettünk

úgy bő másfél kilométert. Végig magamon éreztem égő tekintetét. Leállítottam a kocsit.

Mondj el nekem valami olyat, amiről senki nem tud – javasoltam szelíden. – Marna tudni fogja, miről beszéltünk, mert kihallgat minket.

– Hogyan hallhatja, amit mondunk?

– Természetfeletti képességekkel rendelkezünk... a földi halandóknál sokkal többet felfognak az érzékszerveink.

Nem reméltem, hogy belemegy a játékba. A szeme elkerekedett, és makacsul hallgatott.

– Uh! – hördült fel végül. – Okés – kezdte szárazon. – Már akkor álmodtam Márnáról, amikor még Veronicával jártam. Felébredve mindig büntudatom volt, de nem tehettem ellene. Erős a gyanúm, hogy ez is csak egy álom, noha annak borzalmas.

Jaj, te szegény! – gondoltam.

– Tudom, nehéz ezt egyszerre bevenni. Én is csak tizenhat évesen tudtam meg, mi az ábra. Máig nehezen békülök meg a dologgal.

Rám nézett, most először úgy, hogy látott is.

– Angyalok és démonok nincsenek, Anna. Ez képtelenség!

– Pedig léteznek – suttogtam.

– Amúgy sem megy a fejembe – nézett rám. – Mindketten rendes csajok vagytok. Hogy lehetnétek... félig démonok?

– Különböző készítetéseink vannak, Jay. Rosszabbak, mint valaha is gondolnád.

– Készítetések? – fürkészte tovább az arcomat.

– Én drogan és szeszben utazom. – Megtántorodott, ahogy megértette, én pedig folytattam. – Az ikrek reszortja a házasságtörés és a szerelmi csalódás. Az a dolgunk, hogy bántsuk az embereket.

Jay barna szemében könnyek gyülekeztek, ahogy kezdett előtte is összeállni a kép.

Az az éjszaka, amikor DJ voltam... A szilveszter... amikor mi...

– Igen – mondtam. – Marna kiszagolta, hogy szoros a kötelék közted és Roni között. Mivel démonszelemek is jelen voltak, hogy ellenőrizzék, melózik-e, rád vetette magát, holott kedvel téged. Mármost őszintén. És az is sokat elmond, hogy most is szeret, pedig szingli vagy.

– Tényleg szeret?

– Az ikrek felismerik a szerelmet. Márpedig Ginger ezt látta ma meg kettőtök között.

Szegény Jay! Sok volt ez neki. Aztán újra rám villant a tekintete.

– Eszerint Patti is...

– Nem, ő ember – ráztam meg a fejem. – A többi óriást az apja vagy a tesói nevelték. Nekem azonban sitten ült az apám, és nincsenek tesóim.

– Mi történt a többi anyával? – kérdezte.

Nagyot nyeltem, hogy visszakényszerítsem újra kibuggyanni készülő könnyeimet. Mélyeket lélegeztem, hogy folytatni tudjam.

– Valamennyien belehaltak a szülésbe, Jay. – Tekintetem az övébe kapcsolódott, várva, hogy felfogja a hallottak teljes súlyát. – A földi test nem adhat életet újabb nefilimnek.

– Akkor sem, ha... – Az utcát nézte, a házuk irányában.

– Akkor sem, ha Márnáról van szó.

– Ezért készült ki úgy a tesója.

Jay mintha a szemem előtt érett volna felnőtté ebben a pillanatban. Kihúzta magát, és a tekintete is kitisztult. Elszánt arcába nézve egyszerre szomorodtam el, és gyönyörködtem a bátorságában.

– Vigyél vissza hozzá! – mondta.

Megfordultam, és visszavittem, ahogy kérte. Miután beálltam a kocsifelhajtóra, kiugrott az autóból, és rohant Márnához. A szobájába érve az ágyon ülve találtam őket. Jay átkarolta a lányt, aki hozzábújva zokogott.

– Rólam álmodtál? – suttogta Marna.

– Igen – felelte Jay, és megcsókolta a homlokát.

– Látom rajtad, mennyire félsz – nézett fel rá Marna. – Ugyanakkor boldog is vagy. Ahogyan én is.

– Látod ezt? – kérdezte Jay.

Marna elhúzódott tőle, és ujjait végigfuttatta a mellkasából áradó derengésen.

– Az aurádon látom.

Jay kérdő pillantást küldött felém.

– Színek formájában látjuk az érzelmeket – magyaráztam.

– Anna át is érzi őket – toldotta meg Marna. – O más, mint mi, többiek.

Jay kérdően felvonta a szemöldökét, mire megvontam a vállam. Odajött hozzám és átölelt, ezúttal óvatosabban, mintha törekeny lennék. Én azonban alaposan megszorongattam, amíg csak nem viszonzta a szorításomat. Nem akartam, hogy mostantól másként bánjon velem.

Elhúzódott, és tüzetesen szemügyre vett, mintha most látna először.

– Mindvégig... hmm... láttad ezt? És természetfeletti képességeid is vannak?

Lesütöttem a szemem, hiszen alaposan meggyűlt a bajom kiélesedett érzékszerveimmel.

– Nincs nálunk sem kolbászból a kerítés – mondtam. – Mindig is rühelltem ezt a képességemet, és máig bajlódom vele.

– Na és Kai? – kerekedett el Jay szeme. – Apáááám, ő is olyan, mint ti!

Hát igen.

– Már mindent értek!

Újra visszaült az ágyra Marna mellé. Kezük nyomban összekulcsolódott.

– És mitől vagy te más, mint a többiek? – tette fel a kérdést Jay.

– Az ő édesanyjuk ember volt, az enyém viszont őrangyal. Ezért érzem meg a kisbabákat akkor, amikor az óriások és a hercegek nem. Ez ugyanis angyali adottság.

– Mindjárt lehidalogok! – Láttam a szemén, hogy egészen másként néz rám. Nem a butus, különöc Annát látja, akit egykor ismert, hanem egy olyan lányt, aki félelmet és áhítatot kelt. – Eszerint a mamád angyal volt, a papád viszont démon.

– Bonyolult ügy. Régtől fogva ismerték egymást a mennyben, még mielőtt apám démonná változott.

Jay ijedten nézett rám.

– Nyugi, én továbbra is az vagyok, aki voltam.

– Nem... több vagy annál.

Újra vállat vontam, mert zavarba hozott ez a csodálat.

– Álljunk meg egy pillanatra! – töprengett el. – Azt mondd, itt a földön járnak közöttünk őrangyalok?

– Igen – szolt közbe Marna. – Minden emberre vigyáz egy.

Jay elcsöndesedett.

– Rám is?

Egyszerre bólintottunk Mamával, aztán felkuncogtunk, mikor Jay forgatni kezdte a fejét, az őrangyala után kutatva.

– Nem láthatod! – mondtam.

– Basszus! – Felugrott és megpördült a sarka körül. Egyenesen keresztülnézett az őrangyalán, aki vidáman nézett vissza rá mennyeeien sugárzó arcával.

– Azt hiszem, kinevet – mondtam. Marna tovább kuncogott, és buzgón bólogatott.

– Tényleg? Még humora is van? Ez csúcs! – rikkantotta Jay fellelkesülve.

– Szeret téged – mondtam. – És állandóan szemmel tart.

– Azt mondd, állandóan? Egy pillanatra sem hagy magamra? – szaladt magasba a szemöldöke.

Marna újfent felkuncogott.

– Úgy bizony – hagytam helyben.

– A francba! Kész téboly. – Arcából kifutott a vér, és dőlt belőle a szó. – Szent szar! Démonok. Egész pontosan mi a dolguk? Sebaj. Talán jobb nem tudni. Tudtam, hogy valami nincs rendben az apáddal, de hogy ez!

Semmi kedvem nem volt az apjáról lelkizni. Hamarosan úgyis megtudja a démonokról, amire szüksége lesz. Hiszen tudnia kell, mibe cseppent bele. Engem már az említésüktől is a frász kerülgetett. Sötét gondolatok kavaroztak az elmémben, amit nyomban az érzések áradata követett. Úgy kergették egymást, mint a száraz kórót a szél.

Jay veszélyben van.

Marnának alig negyven hete van hátra az életből.

Ha a hercegek vagy a suttogók rájönnek a kisbaba létezésére, megölik.

Szívemre szorítottam a kezem. Mit tegyünk, hogyan védekezzünk ellenük?

– Jól vagy, Anna? – ijedt meg Jay.

Bólintottam, és gyors mosolyt küldtem felé.

– Aha.

– És mit gondolsz, rendben lesz a tesód? – fordult most Jay Marnához.

– Soha nem láttam még ennyire kiakadva – komorodott el ő. – Mindig is iparkodott mindentől megóvni, ettől azonban

nem tud. Tudom, most úgy érzi, itt a világ vége, de talán ha kis időt hagyok neki, lenyugszik...

Összetalálkozott a pillantásunk. Láttam rajta, hogy ugyanarra gondol, amire én. Ginger, ez a nőstényfarkas, belerokkan majd az ikertesója elvesztésébe. Jómagam elképzelni sem tudtam a világot Marna nélkül, ezért képtelen voltam beleélni magam Ginger helyzetébe.

– Beszélek apuval, mit gondol erről az egészből.

Jay talpra szökkent e szavak hallatán, és elborzadva kiáltotta:

– Nem közölheted vele!

– Az ő apja jó szándékú – magyarázta Marna.

Az elkövetkező órát azzal töltöttük, hogy mindent elmondtunk Jay-nek. Attól fogva, hogyan találkoztam Kai-jal, a szüleim történetéig meg a Nagy Tisztogatásig, mikor a démonok az összes óriást megölték. Megemlékeztem aztán Ruth nővéréről és az általa továbbadott próféciáról, amely szerint én szabadítom majd meg a

világot a démonoktól. Mire rátértem a szigeten történetekre, Jay totál kikészült.

– Van egyáltalán hely a világon, ahová biztonságosan elmenekíthetem a gyerekeimet?

Szorosan átöleltem, hogy kis híján fuldokolni kezdett az ölelésemben.

– Ugyan már. Csodás apa leszel.

Hallottam, hogy Marna szipogni kezd ezekre a szavakra.

– Jó helye lesz nálad a kicsinek – mondta ő is.

Totál lerobbantunk mind a hárman. Megtöröltem a szemem, és törni kezdtem a fejem.

– Zaniát zárdában helyeztük el. Mit szólnátok egy templomhoz? A démonok kerülnek azokat a helyeket, ahol kettőnél többen összegyűlnek imádkozni.

Benne vagyok – jelentette ki Jay. – Az összes lehetséges templommal érintkezésbe lépek, hátha van kiadó szobájuk, akár az alagsorban is. Majd csak találok valamit.

Marna rámosolygott.

– Sikerülni fog! – mondta Jay bizakodva.

A szerelem sokszorozta meg az erejét.

HATODIK FEJEZET

HAZUGSÁG DETEKTOR

Mint ahogy a hotelekben mindig, most is pocsék éjszakám volt. Hosszan könyörögtem az éghez, hogy világosítsa meg az elmémet, és teremtsen békét a lelkemben. Most ráadásul Marna gondja is a nyakamba szakadt. Képtelen voltam megemésztetni, hogy elveszítem. Egyszerűen nem ment. A legszívesebben megbeszéltem

volna a dolgot Kai-jal, de tudtam, hogy folyton suttogók veszik körül.

Kis híján elbőgtem magam örömömben, amikor SMS-t kaptam aputól:

Hol vagy?

Megadtam neki a hotel és a város nevét: **Marietta, Georgia.**

Újabb SMS-t vártam tőle, de hiába. Úgy egy óra múlva kezdtem beparázni. Mi van, ha valaki rajta volt apu telefonján? Épp pakolni kezdtem a cuccomat, amikor ismerős, reszelős hang szólalt meg a fejemben.

Üdvözöllek, Bellái lánya.

Mostanra meglehetősen jól uralkodtam már az érzelmeim fölött, nem mutattam hát, hogy holtra váltam a félelemtől.

Azael – feleltem telepatikusan.

Lenézett rám, és vadul vicsorgott nagymacskára emlékeztető pofájával. Kicsit lelassult a pulzusom, hiszen tudtam, hogy a szövetségesünk, ugyanakkor még mindig izgatott voltam, mert a híreit vártam.

Hamarosan óriáslátogatókat kapsz. Vigyázz nagyon, mit mondasz!

Miféle óriáslátogatókról beszélt? Jaj, csak azt ne! Sietve a hátizsákomba gyömöszöltem a holmim maradékát. Azael már elsuhant, én pedig megrohamoztam az ajtót. Amikor kinyitottam, két idegennel néztem farkasszemet. Felsikoltottam. Az egyik egy kiscsaj volt, barna, hátrafésült hajjal, a másik meg egy szőke pasas, akinek kiugró pofacsontja és jéghideg tekintete volt. Mindkettőnek fekete démonjel sötétlett a szíve táján.

– Csak nem készülsz valahová? – kérdezte a csaj magas, csipogó hangon, enyhén raccsoló kiejtéssel. A rosszullét környékezett, mikor rájöttem, ki is ő.

Caterina. Jezebetnek, a Hazugság hercegnőjének lánya.

Nyugalmat erőltettem magamra. Bármilyen fiatal volt is ez a csaj, és bármennyire ártalmatlannak látszott, tudtam róla, amit tudtam. Ilyen közelségből szeme gonosz villanásába is beleremegett a gyomrom. Nem sejtette, hogy kihallgattam, mit

mondott Melchom herceg szigetén, miközben a stég alatt lapultam. Ahogyan azt sem, hogy tudom, miféle szerepet játszott Flynn halálában. O volt az, aki megvádolta a hercegeknél, hogy hazudott.

– Mit keresel itt? – kérdeztem.

– Semmi rosszat nem akarunk. – A pasi kemény európai kiejtéssel beszélt, ami oroszosnak tetszett az én gyakorlatlan fülemnek.

– Ki vagy? – kérdeztem.

– Marek vagyok, Shax fia. A Cseh Köztársaságból. – Azaz a Lopás hercegének fia. Miközben folytatta, szorosabban fogtam magamhoz a hátizsákom szíját. – O pedig Caterina, Jezebet lánya, Romániából.

Marek melegen rám mosolygott. O igen, de Caterina nem.

– Mit akartok? – kérdeztem.

Meg kellett válogatnom a szavaimat, ahogyan Azael is tanácsolta. Caterina érzékelte a hazugságot, és a legcsekélyebb jóindulattal sem volt óriástársaival szemben.

– Csak beszélgetni akarunk – mondta Marek. – Bejöhetnénk?

Eszembe jutott, mit mondott apu róla még a múlt héten, Los Angelesben. Megemlítette, hogy Shax fiát esetleg a szövetségesünkkel tehetjük. Ettől menten jobban éreztem magam, igaz hogy csak egy csipetnyit. Nem tűnt túl biztatónak ez a szövetség.

– Épp menni készültem. Odakint is beszélhetünk.

Semmi kedvem nem volt négy fal közé kerülni velük. Kitapogattam zsebemből a kést. Ketten egy ellen, nem éppen biztató arány.

Elállták az ajtót, de kifurakodtam közöttük. Az ajtó már csaknem teljesen becsukódott mögöttem, amikor Caterina megtaszította a mellkasomat parányi kezével.

– Inkább odabent tárgyalnánk – mondta.

Ösztönösen félretoltam a kezét, és bevágtam magam mögött az ajtót.

– Sajnálom, de nekem meg jobb idekint.

– Csöppet sem sajnálok – piritott rám.

A francba ezzel a két lábon járó hazugságdetektorral! Minden szavamat alaposan meg kellett fontolnom a jelenlétében.

– Oké, akkor nem sajnálom, és kész.

– Semmi gond, Caterina – lépett közbe Marek, és rám mosolygott. – Elvégre nem róhatod meg, amiért nem borul a nyakunkba.

Sokatmondóan nézett rá, mintha azt mondaná: *Nyugi, még megijeszted*. Caterina a szemét forgatta, de azért megindult a folyosón a kijárat felé. Katonás keménységgel lépkedett fekete náciában és végig gombos fehér blúzában.

– Gyere akkor! – szólt rám nyersen.

Marek bocsánatkérő pillantást vetett felém, és előreengedett. Mentemben többször gyanakodva visszanéztem rá a vállam fölött. Mivel sort volt rajtam, a kardmarkolatot a hátizsákomban őriztem. Nem akartam a közelében tudni egy tolvaj ragadós kezét.

Mikor lelassultam a kijárat közelében, hátulról nekem jött. Halkan felsikoltottam, és szembefordultam vele. A vállamnak támaszkodott, hogy megtartsa az egyensúlyát, úgy kellett félrelöknöm a karját a könyökömmel.

– Ezer bocs – motyogta ártatlan képpel. Zsebre vágta a kezét, és az egyik hotelszoba előtt heverő újság felé biccentett, amely egy nagy atlantai zálogház kirablásáról adott hírt. – Izgi egy szalagcím – mondta.

Nem igazán tudtam, mennyire hihetek neki. Előre vettem ezért a hátizsákomat, és kinyitottam a bejárati ajtót. Mikor sikerült kitapogatnom a hátizsák alján a kardmarkolatot, megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Odakint sötét volt, de továbbra is a nappali fülledtség ülte meg a levegőt. Nem indultam el a kocsim felé, ehelyett megálltam egy pázsitsávon a hotel közelében, ahol az ablakokból sem láthattak ránk. Itt szembefordultam látogatóimmal. Újra visszacsúsztattam a hátizsákot mindkét vállamra, felkészülve az eshetőségre, hogy verekednem kell. Magamban fohászkodtam, hogy ne kerüljön rá sor.

– Fura dolgok történnek mostanság – fuvolázta Caterina. – Nem gondolod?

Továbbra is mindenre készen leengedtem a kezem az oldalához.

– Utoljára mondom, közöljétek jöveletek célját, mielőtt lelépek!

Caterina gyanakvóan meresztette rám szűrős tekintetét. Marek előrelépett, hogy beszéljen.

– Néhány kérdésünk lenne hozzád, Belial lánya. Ez minden.

– A saját kérdéseitek? Vagy úgy küldtek benneteket?

Izgalmamban kezdtem kijönni a sodromból.

– Szűz vagy? – szegezte nekem a kérdést Caterina.

Király!

– Oké, eszerint küldöttek vagytok – mondtam.

Caterina kajánul elmosolyodott, még a fogait is kivillantotta. Elszorult a gyomrom félelmemben.

Marek zordul meredt a csajra.

– Nem felelek a kérdésedre – mondtam. – Nem bízom benned.

Caterina mosolya ezúttal őszinte volt: láthatóan remekül szórakozott.

– Ez igaz – mondta. – Tényleg nem bízol bennünk. Csakhogy a válasz megtagadása csaknem felér a beismeréssel.

– Többnyire igen, mégsem mindig – pontosított Marek, Caterina felé fordulva. – Úgy támadtál rá, mint egy ragadozó, nem csoda, ha fenyegetve érzi magát.

– Csináld jobban, ha tudod!

Caterina hátborzongató pillantást vetett Marékre, aki bő harminc centivel volt magasabb nála. Úgy méregette a srácot, mintha fél kézzel el tudná intézni.

– Hagyjátok abba! – kiáltottam rájuk. – Épp elég nekem, hogy a suttogók folyton a nyakamon lógnak, és most még ti is. Viszlát, már itt sem vagyok.

Sietős léptekkel a parkoló felé indultam.

– Még nem végeztünk! – acsargott Caterina.

Marek mondott neki valamit egy idegen nyelven. Mintha leszúrta volna, de a csaj is hasonlóan élesen válaszolt. Hallottam, hogy a nyomomba erednek. Mire az autómhoz értem, minden izemben reszkettem. A kulcsomért nyúltam, amit a hátizsákom kis hátsó zsebében tartottam, de nem volt ott.

Fémes csörgést hallottam a hátam mögött. Egy szemvillanás alatt előrántottam és kipattintottam a késem.

Marek és Caterina úgy három méterre állt tőlem, a kocsim végében. Marek meglóbálta a kulcsom maga előtt, arcán bocsánatkérő kifejezés ült. Hogy a francban emelte el? Átkozott, enyves kezű tolvaj!

Caterina szeme elkerekedett a késem láttán.

– Kérem a kulcsomat! – szoltam rájuk.

– Odaadom, de csak akkor, ha megígéred, hogy szóba állsz velünk, mielőtt elmész – mondta Marek lassan, tagolva.

– Dobd akkor ide! – mondtam.

Caterina keresztbe fonta karját a mellkasán.

– Addig nem, amíg nem felelsz a kérdéseinkre. Amennyiben nem vagy hajlandó szóba állni velünk, nem kétlem, hogy Thamuz fiai is boldogan felkeresnek.

Említésükre kivert a víz. Thamuz a Gyilkosság hercege volt, és pontosan tudtam, ők hogyan vallatják ki áldozataikat. Máránál kiskorában törték meg elmondhatatlan kegyetlenséggel, mignem beadta a derekát, és megnyitotta tudatát a suttogók előtt.

– Látom, hallottál már róluk – jelent meg sokat tudó mosoly Caterina arcán. – Tudod, mivel keresik a kenyerüket, Belial lánya? Gyermekrablásokban vesznek részt Dél-Amerikában, majd a szülőket váltságdíjért zsarolják.

Muszáj volt elhallgattatnom, mielőtt még egy szót szól arról a két pszichopátáról.

– Nagyon nem csípem, hogy bejelentés nélkül törtetek rám. Egyetlen óriásnak sem tartozom elszámolással. Azt teszem, amire apám utasít. A helyetekben nem tennék neki keresztbe, ezért javaslom, hogy adjátok oda a kulcsom, és kopjatok le.

Caterina erre nevetni kezdett, de hamar abbahagyta, látva, hogy Marek kezembe nyomja a kulcscsomót. Híttelenkedő pillantást vetett rá.

– Hiszen még nem válaszolta meg a kérdéseinket!

– És nem is fogja, miután ellenséggként kezelted.

Megsajnáltam Mareket. Nem lehetett könnyű dolga ezzel a kiscsajjal.

Végül kinyitottam az autót, majd behajítottam az utastérbe a hátizsákomat.

– Sok szerencsét – szóltam még oda Maréknek, aztán villámgyorsan beszálltam, magamra csaptam az ajtót, és beindítottam a motort.

– Várj! – kiáltotta megrettent arccal. – Ne menj még el!

Mégis mire számított, mikor nekem adta a kulcsot? Caterina a kocsi elé vetette magát, én azonban nagyobb sebességbe tettem a járgányt, mire ő félreugrott, én meg elhajtottam. Szegények, tuti, hogy a hercegek pokollá teszik az életüket, amiért elengedtek.

Az első piros lámpánál kinyitottam a hátizsákomat, és kitapogattam a kardmarkolatot. Ekkor nyugodtam csak meg igazából. Küldtem egy SMS-t apunak az egyezményes kódunkkal: **A411**. Megpróbáltam kihallgatni, mit beszél egymás között a két óriás, de mindketten hallgattak. Azt sem tudtam, követnek-e vagy sem. Nehezen azonosítottam a kocsijuk keltette zörejeket a forgalom áradatában. A biztonság kedvéért vagy három órán keresztül vezettem egyfolytában, amíg totál ki nem merültem.

Ezután beálltam egy szupermarket parkolójába, és a hátizsákomat használtam párna gyanánt. Apu nem üzent vissza. Aznap éjjel folyton magam előtt láttam Mareket, ahogy szomorúan néz utánam. Egész pontosan mit sajnálhatott? Vajon szövetségesünk vagy ellenség? Nem tudtam, de elhatároztam, hogy kiderítem.

HETEDIK. FEJEZET

JAY JÖVŐJE

Másnap reggel kialvatlanul, rosszkedvűen ébredtem. Joggal, mert csupán pillanatokra volt részem az álom jótéteményeiben.

Mindenekelőtt Pattinak küldtem egy SMS-t:

Jól vagy?

Igen, és te?

Szu/ül – írtam vissza.

Több üzenetet nem küldtünk, és az eddigieket is mind töröltem. Közben visszakívántam a régi időket, amikor minden következmény nélkül mondhattam neki, hogy szeretem. Mit nem adtam volna azért, ha békén üldögeelhettünk volna együtt a balkonunkon ezen a reggelen, a kávékat kortyolgatva, mint ahogy szoktuk, és az egyetemi terveimről meg más hétköznapi ügyekről trécselhettünk volna.

Újabb SMS-t küldtem apunak.

Most sem válaszolt, amitől még idegesebb lettem. Úgy éreztem, megrekedtem a pokol tornácán, és fogalmam sem volt, hogyan kerülhetek ki onnan. Úgy döntöttem, hogy Cartersville-ben beugrom a lakásunkra a postánkért. Valószínűleg nem volt a legokosabb húzás, de igyekeztem vigyázni. A környékre érve leállítottam a kocsit, és szemmel tartottam a terepet. Sehol nem láttam sem idegent, sem ismeretlen autót. Hallásomat a lakásig kiterjesztve szintén nem tapasztaltam semmi rendhagyót. Ennek ellenére csupán a postaládát ürítettem ki, és nem mentem be.

Innen Jay-hez hajtottam, és a kocsifelhajtóján átnéztem a borítékokat. Örültem, hogy nálam a posta, mert több küldemény is érkezett Virginiából, infó a koleszfelvételről; Patti rineri új házáról meg a bank és az ingatlanközvetítő írt. Mindent a hátizsákomba gyömöszöltem, a hátizsákot a hátamra vetettem, sietve

körbepillantottam, nem köröznek-e körülöttem suttogók, és megindultam Jay háza felé.

A szülei munkában voltak. Hallottam, hogyan veri a billentyűket a számítógépén. Az ajtaja nyitva volt, ezért kopogtam, majd bekandikáltam rajta.

– Szia – üdvözöltem.

Mosolyogni próbált, de szemlátomást izgatott volt.

– Azt hiszem, találtam valamit, noha nem igazán tudom, elvállaljam-e. Én...

Ujjamat a számra téve, hogy ne beszéljen hangosan, a tollára mutattam az íróasztalon. Kézbe vette, majd ezt írta a macskakaparásával: *Van egy atlantai templom, ahol éjjeliőrt keresnek szállás fejében.*

Éjjeliőrt? – firkantottam le én is.

Vállat vont; sokkal bizonytalanabbnak látszott, mint máskor. A papír fölé hajolt, és tovább körmök: Fel kell adnom a DJ-skedést, mert azt csak éjszaka folytathatnám, de semmi okosabb nem jut az eszembe. Söprés közben cipekedhetem is.

Aláhúztam a *cipekedhetem* igét, és kérdőjelet biggyesztettem mellé.

A számítógép képernyőjére mutatott, amit megtöltöttek az ilyen-olyan babahordozók. Meglepetésemben elbögtem magam.

– Ugyan már, ne csináld! – szólt rám szelíden.

Letöröltem a könnyeimet. Annyi minden mondandóm lett volna egyszerre a számára. Például, hogy mennyire büszke vagyok rá. Hogy mekkora szívás ez a helyzet, és hogy mennyire együtt érzek vele. De nem szorult rá a sajnálatomra. Noha aurája alján a szomorúság sötétkékje és az aggodalom szürkéje terjengett, a többi a szeretet halvány rózsaszín örvénylése töltötte ki.

Nem csoda, hiszen hamarosan apa lesz. És noha volt mitől tartania, készült erre a szerepre. Halálra rémitett a gondolat, hogy bármi rossz történhet vele. Atlantában maradni nem volt túl biztonságos sem neki, sem a gyerekeknek, mégsem vitt rá a lélek, hogy eltanácsoljam a szülőhelyéről.

Újra kezembe vettem a tollat. Mit szólnál egy olyan helyhez, ahol nincsenek hercegek? – írtam.

Úgy érted, költözzek veled Virginiába? – kérdezett vissza.

Hm, ez sem volt rossz ötlet, én azonban a fejem ráztam. Magamban kell élnem, de lakhatnál a közelben. Mondjuk, Pattivei! – tettem hozzá hirtelen támadt ötlettel. – Vagy hozzá közel. Segíthetnétek egymásnak, és csupán egy város távolságra lennétek tőlem.

Egyre jobban megtetszett ez a megoldás, ahogy belegondoltam. Jay képen közben széles mosoly terült szét.

Patti csodás nő. A magam részéről benne vagyok, ha szerinted ő is. – Írta.

Mérget vehetsz rá – válaszoltam. Mert tényleg, Patti szeretett anyáskodni, egyedül lenni viszont utált.

Erre mindketten elmosolyodtunk. Talán működne ez a megoldás. Újra a papír fölé hajoltam.

Mi ketten hamarosan átköltözünk, de neked nem muszáj azonnal utánunk jönnöd. Van még némi időtök, mielőtt...

Menten lehervadt a mosoly az arcunkról, és lesütöttük a szemünket. Egyetlen gondolat járt a fejünkben.

Marna.

Jay állkapcsa megfeszült, amint lassan, meg-megállva leírta: Esküszöm, gőzöm sem volt erről. Ha tudtam volna, mi lesz a következménye. ...

Kivettem a tollat a kezéből: Tudom, valamennyien tudjuk.

Marna tesója nem. Egy kandi vízben megfojtana.

Megráztam a fejem. Ennek semmi köze hozzád. Élni sem tud Marna nélkül.

Elszorult a szívem, valahányszor eszembe jutott Ginger riadt tekintete, mikor a hír a tudomására jutott. A máskor mindig erős Ginger most félt.

Minden változóban volt körülöttünk.

Ideje volt indulnom. Majd megadom neked Patti számát, és tartsátok a kapcsolatot. Kezdenek beindulni a dolgok. Engem vizsgálat alá vettek, és ezúttal nem számíthatok kíméletre. Nem

akarlak benneteket is veszélybe sodorni, ezért kell távol maradnom tőletek.

Bárcsak tehetnék érted valamit! – körmölte le Jay aggódó képpel.

A tudat, hogy Patti támasza leszel, nagyobb segítség, mint képzeled.

Már épp átöleltem búcsúzóul, mikor megszólalt a mobilja.

Megmutatta a kijelzőt, amelyen Marna neve állt.

Miközben fogadta a hívást, kiterjesztettem hallásom a vonalra.

– Jay, te vagy az? – Marna hangjából rosszul leplezett aggodalom hallatszott. – Nem láttad a tesómat?

– Nem – rázta a fejét, miközben felém villant a szeme.

Kinyújtottam a kezem a mobilért.

– Itt van Anna, adom – mondta.

– Mi a hézag? – kérdeztem.

– Nem volt New Yorkban, amikor megérkeztem, és nem ment vissza az angliai járattal sem, ezért magamat is ki kellett mentenem, miért nem tartok velük. A légitársaság most mind a kettőnket felfüggesztett az állásunkból. Ráadásul Gingert sem találom! – szípofta Marna.

Basszus! A tetejében nem lett volna szabad efféléről beszélnünk telefonon. Abban totál biztos voltam, hogy Caterina, az a kis boszorka, elhagyta a környéket, de bárki kihallgathatott bennünket. Már az is gáz volt, hogy beugrottam elbúcsúzni Jayhez.

– Oké, ne ess pánikba! Nem mehetett messze. Semmi szín alatt nem hagyna cserben téged.

– Nem lehetséges, hogy elkapták? Jaj, istenem... – zokogott fel.

– Nem... azt nem hinném. – Aztán eszembe jutott az az egyetlen valaki, akit Ginger Márnán kívül fontosnak tartott. – És mi van, ha...

Ha elment Blake-hez, Kaliforniába.

– Az bizony jókora baromság lenne – vélte Marna.

Mind a ketten elhallgattunk. Tök veszélyes lehet Gingerre nézve, ha ellóg a munkából Blake kedvéért. Kivált, mikor ő az

egyik legfontosabb küldetését teljesíti: feleségül készül venni a bombázó Michelle-t, amivel sokak irigységét felkelthetné.

– Jaj, nem! – mondta ki Marna hangosan a gondolataimat.

Ginger pontosan oda ment.

– Vissza kell hoznom! – jelentette ki Marna.

– Nem – parancsoltam rá. – Menj vissza melózni! Talán csak pár napra van szüksége, hogy megeméssze ezt az egészszet, aztán visszatér.

És mi lesz, ha nem? – suttogta.

– Akkor is ráérünk beavatkozni. Másfelől bízom abban, hogy ezeknek kettejüknek van annyi sütnivalójuk, hogy saját jól felfogott érdekükben cselekedjenek.

Blake nem hagyja majd, hogy Ginger sokáig nála dekkoljon. Bízunk kell a józan eszükben. Ha nagyon muszáj, majd mozgósítom Kai-t, hogy vonszolja el onnan Gingert, noha nem szívesen kevertem volna bele őt ebbe az egészbe.

Bontottuk a vonalat. Jay még egyszer melegen átölelt. Ahogy szétváltunk, fekete folt jelent meg a falon, és lassan növekedett. Totál lebénultam, mikor ez a sötét szellem megjelent a helyiségben, rút ábrázatára sehogyan sem emlékeztem. Hol rám nézett, hol Jay-re pillogott. Jay őrangyala rémülten próbált közé és védeence közé férközni.

Hirtelen ezernyi gondolat suhant át egyszerre a fejemben. Ott volt az a sok irkafirka, amit elől hagytunk. Jay is babahordozókkal töltötte meg a számítógépe képernyőjét, igaz, szerencsére, ezt még idejében letörölte. Ennek ellenére félre kellett vezetnünk a suttogót. Zsebembe nyúlva elővettem egy köteg bankót, és Jay-nek adtam.

– Vegyél rajta egy hordó sört – mondtam.

Felvonta a szemöldökét, én azonban széles mosolyt villantottam rá.

– Okés, hogyne, persze.

Hálát adtam a Teremtőnek, hogy leesett a tantusz, és belement a játékba.

– Akkor viszlát a buliban – mondtam, és már indultam is.

A démonszellem a nyomomba szegődött, és utánam suhant a hallba, pontosan úgy, ahogyan reméltem. Én azonban annyira örültem, hogy elterelhetem Jay mellől, hogy örömben rákacsintottam a rusnya fajzatra. Gyanakodva pislogott rám, majd felém röppent. Félelmetes szárnya áthatolt a hall falán, aztán eltűnt a szemem elől.

A kocsinhoz érve SMS-t küldtem Jay-nek: Semmisítsd meg a firkáinkat! Töröld az üzenetet is! Szerezz helyi jogosítványt, és indulj! A részletek a postaládádban.

Reméltem, hogy lesz még alkalma elbúcsúzni a szüleitől, bár most gőzöm sem volt, hogyan magyarázza ki előttük hirtelen eltűnését. Sebaj, majd kitalál valamit. Szegény feje! Töröltem az üzenetet a mobilom memóriájából. Hátizsákomból elővettem a Patti házára vonatkozó anyagot. Gyors pillantást vettem az égre, Jay postaládájába gyömöszöltem a vaskos borítékot, aztán kocsiba szálltam, és elhajtottam.

Nincs veszélyesebb, mint ha elkezdesz magadon kívül élni.

Ernest Hemingway: Az édenkert

NYOLCADIK FEJEZET

BEINDUL A BULI

Felhajtottam az államközi útra. Torkig voltam a rejtőzködéssel, a bujkálással meg az egész helyzettel.

Apu végképp eltűnt. Semmi jót nem ígért, hogy nem válaszol az SMS-eimre, és személyesen sem mutatkozik. Akár a Pokolban is bilincsbe verhették az idők végéig. Erre a gondolatra minden önbizalmam elszállt, és teljesen lelombozódtam.

Eddig mindig az ő tanácsában és értesüléseiben bízam. Egymagamban értéktelen porszemnek, nyamvadt kis senkinek éreztem magam. Egyre azt kérdezgettem magamtól, mit akarhatna tőlem apu, ha itt lenne.

Pedig ideje lett volna elkezdeni a bulit. Sokat gondolkodtam Marékén is, Shax fián. Vajon mellettünk áll-e vagy sem? Megembereltem magam, és elhatároztam, hogy mindenképpen kiderítem.

Lehetett még az Államokban, de Európába is visszamehetett. Hajlandó leszek-e utánamenni a Cseh Köztársaságba?

Igen, erre is elszántam magam.

Ehhez azonban több infóra volt szükségem: egy címre vagy telefonszámra. Kinek vannak kapcsolatai az óriások vagy hercegek körében, akiben meg is bízhatom?

Kopano például ilyen, jutott eszembe. A fivérei továbbra is Afrikában élnek az apjával, Alocerrel. Ők talán utánakérdezhetnének Marek elérhetőségének.

Apu számtalanszor figyelmeztetett, hogy a telefon nem biztonságos, hiába használt csicsás, katonai minőségű kütyüket. Egy ilyen pillanatban azonban nem tehettem mást, mint rábíztam magam az általa kigondolt biztonsági szabályokra és a gondviselésre.

Felhívtam Kopanót. Rögtön beleszólt a vonalba. Aggódó volt a hangja, talán mert időtlen idők óta nem hívtam.

– Minden oké? – Jó volt hallani a megnyugtató dörmögését.

– Igen, de segítségre lenne szükségem. – Nagy levegőt vettem, beszámoltam neki Marek és Caterina látogatásáról, meg arról, hogy meg szeretném találni Mareket.

– Mindjárt körbetelefonálok, aztán visszahívlak.

Kinyomtam a mobilt. Hálás voltam, amiért zokszó nélkül felajánlotta a segítségét. Mialatt a hívására vártam, visszatértem a sztrádára, mert nem akartam túl sokáig vesztegelni egy helyen. Fél óra múlva jelentkezett.

– Megvan a szám. Elküldöm SMS-ben.

– Angyal vagy, Kope! – mosolyodtam el örömömben.

– Odarepülök hozzád segíteni.

Na, ez már kevésbé tetszett.

– Ne fáraszd magad. Különben is utoljára megfogadtad, hogy...

– Nem fejeztem be a mondatot. Kijelentette ugyanis, hogy még egyszer nem indul útnak velem semmiféle ügyben. Túl sok volt neki, ami közöttünk történt azon a télen, és Kaidan féltékenységi rohamából sem kért többé. Ha így is volt mindez, nem akartam hangosan kimondani.

– Rég volt az már, Anna. Sok minden megváltozott azóta.

– Nem félek Maréktól. Nem tűnik túl ijesztőnek...

– Csakhogy együtt lóg Thamuz fiaival meg Jezebet lányával.

– Huh! – Jeges félelem markolta meg a szívemet. Ez másként hangzott. – Tudod, hol vannak?

– Észak felé tartanak, akárcsak te, már a legutolsó suttogójelentés szerint, amelyik rólad szólt.

Libabőrös lettem a félelemtől.

– Honnan tudod mindezt?

– Apám meghagyta a tesóimnak, hogy készüljenek fel, mert szükség esetén be kell segíteniük a felkutatásodba. A hercegek óriásokkal vadásszák le a gyanús alakokat. Felteszem, abban reménykednek, hogy amennyiben összezsúfolták az óriásokat, ki tudják válogatni közülük a vétkeseket.

Ennek volt értelme. Az óriások általában tartottak egymástól. Megnéztem a következő útjelző táblát.

– Észak-Karolinában vagyok, Mooresville-nél, az I-77-esen. Küldök egy SMS-t Maréknek, és megkérdem, találkozhatunk-e négy szemközt.

– Jaj, ne! – Kope hangja olyan ijedt volt, hogy elgondolkodtatott, mekkora butaságot is tervezek. Az ösztöneim azt sügták, hogy Marek bajt hozhat rám. Mi van azonban akkor, ha nem.

– Megígérem, hogy nagyon elővigyázatos leszek. Majd valami földszintes motelszobában szállók meg, ahol elslisszolhatok a kertre nyíló ajtón keresztül, amennyiben bárkit megpróbál odacsódíteni.

– Anna...

– Nézd, Kope, úgy érzem, kezdünk kifutni az időből. Majd tényleg nagyon résen leszek.

– Nem tetszik ez a dolog.

– Nekem sem, de nem ülhetek tétlenül. Amint találkoztam Marékkal, felhívlak. Megígérem.

Kope hosszan hallgatott, mielőtt megkérdezte:

– Van nálad kés?

Megtapogattam a zsebem.

– **Igen.**

– Egy pillanatra se engedd el magad! Akkor is, ha Marek a szövetségesünknek mondja magát. A többiek ettől függetlenül a közelben lehetnek.

– Oké.

Elbúcsúztunk egymástól. Furdalt a lelkiismeret, amiért a frászt hozom Kope-ra. Hosszan köröztem Mooresville-ben, amiről kiderült, hogy NASCAR-futamok színhelye. Végre találtam kedvemre való motelt. Azután küldtem egy SMS-t Maréknek:

Találkozhatnánk 4szemközt? B. lánya

Vadul dobogó szívvel vártam a választ. Közben máris megbántam a döntésemet. Micsoda sületlenség volt ez!

Túl hamar érkezett a válasza: **Hol vgy?**

Ujjaim tétován köröztek a billentyűzet fölött: **És te?** – kérdeztem vissza.

Ezúttal késve felelt: Blythewood, Dél-Karolina.

Sietve utánanéztam a helynek. Másfél órányira volt tőlem.

Nagy levegőt vettem, az éghoz fohászzkodtam, majd megadtam a címemet. Ezt követően bementem egy gigászi méretű sportszerüzletbe. Eddig soha nem fordult meg a fejemben, hogy lőfegyvert vásároljak, most azonban féltem annyira, hogy megtegyem. A lőfegyverosztály kínálata vérlázítóan bőséges volt, és azt is felmértem, milyen rengeteg időbe telne, amíg utánanéznék a részleteknek. Ehelyett a kések és más önvédelmi eszközök pultját vettem szemügyre. Ekkor megakadt a szemem egy elemlámpának álcázott sokkolón.

Sötétedett már, amikor egy teljesen feltöltött sokkolóval és egy remek, új zsebkéssel felszerelve távoztam az üzletből. Szuper éles volt, és tök gyorsan ki lehetett pattintani. Aztán már csak Mareket vártam a motelszobában. Zsebre dugott kézzel bámultam ki az üvegajtón át a parkolóra, miközben újra meg újra megforgattam a kést a markomban. A kardmarkolatot nem tartottam magamnál. Ha közelharcra kerülne sor, jobb, ha Marek nem találja nálam. Inkább a matrac alá rejtettem, karnyújtásnyira tőlem.

Letelt a másfél óra. Mostanra a városba érhetek. Fel-alá járkáltam izgalomban, és minden neszre felrezzentem, amikor befutott Marek SMS-e.

Nem tudok ledűl jönni.

Akkor inkább ne is gyre – írtam vissza, mert az agyam menten riadót fűjt.

Találkozzunk később este.

Ezen elgondolkodtam. Ha csapdába akarna ejteni, máris megtehetné. Talán tényleg a mi oldalunkon áll, csak nem tudja lerázni a három óriástársát. Noha nem szívesen maradtam egy városban Caterinával és Thamuz fiaival, elég elkeseredett voltam ahhoz, hogy kockáztassak egy újabb erős szövetségért.

Rendben – írtam vissza, aztán töröltem az összes üzenetet.

Ezzel elkezdődött a várakozás idegörlő időszaka. Közben sehogy sem tudtam lenyugodni. Egyre a parkolóban jövő-menő vendégeket bámultam. Kiterjesztett hallásommal letapogattam a motel bejáratát. Teljes koncentrációmra szükségem volt, hogy meg is értem, amit hallok.

Egy óra múltán valami magára vont a figyelmemet az előcsarnokban. Egy csitri panaszosan felkiáltott:

– Az a kétes külsejű alak fellökött, és még csak elnézést sem kért érte.

Egy női hang, feltehetően az anyjáié, ijedt suttogással válaszolt:

– Tartsd távol magad tőle! Nem tetszik a kinézete.

Torkomban dobogott a szívem. Térdre rogytam az ágy mellett, és a matrac alá nyúlva kitapogattam a kardmarkolatot. Ösztöneim

azt sügták, hogy haladéktalanul lépjek le. A markolatot a hátizsákomba hajítottam, majd az ajtóhoz futottam, és kinéztem a folyosóra. És valóban, a végén egy pasit pillantottam meg, aki fekete haját lófarokba kötve viselte. Mellkasán szénfekete démonjel izzott. Ahogy megpillantott, a jele megnőtt, ő maga pedig elmosolyodott. Thamuz egyik fia volt.

Magamra vágtam és kulcsra zártam az ajtót, aztán az udvarra nyíló ajtó felé rohantam. Ám alig értem el a kijáratod, amikor egy kéz markolta meg az ajtó szélét. Halkan felkiáltottam, mire támadóm keményen pofon vágott. Vér ízét éreztem a számban. Megtántorodtam, elég ideig ahhoz, hogy a betolakodó becsukja maga mögött a kerti ajtót. A hátizsákom leesett a hátamról, de nem volt időm törődni vele.

Sajgott a szám, de ügyet sem vetve a fájdalomra, a zsebembe túrtam. A pofon lelassíthatta a reflexeimet, a pasiéi ellenben annál gyorsabbak voltak. Megragadta és a hátam mögé csavarta a csuklómat. Felkiáltottam, úgy fájt, mire befogta a számát. Mialatt az ajtó felé vonszolt, veszettül kapálóztam. Alacsony, vékony fickó volt, mégis erős. Magához szorított, és hiába rúgtam többször is a sípcsontjába, nem volt rá hatással. Keze túl nagy erővel tapadt a számra ahhoz, hogy beleharaphassak.

Egy szemvillanásra elengedte a számát, hogy elfordítsa a kulcsot a zárban. Közben jókorát rántott a kicsavart csuklómon. Nagy levegőt vettem, hogy segítségért kiáltsak. De már nyitotta is az ajtót, és a keze nyomban visszatalált a számra. Nem sikolthattam. Közben a testvére is előkerült. Villámgyorsan és összeszokottan dolgoztak. Totál bepánikoltam.

A félelem átvette az irányítást a tudatom felett. Hátravettem magam, és belefejeltem az első pasas orrába. Reccsenést hallottam, ő meg felüvöltött és elengedett. Elég ideig ahhoz, hogy kést rántsak, a sokkolót ugyanis nem értem el. Kipattintottam a pengét, és kaszabolni kezdtem a támadóimat, ahol értem. Kiserkent a vérük, mégsem tágitottak mellőlem. Nem telt bele pár másodperc, és kicsavarták a kést a kezemből, a karomat pedig hátrafeszítették.

Egyikük kuncogni kezdett, engem meg a hisztéria kerülgetett. Eszembe jutott, mit mondott Caterina arról, hogy Thamuz liai gyermekrablásokban vesznek részt. Profik voltak, meg kell hagyni. Megpróbáltam ugyan kiszabadulni a szorításukból, de hiábavaló erőfeszítésnek bizonyult, és én is kezdtem elfáradni. Nem volt akkora testi erőm, hogy szembeszálljak velük. Az agyamat kellett használnom.

Önvédelmi oktatóim kemény kiképzést adtak ugyan, közben azonban vigyáztak, nehogy fájdalmat okozzanak. Thamuz fiainak nem voltak ilyen fenntartásaik. Ujjuk belém vájt, karmoltak, ahol értek. Mikor védekezni próbáltam, ők sem kíméltek: ütöttek-vágtak, a hajamnál fogva rángattak. Közben végig vigyorogtak, és a szemük csillogott az örömtől.

Mikor már nem rúgkapáltam tovább, arccal az ágyra löktek és mindketten lefogtak. Totál kivoltam. Folyt rólam a veríték, és hangosan jajgattam, mert még így, félig öntudatlan állapotomban is féltettem az életemet.

– Mit akartok? – hörögtem zihálva.

– Megjáratunk kicsit, *chica*¹– súgta fülemből az egyikük.

¹ Kislány, spanyolul.

Akkor a hercegek elé visznek, gondoltam. Pharzuph pedig kiszagolja, hogy még szűz vagyok. Trénereim mindig figyelmeztettek, ne hagyjam magam másik helyszínre átvinni. Újra erőt vett rajtam a pánik, és ismét hadonászni kezdtem. Hiszen mindössze a másik zsebemet kellett volna elérnem... pár ujjnyira volt csupán.

Ekkor azonban megragadott az egyikük, és arcomat a matracba nyomta, olyan erővel, hogy alig kaptam levegőt. A másik eközben vadul csépelte a vállamat és a hátamat. Mikor öklével a lapockámba vágott, és az megreccsent az ütés nyomán, a matrac elnyomta sikolyomat.

Istenem, atyám! Iszonytató, soha nem tapasztalt fájdalom hasított a vállamba. Levegőt sem kaptam, most, hogy arcomat az ágynak nyomták. A következő pillanatban azonban megszűnt a

szorítás, és a fejemet is szabadon mozgathattam. Azt hittem álmodom. Kábán az oldalamra gördültem, a hátam azonban egyetlen lángoló, perzselő fájdalom volt.

Egy futó pillanatra azt hittem, csak képzelem, ami elködösülő szemem előtt zajlik.

Mert egy harmadik pasi is megjelent a motelszobában, ő szállt szembe a két óriással. Teljesen feketébe öltözött, arcát símaszk, kezét fekete kesztyű takarta. Mozgása és termete azonban ismerős volt valahonnan.

Kopano volt az! Elöntött a hála, ahogy erre rájöttem.

Eddig soha nem voltam tanúja, milyen, amikor totál szabadjára engedi a haragját. Thamuz fiainak esélyük sem volt vele szemben. Akkor lopózhatott be, amikor begőzölve engem püföltek. Most begazolva igyekeztek kikerülni súlyos ökölcsapásait. Kope a padlóra döntötte az egyiket, lefogta, és ütni kezdte. A másik azonban a zsebébe nyúlt ezalatt. Ezüst villant. Testem minden tiltakozása ellenére talpra szökkentem.

Megragadtam a zsebemből kiálló sokkolót, és a pasi bordájához szorítva megnyomtam a gombját. Magas hangon felkiáltott, ahogy az áram átcikázott az idegrendszerén, aztán bénultan elzuhant a padlón. Kope-ra néztem. Csaknem rókázni kezdtem, mert fröcsögött körülötte a vér.

Az én kedves, derék barátom elvesztette a fejét. Úrrá lett rajta a harag.

– Hagyd abba!

Az oldalához botorkáltam, miközben megpróbáltam kikerülni szélesebben dolgozó öklét. Nem akartam kimondani a nevét, mert bár a testvérek látták a démonjelét, az arcát símaszk takarta.

– Hagyd abba! – imbolyogva megragadtam a tarkóját, mialatt másik kezemmel széles vállába fogóztam. – Hagyd abba! Mennünk kell! – kiáltottam rá, és megráztam.

Érintésem és hangom együtt megtette a magáét, mert tényleg leállt. Az alatta heverő vérző pasasra meredve fojtott hörgés szakadt fel a torkából. Ellenfelében alig volt már élet. A szemem sarkából láttam, hogyan tápászkodik fel a tesója, és próbál felülni.

– Gyere! – sügtam oda Kope-nak, de menten el is homályosuk a látásom. Kope elkapott. Pislogva igyekeztem kitisztítani a látásomat.

– Ott a hátizsákom. Húzzunk innen!

Az udvarra nyíló ajtón keresztül távoztunk. A kocsimra mulattam, ami szerencsére a szobám előtt volt. Kope az utasüléshez támogatott. Ő maga beült a volán mögé, majd miután levette a símaszkot, elhúztunk a parkolóból.

– Köszönöm – suttogtam kilométerekkel odébb.

Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne veszítsem el az eszméletemet. A kocsiajtónak támaszkodtam, mert ha a hátam az ülés támlájához ért, legszívesebben elsírtam volna magam fájdalmamban.

– Bocs, hogy végig kellett nézned ezt – morogta Kope.

– Semmi baj – motyogtam.

– Épp fojtogattak, amikor rád találtam. És amikor megláttam, hogy megütnek...

– Jól csináltad. Borzasztóan hálás vagyok, amiért eljöttél! Nem is lett volna szabad egyedül belevágnom ebbe az egészbe.

Zök kent egyet a kocsi, elfintorodtam a fájdalomtól.

– Nincs szükséged orvosra?

– Nem, nincs. – Még ha el is tört valamim, túl kockázatos lett volna orvoshoz fordulni. Különb en is utáltam a pirulákat, mert elég volt bevennem egy szem aszpirint, és a szervezetem menten többre áhítozott. Ezúttal azonban kivételt kellett tennem. – Hanem fájdalomcsillapító, az kéne.

Kope megállt egy drogéria előtt a következő városban. A kocsimban talált nedves törülkövel és szalvétákkal töröltük tisztára a kezét. Félóránként beadott egy fájdalomcsillapítót, miközben észak felé tartottunk. Kötszert is vett, amivel bekötözte a kezén lévő sebeket, noha gyorsan gyógyultak.

– És hová lett Marek? – kérdezte.

Behunytam a szemem, és magamban végigpergettem az előzményeket.

– Mit gondolsz, nem vert át?

– Nem. Nem tudom. Akkor miért mondta, hogy egyelőre nincs egyedül? Szó nélkül rám küldhette volna Thamuz fiait.

– Igen ám, csakhogynonnan tudtak a hollétéről? Könnyen lehet, hogy Mareket használják csaléteknek.

Lelombozó gondolat volt.

– Lehetséges – ismertem be. – Vagy valahogy kilesték az SMS-eket. De az is lehet, hogy maguktól cserkésztek be. Akár így áll a dolog, akár úgy...

– Bukj le! – üvöltötte Kope.

Ahogy lekuporodtam, újra belém hasított a fájdalom, mire megint felkiáltottam.

– Egy sötét démonszellem. Már el is ment.

En azonban továbbra is lelapulva maradtam.

– Meglátott téged?

– Nem, az ellenkező irányba repült.

Lassan felültem.

– Hová megyünk?

– A Roanoke reptérről indul a járatom.

– Virginiából?

– Igen. De addig nem megyek el, amíg jobban nem leszel. Hová vigyelek?

Erről lövésem sem volt.

– Csak... vigyél ki... a reptérre. Utána majd találok magamnak egy helyet, ahol elrejtőzhetek. Máris jobban vagyok valamivel.

Kezének melegét éreztem a vállamon, ahogy megérintette a lapockámat.

– Feldagadt – mondta aggódva.

Fájt még, de a fájdalomcsillapítók megtették a hatásukat, és mivel gyorsan gyógyultam, percről percre jobban lettem.

– Ne félj, elleszek!

A reptérre menet elhajtottunk Blacksburg mellett, és noha a Virginiai Műszaki Egyetem felé mutató útjelző táblák fel kellett volna, hogy vidítsanak, most mindössze arra emlékeztettek, hogy milyen messze kerültem az emberek világától.

– Ez itt az egyetem – mondtam halkan.

Kope nem felelt, csak szomorúan rám villantotta a szemét.

Roanoke közelében még nem voltam teljesen magamnál, de már egészen jól voltam.

– Vajon hogy boldogul Zania? – jegyeztem meg.

Kope arcán félszeg mosoly jelent meg, ebben nem tévedtem.

– Az apád Bostonban helyezte el. Nem tudom, hogyan csinálta, de egy közeli kolostor belement, hogy kiadjon neki egy szobát.

– Bostonban van? – hajoltam előre. – De hát ez szuper!

– Igen. Totál kivirult most, hogy távol lehet az apjától... és a szesztől.

– Hozzád viszont közel.

Démonjele felizzott, és le nem vette volna szemét az útról. Zavarában megnyalta az ajkát. Legszívesebben megkérdeztem volna, vajon Zaniát is megcsókolta-e? Már erre a gondolatra is lángba borult a képem. Marna bizonyára minden további nélkül nekiszegezte volna a kérdést, mi azonban nem álltunk ilyen viszonyban, főleg azóta, hogy engem viszont lesmárolt.

– Kedveled őt, ugye? – kérdeztem meg azért.

– Nagyon, de nagyon kedvelem, Anna!

E szavakban annyi szenvedély sistergett, hogy beleborzongtam.

Mikor ismét az útra szegezte a tekintetét, kinéztem az utastér ablakán. Akár lesmárolta Zaniát, akár nem, nem volt kérdés, mennyire akarja.

Felpityegett a mobilom, újabb SMS érkezett, jócskán megugrasztva a pulzusomat. Az üzenetet Marek küldte.

Nem tudom lerázni Catet. Nem tudom, hol a másik 2 társam. Nem biztonságos találkozunk.

Vadul dobogó szívvel latolgattam, bűnös-e a történetekben vagy totál ártatlan. Kope-nak is felolvastam az SMS-t, aztán szótlanul agyaltunk rajta. Lényem angyali oldala másra sem vágyott, mint hogy higgyen Maréknek, démoni örökségem azonban arra intett, hogy ne vegyem be ezt az olcsó dumát.

– Nem válaszolok neki, és többé nem is keresem vele a kapcsolatot – szögeztem le.

– Jól teszed – helyeselt Kope.

Éjfél után értünk ki a reptérre.

Éjszakai járáttal mész? – kérdeztem.

Nem. Hajnali ötkor megy a gépem, de jobb, ha nem mutatkozunk együtt.

– Na, ja.

Tudtam, hogy ez így ésszerű, mégis elszorult a szívem az elválás gondolatára.

Leparkolt a járdaszélen, és felém fordult. Szeme zölden megvillant az utcai lámpa fényénél.

– Megmentettél. Ezek a hercegek elé akarnak hurcolni.

Már ha nem nyírnának ki addig. Nem igazán hittem, hogy megbüntetnék őket, amiért a kelleténél jobban belelkesültek.

– Rossz előérzetem támadt, miután beszéltünk. Muszáj volt utánad jönnöm.

– Köszönöm. – Gondolkodás nélkül átnyúltam az ülés háttámláján, hogy megöleljem. Miközben magához vont, vigyázott, hogy hozzá ne érjen a vállamhoz. Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy újra begerjed a közelségtől, de semmi ilyen nem történt. Szeliden átkarolt, aztán elengedett.

– Biztosan jobban vagy? – kérdezte.

– Igen. De azért megdobhatnál még egy adag pirulával.

Négy tablettát rázott ki a tenyerembe, majd zsebre vágta az üvegcset. Átfutott az agyamon, mi lenne, ha elkönyörögném tőle, tudtam azonban, hogy semmi áron nem engedne.

– Viszlát, Anna. Vigyázz magadra!

– Te is, Kope. Add át üdvözetemet Zaniának. Hiányozni fogsz.

A legutolsó mondat akaratom ellenére szaladt ki a számon, totál őszintén. Kope a barátom volt, és én hiányoltam a jelenlétét. Elvigyorodott, és arcán megjelent a szokásos gödröcske. Újra egyedül maradok, gondoltam.

KILENCEDIK FEJEZET

KAIDAN VAGY A VILÁG JÖVŐJE

Most mi legyen? Ez volt a következő gondolatom.

Apuról továbbra sem kaptam hírt. Kaidannal is szerettem volna beszélni, de Jay, Marna, Ginger, Blake és Patti miatt szintén aggódtam. Mindeközben céltalanul mentem Virginia állam sztrádáin.

Lényem egy része – az ostobábbik – másra sem vágyott, mint hogy együtt lehessenek Pattivei és Jay-jel, dacára annak, hogy tudtuk, mekkora kockázatot jelentene ez számukra.

Megálltam tankolni egy kisvárosban. A kocsiból megcsodáltam a Blue Ridge-hegység vonulatait a mélykék éjszakai éggel a háttérben. Örömömnem azonban nyomban véget vetett, mikor két szárnyas szörnypofa jelent meg, és kezdett körözni az autó körül. Basszus! Azonnal indítottam, és kihúztam az I-81-esre.

Ők azonban sehogysem akartak leszállni rólam.

A suttogók elől nem volt menekvés. Minden mozdulatomat kilesték, és követtek, ahová csak mentem. Hiába rejtőztem volna el egy templomban, mint Jay, ide is utánam küldték volna ember szövetségeseiket. Mindössze annyit tehettem, hogy megpróbáltam egy lépéssel előttük járni.

Itt, a nyílt országúton, a csodaszép tájakon is csapdában éreztem magam.

Hol vagy, apu? Most mitévő legyek? Briliáns ötletem, hogy megkörnyékezem Mareket, csúfos kudarcnak bizonyult.

Nem akartam elbőgni magam, de a szemeimet könnyek égették, és fel-felcsuklott belőlem a zokogás.

Apu utolsó tanácsa az volt, hogy tegyek úgy, mintha melóznék. Minden óriáshaverom ugyanezt tanácsolta. Talán valóban ezt kell tennem, gondoltam. Ahelyett, hogy az utakat járnám és

bujdokolnék, beülhetnék az iskolapadba. Apu is ezt támogatja. Mellesleg az egyetemista bulikon a diákokat is ivászatra csábíthatnám. Így talán a hercegeket is sikerülne leráznom.

Elmentem hát Blacksburgbe, és mivel a kolesz még nem nyitott ki, megszálltam egy hotelben.

Kolesz, egyetem. Mindez látszólag karnyújtásnyira volt tőlem, ám csak látszólag. Még a város egyetemi légköre sem dobott fel eléggé.

Egész éjjel csak hánykolódtam, nem jött álom a szememre. Hiába működött a légkondi, teljesen leizzadtam. Minden porcikám sajgott. Legszívesebben nekivágtam volna az éjszakának, hogy fájdalomcsillapítót vegyek, de attól tartottam, nem tudnám megállni, hogy be ne vegyem mindet. Hajnali hatkor kopogtatás ébresztett fel kusza, zavaros álmomból.

A paplanba gabalyodva hevertem az ágyon, és most vadul dörömbölni kezdett a szívem. Felkászálódtam valahogyan, aztán felkaptam az éjjeliszekrényről a sokkolót meg a kést. Ennek a hotelnek nem volt udvarra nyíló ajtaja, amin elmenekülhettem volna. Gondolataim szélesebben követték egymást.

Thamuz fiai találhattak rám? Kope alaposan ellátta az egyik baját... nem lehettek még a nyomomban. A hotelszemélyzet nem kopogtat ilyen korán. Mindenképpen óriás vagy herceg állhat az ajtó mögött. Meglehet, a suttogók bukkantak a nyomomra, mialatt aludtam. Marek vagy Caterina lenne az megint? Erőt vettem magamon, és kiterjesztettem hallásomat az ajtón túlra.

– Ki az? – hebegtem.

– Kaidan Rowe. Pharzuph fia.

Megállt bennem az ütés. Valóban az ő hangját hallottam. Hanem miért ilyen rideg? És mi a fenét keres itt? Az ajtó mellett termettem, amin nem volt kémlelőnyílás.

Reszketve álltam a túloldalon.

– Miért jöttél?

– Beszélnem kell veled. Engedj bel!

Vagy valóban ő volt az, vagy valaki magára öltötte az ő alakját.

– Nem akarlak bántani.

Szelíden beszélt, mégis volt valami fenyegető a hangjában.

Az már tényleg sok lett volna, hogy tőle is félnem kelljen. Hiszen ő Kaidan. Az én Kai-om. Ennek dacára ösztönösen szorosabban markoltam meg a késem.

Könnyeimet nyelve lenyomtam a kilincset. Repesett a szívem Kaidan láttán. Határozottan ő volt az. Úgy festett, mint aki egész éjjel nem aludt. Álláig érő barna haja kócosán keretezte égszínkék szemeit és megkeményedett arcvonásait. Mellette, kaján vigyorral egy suttogó keringett.

Nem tudtam mire vélni a helyzetet. Kóválygott velem a világ. Magával hozott egy suttogót, vagy talán az vezette ide?

A bugyogómra pályázó betörő csődöt mondott, ahogyan Marek, Caterina és Thamuz fiai is. A hercegek ezért elküldték hozzám Kaidant. Ez a tény egyvalami miatt okozott hatalmas megkönnyebbülést; eszerint legalább rá nem gyanakodnak. Egyelőre biztonságban van.

Mi akkor a terve?

Mindeközben csak nem akart csillapodni a szívverésem. Kaidan átnyúlt a vállam fölött, megragadta az ajtó szélét, betaszította, és benyomakodott mellettem.

Meglepetésemben úgy elbambultam, hogy hagytam, hadd csavarja ki a kést a kezemből, amit menten a zsebébe is süllyesztett. Az „elemlámpára” rácsodálkozott, mikor elszedte tőlem, és a padlóra hajította. Az ajtó becsapódott mögöttünk, a suttogó azonban áthatolt rajta, és figyelte, amint Kaidan a falnak löki a hátam.

Mivel a démonszellem árgus szemekkel lesett ránk, meg kellett játszanom, hogy az ellenségem, ahogyan ő is tette, akkor is, ha rosszul esett. Máskor nem viselem el a hazugságot, a suttogókkal és a hercegekkel szemben azonban minden fegyvert meg kellett ragadnom.

Két tenyeremmel taszítottam el magamtól Kaidant, és villámló szemekkel néztem rá. Vörös démonjele valósággal lángot vetett.

– Hátrább az agarakkal, Pharzuph fia! – sziszegtem.

Arcán ragadozó mosoly terült szét, és az undormány suttogó is közelebb siklott.

– Mindössze arról szeretnék meggyőződni, jól viseli-e magát Belial szépséges leánya – bűgta Kaidan.

Úgy beszélt, mint az első találkozásaink során, megvetően és vészjóslóan. Tök érthető volt, hogy épp őt küldték hozzám, a Bujaság hercegének fiát, hogy ellenőrizze, szűz vagyok-e még. En azonban semmiképpen nem engedhettem szabadjára vele kapcsolatos vágyaimat. Ha a mennyei kardmarkolat, az Erény Kardja szemernyi tisztátalanságot érzékel bennem, nem forgathatom. Angyali fegyver kizárólag angyali kézbe való.

– Úgy hallom, nem csíped az óriáscsajokat – szegültem szembe Kaidannal.

Felnevetett, fejének egyetlen mozdulatával hátravetette a haját, és újabb lépést tett előre.

– Igazad van, nem csípem őket. Alkalmanként azonban hajlandó vagyok feláldozni magam a gonoszság oltárán.

Nagyot nyeltem. Meggyőző volt. Túlontúl is az.

Csak megjátssza magát, nyugtatgattam magam.

– Mit hallok már megint? A hercegek nem hisznek nekem? Azt képzelik, hogy nem melózom? Ezért küldenek rám boldogboldogtalant? Egy sereg óriás zaklat mostanság.

Egyetlen pillanatra hallgatott csak el, de ismertem annyira, hogy tudjam, fogta az adást.

– Lássuk csak – mondta. – A szesszel nincs is baj, hanem a legutóbbi csúcstalálkozón még nemigen volt mivel büszkélkedned, nem igaz?

– Az másfél éve volt – csattantam fel. – Azóta gürizek, ahogy kell.

– Bizonyítsd be!

Meleg szája az enyémre tapadt, és citrusillatot árasztó teste a falhoz szorított. Izgalmamban egészen elfeledkeztem sérült lapockámról, most azonban újra belém hasított a fájdalom. Feljajdultam. Láttam rajta, hogy habozik, folytassa-e, amit elkezdett, aztán mégis emellett döntött.

A legszívesebben belefeledkeztem volna az ölelésbe, a démonszellem azonban megszállta az agyamat, és elárasztotta förtelmes, gurgulázó hörgésével. Kaidan is kiszakadt a csókból, és ráförmedt a suttogóra.

Zavarsz, te pokolfajzat! Nem dugulnál el végre?

A suttogó rávicsorgott, ő pedig újra csókolni kezdett; heves, szenvedélyes csókokkal tépte-marta a számát.

Mi volt ez a Los Angelesbeli gyöngéd simogatásokhoz képest? Merő testiség, semmi több. Megbízta benne, bizalmam azonban kezdett megrendülni, ahogy egyre több ruhadarab került le rólunk. Egyetlen villámgyors mozdulattal tépte le magáról az ingét. Mikor a pólómért nyúlt, nagyon nem volt ínyemre, mivel épp nem viseltem melltartót. Úgy kellett erőt vennem magamon, hogy ne tiltakozzam, vagy ne takarjam el a meztelenségemet, mikor minden további nélkül lerántotta rólam a pólót, aztán újra a számnak esett, durva, brutális kéjvágyból, miközben meztelen felsőtestünk egymásnak feszült.

Félszégességemben átfutott az agyamon, mit gondolhat a testemről. Fura volt, hogy ezúttal nem élvez ki minden egyes pillanatot, mint máskor tette. Nyilván, mert most nem volt rá módja.

Szinte érezni véltem a suttogó ránk csapó, áporodott leheletét, amitől ideges lettem. El kellett hajtánunk magunktól ezt a dögöt.

Kaidan szája rátalált a nyakam hajlatára. Meleg keze pizsamaalsómban járt, és a hátsómat tapizta. A bugyim lecsúszott a combomra.

A szívem vadul vert. Vajon meddig hagyja elmenni ezt a dolgot? – Vetkőzz tovább! – parancsolt rám.

Most először bizonytalanodtam el, és közel jártam ahhoz, hogy eltörjön a mécses. Sokszor álmodoztam arról, hogy egy napon anyaszült meztelenül látjuk egymást, csak hogy nem ilyen körülmények között. Szabadjára engedtem hát a dühömet, és rárivalltam:

– Ne légy már ilyen tahó!

Kurtán felnevetett, majd megfordított, és az ágyra lökött. Megragadta a pizsamaalsómat meg a bugyimat, és mindkettőt lerángatta a lábamról. Pucéran hevertem ott. Egész testében összerándult, amint megpillantotta a sípcsontomat elcsúfitó halványzöld horzsolásnyomokat. De csakhamar magához tért, és állkapcsa eltökélten megfeszült.

Ezután már szigorúan csak a térdemre és a hasamra szögezte a tekintetét. Szegycsontján akkorára nőtt pulzáló, örvénylő démonjelvénye, amilyen nagynak még nem láttam. Egyetlen gyöngéd pillantás is jólesett volna tőle... mert eszembe idézte volna a fiút, aki egykor szeretett. Mikor azonban tekintete egy szemvillanásnyi időre az enyémben kapcsolódott, mindössze veszett düh fűtötte, semmi más.

Meztelenül hevertem Kaidan Rowe előtt, és őt az egész hidegen hagyta. Csak állt ott az ágy végében, kicsatolta az övét, mire a sortja a csípőjére csúszott. Nagyot nyeltem, mikor lehúzta a cipzárt a sliccén.

Ez nem lehet igaz, gondoltam. Igyekeztem átvenni a hangnemet, és közönyt színleltem. Mikor nadrágja a földre hullott, egyedül a mellkasát néztem. Ne nézz oda, Anna! – intettem magam.

Nem teszi meg, fohászkodtam. Nem teheti meg, nem itt és nem így. Szeret engem.

Pontosan olyan helyzetbe kerültünk, amit eddig soha nem engedünk meg magunknak. Meztelenek voltunk. Szemernyi kételyem nem volt, hogy az apja küldte rám őt és a suttogót. Ha megtagadja a parancsot, azért halál jár. Engedjek neki, hogy megmentsem? Akkor is, ha ennek az az ára, hogy többé nem forgathatom az Erény Kardját, pedig ez szabadíthat meg bennünket a démonoktól? Kaidan vagy a világ jövője, ez volt a kérdés. Ugyan miféle dilemma volt ez?

Kérlek, Istenem! – könyörögtem a Fennvalóhoz. Ments ki minket ebből a helyzetből!

Kaidan közelebb lépett hozzám. Mikor a suttogó újra felhördült azon a förtelmes, pokoli torokhangján, orromat fintorgatva rászóltam. A pánik és a csalódás merésszé tett.

– Muszáj neked itt rontanod a levegőt? – ripakodtam rá. – Elvonod a figyelmünket.

Fogd be! – felelte. – Mintha bizony szívesen lennék veletek, unalmas óriásnépséggel.

– Akkor viszont kopj le! – reccsent rá Kaidan is. – Már majdnem végeztem. Különbén is, javaslom, menj át a 108-as szobába, sokkal érdekesebbnek találnád.

Ez szemlátomást felkeltette a démonszellem érdeklődését. Először támadt fel bennem a remény szikrája, amióta Kaidan és a suttogó rám rontott. A démon előbb lebénuult a meglepetéstől, majd fel-le himbálózott.

És nem árultok be? – kérdezte.

– Mármint miért? – förmedt rá Kaidan türelmetlenül. – Teljesítetted a kötelességedet. Segítetted megtalálni a csajt, hogy elvegyem a szüzességét. Semmi dolgod itt többé. Én is jobban végezném a magamét, ha nem köröznél itt fölöttem.

A démonszellem elgondolkozott ezen pár pillanatig, aztán megfordult, és áthussant a falon.

Levegőt venni is alig mertem, miután négyszemközt maradtam Kaidannal. Egy teljes percig némán meredtünk az üres falra, mielőtt leroskadt mellém az ágyra, és arcát egy párnába fúrva felüvöltött. Betakaróztam, és újabb párnát vettem formás, pucér fenekére.

A szívem hevesen zakatolt, és a fejemben is káosz uralkodott. Mikor Kaidan kinyújtotta a karját, és közel húzott magához, majd arcát a takaróba rejtette az ölem táján, hozzáérni sem mertem.

Le kellett volna állnom, Anna – mondta elhaló hangon. Ez könnyeket csalt a szemembe. – Itt és most megesküszöm, hogy inkább meghalok, semhogy akaratom ellenére erőszakot kövessek el rajtad. Kérlek, mondd, hogy hiszel nekem!

– Hiszek, igen, hiszek! – Hittem is, ennek ellenére még mindig remegtem az előbbiektől. Legfőképpen a hercegekre haragudtam,

akik kitettek minket ennek. Mi történik, ha nem tudjuk távozásra bírni a suttogót? Túlontúl elfajult itt már minden. Sürgősen változtatnunk kell ezen.

Letöröltem Kaidan könnyeit, és a haját simogattam. Tudtam, hogy a suttogó bármely pillanatban visszatérhet, és nem becézhetjük így tovább egymást.

– Bújj velem a paplan alá! – kértem. – Maradjunk így egy ideig, hátha visszajön.

Kaidan rám nézett. Mindazok az érzések ott tükröződtek az arcán, amelyeket olyan jól elrejtett előlem a démonszellem jelenlétében. Ettől nekem is megmelegedett a szívem.

– Látod, így – suttogtam az arcát cirógatva, amiért fáradt, halvány félmosoly volt a jutalmam.

Felült, levette magáról a párnát, és bebújt a paplan alá. Szótlatlanul, ziháló mellkassal hevertünk egymás oldalán. Aztán megremegett, mert mintha eszébe ötlött volna valami. Felült, megfogta a karom, és kezét végigfuttatta a horzsolásaimon.

– Anna. – Na, helyben vagyunk. – Mi a nyavalya történt? Ki művelte ezt veled?

Nagyot nyeltem.

– Nézd, Kai. Semmi bajom, oké?

– Ki tette?

Légzése még szaggatottabbá vált. Veszedelmes dühkitörés volt készülőben.

– Thamuz fiai.

– Pontosan hogyan bántottak? – ernyedett el a szája. – Az élő istenre esküszöm...

– Alapjában véve nem bántottak. Megpróbáltak elfogni, de nem hagytam magam. Aztán... megjelent Kope.

– Kope?

– Na, ja. – Tudtam, hogy nem lesz ingyére, amit ezután mondani szándékoztam, mégis összeszedtem magam, és mindenről beszámoltam. Láthatóan majd szétvetette az indulat.

– Fel kellett volna, hogy hívj – morogta.

– Azt hittem, hogy még Los Angelesben vagy. Nem volt túl sok időm agyalni, és azt sem akartam, hogy aggódj miattam. Később persze mindent megtudtál volna.

Az arcát dörzsölgette.

– Ez... nagyon durva... Anna, itt és most megfogadom, nem hagyom, hogy ezentúl egyetlen óriás is egy ujjal hozzád nyúljon! Piszok szerencsés vagy, hogy Kope felbukkant! Egek, és még én is bántottalak volna! Nézd meg magad, hogy festesz?

Félresimította a hajamat, és vadul káromkodott a vállam meg a hátam láttán.

– Fogalmam sem volt, hogy megsérültél – suttogta. – Túl keményen bántam veled...

– Esküszöm, hogy kutyabajom. Muszáj volt így viselkedned, hogy meggyőző legyél.

– Kinyírom ezeket!

– Pszt! – Visszahúztam magam mellé, és néztem, hogyan próbál lenyugodni.

Úgy tíz perc múlva azt mondtam:

– Most már felkelhetünk, nem igaz? Ennyi idő alatt elvégezhetted a melót.

Szavaim kirángatták sötét gondolatai közül.

– Huh, szivi! Remélem, nem – kuncogott.

Megkönnyebbült a lelkem, hogy tréfálni hallottam. Felültünk. Már majdnem megkérdeztem, mit gondol, visszajön-e a suttogó, amikor két kezébe vette az arcomat, és úgy istenigazából megcsókolt. Átkaroltam a vállát. Ki-kihagyott a lélegzetem, hiszen mellkasunk pucéron simult egymáshoz. Kényszerítenem kellett magam, hogy elhúzódjak.

– Egek, sürgősen vegyük fel a cuccainkat, különben nem állok jól magamért – mondta.

– Először te.

– Nézz félre – szólt rám. – De persze leshetsz is.

Elfordultam. Részben zavaromban, részben azonban azért, mert ha utat engedek a kíváncsiságomnak, és ő lefülel, tuti, hogy letámad. En pedig tutira nem állok ellen.

A következő pillanatban Kaidan káromkodni kezdett a hátam mögött. Visszafordulva láttam, hogy ugyanarra a démonszellemre bámul, aki tíz perccel ezelőtt hagyott itt bennünket.

– Nos, amint látod, túl vagyok a dolgon – vetette oda unottan az átokfajzatnak.

A suttogó most engem vett szemügyre. Bár magam elé fogtam a takarót, de a legszívesebben jobban mögé bújok, ha meg merek moccanni.

A szellem telepatikusán közölhetett valamit Kaidannal, mert ő undokul így felelt neki:

– Menj, tedd meg!

Miután a suttogó elhussant, Kaidan felsóhajtott.

– Ment jelteni Pharzuphnak – morogta.

Óriási gombócot éreztem a torkomban, nyeltem hát egyet. Kai lehajolt, hogy összeszedegesse elhajigált ruháimat. Elém dobta, aztán eltűnt a fürdőszobában.

Miközben öltöztem, egyre ugyanaz a mondat motoszkált a fejemben: Kaidan vagy a világ jövője? Ma megmenekültem ettől a választástól, ám ahogy a dolgok álltak, előbb-utóbb szembesülnöm kellett vele. Valóban az lenne a helyes út, amelyik az ő életét követelné? Megint könnyek gyűltek a szememben, de visszaparancsoltam őket. Közömbös arcot vágtam, és behunytam a szemem.

Kérlek, Istenem, ne kényszeríts döntés elé! – kérleltem az Urat.

TIZEDIK FEJEZET

A BAJ CSŐSTŐL JÖN

Úgy döntöttünk, hogy egyelőre megtartjuk a hotelszobát most, hogy a suttogó elment, tudtuk azonban, hogy hamarosan tovább kell állnunk.

Kaidan elnyújtózott a hátán, és vágyakozva pislogott az ölem felé, nyilván oda szeretne volna fektetni a fejét. En is szívesen simogattam volna a haját, de nem mertem újabb kockázatot vállalni. Amúgy is hihetetlennek tűnt, hogy velem lehet. Attól féltem, hogy bármely pillanatban elragadják tőlem. Egy pillanatra sem engedtem el magam igazán, mindig vagy egy sötét szellem, vagy egy ellenséges óriás felbukkanására vártam.

– És most hogyan tovább? – kérdeztem.

– Vissza kell mennem Los Angelesbe. – A hangja pontos visszhangja volt az én szomorúságomnak. – De nem akarlak elhagyni.

– Fáradt lehetsz.

A takaró alá vonta a kezem, és egymásba fonta ujjainkat.

– Majd alszom a gépen.

Erősnek akartam mutatni magam, mivel azonban láttam, milyen könnyen le tud fegyverezni két óriás, az egyedüllét ijesztőbbnek tűnt, mint valaha.

– Semmit sem tudok apuról – mondtam. – Már kezdek aggódni, nem esett-e baja. Korábban is csak ritkán hívott, mikor azonban komolyra fordult a helyzet, mindig jelentkezett.

Kaidan felsóhajtott, aztán kezemet továbbra is a kezébe fogva szembenézett velem.

– Tudok erről. A hercegek összeesküdtek ellene, és megpróbálják kinyírni.

Elszorult a gyomrom.

– Apám tegnap reggel vitt el a repülőgépén Atlantába. Azt mondta, téged és az apádat árulással gyanúsítanak, ezért szegődtek nyomodba az óriások és a suttogók. Azért küldtek el ennek az ördögfajzatnak a társaságában, hogy igazoljam, már nem vagy szűz. Gondolom, a papádat is halálra szekálhatják.

Fájni kezdett a fejem, megdörgöltem hát a homlokom. Abból, ahogyan Kaidan maga elé meredt, az az érzésem támadt, hogy kíméletből nem mondott el mindent.

– És mit hallottál még tőle? – néztem fürkészően az arcába.

Láthatóan habozott a válasszal.

– Gyerünk, ki vele!

– Apádról mindössze ennyit tudok.

Makacsul a kezét bámulta, és nem nézett a szemembe. Közelebb bújtam hozzá, és elé hajoltam.

– Nem akarok semmiféle titkot kettőnk között!

– Nem titok ez, Anna. Csak nem akarlak fölöslegesen felhúzni.

Összefontam a karom a mellkasomon, és felültem az ágyban. Láthatta, mennyire komolyan gondolom, amit mondtam.

Ha van valami, amit ki nem állhatok, hát az, ha sötétben kell tapogatóznom. Ezt ő is pontosan tudta.

Megrázta a fejét, és a plafonra meredt, mint akinek mindenből elege van.

– Maradjunk annyiban, az apám elvárja, hogy szemernyi tisztaság se maradjon benned a mai találkozásunk után.

A prófécia tiszta szívű óriásról beszélt. Kaidant tehát azért küldte rám az apja, hogy én már soha ne tudjam beteljesíteni a jóslatot. Ezért ha egyszer kiderülne a tisztaságom, azaz, hogy továbbra is vissza tudom küldeni a hercegeket a pokolba, Kaidant okolnák érte. És ugyanúgy gondolkodás nélkül kinyírnák, mint Flynn.

Levegőt is alig kaptam, ahogy ezt végiggondoltam. Muszáj volt kikelnem az ágyból, annyira izgatott lettem. Fel-alá jártam előtte.

– Anna...

– Eszerint amint Pharzuph kiszagolja a szüzességem, azonnal megöl téged, nem igaz?

– *Ott helyben leváglak*, egész pontosan ezt mondta – közölte velem fahangon.

Megálltam az íróasztal előtt, és fejemet lelógatva mindkét kézzel rátámaszkodtam.

Kaidan mögém lépett, és meleg kezével átfogta a vállamat.

– Nincs mitől tartanod, szívem – mondta gyöngéden. – Egyhamar nem kerülsz a közelébe. Addig nem, amíg be nem teljesedik a prófécia, akkor meg már úgyis minden mindegy.

Megfordultam, és szembenéztem vele.

– Mi lesz akkor, ha mégis találkozunk? Nyomban levadászna. Ezúttal nem vállalnak semmiféle kockázatot, Kai.

Úgy éreztem, mintha belegabalyodtunk volna egy láthatatlan hálóbba. Kaidan életének és biztonságának megóvása ellentétes cél volt azzal, hogy az én tisztaságom is megmaradjon, amitől kardforgató képességem függött. Tetszett vagy nem, itt minden szövevényesen összefüggött.

– Annyi minden történt – suttoztam.

– Mondd el! Ne hagyj ki semmit!

Beszéltem neki Marékról és Caterináról, akiket a hercegek rám küldtek, meg a suttogók nem szűnő zaklatásáról az alatt a pár nap alatt, amióta mi nem találkoztunk. A legrosszabb mind közül Marna baja volt... könnyek gyűltek a szemembe, ha csak rá gondoltam.

Kaidannak minderről fogalma sem volt.

Átkaroltam a derekát, és hozzábújtam. Ő is átölelt.

– Valamit még el kell mondanom – suttoztam.

Éreztem, miként feszülnek meg izmai a kezem és az arcom alatt. Még jobban magamhoz szorítottam.

– Hadd halljam akkor.

Megszólalt a mobilom. Jócskán megijesztett. Kitéptem magam Kai öleléséből, hogy fogadjam a hívást.

– Marna – suttoztam. Micsoda időzítés!

Kaidan feszülten állt mellettem. Tudtam, ki tudja élesíteni úgy a hallását, hogy kihallgassa a beszélgetésünket.

– Szia – mondtam a telefonba.

– Jaj, Anna! – csuklott el Marna hangja, mintha sírna. – Ginger továbbra sincs sehol, és a mobilját sem veszi fel. Már több mint egy napja nem tudok róla. Túlontúl be vagyok ijedve ahhoz, hogy tovább várjak. Megyek, megkeresem!

Kaidan közelebb lépett, szemöldöke összeszaladt, ahogy a homlokát ráncolta aggodalmában.

Eszembe jutott, hogy apu is mit meg nem tett Zaniáért, amikor ő került slamasztikába. A tulajdon apja, Sonellion semmibe vette részeges lányát, és hagyta, hogy eladják rabszolgának valahol a Közel-Keleten. Hogy állatként bánjanak vele, és üssék-verjék. Apu akkor mentőakciót szervezett a kiszabadítására. Ami persze nem ment véráldozat nélkül...

– Vannak most hercegek Kaliforniában? – kérdeztem. – Például Blake apja?

Kai is a fejét rázta, és Marna szintén nemmel felelt. – Tegnap halt meg – magyarázta. – A hírekben is bemondták. Egy vagyont hagyott az egy szem fiára.

Megborzongtam, ahogy ebbe belegondoltam. Melholm herceg, Blake apja nagy valószínűséggel most Kínában köröz, és új test után kutat, amelyikbe beköltözhet.

– Minden hercegnek vissza kell térnie a saját körzetébe – mondta Kaidan. – Miért, mi a hézag?

– Ő Kai? Mit keres nálad?

– Igen ő. Tartsd a vonalat. – Kai-ra néztem. – Fel tudnád hívni Blake-et? Lássuk, eléred-e. Gyanítjuk, hogy Ginger nála van.

Felvonta a szemöldökét. Kezdte kapiskálni a dolgot, bár azt nem értette, miért Blake-nél kötött ki Ginger. Mindamelletten feltárcsázta a haverját. A mobilja hosszan kicsöngött, aztán bekapcsolt a hangposta.

– Sürgősen hívj fel! – mondta Kai az üzenetrögzítőnek, aztán bontotta a vonalat, és fejét csóválva nézett rám.

– Tudod mit? Ott találkozunk – közöltem Mamával. – Ahogy látom, te nem leszel elég a szétválasztásukhoz.

– Biztosan ezt akarod? – kérdezte.

Tudtam, hogy az egész rohadtul veszélyes, per pillanat azonban sehol sem voltunk biztonságban. Nem nézhettem ölbe tett kézzel, hogyan nyíratja ki magát Ginger és Blake. A suttogók előbb-utóbb rajtakapják kettejüket, ha nem történt meg máris.

– Igen, ezt akarom – mondtam. – Máris indulok, aztán felcsörgetlek, ha megérkezett a gépem. Blake-hez már együtt megyünk.

– Én is veletek tartok – ajánlkozott Kai.

Elfojtottam elégedett mosolyomat. Marnának csak annyit mondtam:

– Akkor már hárman leszünk.

Szétkapcsoltunk. Bekapcsoltam a laptopomat, és online megvettem a repülőjegyemet. Kaidannal úgy döntöttünk, hogy külön megyünk ki a Roanoke-ra, mert így nem bukhatunk le. Mivel azonban kis reptér volt kevés járattal, ugyanazzal fogunk utazni. Eszembe jutott, mit mondott egyszer apu: a suttogók megmaradnak földközelségben, ezért a felhők fölött viszonylagos biztonságban leszünk Kaidannal.

– Nagyon berágott Gin, amikor rájött, hogy Blake eljegyezte magát? – kérdezte.

Abbahagytam a pakolást, és szembenéztem vele.

– Emiatt is kiborult, de nem ez az igazi baja.

– Akkor mi?

Úgy éreztem, mintha mázsás súlyok nehezednének a mellkasomra. Eddig önző módon igyekeztem kitolni ezt a pillanatot. Kaidan állá idegesen megremegett. Tudtam, összetöri a szívét, ha értesül arról, hogy hamarosan elveszíti egyik legrégebb és legdrágább barátját.

– Az ikrek... összevesztek... valamin.

– Min?

Nagyot nyeltem, és nagy nehezen kinyögtem.

– Marna gyereket vár.

Kaidan csak nézett rám óriásira kerekedett szempárral, és a fejét rázta, mintha nem akarna hinni a fülének. Aztán tekintete üvegessé vált, ahogy felfogta a zord tényeket.

Megéreztem – mondtam. – Jay-é.

– A francba! – Lehuppant az ágyra, és miközben csak ült ott mereven a hír súlya alatt, beletúrt a hajába. Ijedten pillantott körbe a helyiségben, mintha nem fogná fel, hová csöppent, aztán két kezébe temette az arcát.

Egyetlen borzasztó pillanatig azt hittem, sírni látom, amibe a szívem szakadt volna meg. Hanem amikor felnézett, a szeme vörös volt ugyan, de száraz. Rettenetesen éreztem magam, hogy nekem kell mindenkinek továbbadnom ezt a vérfagyasztó hírt. Bizonyos értelemben az egész az én hibám volt. Ha aznap éjjel nem viszem el az ikreket Jay klubjába...

– Gyere ide – mondta Kaidan, és kinyújtotta felém a kezét.

Hagytam, hogy az ölébe vonjon. Átkaroltam a nyakát.

– Nem te tehetsz róla.

– Honnan találtad ki, hogy erre gondolok? – hüppögtem.

– Hiszen lerí az arcodról, hogy furdal a lelkiismeret. Holott nincs miért. Jobb az illet minél hamarabb megtudni.

Szó mi szó, Jay máris megkezdte a készülődést a gyerek fogadására, ami rendjén is volt, a dolog többi vonatkozása azonban egyáltalán nem volt oké. Képtelen voltam elképzelni az életemet Marna mosolya nélkül. Arról nem beszélve, mekkora igazságtalanság a sorstól, hogy csak most kezdődött a szerelmük, és máris el kell válniuk. A baba meg a mamája nélkül marad, mint mi valamennyien. Hogyne éreztem volna büntudatot emiatt?

– Az én hibám, hogy összejöttek. Nem is álmodtam, hogy ilyen gyorsan követik egymást az események. Ha tudom, hogy Marna teherbe eshet...

– Nyugi, Anna! Ezek ketten mindig is csípték egymást, nem igaz? Borzalmas ez az egész, de nem fordíthatod vissza az idő kerekét.

Kaidan még ilyen lelombozva is nyugalmat és erőt sugárzott. Hagytam, hogy átöleljen, de a magam érzéseit visszafogtam. Annyi minden történt körülöttünk, és annyi minden forgott kockán. Amilyen hamar lehet, Santa Barbarába kellett érnünk. Ráadásul mindkettőnknek volt miért aggódnunk.

A kísértéstől csak egy módon szabadulhatunk, úgy, hogy engedjük neki.

Oscar Wilde: Dorian Gray arcképe

TIZENEGYEDIK FEJEZET

GINGER ÉS BLAKE

Marna magából kikelve várt ránk a Santa Barbara-i reptéren. Életében nem láttam ilyen elhanyagoltan: a lófarka ziláltan, féloldalasan állt a feje búbján, és nem tűsarkú volt rajta, hanem lapos sarkú strapacipő.

Füstüveg ablakos Sedant béreltünk, és Blake sziklákra épült házához hajtottunk. Nem lepődtem meg, amikor híradós kocsit pillantottam meg a zárt kapu előtt, hiszen Blake hírességnek számított a városban. Milliárdos apja épp most dobta fel a talpát, busás vagyont hagyva az extrém sportok helyi sztárjára, aki a múlt héten jegyezte el egy tehetős család bombázó örökösnoáját. Ami pedig Michelle-t illeti...

– Álljunk ki a kocsival az útszélre – suttoztam.

Leállósáv ugyan nem volt, de azért megálltunk, hogy lássuk, mi az ábra. Nem egészen egy kilométerre voltunk a villától, ezért ki kellett terjesztenem a látásomat, hogy felmérjem a terepet.

– Már csak ez hiányzott – morogta Kai.

A híradós kocsi előtt ugyanis vörös sportautó parkolt, és előtte szőke bombázó járt fel-alá.

– Hűha! – kiáltottam el magam az aurája láttán, ami méregzöld féltékenységgel és szürke kavargással elegye volt.

– Ez ő? – kérdezte Marna.

Bólintottam. Szembenéztem Michelle-lel. Láthatóan azért vesztegelt a bejárat előtt, mert nem engedték be, ami kizárólag egyvalamit jelenthetett. Gingernek odabent kellett lennie, ez nem volt kérdés. A Michelle auráját eluraló féltékenység arról árulkodott, hogy ő is tud a dologról.

– Nem tudnánk kicsit közelebb menni? – kérdeztem. – Megpróbálom rávenni a tévéseket, hogy távozzanak.

Kai behajtott Blake szomszédjának kocsifeljárójára. Mindig némi rossz szájjal vettem igénybe angyali származásomnak köszönhető rábeszélő képességemet, néha azonban nem úszhattam meg. A híradós kocsi sofőrjére fókuszáltam látásomat, és magamban többször elismételtem: *Itt nincs semmi érdekes. Nuku sztori. Menjetek isten hírével!* A pasi idegesen nézegetett maga körül. Végül, úgy egyperces unszolás után indított és elhúzott.

Mindhárman elvigyorodtunk. Most Michelle volt soron. Mikor neki kezdtem kántálni, hogy lépjen le, az autó kilincséért nyúlt, és a halántékához kapott. Csakhogy ő nem ment el, hanem fájdalmasan feljajdult, aztán üvölni kezdett.

– Nem működik a dolog – morogta Kai. – Be kell mennünk, feltéve, ha ez a fafej nem változtatta meg a kódot.

A kapu elé hajtottunk. Michelle utánunk.

– Nehogy letekerjétek neki az ablakot! – szólt ránk Marna, de ujjam már ott volt a kapcsolón. Megesett a szívem szegény tipródó csajon.

Ismerlek! – dörrent rám Michelle, aki még így, kiborulva is úgy festett, mintha skatulyából húzták volna ki.

– Szia, Michelle – üdvözöltem szelíden. – Nézd, Blake most nehéz időszakon megy keresztül... Senkit nem enged közel magához...

– Egy csajt éppenséggel beengedett!

Basszus!

– Tudom – mondtam. – Régi barát, akárcsak én. Azért megyünk be, hogy megpróbáljuk lenyugtatni, oké? Miért nem mész

haza, és pihened ki magad? Adj neki időt, hogy mindent rendre megemésszen.

A kapu kinyílt, és a kocsi előrearaszolt.

– Nem! – sikoltotta Michelle. – Valami rossz történik odabent! Muszáj bemennem!

Menj inkább az autódhoz! – vetettem be az angyali hipnózist.

Odafutott, de mikor rájött, hogy a kapu közben becsukódik, visszaroht, ám elkésett. Ott bögött előtte, dühösebben, mint valaha.

– Ez is becsavarodott – fogta tréfára a dolgot Kai. Felhajtott a kocsfeljáróra, és pontban a főbejárat előtt parkolt le. Mindhárman kiszálltunk. Az ajtó azonban zárva volt.

Kaidan ökölrel verni kezdte. Vártunk egy darabig, aztán újra dörömbölt.

– Nyisd ki, te idióta! Ne csináld ezt!

Végtelennek tűnő idő után az ajtó mégis kinyílt. Mindhárman szájtátva meredtünk a házigazdára. Blake-en csupán térdig érő kosaras sort volt. Kemény, harcias arckifejezéssel meredt ránk. Ilyennek még nem láttam. Aztán a hátunk mögé nézett, oda, ahol Michelle állt a kapuba fogódzva, és fennhangon kiabálva. Blake zöld démonjele még nagyobbra nőtt.

– Hagyd őt – szoltam rá. – Tényleg kivan szegény.

Blake háta mögül kaján kacaj hallatszott. Ginger jelent meg. Egyedül Blake combközépig érő inge volt rajta, más semmi. A démonjele vadul pörgött a mellkasán. Egyikünk sem volt önmaga. Egyrészt a természetük is irigységre és ármánykodásra sarkallta őket, másrészt talán fel is lázadtak apáik ellen, akik elől oly régóta kellett bujdokolniuk.

Ginger rákönyökölt Blake vállára, aki átkarolta a derekát.

– Mennünk kell, Gin – lépett eléjük Marna.

Ginger továbbra is Blake nyakán tartotta a karját, és farkasszemet nézett a tesójával.

– Még te beszélsz! Ha jó emlékszem, én is hiába próbáltalak hazavonszolni. Kösz, de tök jó itt nekem.

– Elég legyen ebből, az agyamra mentek! – Kaidan átnyomakodott a vitatkozókon. Követték Mamával a ragyogóan tiszta, járólapos hallba. Kai bevágta maga után az ajtót, és a párhoz fordult. – Láttak benneteket együtt a suttogók?

– Természetesen nem – hördült fel Blake a kérdés hallatán.

Marna meg én megkönnyebbülten felsóhajtottunk.

– Piszok szerencsések van! – morogta Kai.

– Lassíts, haver! – Blake elengedte Gingert, és Kaidan elé állt. – Mi a túró? Egyedül csak te csajozhatsz be, más senki?

– A hercegek épp csúcstalálkozón voltak, amikor találkoztunk. Kész örület, amit ti műveltek!

– De srácok! – húzódtam én is közelebb hozzájuk. Ok azonban meg sem hallották, annyira bepörögtek.

– Miért érdekel téged ez annyira? – kiáltotta oda Ginger is Kaidan.

– Azért, Gin, mert ilyen közel vagyunk – mutatta, szembefordítva hüvelykjét és mutatóujját –, ilyen közel ahhoz, hogy beteljesedjen a prófécia, és ti épp most akarjátok kinyíratni magatokat.

Mellettem Marna szája elé kapta a kezét, és könnyek gördültek végig az arcán.

– Mintha érdekelné téged, mi lesz velünk, Kai – sipította Ginger. – Hiszen magaddal sem törődsz. Elvárod, hogy mindenki feláldozza magát, csak hogy együtt lehess a drágalátos Annácskáddal. Nos, én nem várok tovább a végtelenségig. Addig veszem el ettől az istenverte élettől, amit elvehetek, amíg még lehet.

Ginger és Kaidan pár centire állt egymástól, úgy üvöltöztek a másik képébe.

– Ez az egész mindannyiunkról szól, nem csak Annáról és rólam! – kiáltotta Kai.

– Na, ja!

Kaidan megragadta Gingert vékonyka vállánál fogva. Az érintés mind a kettejüket érezhetően lehűtötte.

– Nem akarom, hogy meghalj, Gin! – suttogta Kaidan.

Ginger szeme könnybe lábadt.

– Hát nem érted? Nincs már miért élnem. Marna nemsokára nem lesz. A tesóm haldoklik! Blake pedig elveszi azt a libát. Akkor már én is inkább dobjam fel a talpam.

Kaidan köré fonta a karját, ő pedig hangos zokogásban tört ki. A térde is megroggyant, alig tudta tartani magát.

Marna is sírni kezdett. Megfogtam a kezét.

Kaidan megtartotta Gingert, hogy össze ne essen, és a haját simogatta, mintha csak a bátyja lenne. Meghiittségük tök érthető volt, hiszen együtt töltötték a gyerekkorukat.

Marna melljük lépett. Kaidan kinyúlt, és őt is bevonta a közös ölekezésbe. Összenéztünk Blake-kel, majd bölintottunk, és átvonultunk a szomszéd szobába, hogy ők hárman beszélhessenek. Leültünk a bőrkanapéra. Blake kényelmesen elhevert, és öklével dörzsölni kezdte a szemét.

– A francba! – morogta. – Minden annyira összekuszálódott.

És ezzel keveset mondott. Nekem nem is volt rá szavam. Miután Kaidan és az ikrek visszajöttek, és ők is helyet foglaltak, mind az ötünkre gyászos csönd telepedett. Minden egyes együtt töltött pillanat újabb veszélyeket rejtett magában.

Kaidannak megszólalt a mobilja. Valamennyien megdermedtünk ijedtünkben. Barnára sült arca elsápadt, ahogy a kijelzőre nézett. Nekünk is felmutatta, hogy lássuk, ki hívja.

Pharzuph volt az.

Mind a négyen visszafojtott lélegzettel hallgattuk végig a beszélgetésüket.

– Feltételezem, helyre raktad akkor azt a csajt – kérdezte Pharzuph a maga sima, angolos kiejtésével.

– Hogyne, apám. Különben pedig nem volt szűz.

– Nocsak. – Hosszú, várakozásteli csönd támadt. – A démonszelem, akit kiküldtem ellenőrzésre, a pokolba került vissza, nem a földre. És tudod, miért?

Kaidan szeme rám villant.

– Nem, apám.

– Azért, mert bevallotta, hogy nem nézte végig az egész műveletet. Azt mondta, ti ketten vettétek rá a távozásra.

– Ugyan! – Kaidan felállt izgalmában. – Az a világ csűfja seggfej totál bezavart nekem. Épp elég meghúzni egy óriáscsajt az ő okvetetlenkedésük nélkül is.

– Egy suttogónak nem lenne szabad zavarnia téged, fiam. – A Pharzuph hangjából kicsendülő gyanútól tökre beparáztam.

– Igazad van, apám. Mindazonáltal a feladatom elvégeztem. A suttogó önszántából távozott. Nem kényszeríthettem volna, ez a napnál is világosabb.

– Hmm. – Újabb szünet következett, tovább növelve a szobában uralkodó feszültséget. – Azt hiszem, én is megnézem magamnak azt a kisasszonyt. Sok minden múlik azon, tiszta marad-e vagy sem.

E szavakra libabőrös lett a hátam.

Kai állá is megfeszült.

– Tégy, amit akarsz, apám, de a helyedben nem vesztegetném erre az időmet.

– Köszönöm, hogy aggódsz értem.

Pharzuph ezután bontotta a vonalat.

Kaidan mérgesen felmordult, belerúgott a kávézóasztalba, ami recsegve csúszott odébb.

Valamennyien felálltunk.

– Minden oké lesz – mondtam. – Csak menjünk vissza mind melózni. Ha ebben az ütemben követik egymást az események, a prófécia is hamarosan beteljesedik. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy bárkit elveszítsünk.

– És te? Te hová mész? – kérdezte Marna.

Kaidanra néztem, aki szenvedő tekintettel nézett vissza rám.

– Még nem tudom.

– Szerintem nem kéne egyedül maradnod – szólalt meg Kai.

– Ha meg akarjuk győzni őket, hogy melózunk, külön kell válnunk – vélte Blake.

Igaza volt. Kaidan nem tarthatott velem, kivált miután azért repültünk ide, hogy Blake-et és Gingert lebeszéljük erről.

– Anna nem játszhatja meg, hogy melózik, most, hogy az apám rá vadászik. El kell bújni – rázta meg a fejét Kaidan.

– Hát akkor talán... – Marnának elakadt a lélegzete, mert sötét, éteri, szárnyas lény suhant át az ablakon, és keringett fölöttünk. Még sohasem láttam ekkorát.

Ösztönösen egy emberként rezzentünk össze. Levegőt sem mertem venni, de félelmet sem mutathattam. Csapdába kerültünk. Agyam szélesebben keresgélt mentségek után, de egyik sem tűnt hihetőnek.

A hatalmas szellem lejjebb siklott. Agancsos feje kis csoportunk fölé magasodott. Vaskos, megcsavart szarvai koséra hajztak. Minél közelebb került hozzánk, annál furábban éreztem magam. Félnem kellett volna, ehelyett ismerős melegség járta át a szívemet... a biztonság érzete.

Én vagyok az, bébi, közölte a szellem telepatikusan.

Másfajta hangra számítottam, mint ami most a fejemben szólt; ez is mély volt, csak nem olyan dörögő, mint korábban.

– Apu? – rebegettem.

Közelebb lebbent. Nem csoda hát, hogy nem telefonált, hiszen levetette az előző testét. Szellemlényként karja és széles mellkasa csupaszon maradt, és derekától a térdéig fura kelmébe burkolózott. Emberi test volt ez is, mégsem teljesen, mert ködösen derengett és örvénylett. Túl finomak is voltak a formái. Eltöltött a veszteség érzése, mikor arra gondoltam, hogy soha többé nem láthatom a tagbaszakadt, ijesztő behemótot, aki egykor az apám volt. Most mégis leküzdtem magamban az idegenség és szomorúság érzését, és felnéztem rá.

– Istennek hála, hogy látlak – mondtam. – Annyi minden történt az utolsó időben. Pharzuph üldözőbe vett. Nem tudom, hová bújnak előre, és mitévő legyek.

Ezért vagyok itt. Apu hangja fikarcnyit sem emlékeztetett a sötét démonszelemlényekére. Megnyugtató, csillapító moraj volt. *Nincs sok időd.* Kaidanhoz fordult, aki szorosan felzárkózott mellém. A többiek izgatottan lesték a szavainkat.

– Mit javasolsz? – kérdezte Kai.

Egyetlen lehetőségetek maradt, ami mellett biztonságban tudhatjátok magatokat, felelte apu. Házasodjatok össze.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

ÁLOM AZ ÁLOMBAN

Néma csend telepedett ránk, miközben azt sem tudtam, fiú vagyok-e vagy lány. Fura érzésem támadt, mintha álmodnék. Először apu új külseje láttán, most meg itt volt ez a képtelen javaslata. Mindamellett ez az álom régi vágyamat válthatta volna valóra.

– Nem tehetjük – ráztam meg a fejem. Ha lett volna rá ésszerű lehetőség, nyilván korábban is fontolóra vesszük. Apu ugyanis pont a lényegről feledkezett el. – Muszáj szűznek maradnom. A Kard...

Nem! Csak a szívednek kell tisztának maradnia, Anna! – közölte apu telepátikusán. És mi lehet tisztább, mint hogy egy életre elkötelezed magad a szerelmednek?

– De... – Kaidanra néztem.

Rettegő arca láttán azonban elszorult a szívem. Hátrált egy lépést.

– Nem – mondta halkan. – Nem működne.

A legszívesebben megérintettem volna, de még hátrébb lépett. Arca ismét azzá a maszkká merevült, amit túlfent is ismertem. Olyankor volt ez, amikor elrejtette az érzéseit.

– Ne haragudj, Belial hercege – mondta –, de nem házasodhatom.

Egy szót sem szóltam, de majd megszakadt a szívem az elutasítástól.

– Ne butáskodj, Kai! – szólt rá Ginger. – Nincs idő most huzakodni. Ha ez megmenthet mindkettőtöket, nem kérdés, hogy bele kell menned.

– Csakhogy Astaroth herceg észlelni tudja a házasság kötelékét – morogta Kai letörten.

– Ami azt illeti, a szerelmet is észlelné kettőtök között, ami semmivel sem jobb – vágott vissza Ginger.

Egyedül az ikrek apja érzékelte az emberek közötti kapcsolatokat. Mindenképpen el kell majd őt kerülnünk, gondoltam.

Kai beletúrt a hajába, és félrenézett. Olyan benyomást keltett, mintha legszívesebben azonnal felvenné a nyúlcipőt, és elfutna innen.

Jó, eddig sem tekintettem jó férjanyagnak, ez az ijedelem azonban vérig sértett. Ha szeret, mi kifogása van ez ellen a lépés ellen? Igen, persze, fiatalok voltunk, de nem voltunk olyanok, mint a földi halandók. És igen, veszélyes időket éltünk, lényem romantikus oldala mégis arra vágyott, hogy mindenestől felvállaljon, veszély ide vagy oda.

– Ugyan már, haver... – unszolta Blake is.

– Persze nem kötelező – mondtam. – Ha nem akarja, hát nem, és kész.

– Anna... – Kaidan továbbra is a hátát fordította felénk, és lehorgasztotta a fejét. Rossz volt így látni, főleg mások jelenlétében.

– Oké – morogtam. – Rossz ötlet volt.

– Egyáltalán nem az – szólt közbe Marna is. – Tényleg, Kai, mi a bajod vele?

– Marna... – kezdtem volna, de ő fejét csóválva elhallgattatott.

– Állj le, kisanyám. Mégis, mi a gond ezzel?

Kai most felénk fordult, szeme érzelmek egész viharát tükrözte.

– Anna nem kötheti az életét egy olyan züllött alakhoz, amilyen én vagyok. Okvetlenül beszennyezném. Nem menne ez sehogyan sem.

Meglepetésemben levegőt venni is elfelejtettem.

– De hiszen szeret téged! – suttogta Marna. – És te is szereted őt. Nem szennyezheted be a lelkét.

– Ott van a múltam is, azt nem lehet eltörölni – rázta meg a fejét Kaidan.

– Ami volt, az elmúlt – mondtam. – Különben sem... piszkítana be. Te is tudod, hogy ez nem így működik.

Megrándult az álla, ahogy a falra meredt.

Közelebb húzódtam hozzá, és apu légies, súlytalan teste is fölötte körözött. Kai elcsöndesedett, mintha őt hallgatná. Vajon mit mondhatott neki? Kai tovább hallgatta, aztán ismét megrázta a fejét. Jó ideig eltársalogtak így, nekem óráknak tűnt. Végül Kaidan alig észrevehetően bólintott. Véget akartam vetni ennek az egyezkedésnek. Nem gondolhattam másra, mint hogy apu most is fenyegetni próbálja, mint amikor távol kívánta tartani tőlem. Csak most épp az ellenkezőjére igyekezett rávenni.

– Meg kell fontolnom ezt az egészet. Szeretnék egyedül maradni – mondta Kaidan, és anélkül, hogy hátranézett volna, otthagytott bennünket. Kiment a teraszra.

Három óriástársamra néztem. Blake felvonta szegecselt szemöldökét.

Apu felé fordultam.

Nem kellett volna megfenyegetned, róttam meg telepatikusan.

Észérvekkkel próbáltam rá hatni és igyekeztem megnyugtatni, felelte.

De... ha ez a lehetőség a kezdetektől fennállt, miért nem szóltál akkor róla?

Gondoltam, magatoktól is rájöttök. Igaz, először Alocer fiát kívántam hozzád adni.

Álljon meg a menet! A barátommal, Kope-pal akart összeházasítani? Uh! Duzzogva hátat fordítottam neki, de természetes szellemalakja elém suhant.

Előre tudtam, hogy Pharzuph fia nem adná be olyan könnyen a derekát. Aztán meg iparkodtam a háttérben maradni, és szabad folyást engedni a dolgoknak, csak hogy most sürget az idő. Mindössze annyit mondtam, hogy ha szeret, elvesz feleségül.

– Á, te aztán nem akartál semmit ránk erőltetni, ugye, apu? – mondtam ki hangosan.

Néha ki kell erőltetni a jó döntéseket. Ezt egyedül nekem mondta, a legcsekélyebb megbánás nélkül.

– Beszélnem kell Kai-jal! – Otthagytam aput és a többieket. Többször rossz felé fordultam, mert Blake háza egy labirintus. Kaidan épp akkor jött befelé, amikor a hátsó kijáráthoz értem. Bizonyára hallotta, hogy erre tartok. Legnagyobb megkönnyebbülésemre kinyúlt, és megfogta a kezem. Több szőnyeggel borított lépcsőfokon mentünk lefelé valami sötét zugba.

– Ez a kedvenc helyem itt – mondta halkan.

Átállítottam látásomat a sötéthez. Kis vetítőteremben voltunk, amelyben négy sor alkotta a nézőteret. A falakat régi filmes poszterek borították, meg lenge öltözetű divák fotói, olyan időkől, amikor nem volt szexi soványnak lenni.

Hangulatos, meghitt hely volt. Leültünk a leghátsó sorba. Közben egy pillanatra sem engedték el egymás kezét.

– Nézd – mondtam. – Nem tudom, mivel etetett apu, de ne engedd, hogy bármit rád erőltessen. Nem ez az egyetlen lehetséges kiút. Majd elbújok valahogyan Pharzuph elől.

– Örökre nem rejtőzhetsz el előle – nézett rám csüggedten.

– Igen, de nem szeretném, ha egyedül ezért házasodnánk össze.

Összekulcsolt kezünket nézte, barna fürtjei közben az arcába hulltak.

Megpróbáltam lelket verni magamba, de nehéz volt... most, hogy a házasságunk csak mint üzleti lehetőség vagy célszerű eszköz került szóba. Igen, bizonyos mértékig tényleg biztonságosabb lenne, gondoltam, ugyanakkor mindkettőnknek szívből akarnunk kell, mert ha nem a szerelmünk megpecsételése lesz, hát bohózzattá silányul.

– Megmondom apunak, hogy nem házasodunk össze – mondtam, és menni készültem.

Kaidan szeme vadul rám villant, és megszorította a kezem.

– Nem akarsz hozzám jönni?

Visszaültem mellé.

– Dehogynem akarok, csakhogy neked is akarnod kell. És azért, amiért az emberek házasodni szoktak.

– Mindent megtennék azért... hogy biztonságban legyél.

Ezt kedvesen mondta, csakhogy a lényeget továbbra sem értette. Könnybe lábadt a szemem, ő azonban folytatta.

– Ha csak eszembe jut, mi mindent tehettek volna veled Thamuz fiai...

– Ez nem elég ok – suttogtam. – Nem kell elvenned.

Megpróbáltam elhúzni a kezem, de nem engedte el.

– Anna...

– Most hagj elmenni, Kai.

Semmi kedvem nem volt jelenetet rendezni.

– Nem, ne menj még...! Csak... arról van szó, hogy nem vagyok jó ebben... totál nem.

Behunytam a szemem, és a magas széktámlára ejtettem a fejem.

– Tudom, hogy mindig is erre vágytál – mondta.

– Az régen volt – ráztam meg a fejem. – Amikor még azt hittem, én is olyan vagyok, mint a többi ember. De az azért sok, hogy ez ilyen legyen.

Kaidan merő ideg volt. Bárcsak tudnám, mi jár a fejében, gondoltam. Utáltam ezt az egész hülye helyzetet. Apu beavatkozását. A hajszoaltságot. Az ismeretlentől való félelmet.

– Ezt próbáltam megértetni a papáddal is – mondta Kaidan.

– Nincs időnk valamirevaló ünnepséget összehozni, menyasszonyi ruhát varratni...

– Már bocs! Álljunk meg egy szóra! – emeltem fel a kezem.

– Semmire nincs szükségem ebből a cukormázból. A házasság érdekel, nem az esküvő. Ha szívből akarjuk, az sem izgat, ha pizsamában esküszünk.

Kaidan láthatóan megkönnyebbült. Ellágyult a tekintete, ahogy rám nézett.

– De én mindent meg akartam adni neked, ami ezzel jár.

A szerelmem egyre erősebb lett. Megpróbáltam magamba nézni, mit érzek: nos, a remény volt az, amely újra szikrát fogott, és egyre hevesebb lángra kapott bennem.

Mindig is különleges intézménynek tekintettem a házasságot: a szeretet és a kaland kihívásának. Szövetségnek. Apu most titkos frigyet ajánlott. Olyan köteléket, amelyről kis csoportunkon és a Teremtőn kívül senki más nem tud.

Felvidult a lelkem, hogy ez valóra válhat a mellékes körülmények ellenére is.

– Kai, kérlek, mondd el, mit érzel most, ebben a pillanatban! Nincs sok időnk, azonnal döntenünk kell. – Tudta, hogy én akarom a dolgot, a labda tehát az ő térfelén volt.

Újra lebénult, és dadogni kezdett.

– En... – de aztán, miközben az arcomat fürkészte, lecsusszant az ülésről, és fél térdre ereszkedett. – Édes, drága Annám! Szeretlek... és feleségül akarlak venni. De csak akkor, ha te is ezt kívánod. Akarod hát? Úgy értem... leszel... a... feleségem?

A szívem majd kiugrott a mellkasomból örömben. Ez a lánykérés oly csodásan félszeg volt, hogy nevetgetnékem támadt. Én is kicsusszantam a székből, és letérdeltem vele szemben. Aztán két kezembe fogtam az arcát, és megcsókoltam, amiért pont azt mondta, amit hallani szerettem volna. Csókok sora követte egymást... egy, kettő, három csók... csak ezután váltunk szét ismét.

– Mindig ilyen sokáig kéretik magukat a csajok? – kérdezte. – Totál kivagyok.

– Igen, Kai – néztem a szemébe. – A feleséged leszek.

Újabb csókunkat az ajtóból felhangzó éljenezés szakította félbe. Elneveltük magunkat.

– Ennyi nyugtot sem hagynak nekünk – vigyorodott el Kai.

Őszinte öröme rám is átragadt. Akkor helyesen döntöttem.

Megmelegedett a szívem a gondolatra, hogy férj és feleség leszünk. Az igazat megvallva egy merő lángban égtem. Hiszen maga Kaidan Rowe térdelt velem szemközt. És mi másra vágytam,

mint arra, hogy viszontszeressen, és egymáshoz kössük az életünket.

Felálltunk, mert Marna robbant be a vetítőbe, aki sovány karját a nyakunk köré fonta.

– Király! – rikkantotta.

Mögötte Blake és Ginger nyomult be a terembe. Blake összeverte a tenyerét Kaidanéval, és kölcsönösen megveregették egymás vállát.

– Apám, majdnem elbaltáztad – mondta Blake. – Azt hittem, jobban értesz a nőkhöz.

Kai oldalba bökte.

– Fogd már be! – morogta. De azért mind a ketten tovább vigyorogtak.

Egyedül Ginger nem mosolygott. Rossz érzés volt, hogy amíg én ünnepek, neki épp szétesik az élete. Most is idegesen összefonta a karját. Ideje volt újra komolyra fordítani a szót.

– Hol van apu? – kérdeztem.

– Csak körbecserkészi a terepet – közölte Blake. – Hamarosan visszaér.

És valóban már le is hussant közénk, mire a szívem vad dobszólóba kezdett.

Tiszta a levegő, tudatta valamennyiünkkel telepatikusán. Időközben megbeszéltem a részleteket Melchom fiával. Mind Blake-re néztünk, aki visszakacsintott. Apu folytatta. Ma estére húzzátok meg magatokat valami elhagyatott helyen. Holnap aztán ki-kí térjen haza, hogy ne keltsetek gyanút.

Mindössze egyetlen éjszakánk marad? Hát, ha így van, minden percét ki kell használnunk. Megremegett a gyomrom az izgatott várakozástól.

Mindent előkészítettem a menyegzőre. Most mennem kell.

– Nagyon köszönöm – suttoztam.

Közelebb siklott hozzám, két szárnyát körém zárta, és fejével fölém bukott, mint aki megpuszítja a fejemet. Noha fizikailag nem érzékeltam, lelkem eltelt az iránta érzett szeretettel.

Integetni kezdtem búcsúzól. Máskor ijesztő ábrázatán most mosoly terült szét. Miközben elrepült, végig rajtam tartotta a szemét.

– Rendicsek – mondta Blake, aki intett, hogy fogjuk körül. – Nekem is van egy kis dolgom. Találkozzunk a reptéren három óra múlva.

Újra beparáztam.

– Hová megyünk?

– A levegőben fogtok esküdni. Köszönjétek nekem – mondta Blake.

– Úgy érted... – kezdtem, de Marna fejezte be helyettem a mondatot:

– Veled repülünk? – Kétkedően pislogott rá.

– Van pilótavizsgája – vágta ki Ginger büszkén.

– Úgy bizony! – dicsekedett Blake is. – Hónapokon át kerestem valami kis lökhajtásos repcsit, úgyhogy vár is ránk egy gyönyörű példány.

– Szuper – mondta Kaidan.

Egy ideig hitetlenkedve néztük egymást.

– Szóval, skacok – tapsolt Blake, aki a sarkán ringatta magát. Látszott rajta, hogy maga is mulat a megilletődöttségén. – Tudjátok, ugye, mit jelent mindez? Azt, hogy a mi kicsi Annánknak nem akármilyen éjszakája lesz.

A francba! Menten pipacspirosra pirultam. Rá sem mertem nézni Kaidanra. Az ikrek és Blake láthatóan remekül szórakoztak. A legszívesebben ott helyben elsüllyedtem volna.

– Utállak benneteket! – mondtam.

– Dehogy utálsz, imádsz – kapta volna el a fejem Blake, ez a birkózóbajnok, én azonban félrerántottam, és duzzogásom ellenére nevetve oldalba böktem.

– Hagyd abba, cimborá – fonta karját a derekam köré Kaidan. – Csak féltékeny vagy, hogy nem te kapsz meg engem.

– Fején találtad a szöget, bratyó. – Blake elkapta Kai-t, és a nyakát kezdte szorongatni. Öltre mentek. Marna kézen fogott, és elhúzott onnan Gingerrel együtt.

– Szakadjunk el egymástól a várakozás három órájára, ne lássanak meg minket együtt – javasolta Marna.

A fiúk abbahagyták a heccelődést, és utánunk indultak a kijáráshoz. Már mind elmenőben voltunk, amikor eszembe jutott szegény Michelle.

– Mit csinálunk, ha Michelle még mindig kint dekkol? – néztem jelentőségteljesen Blake-re.

– Elment – mondta ő és Kaidan egyszerre. Eszerint hallgatóztak kifelé. Blake-nek volt annyi esze, hogy büntudatos képet vágjon, mialatt Ginger a körmeit tanulmányozta.

Kinyitottam a bejáratí ajtót. Odakint vakítóan sütött a nap. Blake a garázsba vezette Kaidant meg engem, ahol átnyújtotta nekem egy cseresznyepiros Mini Cooper sportkocsi kulcsait. Akaratlanul is felkiáltottam meglepetésemben.

– Na, igen, dögös darab. Gondoltam egyet, és megvettem, de nekem túl nőies. Neki akartam adni...

Nem mondta tovább, hogy kinek, hiszen nyilván Michellenek. Most a fejét csóválta, nyilván magára haragudott, hogy így elszólta magát. Mi meg az ikrek felé pislogtunk. Ginger épp akkor nyitotta ki a bérelt autó ajtaját.

Kaidan a tiszta égboltot fürkészte. Nem ártott résen lenni.

– Kösz, haver. Akkor megyünk.

– Okés. Három óra múlva találkozunk. – Miközben Blake visszabattyogott a villába, Gingerre kacsintott, aki pofon legyintette, majd alig észrevehetően elmosolyodott.

Az ikrek elhajtottak. Magunkra maradtunk Kaidannal. Csak álltunk ott félszegen, kerülve egymás tekintetét.

– Mit kezdjünk ezzel a három órával? – kérdezte.

– Talán vásárolnunk kéne. Sok mindent nem hoztam magammal. Arra számítottam, hogy holnap hazarepülök.

Szürreális érzés volt, hogy mindennapi témáink vannak, amikor az életünk a tét, és épp most kötjük össze a sorsunkat.

Bemondta egy pláza nevét. Betápláltam az okostelefonom GPS-rendszerébe.

– Szuper – mondtam.

Hanem csak még félszegebbek lettünk.

– Akkor hamarosan látlak, ugye? – kérdezte. Szeme kékje átragyogott a fürtjein.

– Igen, hamarosan.

– Rendben – mondta torkát köszörülve. És már indult is. Haját hátravetette a homlokából. Imádtam, ahogyan hunyorog az erős napsütésben.

Mindent imádtam ezen a srácon, aki órákon belül a férjem lesz.

Hihetetlen.

Férjhez megyek Kaidan Rowe-hoz.

„Ha egyszer férjhez megyek, legyek férjezett úgy istenigazából.

Audrey Hepburn

TIZENHARMADIK FEJEZET

FELHŐK FÖLÖTT

Egyenesen a plázába hajtottam, ahol hosszan megálltam a csipkés hálóingek előtt. Észre sem vettem, hogy álmodozó, bamba kifejezés ül ki a képemre, egészen addig, amíg oda nem jött egy eladó, hogy megkérdezze, nincs-e szükségem a segítségére.

Szívás! – gondoltam.

– Nem, kösz – motyogtam, és elináltam. Kai nem az a fajta srác volt, aki a fodrokra kattant rá.

Közben totál fel voltam spannolva. Nem az az émelyítő idegesség volt ez, ami a hercegektől fogott el, hanem izgatott, kerge boldogság... szinte megrészegekedtem a várakozástól. Megmámorosodtam Kai-tól. Oké, tudom, milyen szirupos is mindez, mégis ez volt a lelkiállapotom.

Ugyanakkor nyitva tartottam a szemem, nincsenek-e a közelben sötét suttogók vagy hátborzongató óriáskölykök. Ha bárki megpróbál keresztbe tenni bámulatos terveinknek, tuti, hogy bevetem majd a bennem élő démont, döntöttem el magamban.

Vásároltam néhány tisztálkodó szert és pár cuccot az útra. Aztán hirtelen ötlettől vezérelve egy nyári ruhát is megvettem. Nem valami csicsásat, de csak nem esküdhettem farmerben!

Nyakban megkötös, fehér darab volt, kivágott háttal. A könnyű selyem egészen a bokámig leért, ami totál jól állt. Örömmel konstatáltam, hogy a horzsolásaim jószerével begyógyultak. Beültem még a fodrászhoz egy gyors igazításra. A pláza mosdójában ruhát váltottam, aztán irány a reptér. Reszkettem, mint a nyárfalevél, még a fogam is összeverődött.

Az ikrek a bejáratnál vártak. Marna felsikoltott meglepetésében, mikor meglátott, és melegen átölelt. A szerelésemet is megdicsérte.

– Bárcsak Jay is itt lenne! – sóhajtotta.

Lelombozódttam erre gondolva.

– Bizony! És Patti is.

– Huh, Patti! – mosolyodott el Ginger. Mamával csak néztünk rá, hogy mit akar ezzel mondani. – Hogy miért mondom ezt? Mert olyan jó fej. Sajnáltni fogja, hogy kimaradt ebből az örültségből.

– Hát, igen – suttogtam. Ahogyan Veronica is. Azt kívántam, bárcsak mind itt lehetnének, és csak remélni tudtam, hogy hamarosan személyesen közölhetem velük a nagy hírt.

Ginger nagyot sóhajtott, és megszorította a lépteit, miközben átvágtunk a terminálon. Mamával mögötte loholtunk.

– Kai és Blake már a gépen van – magyarázta Marna, miközben egy kijáratí rárpa felé trappoltunk. Egy egyenruhás krapek kivezetett minket a felszállópályához.

– Blake eddigre az összes biztonsági ellenőrzést elvégezhetette. Mostanra tuti, hogy felszállásra készen vár ránk.

– Nem hiszem el, hogy megtörténik – súgtam oda Marnának, és megint tők félszegnek éreztem magam. Cidriztem is rendesen.

– Tudom! – mondta, és belém karolt. Szorosan a karjába kapaszkodtam.

Csak ő volt képes rá, hogy nekem örüljön, amikor az ő helyzete ennyire ramaty volt.

Odakint hatalmas volt a lárma a kisrepülőgépek motorjának berregésétől. Egy gyönyörű fehér példányhoz vezettek minket. Nagyobb volt, mint amekkorára számítottam. Persze gondolhattam volna, hogy Blake nem elégszik meg akármivel.

– Jó utat – búcsúzott el tőlünk a reptéri alkalmazott, mialatt megmásztuk a keskeny lépcsőfokokat.

Még egyszer utoljára körbekémleltem az eget, nem röpködnek-e fölöttünk démonszelemek, aztán a repülő ajtaja becsukódott mögöttünk. Behunytam a szemem, arra számítva, hogy talán kételyek törnek rám amiatt, amire készültünk, de csupán izgalmat éreztem. Különben tők biztos voltam a döntésemben. Csak remélni mertem, hogy Kai is ugyanígy érez. Az arca úgyis mindent elárul majd, gondoltam.

Nem is tudom, mit vártam, mert mikor kinyitottam a szemem, annál a mini-jachtnál is fényűzőbb belső teret pillantottam meg, mint ami Melchom szigetére vitt ki minket két hete. Az a rettenetes éjszaka mintha egy örökkévalósággal ezelőtt lett volna. Az élet ment tovább, rekordsebességgel lökve előre minket újabb és újabb események elé.

Megálltam az ikrek mögött az utasfolyosón, és kezemet szórakozottan végigfuttattam a puha bőrülések háttámláin. A gép hatszemélyes volt; mindkét oldalán három sor krémszínű üléssel. A hátsó térfelet tévé és minibár foglalta el. Ginger leroskadat az

egyik ablak melletti ülésre, és behunyta a szemét. Ez megtörte révült állapotomat. Egyvalaki töltötte már csak be a tudatomat.

Kaidan.

Hátul ejtőzött egy padkán, és egyik kezével a tarkóját támasztotta. Ahogy meglátott, vörös démonjele vad lüktetésbe kezdett. Lélegzetem visszafojtva álltam előtte a széksorok végében. Mindössze néhány lépés választott el minket egymástól, de totál lebénultam.

Nem látszott rajta sem ijedség, sem kétkedés, erre fogadni mertem volna. Éppenséggel lerítt róla, mennyire akar engem, amitől jócskán megugrott a pulzusom.

Aztán magához intett. Marna, aki vele szemben ült, megköszörülte a torkát, felállt és elment mellettem, majd nekünk háttal lehuppant az egyik ülésre a tesója mellé.

Közelebb léptem Kaidanhoz, míg a térdünk egymáshoz nem ért, úgy néztem le rá. Félő volt, hogy a szívem a következő pillanatban kiugrik a mellkasomból.

– Szia – nyögtem ki nagy nehezen.

– Neked is szia. – Olvadékony hangja és vetkőztető pillantása fikarcnyit sem lassított a pulzusomon. – Észvesztő vagy! Tök szakadt vagyok hozzád képest.

Ugyanaz a térdnadrág, testhezálló póló és edzőcipő volt rajta, mint máskor.

Kár volt így kiöltöznöm, gondoltam.

– Te mindig jól nézel ki – mondtam gyorsan.

Ginger felrötyögött mögöttem, mire Marna lepisszegte. Kaidan lehúzott maga mellé a csípőmnél fogva. Felemeltem a hajam a nyakamról, mert hirtelen túl melegem lett. Remegett a kezem.

Kai kezébe vette a kezem, és megcsókolta a tenyerem, aztán jelbeszéddel közölte: *Csak nyugi!*

Összeszedtem magam, és szembenéztem vele, de annyira komoly volt, hogy újra lesütöttem a szemem. Sehogyan sem tudtam erőt venni az izgalmamon. Közel húzott magához, én pedig az ölébe másztam, és a nyaka hajlatába temettem az arcomat.

Cirógatni kezdte a hajamat, aztán lejjebb csúszott a keze, a ruha derékrészének selyméig.

– Biztosan ezt akarod? – suttogtam meleg bőrének.

Gondolkodás nélkül visszasűgta:

– Igen, és te?

– Én is.

Így maradtunk; ő átkarolt, én pedig a nyakára hajtottam az arcomat. Aztán Blake felkért minket, hogy kössük be magunkat, mert mindjárt felszállunk. Mi ketten elfoglaltuk helyünket az ikrek túloldalán.

Kissé idegesítő tudat volt, hogy Blake, a motoros akrobata lesz a pilóta. Most azonban totál koncentráltan, felnőttesen ült a műszerfal előtt. A pilótafülke kis ajtaját nyitva hagyta, hogy ráláthassunk. Láttam, hogy Ginger bekukucskál, hogy megcsodálhassa munka közben.

Blake mondott valamit a szája elé helyezett mikrofonba, aztán felmutatta a hüvelyujját. Éreztem, hogy tolatni kezdünk. Miközben emelkedtünk, elmondtam egy imát. Ennél simább felszállásban életemben nem volt részem. Kaidan is elismerően felvonta a szemöldökét.

Mikor már a magasban szántottuk a levegőet, Marna felállt, a bárpulthoz ment, és mindenkinek hozott italt. Szeszt senki nem kapott. Tudtam, hogy talán szívesen ledöntöttek volna egy pohárral, és csak rám való tekintettel mellőzték az alkoholt, nehogy kísértésbe essek. Netán azt feltételezték, hogy idegességemben az egész bárt kiiszom.

Csaknem félrenyeltem a kólát, mikor Blake felállt a székéből, és hátrajött hozzánk.

– Mit művelsz! – kiáltott rá Marna. – Te vezeted a gépet!

– Nyugi, szivi! – nevette el magát. – Automatikus vezérlésre állítottam az aranyost. Miért, a ti pilótáitok sosem mennek hátra?

Vannak segédpilótáink, de amikor a pilóta feláll, mindig tartózkodik valaki a pilótafülkében – vonta össze Marna a szemöldökét.

– Csigavér. Minden oké – mondta Blake. – Ideje megtartanunk az esküvőt.

E szavakra összerándult a gyomrom.

Marna megéljenezte Blake-et. Imádtam ezt a csajt!

Felálltam. Közben végig fogtam Kaidan kezét. Most először jutott eszembe, hogy vajon hogyan is zajlik majd ez az esketés.

– Nem készültem semmiféle fogadalommal. Zavarjuk le gyorsan – javasoltam.

Kaidant ugyanolyan készületlenül érte a feladat, mint engem. Láthatóan izgult is kissé.

– Bízátok ide, skacok – mondta Blake. Előhúzott egy darab papírt, és megköszöri a torkát. – Csak hívjatok Blake tisztelendőnek.

– Ez vicc akar lenni? – nevette el magát Ginger. Kitépte a papírost Blake kezéből, átfutotta, aztán teli torokból kacagott tovább.

Kaidan elvette tőle, együtt olvastuk el. Tény és való, Blake felszentelt pap volt. Online szerezte meg az ehhez szükséges iratokat. Hivatalosan nem leszünk ugyan egy pár, mivel nem folyamodtunk házassági engedélyért vagy ilyenekért. Nem hagyhatunk nyomokat magunk után. Egybekelésünk ennek ellenére érvényes lesz abban az értelemben, ami egyedül számít.

– Egy félig démon lelkész. Ez sem akármilyen – mondta Kaidan.

– Na, ja. És tessék, itt vannak a hagyományos esküvői fogadalmak. Gondoltam, ti is így szeretnétek. – Rám nézett, mintegy a jóváhagyásomat várva. Átöleltem. Nem szabad bőgnöd! – utasítottam magamat.

– Kösz, Blake – mondtam. – Látom, mindenre gondoltál.

Nem győztem csodálkozni, hogy az egész ilyen hamar összeállt. Mintha csak a sors is besegített volna.

Elengedtem Blake-et. Iparkodtam leküzdeni a meghatottságomat, de hát ez az ESKÜVŐM volt. Valamennyien hátramentünk a gép nyitott részébe. Így is alig értünk el. Az ikrek ültek, miközben Kaidan meg én Blake-kel szemben álltunk, aki komolyságot erőltetett az ábrázatára. Nem állt jól neki.

– Kedves ifjú pár – kezdte ünnepélyesen remegtetve a hangját, mire valamennyien nevetésben törtünk ki.

Az idegesség is belejátszhattak széles jókedvünkbe, mert túl sokáig neveltünk. Percekbe került, mire sikerült újra megemberelnünk magunkat. Egy idő után úgy látszik, kiadtuk magunkból a feszültséget, és kezdtünk lenyugodni.

Blake újra kettőnk felé fordult.

– Jó, akkor folytassuk. – Kaidanra sandított. – Nézz Annára, és mondd utánam! Felkészültél?

Kaidan a hajába túrt, majd fűjt egy nagyot, mielőtt újra kézen fogott. A sarkamon ingattam magam izgalmamban, miközben ő rám emelte izzó tekintetét. Bölintott, és Blake előremondta neki a házassági fogadalom szövegét. Bársonyos, zengő volt a hangja, mialatt elismételte. Minden egyes szót akkora szenvedéllyel ejtett, hogy minden porcikám beleremegett.

– Én, Kaidan ezennel házastársammá fogadlak. Kitartok melletted a mai naptól jóban és rosszban, jómódban és szegénységben, betegségben és egészségben... míg a halál el nem választ.

Az utolsó mondatnál fájdalmasan megremegett a hangja. Néma könnyek peregtek végig az arcomon, bár addig száraz maradt a szemem. Mert nem gépiesen ismételte a szavakat, hanem át is érezte mindahányat. Valódi egybekelés volt ez, senki nem vehette el tőlünk. Nagyot nyeltem, és még mielőtt megtöröltem volna az arcomat, Kaidan törölte le a könnyeimet helyettem.

– Ne sírj! – suttogta.

Mélyet sóhajtottam, hogy erőt vegyek magamon. Aztán bölintottam, és megint megfogtam a kezét. Most rajtam volt a sor. Nekifohászkodtam, és megpróbáltam visszaparancsolni a könnyeimet.

– En, Anna, ezennel házastársammá fogadlak – mondtam. Kitartok melletted a mai naptól jóban és rosszban, jómódban és szegénységben, betegségben és egészségben... míg a halál el nem választ.

Kaidan elködösülő, csodálkozó tekintettel nézett rám. Meleg ujjai fel-le jártak a kezemen. Rámosolyogtam. Mikor visszamosolygott, addig soha nem tapasztalt tiszta öröm töltött el.

– Elő a gyűrűkkel! – vezényelt Blake.

Hű, gyűrűk! – ijedtem meg.

– Jaj, nekem nincs...

Most azonban Kaidan lepett meg azzal, hogy a zsebébe nyúlt.

– Én ezt intéztem el három óra alatt – mondta csöndesen.

Csaknem szégyenkezve, bátortalanul húzott elő egy férfi platinagyűrűt, amelyen fura fekete rovásírásféle volt látható... Pont egy rockersráchoz illőn. Aztán az én női platinagyűrűm következett, amelyet indák fontak körül, és egy kicsiny, kerek smaragdkő tündökölt a közepén. Finom művű, gyönyörű darab volt. Ugyanakkor nem hasonlított a hagyományos jegygyűrűkre, nyilván elővigyázatosságból.

– Szerintem mától fogva az ellentétes kezünkön kellene viselnünk őket – magyarázta Kai. – És mivel ez a mi titkunk, a csillagjegyünkhöz illő követ választottam gyémánt helyett. A méretet illetően találgatásokra voltam utalva. De kicsi a kezed.

– Ez csodás! – suttogtam sugárzó mosollyal, mire megkönnyebbülten elvigyorodott.

Kezembe nyomta a jókora férfigyűrűt.

– Kai, előbb rajtad a sor – szólt közbe Blake.

Erre ő ujjamra csúsztatta a gyűrűt. Tökéletesen illett rá.

Kaidan halkán ismételte Blake után eskünk további szövegét:

– Eljegyezlek téged ezzel a gyűrűvel. Viseld szerelmünk és frigyünk zálogaként.

E ponton még bőgni is elfelejtettem, és csak mosolyogtam. Felhúztam a gyűrűjét Kaidan ujjára, és utánamondtam:

– Eljegyezlek téged ezzel a gyűrűvel. Viseld szerelmünk és frigyünk zálogaként.

Ismét összekulcsolódott a kezünk. Néma csend honolt a gépen, csupán a motor berregése hallatszott. Blake-re néztünk, a folytatásra várva.

– Nos, tudjátok, mi következik, skacok. Amit Isten egybekötött, ember el nem választhatja.

És démon sem, tettem hozzá gondolatban.

Magamon éreztem Kaidan tekintetét, és visszahelyezkedtem a pillanatba.

Blake hátba veregette a haverját.

– Most következik a legjava. Csókold meg a feleségedet!

– Épp ideje – morogta Kaidan, és fölém hajolt.

– De ne nyelves csókkal smároljatok! – rikkantotta el magát Ginger.

– Miért ne? – ellenkezett vele Marna.

Kaidan még várta, hogy abbahagyják, én azonban nyaka köré fontam a karom, és szájára tapasztottam a számát. Nem esett nehezére átadnia magát nekem. Egy pillanatig a nyelve is puhán az enyémhez ért, mielőtt elhúzódtunk egymástól, és egymásnak támasztottuk a homlokunkat.

Férj és feleség voltunk.

– Lehetséges, hogy tényleg megcsináltuk? – suttogta elkerekedő szemmel. Mosolyogva bólogattam, miközben bolondos, repeső öröm töltötte be a szívemet. Az utastér szinte remegett a jóféle energiától.

– Normális, hogy ennyire begerjedek egy esküvőtől? – kérdezte Kai.

– Te már egy fuvallattól is begerjedsz – röhögött fel Ginger.

Én is felkuncogtam, Kai pedig rám vigyorgott.

– Bemutatom nektek Mr. és Mrs. Rowe-ot – közölte velünk Blake.

– Azanyját! – sóhajtott fel Marna.

– Álmomban sem gondoltam, hogy egyszer ezt hallom – morogta Ginger.

– Én sem – mondta Kaidan, és ismét a számnak esett. Elevenebbnek és elégedettebbnek látszott, mint valaha.

– Most pedig irány a végcél – mondta Blake, és a pilótafülke felé indult.

– Egész pontosan hová megyünk? – kérdeztem.

– Kérdezd a férjedet – vetette oda, miközben a helyére ült.
A férjét! – visított fel Marna.

– Fura egy helyzet – suttogtam.

Kaidan fanyar félmosolya egyenesen szívödöglesztő volt.

– Levon ez a vonzerőmből?

– Hát nem – nyugtattam meg.

– Ehhez együtt kellene élnetek, hogy kiismerjétek egymás kibírhatatlan szokásait – világosította fel Marna is.

– És túl kellene lennetek az első veszekedésen – bólogatott Ginger.

– Na, ja. Csakhogy ami a veszekedést illeti, bármelyik régi házasságon túlteszünk.

Kaidannal poénból püfölni kezdtük egymást, ami azzal végződött, hogy átölelt. Felnéztem rá.

– Mégis hová megyünk?

Oda, ahová már el kellett volna, hogy vigyelek. A Grand Canyonba.

Hozzábújtam, mert újabb emlékek hulláma kavarta fel az érzéseimet.

Mikor együtt vettük nyakunkba az országot, útba esett a Grand Canyon, ahová azért nem mentünk el, mert egyedül küldött haza.

Ott volt azután az a képeslap, amelyet ugyaninnen küldött nekem, miután kiiktatott az életéből, és elköltözött Los Angelesbe.

Hullámhegyek és hullámvölgyek, ebből állt a kapcsolatunk.

Hány hónapon át próbáltam kitalálni, hogyan érez irántam! Tulajdonképpen még azt sem tudtam, minden oké-e vele. Közben ő végig szeretett. Végig egymásnak rendelt minket a sors.

– Jól vagy, Szívem? – kérdezte.

– Igen – suttogtam. De még mennyire hogy jól voltam!

– Ideje bekötni magatokat – mondta Blake, aki minduntalan beleszólt a mikrofonba. – Megkezdjük leszállásunkat a Grand Canyon körzetében. Kérem a kedves utasokat, helyezték el valamennyi poggyászukat...

– A fejük feletti rekeszekben – kiáltották az ikrek kórusban, miközben Blake elmerült a leszállás lebonyolításában.

Mialatt ők egymással voltak elfoglalva, Kaidannal szorosan összekulcsoltuk az ujjainkat. Újdonsült férj-feleségként egyéjszakás nászutunk színtere felé tartottunk, ami történetesen a világ egyik természeti csodája volt.

– Jaj, srácok, nézzetek ki az ablakon! – kiáltott fel Blake.

Lélegzet-visszafojtva bámultuk az alattunk lévő tágas térséget, ezt a Föld felszínén nyílt gigászi hasadékot, amely a végtelenbe nyúlt, mérhetetlen mélyen. Fenséges látvány volt, kísérteties. Kaidan szemének kék mélységeit fürkészsze beleborzongtam abba, amit ígért. Nagy nap volt a mai; ami csodálatos, kimondhatatlanul gyönyörű élményeket kínált.

Ahogy lefelé ereszkedtünk, a lelkem egyre magasabbra szárnyalt. Megköszöntem az égnek, hogy fura sorsfordulataival valóra váltotta rég veszni látszó vágyaimat.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TÜRELMETLEN SZEPLŐK

Kaidannal elbúcsúztunk a többiektől, és együtt taxiba szálltunk. Közben egyre az eget fürkésztük, nem lesnek-e ránk suttogók. Túl szép volt ez ahhoz, hogy igaz legyen. Magam előtt is szégyelltem, de soha semmit nem óhajtottam annyira, mint ezt az éjszakát vele. Kétévi epekedés után végre egymáséi lehetünk, ami ráadásul a biztonságunkat is megnöveli valamelyest.

Továbbra is alig hittem el, hogy ez lehetséges. Olyan görcsösen rettegtem a kardmarkolattól és a kérlelhetetlen ítéletétől, hogy nem vettem számításba a szerelem és a hűség hatalmát. Ez volt az, ami

felmentést adott kettőnknek az Erény Kardja előtt. Mostanra mindez a napnál világosabbnak tűnt. Totál helyénvalónak.

– Itt vagyunk a Grand Canyonnál – mutatott ki balra a taxis. – A maguk szállása sincs már messze. Akár gyalog is megtehetik az utat.

A jelzett irányban pár fa állt, majd korlát következett egy kopár sziklaperem szélén, utána pedig a nagy semmi, csupán a szürkületbe bukó ég. Kaidannal egymáshoz bújva kémleltünk ki az ablakon. Annyira magával ragadott ez a szépség, hogy csaknem teljesen megfeledkeztem mindenről, ami fenyeget minket. En igen, Kaidan azonban nem. O továbbra is gyanakodva kémlelte a csodás tájat, ami engem is visszarángatott a valóságba.

Percekkel később leparkoltunk egy korszerűen megépített rönkház előtt. Akaratom ellenére arcomon ismét széles vigyor terült szét. És persze újra elővett a félsz.

Kaidan és Blake kitett magáért a szabad három órájában. Nemcsak a gyűrűket vették meg, de Kai ezt a bámulatos rönkházat is lefoglalta.

A taxis elhajtott, mi pedig némán álltunk a bejárati lépcső előtt. Végtelennek tűnő ideig csak a démonjelét bámultam, aztán megcirógatta az államot. A szemébe néztem. Meleg éjszaka volt, mégis azon kaptam magam, hogy reszketek.

Hanem ekkor Kaidan minden előzetes figyelmeztetés nélkül a karjába kapott.

– Hé, mit művelsz?

– Ööö... átviszlek a küszöbön. Elvégre is meg kell tennem, nem igaz?

Felkuncogtam, ő pedig félszegen elvigyorodott. Szívdöglesztő volt.

– Ha nem is ez leendő otthonunk küszöbe, azért tök jó kis kégli.

– Mára legalábbis ez az otthonunk. Veled bárhol otthon érzem magam – nézett a szemembe.

Egész lényemet betöltötte az iránti érzett szerelem. A nyakába fogóztam, és lágyan megcsókoltam.

– Vigyél akkor be! – suttogtam. Édes, fűszeres citrusillat töltötte be az orromat.

– Igenis, hölgyem.

Odabent nagy levegőt vettem, miközben letett a padlóra, és becsukta utánunk az ajtót. Magamban elmormoltam egy fohászt, arra kérve az eget, hogy ma éjszakára kerüljenek el minket a suttogók. Azt is megfogadtam, hogy nem rontom el aggodalmakkal az együtt töltött kevéske időt. Kai-ra koncentrálok, és hagyom, hogy mindenestől lekösse a figyelmemet.

A rönkház klassz volt. A padlótól a tetőig minden gerendákból vagy termésköből állt. Ez rusztikus hatást keltett, mégis a modern világ összes kényelmével szolgált.

Szemügyre vettük az egyetlen szobát a szarugerendás tetőzetével. Szám elé kaptam a kezem, hogy elfojtsak egy izgatott sikolyt. Az ágy ugyanis olyan volt, amelyet még életemben nem láttam. Fejtámlája hatalmas fatörzsből készült, amelynek ágai baldachinként ágaztak szét a méretes fekvőfelület felett. A pasztellszínű, pihepuha paplanra vetettem magam.

– Ez király! – Térdre buktam az ágyon, és felkaptam egy türkizkék bordűrös, barna selyempárnát. Kaidan zsebre tett kézzel állt a fal mellett, és rajtam mulatott.

Leugrottam az ágyról, megragadtam a kezét, és a fürdőszobába vonszoltam. Ott tapsolni kezdtem örömben a jókora, karomlábas kád láttán. Ezután egy tolóajtóra lettem figyelmes. Kinyitottam és kísértéltem a szabadba.

– Itt kint is van zuhany! – kiabáltam be. Kőfallal körülkerített térségbe értem, amely azonban nyitott volt a besötétedő ég felé.

Kaidan megállt a küszöbön.

– Eszembe juttatod a tizenhat éves csitrit, akivel egyszer együtt keltem át az országon, és mindennek lelkesen örült – mondta.

Elpirultam, ő meg kilépett a járólapos padlóra. Két kezébe vette az arcomat, majd a hajamat kezdte cirógatni.

– Imádlak, szerelmem! – mondta, és csókolni kezdett.

A szívem vad riadót fűjt, ahogy szája az enyémre tapadt. Most fordult elő először, hogy nem kellett visszafognunk magunkat.

Begazoltam ettől a gondolattól. Az érzéseimmel nem volt baj, hiszen nem lehetett elég közel hozzám, mindamellett ismeretlen terep volt ez a számomra.

– Mi a baj? – kérdezte.

Megráztam a fejem, és közben totál idiótának éreztem magam.

– Tök tapasztalatlan vagyok én ehhez – mondtam.

– Anna! – Nem vette le rólam a kezét, és nem lépett el tőlem.

– Igen?

– Mikor érezted magad ügyetlennek, amikor együtt voltunk?

– Hmm... azt hiszem, soha – mondtam kis töprengés után.

– Na, látod! Bizonyos dolgok maguktól jönnek, úgyhogy kár aggódni. Ne félj, majd én vigyázok rád!

Egek! Nem mintha ez megnyugtatót volna.

– Csakhogy én is örömet szeretnék okozni neked – suttoztam. – Meg kell mutatnod, hogyan csináljam.

Elmosolyodott, gonoszka, szexi mosollyal.

– Nem olyan nehéz a kedvemre tenni, mint hiszed. És ne aggódj... mindent megmutatok, amit csak kívánsz.

Nagyot nyeltem, mert gombóc képződött a torkomban.

– Különbözik pedig... – komolyodott el, és megköszönte a torkát. – Két napja, mikor apám rád küldött... legelőször is orvoshoz mentem. Biztos, ami biztos alapon, hátha mégis történik köztünk valami... nem mintha beterveztem volna, de azért nem árt az óvatosság.

– A – mondtam, mikor leesett a tantusz, és Mamára gondoltam. – Megnézted, hogy tényleg...

– Steril vagyok-e. Igen, az vagyok.

Eddig eszembe sem jutott, hogy én is teherbe eshetek. Még azután sem, ami szegény Mamával és Jay-jel történt. Most hálás voltam Kai-nak, hogy ő viszont gondolt erre.

– Köszönöm – suttoztam, de összekocant a térdem. Totál elvesztettem a kontrollt magam fölött. Betett nekem ez a vetkőztető szempár.

– Anna... – szólalt meg rekedt, fátyolos hangon.

– Igen? – hebegtem.

– Emlékszel, mikor azt mondtam, hogy a tested valamennyi szeplőjének be szeretnék mutatkozni?

Megigézve bölintottam, némán, mert nem bíztam a hangomban.

– Nos, itt az idő, hogy valóra váltsam az ígéreteimet.

Levegőt sem kaptam izgalmamban. Kaidan behunyta a szemét, és felsóhajtott. Mikor újra kinyitotta, csak félig volt nyitva, és mély mormogás tört fel a torkából.

– Olyan átkozottul finom az illatod!

Megragadta a kezem, és a fürdőszobán keresztül visszavezetett a szobába. Ereimben vadul zubogott a vér. Izmos hátát és vállát néztem. O a *férjem*}. Az a srác, aki felállt a csúcstalálkozón, és az életét is hajlandó lett volna kockáztatni értem.

Elengedte a kezem, és a táskájához ment.

– Megkértem Márnát, szedjen össze ezt-azt a számunkra. Néhány ruhát holnapra, ételt... effélét. Azt mondta, zenét is letöltött nekünk ajándékképpen. Kicsit félek, vajon mit választott.

– Elővette az MP3-as lejátszót, és megnyomta rajta a lejátszás gombot. Népszerű sláger hangjai töltötték be a helyiséget.

– Country zene? – fintorodon el Kaidan.

– Nekem bejön – nevettem fel, mire ő felnyögött.

– Inkább az én lejátszómat kéne hallgatnunk. – A zsebébe nyúlt, én azonban tagadólág ráztam a fejemet. Nem voltam abban a hangulatban, hogy heavy metált hallgassak.

– Gyere, Kai... a szeplőim egyre türelmetlenebbek.

Felegyenesedett. Tekintete az enyéembe kapcsolódott, miközben démonjele vadul forgott és lüktetett. Nagyot dobbant a szívem önnön merészségemtől. Közelebb lépett, mire megroggyant a térdem. Földszagú citrusferomonok felhője úszott körülötte. Észvesztő egy illat!

– Hát akkor nem váratom őket tovább.

Azt vártam, hogy letépi rólam a ruhát, helyett úgy kezdett csókolni, mintha időmilliomosok lennénk. Szája és nyelve előbb felmelegített, aztán felforrósított. Csókolózás közben hátradöntött. Az ágyra pottyantam. Ujjai lassan felfele gyűrték selyemruhám

szélét, majd áthúzta a ruhát a fejem felett. Nehezen, zihálva szedtem a levegőt. Lerúgtam magamról a cipőt. Hagyta, hogy a pólóját meg én fejtsem le róla, mikor azonban a sortjához nyúltam, megállított.

– Még ne – mondta az iménti gonoszokás mosollyal.

Kikapcsolta pánt nélküli melltartóm csatját, és mikor a földre hullott, elszégyelltem magam, és a melleim elé kaptam a kezem. Összeszűkült a szeme. Úgy éreztem, hogy a dolog magyarázatra szorul, akkor is, ha látott már pucéron.

– Én... – képtelen voltam hangosan kimondani, mire gondolok. Kétségkívül tömérdek randa női testet látott már. Nem akartam, hogy az enyém is közéjük tartozzon.

Ekkor azonban kezét a kezemre tette, és komolyan nézett rám.

– Biztosíthatlak, tökéletes vagy!

Ezzel gyöngéden elvonta a kezem a mellem elől. Légzésem még jobban felgyorsult, miközben végigjártatta szemét félmeztelen felsőtestemen, aztán behunyta. Mikor újra kinyitotta, ugyanolyan vadul nézett rám, mint addig.

– Ahogy mondtam. Hibátlan vagy. Most azonban gyerünk, ágyban a helyed!

Ettől totál beparáztam.

Felmásztam az ágyra. Édes kínzás vette kezdetét. O az oldalán hevert mellettem, és lassan, ráérősen végigcsókolta a testemet. Megpróbáltam közelebb húzódni, ő azonban kezét csípőmre téve hátratolt. Mikor szája a vállamon járt, felnyögtem. Elmosolyodott. Megcsókolt egy parányi szeplőt a vállamon, amit addig észre sem vettem. Lassan lefelé haladva a kulcscsontomon sorra vette előbb az egyik, majd a másik mellemet. Ujjaimat közben a hajába temettem.

Nem szegte meg az ígéretét. Szeplőim boldogan üdvözölték a kivételes kényeztetést, hanem testem többi része lázadozni és féltékenykedni kezdett. És ez csak a kezdet volt. Mire az ágyékomhoz ért, alig kaptam levegőt.

Nem nyúlt a csipkés fehér bugyihoz, haladt tovább. Mostanra bizonyosra vettem, hogy az örületbe akar kergetni. Szája most a

combom belső felét vette kezelésbe. Csípőm felágaskodott, és a vágy hangjai törtek elő a torkomból. Micsoda tűz!

Felkuncogott, és visszanyomta a csípőmet. Már megint. Nem is volt ez olyan vicces. Aztán folytatta a lábszáramnál.

– Kérlek! – suttogtam, mert sokkal, de sokkal többre vágytam.

– Még nem – mondta a maga örjítően ráérős módján.

Felnyögtem, mikor a hasamra fordított, és félresöpörte a hajamat. Hátam hiperérzékenyen reagált meleg szája minden érintésére. Ma éjjel aztán nem volt szükség tapintásérzetem kielésítésére! A puha paplant markolásztam. Hogyhogy ő nem veszi el a fejét? Tudtam, hogy kanos lehet már, mert édes narancs és zöldcitrom-illat lengett körül, a feromonjai, ami arról tanúskodott, hogy ő is felizgult rendesen. Ennek ellenére mégis tartotta magát, amit sehogyan sem értettem.

Különösen a derekam volt érzékeny. Mikor ott kezdett csókolni, megállt bennem az ütő. A bugyimhoz érve gyöngéden végigharapdálta a csipkét, és halkán felmordult. Ujjai szorosabban feszültek a csípőmre. Belemosolyogtam a paplan puhaságába. Na, végre! Ez lehet a gyengéje.

– Vedd le! – szólt rám.

De nem várta meg, amíg megteszem, húzni kezdte lefelé a csipkés anyagot.

Megkockáztattam, hogy hátrasandítok a vállam fölé. Meredt szemmel bámulta meztelen testemet.

– Istenem, atyám! – lehelte.

Átfordultam a hátamra. Fölém hengeredett. Mindketten nehezen szedtük a levegőt. Mozdulatlanul türtem, hogy végigmérjen, összekócolódott hajamtól le egészen vörösre festett lábkörmeimig. Az övcsatjához nyúltam, hogy magamra húzzam, ő azonban szájához vonta az ujjamat, és harapdálni kezdte őket hófehér fogaival.

– Még nem végeztem.

Hátrahanyatlottam, mert szája ismét a hasamon járt, aztán egyre lejjebb és lejjebb.

Jesszusom!

Az elkövetkező órában kiderült, milyen pokolian érti a dolgát. Totál szerencsésnek érezhettem magam, hogy nekem ilyen pasi jutott. Fáradni kezdtem, mintha maratont futottam volna. Mivel azonban ő alig vetközött neki, a java még hátravolt.

Kezdtem besokallni.

Ahogy ott feküdt mellettem, és fölém hajolt, hogy angyali csókokkal árássza el a számat, annyira félájult voltam már, hogy az agyamban motoszkáló egyetlen gondolat is csak ködösen pislákkolt a tudatomban:

Továbbra is szűz vagyok.

– Szundíts egyet, szívem! – suttozta.

Ettől menten kitisztult a tudatom. Még, hogy szundítsak! Felkönyököltem, és dühösen meredtem rá. Nem lehettem túl ijesztő, mert felkuncogott.

– Most én jövök – mondtam.

Nyomban elhallgatott. Ahogy közelebb nyomultam hozzá, izzó tekintettel nézett rám. Harapdálni kezdem a fülét. Magához húzta a csípőmet.

– Te édes kis boszorka! – Kihallottam hangjából, mennyire begerjedt, ezért nyalni kezdtem a fülét. Felszisszent, és megpróbált rám hengeredni, most azonban én löktem el magamtól.

A szex majd később jön. Vissza akartam adni a kölcsönt.

Ezúttal nem állított meg, mikor remegő ujjaimmal kigomboltam a sortját. Vállamon éreztem szíve vad dobolását. Hagyta, hogy levetköztessen. Abban a pillanatban, amikor először láttam őt pucéron, megértettem, milyen nőnek lenni. Mert ő is ugyanolyan elgyöngyülve fogadta az érintésemet, ahogy az előbb én az övét. Ugyanakkor szerelem és bizalom is volt a nézésében. Az idegességem mostanra nyomtalanul eltűnt; kíváncsiság lépett a helyére, meg a vágy, hogy boldoggá tegyem. Hihetetlen örömmel töltött el, ahogy átadta magát a csókjaimnak és a simogatásaimnak.

Később lezuhanyoztunk a holdvilágnál, elmerülve új tudásunk birtokában, most, miután megtapasztaltuk egymást. Hanem

minden egyes csókunkat és cirógatásunkat beárnyékolta a gondolat, ami nem hagyott nyugodni.

Még mindig szűz vagyok.

Törülközőbe csavarva visszamentünk a szobába. Szendvicset ettünk az ágyon, mialatt Kai a Marnától kapott lejátszón poénkodott. Fura, de sokat közülük kívülről fűjt.

A vacsora végeztével az órára néztem. Ő közben az ablakhoz lépett, és továbbra is törülközőbe csavarva kinézett a kinti sötétbe. Én azonban nem hagytam sokáig álldogálni. Nem akartam, hogy kettőnk közé álljon a bizonytalansága.

– Hé! – mondtam. – Már csaknem éjfél. Lassan vége a nászéjszakáknak.

Elfelhősödött az arca, nekem pedig elszorult a gyomrom.

Az ágy túlsó végén álltam éppen.

– Gyere ide! – mondtam.

Lassan az ágy másik oldalához lépett. Közben le nem vette a szemét törülközőbe bújtatott testemről. Két kezét a tarkójára kulcsolva nézett velem farkasszemet. Beindultam ettől a nézéstől.

A törülközőért nyúltam, és még mielőtt meggondolhattam volna magam, elengedtem. A padlóra hullott. Kaidan imént még fátyolos tekintete felszikrázott. Átküsztem hozzá az ágyon keresztül. Miközben feltérdeltem vele szemközt, arcvonásain meglepetés és vágy suhant át. A szívem a torkomban dobolt.

– Bejeddél? – kérdeztem.

A bujaság nagymestere most elveszthette a fejét, mert csak zavartan krákogott.

– Túl rég voltál nővel? – vetettem fel a fejem. – Kijöttél a gyakorlatból?

Tény és való, nyolc hónapja nem volt senkivel. Az ő szemében ez örökkévalóságnak tűnhetett.

A szeme erre óriásira tágult, és megtelt méltatlankodással. Engem pedig valamiféle gonoszkodó vidámság töltött el, kinyúltam hát, és megcsavartam a mellbimbóját. Keményen. Ha már boszorkának nevezett, hát legyen igaza.

Halkan felkiáltott, és megragadta a csuklómat. Másik kezemmel azonban letéptem róla a törülközőt. Egy szemvillanás alatt fölém került, és az ágyra taszított. Gondolkodni sem volt időm.

Te győztél – morogta, és lihegve szedte a levegőt.

A legszívesebben felnevettem volna győzelmem öröme, komolysága azonban belém fojtotta a jókedvet. Megpróbáltam felemelni hozzá a csípőmet, de leszorított teste súlyával. Megcirógattam borostás arcát, ő pedig homlokomra hajtotta a homlokát. Éreztem, hogyan öntik el újra a kételyek, hogyan kísértik megint hajdani tettei.

– Nincs ebben semmi rossz, Kai. Szeretjük egymást.

Behunyta a szemét.

– Érted mindenre hajlandó vagyok.

– Nem kell mást tenned, csak szeress – suttoztam.

– Tudnom kell, hogy ez most más nekem. Soha, senki iránt nem éreztem még így. Nem csupán szeretlek, Anna, de egyenesen imádlak.

Megcsókoltam. Mikor elhúzódott tőlem, haja szexi fürtökben a szemébe hullott. Elmélyült nézéséből menten kitaláltam, mi következik.

– Ne nézz félre, Anna! – kérlelt.

Bólintottam. Újra ideges és izgatott lettem egyszerre.

– Oké.

– Ha arra lenne szükséged, hogy abbahagyjam...

– Kai, nem vagyok üvegből.

– Rendben.

Nyelt egy nagyot, aztán behunyta a szemét, és egész teste megvonaglott. Mikor újra kinyitotta a szemét, megszínesedett az aurája, a szenvedélyes szerelem élénk rózsaszínje festette meg.

Lám, megint megmutatta nekem a színeit.

Most én nyeltem egy hatalmasat e ritka ajándék láttán. Hanem a szerelem sűrű rózsapirosába az aggodalom szürkéje is belekeveredett, mi több, az öngyűlölet ennél is sötétebb sávja.

Bárcsak eltüntethetném őket! – kívántam, de tudtam, hogy erre egyedül ő képes. Hanem azért mégis...

– Gyönyörűek a színeid! – suttogtam.

– Te vagy gyönyörű! – súgta vissza.

Köré fontam a lábszáram, hogy magamhoz húzzam. Könnyedén fölém hengeredett. Csípőnk egymáshoz simult, és én is felemelkedtem, hogy ráfeszüljek. Elállt a lélegzetem ettől a közelségtől. És mialatt egybeolvadtunk, egy pillanatra Sem vettem le róla a szemem.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

ANGYALOK TÁNCA

Hiába szerettem volna egész éjjel fennmaradni, csak elszenderedtem a végén. Hajnali háromkor arra riadtam fel, hogy valaki figyel. Félelmetes érzés volt. A holdfény átderengett a függöny szövetén. Kaidan mélyen aludt mellettem. Körülkémleltem a szobában, de semmi különöset nem észleltem.

Telihold lehetett, mert világosabb volt, mint máskor éjszaka, holott itt nem voltak utcai lámpák. Aztán a fény egyik pillanatról a másikra elhomályosult. Volt valaki odakint. Vadul kalapáló szívvel kikeltem az ágyból, és az ablakhoz mentem.

A sötétben, a fák között fénylő szellem állt. Egy angyal! Szélviharként söpört végig rajtam a felismerés. Nem akartam, hogy az angyal elmenjen. Tudni akartam, mit keres az ablakunknál, ki ő, és mi a célja.

Sortot és pólót húztam, és papucsba bújtattam a lábam. Kaidan nem ébredt fel közben. Totál kipurcant, amiben nem volt semmi meglepő. Reménykedtem, hogy észrevétlenül surranhatok

majd be a szobánkba. Nesztelenül lopóztam ki a házból, és futni kezdtem az erdő felé.

A szellem sebesen siklott előttem; mostanra már csak parányi fényponttá zsugorodott. Mentem utána. A Grand Canyon felé tartottunk. Láttam már az út mentén a legközelebbi vendégházat, de tök sötét volt. Egyedül a hold és a csillagokkal meghintett hatalmas égbolt világította meg az utamat, ezért éjszakai látásom segítségével verekedtem magam át a fenyvesen, ki a földűtra. Ott azonban már sehol nem láttam az angyalt.

Mekkora ökör is vagyok! – szidtam magam. Így nekimenni az éjszakának! Mialatt magamat korholtam, elfogytak előttem a fák. Megálltam, és körülnéztem.

Húha!

A korlát vagy öt méterre volt előttem, aztán a nagy semmi. Mintha csak a Föld peremén állnék. Előremerészkedtem. Szédelegtem, amíg meg nem fogtam a korlátot. Szörnyűséges, hátborzongatóan fenséges szakadék nyílt meg előttem. Vérfagyasztónak is nevezhetném. Szélesebb és mélyebb, mint képzeltem. Még természetfölötti látásommal is alig tudtam kivenni a kanyonfal földrétegeit. Bárcsak Kaidan is itt állna az oldalamon, hogy megcsodálja mindezt! – gondoltam.

Szemem sarkából láttam, hogy egy hullócsillag szánt az ég sötétjébe. Dobogó szívvel meredtem a sötétet sebesen átszelő, sziporkázó fénygömbre. Határozottan nem csillag volt. Táncolva közeledett felém a kanyon tágas térségein át.

Lélegzet-visszafojtva figyeltem, hogyan jön egyre közelebb. Ugyanaz az áhítat fogott el, mint amikor a New York-i csúcstalálkozón megjelent az angyalok hada. Elmondhatatlanul szép és békés látvány volt, mintha minden a legnagyobb rendben lenne a mindenségben, és az összes aggodalmam jelentéktelen aprósággá zsugorodna.

Ahogy átlátszó, éteri teste kibontakozott a sötétből, dal zengett fel elmémben... elbájolóbb, mint a gyermekkacaj és a kórusok harmóniája. Repesett a szívem az örömtől.

Az angyal leszállt elém, amíg szemtől szembe nem álltunk egymással. Tiszta, csorbitatlan boldogság töltött el. A szellemlény testét finom kelme vette körül, hosszú aranyhaját meglebbentette a szél. Tökéletes, angyali arcába néztem, és bár nem ismertem rá az arcvonásaira, a szívem mégis felismerte...

Anyám!

Mariantha vagy? – kérdeztem telepátikus kötelékünk révén.

Igen, édes kislányom – mosolyodon el. – Végre találkoztunk.

Hangjánál szelídebb nem lehetett az univerzumban. Elém villantak az anyaméhben töltött idők, amikor énekelni hallottam. Emberhangon még, de angyali lelke már akkor átjárta az énekét.

Elmondhatatlan örömet éreztem, hogy ott van velem ebben a pillanatban. Bársonyos fuvallatként lengett körül a jelenléte.

Állandóan vigyázok rád, Anna, bár csak most kaptam engedélyt, hogy felkeresselek. Az egybekeléseket ünnepeltük ma éjszaka – közölte telepátikusán.

Tényleg?

Meglepett képet vághattam, mert felkuncogott. Legalábbis kuncogás lehetett, mert csengők csilingeléséhez hasonlított, és engem is megmosolyogtatott.

Ó, igen. Mindig örvendezünk, ha a szeretet győzedelmeskedik. Úgy hiszem, mára felismerted, mi az élet értelme, legdrágább Annám. A szeretet a legnagyobb erő. Ez köt össze mindent és mindenkit. Ezért érdemes élni. Ettől lesz tiszta a szíved.

Hallgattam. Mit is mondhattam volna erre? Könnyűnek és végtelenül boldognak éreztem magam, ahogy eltöltött az angyalok békéje. És anyámnak igaza volt. Tudtam már, mi az élet értelme.

Soha ne kételkedj ebben! – mondta, és hangja mennyei dallamként csendült fel a fülemben.

Fent az ég magasában ragyogó csillag tündökölt fel. Mariantha is észrevette.

Nem maradhatok, mondta. Újra körbetáncolt, én pedig őt követve körbe-körbe forogtam. Aztán felnézett a fákra. *A férjed keres téged. Nem tudja hol vagy, nagyon megrémült.*

Jaj, Istenem!

– Kai! – kiáltottam bele az éjszakába. – Semmi bajom. A kanyonnál vagyok.

Kiterjesztettem hallásomat az erdőre. Hallottam, amint végigvágat az ösvényen. Mezítláb, egy szál sortban jelent meg az erdőszélen. Vadul forgó szemmel nézett körül, míg végül megpillantotta anyámat.

– Minden oké – suttoztam, és szinte repültem a karjába. Álmélkodva meredt az égi jelenésre. Kézen fogtam, és a kilátóhelyhez vezettem.

– Kaidan, ez az édesanyám... Mariantha.

Nagy szemeket meresztett. Aztán fejet hajtott a szellemlény előtt.

– Megtiszteltetés, hogy megismerhetem.

Nem hallottam, mit felelt erre anyám, de bizonyára szólt hozzá, mert félszegen felnézett rá, és köszönetét mondott neki. Aztán Mariantha mindkettőnkhez intézte a szavait.

Most mennem kell. Vigyázzatok egymásra, őrizzétek a szerelmeteket, mert ez vezet át benneteket a sötétség birodalmán. Aztán felém fordult. Örökké itt élsz a szívemben, Anna. Szeretni foglak, míg a világ világ.

Ujjaim a korlátba fogóztak, miközben fenséges szárnycsapásokkal a magasba emelkedett, és eltűnt szem elől.

Kaidannal kézen fogva siettünk vissza a házba, nehogy meglássanak bennünket. Odabent két kezébe fogta az arcomat, és a falnak döntött.

– Halálra rémitettél! – mondta. – Soha többé ne menj el egyedül!

– Ne haragudj, de mélyen aludtál, én pedig megláttam őt... Tudom, hogy hülyén hangzik, de mintha...

– Hívott volna?

– Igen. – Felnyúltam, és megfogtam a csuklóját, miközben furdalt a büntudat, hogy megijesztettem.

– És tényleg minket ünnepeltek? Mármint odafönt – kérdezte.

– Igen, bizony – mosolyodtam el.

Szeme a távolba révedt, mintha nem tudná elhinni, hogy bárki gondol rá a mennyben, mi több, együtt örül vele. Gyorsan megcsókoltam, hogy megérezzem, mi tölti el, és átadjam neki saját elragadtatásomat. Ő is belefeledkezett a csókba, immáron fíkcnyit sem fogta vissza magát.

– Ne aludjunk már – javasoltam két csók között. – Néhány óra múlva úgyis el kell mennünk innen. Egyetlen pillanatot sem szeretnék elvesztegetni.

– Átengedem neked a gyeplőt, asszony – mondta. – Az lesz, amit te akarsz.

– Azt jól teszed.

Felnevetett. Boldog nevetés volt, zene füleimnek. Tovább szeretttük egymást nászéjszakánk hátralévő idejében, megpróbálva elfelejteni mindazt, amivel hamarosan szembe kell néznünk. Ezekben az utolsó órákban a világ megszűnt számunkra, és egymásba feledkeztünk.

TIZENHATODIK. FEJEZET

EGY VÉRBELI AMERIKAI SRÁC

Régen sem volt könnyű elválni Kaidantól, most azonban úgy éreztem, mintha egy élő-lüktető darabot kellett volna kiszakítanom magamból. Túl sokáig időztünk a reptéren, ami nem kis kockázat volt. Megvártuk az utolsó felszólítást a járatainkra. Alig értük el őket.

Virginiába repülve egyvégtében csak mosolyogtam. Sikerült rátalálnunk az egyetlen lehetséges módra, amivel túljárhatunk a hercegek eszén, és mi magunk is ráeltünk a boldogságra. Ez volt életem legszebb éjszakája!

Egyedül azt sajnáltam, hogy Patti nem lehetett ott, mikor kimondtuk a boldogító igent. Olyan jó lett volna már látni... hogy mindent elmondjak neki, és erőt merítsek a szeretetéből.

Kora reggel kétszavas SMS-t kaptam Jay-től: **Minden oké.** Reméltem, hogy vigyáznak egymásra és a lelki épségükre. Talán még nevetni is van kedvük.

Körmömet rágva bámultam ki a mellettünk elsuhanó felhőkre. Meg merjem kockáztatni, hogy meglátogatom Jay-t és Pattit? Boldog jeleneteket képzeltem magam elé, abban azonban már korántsem voltam biztos, hogy a valóságban is ilyen lenne mindez. Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha rájuk hoznék valami veszedelmet, és bajuk esne, gondoltam.

Tele volt a fejem az éjszaka részleteivel. Tudtam, hogy pihenésre van szükségem. Hajnali háromtól egy szemhunyást sem aludtunk Kaidannal.

Ó, az én Kai-om...

Behunytam a szemem. Kizárólag boldog gondolatokat engedtem magamhoz, amíg el nem nyomott az álom.

Aznap nyitották meg a Virginiai Műszaki Egyetem koleszát. Megcsodáltam a várszerű, szürke kőépületet és a távoli hegyeket. A campus tele volt furgonokkal és költözködő-hurcolkodó családokkal. Kívülállónak éreztem magam közöttük. Szélhámosnak. Engem nem kísért el család, és alig volt cuccom a hátizsákomon, a laptopomon meg pár ruhán kívül. De hát ez az érzés kísértett végig egész eddigi életemben: az idegenségé. Hozzászokhattam volna, mégsem múlt el soha a vágy, hogy én is beletartozzam az emberek világába, és olyan legyek, mint mindenki más. Kivált egy ilyen napon sajdult meg miatta a szívem.

A füves udvaron a szállásom felé átvágva megpróbáltam mindenkit kikerülni. Elnéztem a kézilabdázó diákokat; jókedvű, nevetgélő fiúkat és lányokat. Sárga és vörös aurájuk arról tanúskodott, hogy örülnek a fiatalságuknak, örülnek az életnek. Nem volt semmi gondjuk. Elszomorított ugyan, hogy én soha nem lehettem ilyen gondtalan, ugyanakkor engem is felvidített ennyi

életöröm. Pláne, mikor arra gondoltam, mennyivel könnyebb lesz nekik is, ha megszabadítjuk a világot a démonoktól...

A diákok és családtagjaik között az udvaron átkelve fura gondolatom támadt.

A fenébe is, férjezett nő lettem! Elbambultam, és megbotlottam ettől a felismeréstől. Aztán jót nevettem, és a fejemet ráztam, mekkora bolondság is ez.

A kocszban én tartottam az ajtót egy ágyat cipelő papának és mamának. A lányuk mögöttük lejtett be SMS-ezve. Hagyta, hogy őt is kiszolgáljam, és közben végig levegőnek nézett.

– Szívesen, máskor is – vigyorogtam a szeme közé.

Úgy bámult rám, mintha elment volna az eszem.

Elmentem mellettük, fel az ötödik emeletre, ahol a folyosó végén beengedtem magam a parányi egyszemélyes szobába. Ahogy az ajtó becsukódott mögöttem, egy pillanatra azt hittem, rossz helyen járok. Valaki ugyanis már becuccolt ide. Aztán megláttam egy cetlit:

Nem tudom, lesz-e elég időd vásárlásra. Remélem, segítettem kissé. P.

Könnybe lábadt szemem. Volt ott egy rattan vázas fotel bolyhos lila párnával és hozzáillő szőnyeggel; levendulakék ágynemű; új frigó és mikro; étel-ital; fürdőszoba-felszerelés az összes hozzávalóval; a ruháim doboza meg aprópénz a közös mosógép működtetéséhez.

Vajon úgy szállíttatta ide Patti, vagy maga cipekedett? – fordult meg a fejemben. Megsajdult a szívem. Annyira hiányzott! Letöröltem a könnyeimet, majd nekiláttam, hogy kicsomagoljak, és rendet tegyek a szobában. Kezdtett egyre otthonosabb lenni, bár korántsem éreztem itt otthon magam.

Bekapcsoltam a hordozható lejátsszómat, és feltettem Marna romantikus slágereit, aztán elterültem az ágyon, remélve, hogy hamarosan elalszom. Miközben a zenét hallgattam, felidéztem a múlt éjszakát; hogyan fintorgott Kaidan bizonyos számoknál, és milyen komoly volt a képe, amikor kizárólag velem foglalkozott.

Mindegyik dalhoz külön emlékek kötődtek, s segítségükkel újrapergethettem magamban a nászéjszakánk történetét.

Ekkor csintalan gondolatom támadt. Eszembe jutott a fotó, amelyet lementettem magamról a telefonomra. Előkerestem. Igen, ugyanolyan szexi volt, ahogy emlékeztem rá. Most, hogy Kaidan minden porcikámat ismerte, már nem tűnt olyan szégyentelennek, hogy elküldjem neki. Talán totál hidegen is hagyja.

Elküldtem hát, én a szédült tyúk, ideges kuncogással.

Ám alig voltam túl ezen, menten elpárolgott a jókedvem, és helyette pizsokul beparáztam. Jézusom, mit tettem? Kaidan Rowe bizonyára százával kapott hasonló fotókat a fénykorában. Mellettük az enyém tök bénának tűnhet. Vajon megnevettetem vele? Bárcsak visszacsinálhatnám a dolgot, füstölögtem, vagy kibulizhatnám valahogyan, hogy ne nyissa meg azt a fránya mellékletet.

Mekkora hatökör is vagyok! Bebújtam a paplan alá, és nyakig magamra húztam. Talán a kialvatlanságtól lettem ilyen kótyagos. Mégis mit gondoltam? A hasamra gördültem, és a párnába vonyítottam bánatomat.

Hanem ekkor felpitegett a mobilom, SMS-t kaptam. Behunytam a szemem, hogy úrrá legyek szívem vad zakatolásán. Vajon milyen választ küld Kaidan? Mondjuk ezt: „Tök csini, kösz aranyom.”

Vonakodva felvettem a mobilt. Közben újabb SMS-t kaptam, mindkettőt Kaidantól. Huh, mi lehet ez?

SZENT ÉG!

Mit művelsz velem?

El sem hiszem, hogy lefotóztad magad.

Még megölsz. KIPURCANOK.

Már nem aggódtam annyira, ehelyett újra nagyokat nevettem. Mert özönlni kezdtek az SMS-ek, valóságos áradat.

Le sem tudom venni rólad a szemem.

Várj csak, kis boszorkány!

Basszus, nagyon szexi vagy!

Komoly bajba kerülsz, ha újra látlak.

Komoly. Bajba.

Hú, kezdett egyre inkább melegem lenni a paplan alatt. Lelöktem magamról. Tök fáradt voltam, mégis megkönnyebbültem, és folyton nevetnem kellett.

Mikor már egy perc is elmúlt újabb SMS nélkül, én küldtem egyet.

Első próbálkozás a te béna csajodtól.

Azonnal érkezett a válasz, amitől fülig ért a szám.

Dehogy béna. Nincs az a hideg zuhany, amivel le tudnám hűteni magam.

Bocs – írtam vissza, és továbbra is mosolyogtam, mint a vadalma.

Most el kell mennem, van 1 kis dolgom – jött a válasz. – PS *@etlek.

Én is *@etlek – írtam vissza.

Nagyot sóhajtottam, kitöröltem a teljes beszélgetést, és a párnámra hanyatlottam. Szegény Kaidan! Nem akartam felhúzni, habár el kellett ismernem, örültem, hogy így alakult.

Valamivel később kopogtatás riasztott fel mély álmomból. Kábán pislogtam az ablak felé. Sötétedett már. Újra felhangzott az iménti kopogtatás. Lepakcsoltam a zenét, és az ajtóhoz mentem, de nem nyitottam ki.

– Ki az? – kérdeztem odabentről.

– Anna Whitt, te vagy az? Csomagot kaptál, a recepció küldi.

Résnyire nyitottam az ajtót. Nyurga, szőke srác állt előttem, kezében egy dobozzal – közönséges doboz volt, nem látszott rajta semmi különös.

– Beadnám, ha lehet – mondta a srác.

– Köszí – feleltem, és utat engedtem neki.

A világ legszexisebb srácához mentem férjhez. Hanem aki most belépett, az sem volt akárki. Nem mintha egy percig is érdekelt volna. Magas, széles vállú volt, akár egy focista, hullámos hajú, széles mosolyú, vérbeli amerikai srác. Hatalmas önbizalom

sugárzott róla, akárcsak Kaidanról, aminek nyilván meg is lehetett a hatása.

Mikor felém fordult, megállt bennem az ütő.

A szegycsontján ugyanis lángvörös démonjel ragyogott... ekkorát egyetlen óriástársamon sem láttam... inkább valahogy a hercegekre hajazott. Nagyot dobbant a szívem.

A vörös a bujaság jele. Ki ez a srác?

Egyetlen öles lépéssel előttem termett, és fölém tornyosult. És mintha beleszimatolt volna a levegőbe.

Hirtelen suttogók egész csapata surrant végig sötét tömegben a forgalmas folyosón, át a diákok és szüleik feje fölött. Mivel a szobám a folyosó végén volt, ide már a kutya sem tette be a lábát. Legalább hat démonszellem tört rám. Egyetlen rettentő pillanatra elvesztettem a fejemet. Aztán a jóképű óriás szeme vörös lobot vetett.

Mi a fene? Egy óriás nem ilyen.

Felhördültem félelmemben, és a nyitott ajtó felé iramodtam, de a srác gyorsabb volt nálam. Nevetve elkapta a karomat, majd miután becsukta az ajtót, a falnak lökött, és orrával végigszaglásztta a hajamat.

Ne merj kiabálni! – reccsent rám.

Gyorsan mozgott. Egyik kezével elkapta, és a fejem fölé fogta mindkét csuklóm, miközben másik kezével a torkomat szorongatta.

Vörös démonjel. Amerikai akcentus. Csak nincs még egy fia Pharzuphnak? Miért tűnik olyan rendkívülinek ez a srác? A szobát elsötétítette a besurranó démonszelemek serege; sziszegésük, morgásuk a fejemben visszhangzott.

Az idegen félresöpörte hajamat az államról, és meleg csókot lehelt a nyakamra. Megreszkettem, de nem azért, mert annyira kellemes volt.

Újra szimatolni kezdett.

– Akkor nem te vagy az – mondta végül. – Pedig eddig annyira biztos voltam ebben. Még reménykedtem is benne. Ha így lenne, megkapnád a magadét a kavarodásért, amit okoztál.

Miről beszélt? Lövésem sem volt róla.

A srác nekem feszült erős természetével. Minden idegszálam ellenállásra buzdított, valami mégis azt súgta, hogy maradjak nyugton, és ne meneküljek el. Körülöttünk sebesen keringtek körbe-körbe a suttogók.

– Engedj el! – mondtam, és megpróbáltam valamelyest szabaddá tenni a tagjaimat. Csakhogy erre még jobban megszorongatta a nyakamat, mire fuldokolni kezdtem.

Ettől láthatóan még inkább beindult, és újra felnevetett. Keze azonban szerencsére elengedte a torkomat, ám csak azért, hogy lefelé induljon a testemen. Már majdnem beleharaptam a karjába, és ráléptem a lábára, amikor újra megszólalt:

– Sokkal jobb szagod van, mint a múltkor. Ha nem undorító kis nefilimcsaj lennél, itt és most beverném neked a lompost.

Jaj, csak azt ne! – bénultam le.

Felnyögött, aztán elengedett. Égő szemmel néztem vele farkasszemet.

– Te, te vagy Pharzuph he.. .herceg? – dadogtam.

Csak nem valami féreglyukba zuhantam?

A suttogók felajzva repdestek körülöttünk. Pharzuph ingerülten elhessegette őket, mintha csak szemtelen piaci legyek lennének.

– Ezúttal elmarad a show, kispajtások. A csaj nem szűz. Menjetek, adjátok hírül a többi hercegnek!

Erre az egész csapat mintegy vezényszóra kisuhant a szobából. Egészen beleszédültem a kavargásukba.

– Na, hogy tetszem? – mutatott Pharzuph szálas természetére. Nagyot nyeltem, de nem feleltem. – Várni akartam még a váltással pár évet, de akkora most a ribillió, hogy ez tűnt célszerűnek. Ez a szegény kölyök favágás közben végezte Oregonban. A szülei már nem éltek. Kár lett volna nem kihasználni egy ilyen ritka alkalmat, nem igaz?

Menjen már el! – gondoltam, mert totál elegendem volt a hepciáskodásából. Ez az egész hátborzongatóan kísérteties volt. A srác is tök más volt, mint Pharzuph régi énje.

– Jól... nézel ki.

– A jónál is jobban! – nevetett fel. – Bármelyik csajt megkaphatnám ma estére a campuson, és azt hiszem, élek is az alkalommal – simogatta meg elégedetten széles mellkasát és kockahasát. – Időről időre elfelejtem, milyen friss és energikus tud lenni egy fiatal test.

Menjen már a fenébe! – gondoltam.

Forgott a gyomrom a gondolatra, hogyan tarol ma éjjel a csajok között a koleszban. Tehette, ezzel az ártatlan vidéki srác képével. Szeme azonban újra vörösen felparázslott, telve gonosz szándékkal. Nagyot ugrottam, mert megint közelebb nyomult hozzám.

– Továbbra sem tetszel nekem – hörögte. – Nem bízom benned. De legalább a fiamat levehetem a gyanúsítottak listájáról.

– Gyanúsítottak listája? – kérdeztem szemem lesütve, és bambának tetteve magam. – Kérlek, uram, ha ez a New York-i csúcstalálkozó miatt van, hát megesküszöm, hogy ugyanúgy megdöbbenett az angyalok érkezése, mint téged...

– Törődj csak a magad bajával, és tedd a dolgod! Ez a hely bőséges munkaalkalmat kínál a fajtádnak. Szerencséd van, hogy Belial megvédett, mindazok után, ami a lelken szárad. Ami pedig az öregedet illeti... – meresztette rám a szemét –, hová a csudába tűnt?

Könnyedén, közömbösen vetette oda a kérdést, engem azonban nem rázott át.

– Nem tudom, uram. Gondolom, mostanra Washingtonba érhetett.

– Hmm. – Pharzuph tovább méregetett. Hogyan is hihettem közönséges srácnak az elején? Hiszen tök hideg, számító volt a tekintete. Még a mosolyában is volt valami fenyegető.

Félrelökött és az ajtó felé indult, egyszer azonban még utoljára visszanézett:

– Ne feledd, nem vagy pótolhatatlan – vetette oda fojtott hangon. – Ha újra zavarogni próbálsz, nyom nélkül elsuvasztunk, angyalok ide vagy oda. Megértetted, óriáslány?

– Igenis, Pharzuph herceg – hebegtem vadul dörömbölő szívvel.
– És ha látod azt a drágalátos apádat, közöld vele, hogy a pokol nyomoz utána.

Továbbra sem nézve rá mereven megbiccentettem a fejem. A szám annyira kiszáradt, hogy nyelni sem sikerült. Hirtelen rám tört a frász arra gondolva, meddig marad még Pharzuph a campuson, és mit vár el közben tőlem.

Bocsáss meg, herceg. – Utáltam, hogy így elvékonyult a hangom, noha jól jött, hogy azt hihette, félek tőle. – Csak megkérdem, mit szólnál hozzá, ha ma éjjel a kezed alá dolgoznék vagy ilyesmi?

Hangosan, lenézően felnevetett.

– Majd pont rád van szükségem. Nem dolgozom együtt óriásokkal – fröcsögte, egyre jobban felcukkolva magát. – Különben pedig csak egyetlen éjszakára maradok itt, épp ezért teljesen ki szeretném élvezni. Keress magadnak egy bárt, és küldd hozzám, akiket leittatál!

Megint felröhögött, ezúttal halkabban, de durván.

Újra tetőtől talpig végigmért, aztán már ott sem volt. Kimerülten, minden ízemben reszketve az ágyra rogytam.

TIZENHETEDIK FEJEZET

CÉLBA DOBÁS

Életem legszebb éjszakáját most a leggázosabb követte. Ékes bizonyítékául annak, mennyire félresiklott az életem. Fikarcnyit sem kételkedtem benne, hogy Kaidan apja – aki most körülbelül egykorú volt a fiával – tört szívek sokaságát hagyja maga után a campusban. Rosszul lettem ettől a gondolattól. És nem csupán tört szíveket. Ez túl kevés lett volna. Pharzuph meg a suttogó

alattvalói majd olyasmikbe kényszerítik bele ezeket a szegény csajokat, amitől évekre megutálják önmagukat. Mert a herceg nem kizárólag szexben utazott. Nem, ő a lelkeket akarta porig alázni. A külseje is alattomos fegyver volt, előnyös csomagolásban.

Egész éjjel egy bárban rontottam a levegőt. Reszkető térdrel ültem ott, és Kaidanra meg a gyönyörű éjszakánkra gondoltam. Mikor Pharzuphra terelődtek a gondolataim, elszorult a gyomrom.

Vajon sejti-e Kai, hogy az apja testet cserélt? Kapott-e hírt Richard Rowe-ról, akit talán munka közben ért a halál New Yorkban vagy atlantai puccos otthonában? Annyit mindenképpen tudott, hogy Pharzuph vadászik rám, és ki akarja szagolni, szűz vagyok-e még. Legszívesebben felhívtam volna, hogy megnyugtassam, túl vagyok a vizsgálaton, és megúsztam élve.

Mekkora szívás ez az egész!

De legalább bevált a tervünk, és ez mosolygásra készítetett. Kaidannal átmenetileg lekerültünk a gyanúsítottak listájáról. Sajnos azonban apu továbbra is rajta volt. Nem is az utolsók között.

Erre gondolva nyomban lehervadt arcomról a mosoly.

– Hé, fizethetek még egy italt?

Ránéztem a helyes srácra, aki leszólított. Az általam kiválasztott bár mostanra megtelt emberrel és zajjal. Jobbára azonban baráti társaságok jöttek ide, ezért senki nem szűrt még ki magának eddig. Pharzuph a jelek szerint túlon túl elfoglalta magát ahhoz, hogy rajtam tartsa a szemét, mégsem akartam kockáztatni. Különben is minimum hat suttogó járta ma az éjszakát, melóznom kellett hát.

– Mit szólnál ahhoz, ha célba lőnénk, és a vesztet fizetne a másiknak – javasoltam a srácnak.

– Nem is tudom – szívtá a fogát. – Hogy venné ki magát, hogy egy csinos csaj, akivel csak most ismerkedtem meg, fizetné az italomat.

– Á, szóval erről van szó? – Lehuppantam a székről. Magamat is megleptem, milyen könnyed tudok lenni, néha azonban a srácokat móresre kell tanítani, amiért alábecsülik a női nemet.

Hamarosan a krimó minden srácát fölényesen legyőztem. A csajok, miután látták, hogy nem akarom elvenni a fiújukat, lelkes éljenzéssel ünnepeltek. Jó, közben többeket le is itattam. Egy-egy korsó sör vagy pohár tömény után azért vizet is állítottam az útjukba, nehogy kiszáradjanak.

Noha végig nem feledkeztem el arról, ki vagyok, és hogy nem tartozom közéjük, mindamellett élveztem ezeknek a kedélyes idegeneknek a társaságát. Egészen addig szuperül éreztem magam, amíg valaki be nem kapcsolta a tévét a híradóért. Egy népszerű rappert lelőttek Washingtonban, a rajongói gyűrűjében. Hányattatott múltja volt, a sítet is megjárta, idővel azonban megjavult, és a fiatalok nevelésének szószólójává lett... igazi lelkesítő amerikai sztori volt ez. Most azonban kómába esett, és a sír szélén állt.

– Hová jutott a világ? – csóválták a fejüket a bár vendégei.

Ha tudták volna, mi áll az ügy háttérében, bizonyára még jobban megbotránkoznak.

Ezután elromlott a hangulat.

Záráskor sikeresen ellógtam a helyes srác elől, aki egész éjjel nem tágitott mellőlem. A csaposnak odacsúsztattam egy levélkét, amiben arra kértem, vitesse haza taxival az elázott vendégeket, és a hitelkártyám számát is megadtam, vállalva a költségeket.

Miközben hajnali kettőkor hazafelé botorkáltam a koleszba, késsel a zsebemben és a farmerom alatt a bokámhoz kötözött Erény Kardjával, arról képzelegtem, milyen jó is lenne együtt járni ide Kaidannal. Úgy élhetnénk, mint egy normális pár, hétköznapi diákként. Jólesett néha ilyesmiről álmodozni, de nem engedélyeztem magamnak túl sok időt a hasonló képzelgésekre. Hiszen voltak óriástestvéreim, akik joggal irigyelhették az életmódomat.

Nem mintha nem lettek volna árnyoldalai is, a lényeg mégis az volt, hogy tömérdek szeretetet kaptam, és ezért már érdemes volt élni. Pontosan úgy, ahogyan anyám, Mariantha mondta.

Épp ezen merengtem, immáron a kolesz közvetlen közelében, mikor sötét árny röppent elém a keskeny járdán. Megállt bennem az ütő, ahogy megpillantottam.

Kislányom...

A szívemhez kaptam ijedtemben.

Halálra ijesztettél, apu! – kiáltottam rá telepaticusan. A hátam mögé néztem, nem követnek-e suttogók, de egyet sem láttam. – Idejött ma éjjelre Pharzuph, és egy sereg démonszellem kíséri!

Tudom. Szedd a lábad! A szobádban majd beszélünk. – Elöttem repült, majd a kolesz oldalfalán áthatolva eltűnt szem elől.

Ezen megsértődtem kissé. Még mindig túlon túl fel voltam pörögve, tán ezért is. Berontottam a bejáraton. Fura volt elmenni a recepción dolgozó csaj mellett. Odamosolyogtam rá, ő pedig biccentett köszöntésképpen. A gigászi kosszarvú szörnyet persze nem látta meg az oldalán.

Apu a szobámban is csaknem teljesen kitöltötte a teret. Állva számoltam be neki Pharzuph ittlétéről meg arról, hogy mostantól biztonságban tudhatjuk magunkat Kaidannal. Túl ideges voltam ahhoz, hogy leüljek.

Valamit mégsem értek, mondtam aztán. Pharzuph totál más lett... még a kiejtése is. Élt korábban Amerikában is, vagy ilyen gyorsan sikerült áttreníroznia magát?

Nem, most először kapott amerikai testet, de ez is megőriz bizonyos tudást, akkor is, ha a lélek elszáll belőle. Az agy és a földi porhüvely kitart a megszokott nyelv és gesztusok mellett, nem is lehetne átnevelni. Fura is ez mindig eleinte, nehéz hozzáedződni, végső soron mégis javunkra válik nekünk, hercegeknek.

Igen, tényleg így a jobb nekik.

Azt is közöltem apuval, mit mondott Pharzuph arról, hogy benne van a pácban, ő azonban kinevetett. Mindig is frászt kaptam mély, torokhangú nevetésétől, és nem volt ez másként most sem, hogy szellemalakban láttam viszont.

Ezért vagy másért már régóta gyanakodtak rám. Bolond lettem volna hagyni, hogy lekapcsoljanak. Most majd keríték magamnak egy új testet. Mindenesetre azért jöttem, hogy tudtadra adjam,

Pharzuph és a hercegek ma este csúcstalálkozót hívtak össze... talán, hogy megosszák egymással felfedezéseiket, és kisüssék, mi legyen a következő lépés. Svájcba mennek.

Svájcba?

Egy síüdülőbe. Szeretik összekötni a kellemeset a hasznossal, tudod. És mivel a múltkor Vegasban üléseztek, most némi változatosságra vágytak.

Apu, aki nem volt ilyen gondolkodású, természetesen mást javasolt. Ő nem szeretne összekeverni a szórakozást és a munkát.

Ez a hír jókedvre derített.

Lássuk csak. Nem azt jelenti ez, hogy mi, óriások néhány napig biztonságban leszünk? – kérdeztem.

Igen, de azért légy óvatos – figyelmeztetett. – Szerintem úgy negyvennyolc órátkor lesz holnap délutántól, amikor mind úton lesznek. Egyesek tovább is maradnak két napnál, de ne nagyon bízz ebben. Ha össze akarod hívni a szövetségeseidet vagy kapcsolatba lépni velük, akkor ez a legalkalmasabb idő erre.

És Pattit is meglátogathatnám! – csaptam össze mosolyogva a kezem. Ettől mintha ellágyult volna kissé.

Igen, menj el hozzá, és add át neki üdvözetemet!

Hiányzott, hogy nem ölelhetem át. Jobb híján rámosolyogtam hát ijesztő ábrázatára, amivel széles jókedvre derítettem.

És képzeld, mi történt! Beszéltem Marianthával! – Megmerevedett erre a bejelentésre. – Azért jött, hogy gratuláljon a házasságomhoz. Gyönyörű volt, apu!

Hátrébb lebegett kissé súlytalan könnyűséggel, és azt suttogta:

Igen, gyönyörű, és tele van szeretettel. Annyira hasonlítasz rá, kislányom!

Feltartottam a kezem, és összevertem tenyerem az ő óriási, éteri tenyerével.

Szeretlek, kicsim! – mondta.

Hallgattunk egy sort.

Vigyázz magadra! – mondtam aztán. – Bárhová mész is, remélem, hamarosan újra látlak.

Behunytam a szemem, miközben ő körbefolyt ölelésképpen.
Mire kinyitottam a szemem, már nem volt sehol.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

RÖGTÖNZÖTT PIHENŐ

Hajnali háromra járt az idő. Pharzuph valahol a csajokat fűzte a campusban, én pedig a terveimet szövögettem. Ha a hercegek holnap este találkoznak, az óriások is gyűlést tarthatnak.

Beleborzongtam a gondolatba, hogy újra láthatom Kaidant a közös éjszakánk után. Ezúttal nem leszünk ugyan egyedül, de azzal is megelégedtem per pillanat, hogy a közelében lehetek.

Mivel az apja épp „elfoglalt” volt, SMS-t is nyugodtan küldhettem neki, ennek ellenére remegett a kezem, ahogy a billentyűket nyomkodtam. Nem akartam túl sokat elárulni az üzenetben. Minden elküldött és fogadott SMS-t azon nyomban töröltem.

Repülj hol☼ VA-ba.

♥esen. Jól vgy? Ez itt kész téboly.

Mit érthet ez alatt? – agyaltam. Az apja „halálát”?

Itt dettó. Sok mondandóm van.

Nekem is.

Megírtam, mi Patti címe, azzal, hogy a többieket is odacsódítem. Tudtam, hogy alaposan felpiszkálhattam az érdeklődését, mégsem akartam többet elárulni, amíg a hercegek el nem repülnek a tengerentúlra.

Ezután az ikreknek küldtem SMS-t, majd Blake-nek és Kope-nak, közölve velük találkozónk pontos helyét és idejét. Kope majd magával hozza Zaniát is. Mindenki útra kel tehát. Megfordult a

fejemben, hogy Pattinek és Jay-nek is üzenek, ezt azonban másnap reggelre halasztottam.

Annyira feldobott, hogy mindenkit újra látok, és Pharzuph jelenléte is aggasztott, végig forgolódtam hát az éjszaka hátralévő részét. Napkeltekor nyomott el az álom. Égető szükségem volt erre a néhány órányi nyugodt alvásra.

Mikor kábán és kávéra megszomjazva felébredtem, azt kívántam, bárcsak messzebbre tudnám kiterjeszteni természetfölötti hallásomat. Jó lett volna tudni, lelépett-e Pharzuph. Mikor azonban végigpásztáztam a környéket, túl nagy volt a zsivaj ahhoz, hogy bármit kiszűrhettem volna ebből. Más óriások jobban csinálták, de nekik több éves gyakorlat állt a hátuk mögött.

Miután lezuhanyoztam és felöltöztem, bementem a városba. Egy forgalmas kávézóban megkávéztam, közben azonban végig nyitva tartottam a szemem. Már most reggel nagy volt a hőség, mégis sokkal kellemesebbnek tűnt, mint az a fojtó fülledtség, amihez hozzászoktam. Épp kifizettem a tejeskávét, mikor egyszeriben elcsöndesült a kávézó.

Menten libabőrös lett a hátam.

– Szent Habakuk...

– Benne van a focicsapatban?

Megfordulva kit látnak szemeim, ha nem a szexisen hanyag öltözetű Pharzuphot, akit suttogók sötét felhője vett körül.

Láthatóan élvezte, hogy minden szem rá szegeződik. Szőke haja még vizes volt a tusolástól, és a borostája is épp serkedőben volt. Jéghideg tekintete visszavett ugyan a vonzerejéből, noha kétlem, hogy ezt bárki nyugtázta volna.

– Na, hogy töltötted az éjszakát? – szólt oda halkán, élvezet mosollyal.

– Sikeresen, uram. – Keményen meg kellett markolnom a kávéscsészét, hogy ne remegjen a kezemben. – És te, herceg?

– Emlékezetesen – terült szét széles vigyor a képén. – Szívesen maradnék még egy éjszakára, de dolgom van. Úgy is mondhatnám, irigyellek. – Felnevetett ezen a nevetséges kijelentésen, és

körbenézett a kávézóban, kiélvezve a közfigyelmet. Akadt ott bőven látnivaló; tele lett a helyiség vörösen lüktető aurákkal. A démonszellemek ide-oda surrantak az emberek között.

– Szuper egy hely ez – mondtam bénán.

Ahogy rám pillantott, csalódás suhant át az arcán, hogy ilyen alantas lénnel társalog. Faképnél hagyott hát, és továbbment a pult felé. Félreálltam az útjából. Miután megkapta az óriási adag kávéját, felém sem pillantva kicsörtetett a kávézóból. Sietve távoztam a mellékajtón át. A sarkot megkerülve még láttam, hogyan száll taxiba, nyomában a sötét szellemek seregével.

Na, ezen is túl voltam.

Elgyalogoltam a kocsimig és beszálltam. Mialatt kortyolgattam a kávémat, fura jókedvem kerekedett. Nem telik bele néhány óra, és hat nefilim szövetségesem megérkezik a városba egyetlen éjszakára. Könnyen lehet, hogy ez az utolsó közös megbeszélésünk a prófécia beteljesedése előtt. Most, hogy a hercegek megint összeülnek, nincs vesztegetni való időnk.

Szerettem volna, ha ez a nap más lesz, mint a többi. Különleges.

Befelé mosolyogva beindítottam a motort. Nem volt kérdés, mivel töltjük el a mai estét.

Patti nem tudott a jövetelemről. A házához érve egyik ámulatból a másikba estem. Apu persze megint nem nézte a pénzt. Egy golfpálya közepén álló villába költöztette. Közel és távol ez volt az egyetlen új épület, már jócskán kint a városból. A kocsifelhajtóból küldtem egy SMS-t.

Ne 1/2j. Én vagyok az.

Alig kopogtattam a bejáraton, máris szélesre tárta, és berántott a házba. Miután becsukta az ajtót, a szuszt is kiszorongatta belőlem. Én is megölelgettem.

– Anna! – hallottam meg mögöttünk Jay hangját.

Patti elengedett, és Jay-t is bevonta csoportos ölelésünkbe. Aztán többször megpuszilt, mielőtt elengedett volna mindkettőnket.

– Annyira örülök, hogy itt vagy! – lelkesedett. – Tényleg biztonságban vagyunk?

– Igen. Ma az összes herceg elrepül Svájcba, ezért az óriásokkal itt találkozunk.

– Mindenki jön? – meresztett nagy szemeket Jay. Marna eszerint még nem közölte vele a hírt.

– Na, ja. Az összes szövetségesünk – mondtam.

Nagyot ugrott örömeiben, és a levegőbe öklözött.

– Gyertek, segítsetek behozni a kaját! – mondtam, és én is a mennyországban éreztem magam. Kijöttek velem. Hárman behordtuk az ételeket.

– Pulykát is hoztál? – ámult el Patti. – Jaj, drágám, ez csudajó!

Mindent bevittünk, és lepakoltunk a konyhában. Körülnéztem a rozsdamentes acél kütyükön és a csillogó-villogó csempén.

– Hú, ez a ház...

– Enyhe túlzás? – fejezte be helyettem a mondatot Patti. – Nevetségesen puccos? Hát, igen. A papádnak nincs ki a négy kereke. – Ezt azonban mosolyogva mondta, miközben kicsomagolta a pástétomokat.

– Hú, ez édesburgonyával van töltve! Fincsi lehet – mondta Jay.

– Kissé depisebb volt, mint máskor, bár ez a körülményeket tekintve teljesen érthető volt.

– Szóval, mit választotok? – kérdeztem. – Kezdem a legjobb hírrel, vagy mondjak el mindent sorjában?

– Mondd sorban – javasolta Jay.

Patti türelmetlenül felvonta a szemöldökét. Jay arckifejezését látva mégis azt morogta:

– Jól van, mondd sorban, de gyorsan!

Marna még nem beszélt Jay-jel, ezért egyikük sem tudott arról, hogyan találtunk rá Gingerre. Mind bementünk az elegáns nappaliba. Patti és Jay elragadtatva hallgatta a beszámolómat.

– Aztán megjelent ez az óriási szellemlény – mondtam. Patti elkerekedő szemmel hűledezett, mikor leírtam a kosra emlékeztető jelenést. – És nem találjátok ki, ki volt az. Apu!

Patti szívére szorította a kezét.

– Úgy érted, nincs... ööö...

– Le kellett vetnie a testét – mondtam halkan.

– Húha! – kontrázott rá Jay is. – Az apád földi testtel is épp elég ijesztő volt. Képzelem, milyen most, szellemalakban.

– Na, ja. Fura ez az egész. Most épp új test után néz – tettem hozzá.

Patti behunyta a szemét. Miután mélyet sóhajtott és bólintott, folytattam.

– Tudtuk, hogy Pharzuph kerestetni fog, ezért Kaidannal úgy döntöttünk...

Patti felsikoltott, és talpra szökkent.

– Összeházasodtok, ugye?

Jay döbbsen nézett hol az egyikünkre, hol a másikunkra.

– Ejha! Ezt nevezem!

Annyira elöntöttek az érzelmeim, hogy nem jött ki hang a torkomból. Némán bólintottam hát.

Patti, továbbra is ujjongva, felrángatott ültömből, és újra átölelt. Izgalmán talán megütközhettem volna annak fényében, miért esküdtünk össze Kaidannal, Patti azonban nem törődött ilyen aprósággal. Őt a szerelmünk érdekelt és az, hogy minden nehézség ellenére csak kivívtuk a boldogságot.

– Jaj, édes kislányom! – mondta. – Tudtam, hogy nincs az az erő, ami elválaszthatna benneteket egymástól.

Miután ő elengedett, Jay ölelt át.

– Ez kész örület, de azért király. Gratulálok!

– Kösz.

Leültünk, még mindig felspannolva a nagy hírtől.

– És mi történt azután? – firtatta Jay, de aztán fülig pirult. – Már nem közvetlenül utána, hanem később.

Ha ezt akarják, megkaphatják. Elmeséltem, hogyan tört rám a koleszben Pharzuph új alakjában. Döbbsen, undorodva hallgatták.

Miután befejeztem elbeszélésemet, Patti hatalmasat sóhajtott.

– De legalább ma este együtt lehetünk. Megyek is, beteszem a pulykát a sütőbe, és nekiállok főzni. Ti meg menjetek,

csobbanjatok egyet a strandon! A fürdőruhák, azt hiszem, még valamelyik csomagban vannak az emeleten.

– Segíthetnék a főzésnél – ajánlottam.

– Ugyan, menj már! – mosolyodott el. – Hadd csináljam egyedül. Lefoglalja a gondolataimat, és nem töröm hiábavalóságokon a fejemet. Ti meg, fiatalok, örüljetek az életnek!

Ezzel dudorászva kiment a konyhába.

Átöltöztünk, felkaptuk a törülközőnket, és elindultunk a strandra. Több család csoportosult a sekély végében, ezért fogtunk két nyugágyat, és elhevertük az átellenes oldalon. Isteni idő volt.

– Alig hiszem el, hogy férjhez mentél – mondta Jay.

– Én meg azt, hogy apa leszel – vágtam vissza.

– Nem vagyunk túl fiatalok ehhez? Hiszen csak nemrég tanultunk meg vezetni.

– Tudok róla.

Mindketten elhallgattunk. A távolba révedt, telve aggodalommal.

– Jay... hogy érzed magad?

– Nem is tudom. Hát... szóval... nem is magamat félttem, hanem Mamát meg a kicsit. Meg szeretném védeni őket, csak hát erőtlen porszemnek, egy senkinek érzem magam.

– Több erőd van, mint hinnéd. És Marnának is erőt ad a szerelmed. Boldog, Jay! Tudom, örülségnek tűnhet, amit mondok, de életében először érezheti, hogy Gingeren kívül más is szereti, és hidd el nekem, hálás ezért.

– Nem akarom, hogy meghaljon! – Krákogni kezdett, mert úrrá lettek rajta az érzelmei, és az én torkomat is sírás fojtogatta. Kinyúltam, és ujjaimra fontam az övéit. Összekötött minket a bánat és a félelem. Mindössze ennyit tehettem.

Megnyugtató csönd telepedett körénk... valahogy helyénvalónak éreztem, hogy legjobb, legrégibb barátom hever az oldalamon.

Néhány kissrác jött oda, és a nevén szólították. Láthatóan felvidult, és bement velük a vízbe. Természetes volt, hogy ilyen rövid idő alatt is szerzett itt haverokat. A kölykök felváltva ugráltak

a medencébe a válláról. Elnyújtóztam a nyugágyon, és a hasamra gördülve elégedetten figyeltem őket.

Elálmosított a pancsolás zaja.

Ekkor csodálatos hangot hallottam...

– Takard el a popód, és mindenki megkönnyebbül.

Fejemet felemelve Kaidannal találtam szemben magam, ő hajolt le hozzám. Itt volt hát! Már épp keltem volna fel, amikor tekintete végigsiklott a testemen, és megállapodott a fenekemen. Helló, izzó, parázsló szempár!

Kétszer olyan perzselőnek éreztem a nap sugarait, mint egy perccel ezelőtt.

Magamra vettem a törülközőt, arra kényszerítve Kai-t, hogy inkább a szemembe nézzon.

– Szia – suttogtam.

Megsimogatta az arcomat, én pedig ráhajoltam a tenyerére.

– Úgy érzem, mintha ezer éve nem láttalak volna – mondta lágyan. – Piszokul hiányoztál!

Felnyúltam, és kezére tettem a kezemet.

– Nekem is hiányoztál.

– Hanem továbbra is nagy bajban vagy... kívánlak – vált fátyolossá a hangja.

– Oöö... – kémleltem magam körül.

– Gyere velem! – komolyodott el. Kézen fogott. Alaposan ki kellett lépnem, hogy tudjam tartani vele a tempót, miközben a törülközőt is magamhoz kellett fogynom. Jay észrevett minket, és odaintegetett a medence közepéről. Mikor azonban megpillantotta Kai elszánt arcát, felvonta a szemöldökét. Vállat vontam, mint aki nem tehet semmiről, mire megrázta a fejét. Fülíg pirultam.

Kai a női öltözőbe vezetett. Mikor kinyitotta az ajtaját, körbelestem és félve visszahúzódtam.

– Nem jöhetsz be ide! – suttogtam.

Hanem csak húzott magával tovább.

Egy lélek sincs itt.

A következő pillanatban már egy zuhanyozófülkében álltunk, és hevesen csókolóztunk az elhúzott függöny mögött.

– Mi lesz, ha bejön valaki? – kérdeztem.

A sima csempéknek préselte a hátamat.

– Majd nyitva tartom a fületem. – Fogta a törülközőmet, és a padlóra ejtette.

Újra csókolózni kezdtünk. Lassan én is beindultam. Közelebb húzódtam hozzá, olyan csodás volt a keze érintése naptól felhevült bőrömn. Valóban ezt műveljük? – futott át azért az agyamon. Nyilvános helyen szeretkezünk?

Fogd be, jó! – szólta rá testem az eszemre. – Hiszen ez csak pár lopott perc. Abbahagyjuk, mielőtt komolyan beindulnánk.

Odakintről hangokat hallottam. Mindketten megdermedtünk.

– A francba! Jön valaki.

Két másodperc múlva női hang csendült a mosdóban. Kai a csempének szorította a homlokát, és szorosan behunyta a szemét.

– Ide gyere, édes! Jó kislány vagy. – Szuper. Egy mama ültette rá a vécére a porontyát. Tök perverznek éreztem magam.

Miután meghallottam, hogy a vécéajtó becsukódik mögöttük, kikémleltem, majd lábujjhegyen kilopóztam, és Kaidant is magam után húztam.

Megkockáztattam, hogy hátranézzek. Égetett a tekintete.

– Később – ígértem neki.

Közvetlenül a medence előtt, a napernyő alatt megállított. Szembefordított magával, és homlokát az enyémhez hajtotta.

– Egyelőre nem vagyok teljesen oké, nem tudok visszamenni. Gondjaim vannak a koncentrációval.

Szárazon felnevettem. Tudtam, hogy komolyan beszél, hiszen én is fel voltam pörögve rendesen.

– Értelek, bébi – suttoztam, és megszorongattam a bicepszét. Ami azt illeti, ezzel magamon sem sokat segitettem. Elengedtem hát a karját. – Menjünk haza. Ott mindent elmondhatunk egymásnak, és aztán... tudod...

– Tudom – lehelte lángoló tekintettel.

Egész testemben megborzongtam.

– Az egész a te hibád, ugye, sejtetd? – Gonoszkás mosoly suhant át az ajkán. Elpirultam, mert eszembe jutott, miféle fotót küldtem neki.

A mama és a kislánya kijött az öltöző vécéjéből, és elhaladt mellettünk. Kaidan reménykedve nézett rám, én azonban megráztam a fejem. Nincs az az isten, hogy még egyszer bemenjek oda!

– Gyere, Kai! Híreim vannak a számodra. Nem is akármilyenek.

– Minden oké? – nézett rám aggódva.

Részletesen be akartam számolni a fejleményekről, de nem itt, a szabadban.

Felvettem a ruhám a fürdőruci fölé, begyűjtöttem Jay-t, és hárman visszaindultunk a házba. Kaidan továbbra is kanos pillantásokkal ostromolt. Szótlan ígérete megdobogtatta a szívemet.

– Csigavér! – súgtam oda neki.

Otthon Patti megölelgette Kaidant. Rég nem láttam ilyen boldognak. Továbbra is dűdölva tett-vett a konyhában, és fűlig érő szájjal vágta fel, metélte szét a hozzávalókat a főzéshez.

Mi hárman letelepedtünk közben, és beszélgettünk.

– Gondolom, apám alakot vált, mert Richard Rowe kinyiffant három napja – mondta Kaidan.

– Mit jelent az, hogy alakot vált? – érdeklődött Jay.

– Ez akkor van, ha egy herceg megszabadul a testétől – magyaráztam. – A régi testnek annyi, mikor a lélek elhagyja, ezért újba kell költöznie... és új életet kezdenie.

– Brutális! – suttopta Jay.

– Az apám még várni akart ezzel néhány évet, de aztán meggondolhatta magát – nézett rám Kai. – Félttem, nehogy szellem alakban kísértsen meg, mert tán nem ismerted volna fel. Nem, neki testre van szüksége ahhoz, hogy megszagolgasson. Úgy saccolom, egyelőre erre még nem kerül sor, még van egy kis időnk.

– Hát... ami azt illeti... talált már magának testet – böktem ki.

– Találkoztál vele? – képedt el Kaidan.

– Igen. Nagyjából egykorú veled, vagy tán valamivel idősebb. Magas, szőke srác.

– Mikor láttad? – feszült meg az állkapcsa. – Mit mondott? Ugye, nem ért hozzád egy ujjal sem?

Az elejétől a végéig mindenről beszámoltam. Miközben hallgatott, a falat bámulta, majd elővette, és nyitogatni-csukogatni kezdte a bicskáját; a tenyerén pörgette, az ujjja körül táncoltatta. Jay-jel idegesen figyeltük.

– Basszus! – egy ideig elgondolkozott, aztán visszasuvasztotta zsebébe az összecsukott bicsakot. – Csak nem azt akarod mondani, hogy apám jobban néz ki nálam?

Mi a manó?

– Apám, te beteg vagy! – nevetett fel Jay.

– Nem, csak kíváncsi – felelte ő fanyar félmosollyal.

– Jaj, Kaidan, ne csináld ezt! Még gondolni sem tudnék rá úgy. Gonosz a tekintete. Rosszul lesz, aki csak ránéz.

– Rosszul lesznek, de azért csípi a dolgot – vélte Jay. – Beindulnak attól, hogy veszélyesnek érzik.

Hát veszélyesnek veszélyes, abban nincs hiba, gondoltam, és megdörzsöltem a halántékomat.

Csengettek. Jay máris rohant ajtót nyitni, olyan igyekezettel, hogy kis híján elbotlott a saját lábában.

– Jól csináltad – karolt át Kaidan. – Végre leszállt rólad. Egy ideig biztonságban leszünk. – Megcsókolta a halántékomat, majd a fülcimpámba harapott, és közelebb vont magához. Az arcába néztem, és átengedtem magam a csókjának. Elvégre is félig egyedül voltunk. Bárcsak teljesen magunkra maradhatnánk! – kívántam, ahogy forró szája az enyémre tapadt.

– Egyfolytában csak rád gondolok! – suttogta. Szavai és cirógatásai valahogyan hevesebbé váltak az egybekelésünk óta. Mintha jobban elengedte volna magát azóta, hogy hivatalosan is összetartoztunk. Hosszú nap lesz a mai, gondoltam.

Hallottam, hogy a konyhában Patti nagy csörömpöléssel leteszi a kavarókanalat.

– Helló, Kope! Te pedig bizonyára Zania vagy! – üdvözölte a jövevényeket. – Örülök, hogy végre megismerhettelek.

Mielőtt felálltam, rámosolyogtam Kaidanre.

– Z.! – viharzottam be a konyhába. Egymás nyakába borultunk. Zania válla fölött rámosolyogtam Kopanóra, aki mosolyogva felém biccentett. Mögötte újabb vendégek érkeztek.

– Kutya legyenek, ha ez nem az édes kis Ginger! – mondta most Patti. – És Marna! Te pedig Blake vagy, ha jól sejtem.

Annyira fel voltam dobva, hogy elsiklottam az „édes kis Ginger” felett. Elvégre is tele volt a ház barátokkal, és a konyhában fenséges illatok szállingóztak. A vendégség hivatalosan is elkezdődött.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

SZERELEM VAN A LEVEGŐBEN

Valamennyien a konyhában álltunk, és egyszerre beszéltünk. Mamával ugyanakkor vettük észre, hogy Zania Kope mellé siklott, és mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, belekarolt. A tetejében olyan gyöngéden pillogtak egymásra, hogy elhűlve néztünk össze Mamával. Aztán ő is Jay köré fonta a karját, és csak álltak ott behunyt szemmel. Mennyi érzelem, mindenekelőtt azonban szerelem volt a levegőben.

Már egyébek mellett, mint például a testi vágy és a sülő pulyka illata. Fura egyveleg.

Kaidan mindenkivel váltott pár szót. Valahányszor azonban rám nézett, melegem lett. Ahogy magamon éreztem a tekintetét, igyekeztem nem zavarba jönni. A barátaink azonban felfigyeltek a kettőnk között sistergő feszültségre. Még Patti is észrevette.

Kíváncsian méregette Kaidant, mintha felmérné, milyen ember. Mikor látta, hogy rendületlenül engem bámul, felvonta a szemöldökét, de aztán gyorsan le is sütötte a szemét, és a pulyka felszeletelésével kezdett el foglalatoskodni.

Hát ez egyre gázosabb volt. Jelentőségteljesen Kaidanra néztem, mintegy arra intve, hogy viselkedjen. O azonban felvetette a fejét, mintha csak azt mondaná: *A fenébe is, nem tudom jobban fékezni magam!*

Mikor Patti kiment a konyhából, hogy utánanézzon a vendégágyaknak, éreztem, hogy Kai feromonjainak citrusillata felém száll a konyhán át. Totál belebódultam. Reméltem, senki más nem vette észre.

– Huh! Az ifjú házások majd kiugranak a bőrükből – jegyezte meg Ginger, rácáfolva reményeimre. A nyakam tövéig elpirultam.

– Mi lenne, ha járnátok egyet? – javasolta Kai komoly képpel.

– Ne csináld ezt, Kaidan! – paráztam be.

Blake, Jay és Marna erre viharos kacagásban tört ki. Ginger a szemét forgatta. Kope-ra és Z.-re ránézni sem mertem.

Kopano azonban, dacára annak, hogy neki is keresztje volt a kéjvágy, a maga részéről előrelépett, és megveregette Kaidan vállát.

– Gratulálok, testvér! Szerencsés fickó vagy.

– Kösz, haver – fogadta a gratulációt Kaidan. – En pedig annak örülök, hogy téged is boldognak látlak. – Zania felé biccentett, aki viszonzta az üdvözlését, és megajándékozta legbájosabb mosolyai egyikével. Mikor Kope elém lépett, és a kezét nyújtotta, úgy tettem, mintha nem venném észre, helyett felágaskodtam, és megöleltem. Felkuncogott, és viszonzta az ölelést, mielőtt visszatért Zania mellé. Kaidan árgus szemekkel lesett minket, de istennek hála semmi kivetnivalót nem talált a jelenetben.

Azt kívántam, bárcsak ez a kis közjáték enyhítené a kettőnk között sűrűsödő feszültséget, de nem így történt. Kaidan a munkapultnak támaszkodva meregette rám a szemét, miközben hüvelykjét fel-le futtatta az ajkán. Egész testem lázban égett, ezért lehetőleg nem néztem rá. Irántam való vágya szinte kiabált, amolyan elefánt a porcelánboltban módjára; nem lehetett nem

észrevenni. Már azon voltam, hogy felküldöm az emeletre... nem ártott volna neki egy hidegzuhany.

Patti jelent meg újra a konyhában. Életem leghamisabb mosolyát kentem a képemre.

– Mikor eszünk? – kérdeztem.

– Úgy egy óra múlva – felelte, és nekilátott, hogy krumplit hámozzon. – Hoztál tejszínt a pitékhez? Sehol sem találom – kérdezte.

– A francba is, nem. Tudtam, hogy elfelejtettem valamit.

– Kimegyünk a piacra! – ajánlotta fel menten Kaidan. – Anna meg én. A tejszínért.

Mellém oldalgott, és átkarolta a vállamat. Szinte égetett az érintése.

Egy pillanatra behunytam a szemem, de a hamis mosoly továbbra sem tűnt el a képemről.

– Az remek lenne – helyeselt Patti. Láttam, hogy a jelenlévők közül többen csak nehezen állják meg, hogy fel ne vihogjanak. Marna jelentőségteljesen felém kacsintott. Még Kope és Zania is összenéztek, mielőtt félénken lesütötték a szemüket. Patti azonban továbbra is a krumplinak szentelte minden figyelmét. Ha fel is fogta, mire megy ki a játék, nem mutatta. Hálás voltam ezért.

– Csak ne maradjatok el túl soká – morogta, most is a munkájára szögezve a tekintetét.

Na, ja, tudott ő mindent, és totál természetesnek vette. Mérges tekintetet vetettem Kaidanra, de ő rajongva nézett rám. Blake és Jay most is pukkadozott a visszafojtott röhögéstől. Felkaptam a kulcsokat, és elrobogtam, a nyomomban Kai-jal.

Alig szálltunk be a kocsiba, menten rám vetette magát.

– Ne a kocsifelhajtón! – suttogtam, és ellegyintettem a kezét, mert már az ingemet tapizta. Szája rátalált a nyakamra, egész pontosan arra a fülem alatti helyre, amivel totál bevadított. Sietve kifaroltam a kertből.

– Egyfolytában csak rád gondolok – dünnyögte a bőrömnek. – És most rosszabb, mint valaha. Mert már itt peregnek az

agyamban ezek a képek rólad... és nem akar végük szakadni. Az örületbe kergetnek!

Ami azt illeti, ezt hallva nekem sem volt könnyű a vezetésre koncentrálnom.

– Vigyázz, még kihallgathatnak a házból – intettem meg Kaidant.

– Kit izgat – mondta, és újra a nyakamhoz bújt.

Patti szomszédságában több új ház is épült, tőle kissé távolabb. Hétvége volt, kora este, egy lélek nem járt arra. Leparkoltam a zsákutcában, úgy, hogy senki ne lásson rá a kocsinkra.

– Mit szólsz ehhez? – kérdeztem.

Válaszul magára emelt, oly könnyedén, mintha súlytalan lennék. Csókolózni kezdtünk. Lerángattuk magunkról a ruhát, és lehajtottuk az üléseket.

– Egek, de gyönyörű vagy, Anna! Totál lebénítod az agyam.

– Úgy a jó – mondtam, és ismét szájára tapasztottam a szájam.

Később összebújva maradtunk, és cirógatásaink is szelídebbé váltak. Kaidan szeme kitisztult, és felkönyökölve, homlokát ráncolva nézett le rám.

– Mekkora barom vagyok!

– Kai...

Felült, két kezébe vette az arcomat, és homlokát az enyémhez szorította.

– Komplettnak. Ne haragudj rám, szívem!

– Nincs semmi baj.

– Itt vagyunk ebben a rohadt autóban, a mamád házának szomszédságában, a nyílt utcán. Kötve hiszem, hogy tetszett neked ez a felállás.

– Nem láttak meg minket. Ne félj... jó volt. – Mit jó, isteni! De ahhoz túl szemérmes voltam, hogy ezt ki merjem mondani. – Ha nem tetszett volna, nem mentem volna bele.

Menten elsimult a homloka. Nekihevült arca olyan vonzó volt, hogy újra csókolózni támadt kedvem.

Amiről sietve lebeszéltem magam.

– Ellenben, komolyra fordítva a szót – mondtam, miközben lehajoltam, hogy felszedegessem a padlóról az alsóneműmet – jobban össze kéne szedned magad a többiek előtt. – Arcon csókoltam, és felöltöztem, ami nehéz volt az ölében, de azért csak sikerült.

Körém fonta a karját, és állát a fejemre fektette.

– Tudom, és ne haragudj. A Grand Canyon óta egy csódtömeg vagyok, és a hidegzuhany sem segít. Egyedül rád tudok gondolni... és nem csak a szex miatt. Régebben sem volt ez könnyebb... most azonban... mindig melletted érzem magam. Fülig beléd estem, amint látod.

Megveregettem csinos képét, és elfoglaltam a vezetőülést.

– Nos, én is ugyanígy érzek és éreztem mindig is – mondtam. Elmosolyodott, mintha nem hinne nekem. – Most azonban irány a bolt, aztán spurizzunk haza!

– Tudod, ha ettől jobban érzed magad, Blake és Ginger per pillanat ugyanazt csinálják az emeleti fürdőszobában, amit mi – jegyezte meg útközben.

– Uh! – rázkódtam össze. – Légyszi, ne hallgasd ki őket!

Elnevette magát, és elfintorodott.

– Nem, menten abbahagytam, amint rájöttem, mi a pálya. Ginger olyan, mintha a tesóm lenne – mondta, és megborzongott, akárcsak én. Elnevettük magunkat.

Sietve bevásároltunk, aztán hazahajtottunk. Blake és Ginger szerencsére már a többiekkel voltak. Kaidan és Blake odabiccengett egymásnak köszönésképpen.

Épp idejében érkeztünk, Patti most állította össze a feltétet a raguhoz. Ginger diót tört, míg Marna sajtot reszelt. Kaidan az ajtófélfának támaszkodva, összefont karral, elégedetten figyelte a szorgoskodásukat. Patti a pulykát melegítette újra, én meg épp a krumplipürét kevertem ki, mikor Kaidan mögém lopózott, karját a derekam köré fonta, és állát a vállamra fektette.

– Fiúknak tilos a konyhában rontaniuk a levegőt! – jelentette ki Patti, és megborzolta a haját. – Hacsak nem akarnak ők is besegíteni.

Kaidan elkámpicsorodott képét látva Gingeren kívül mindenki jót nevetett. Mikor azonban a többiek ismét munkájukba feledkeztek, Kai még egy szenvedő búcsúpillantást vetett rám a küszöbről, hogy a kiharancsolt srácokkal és Zaniával átvonuljon a nappaliba.

Felsőhajtottam. Tény és való, a férjem valóban csak zavarogni tudott a konyhában.

– Ma este társasjátékozhatnánk. Mit szölköz hozzá, lányok? – javasolta Patti.

– Szuperül hangzik! – helyeselt Ginger.

Valóban így is gondolta. Netán megszállta egy angyal vagy mi a csuda.

Patti meglökte a csípőjével. Mindketten boldognak látszóttak. Marna is rájuk mosolygott a munkapult túloldaláról.

– Hogy érzed magad, Marna? – kérdezte most Patti, mire lehervadt arcáról a mosoly.

Hát... megvagyok... csak kicsit éhesebben, mint máskor.

– És hogy bírod ezt az egészet? – nézett rá fürkészően Patti.

Marna nyelt egy nagyot. Egyetlen pillanatra engedte csak látni a benne dölő vihart.

– Minden oké – suttogta. – Nem akarom, hogy bárki aggódjon miattam.

– Tudom, hogy nem vagy olyan jól, drágám. De itt mindenki szeret téged. És semmi kivetnivaló nincs abban, ha a bajban másokra támaszkodsz.

– Köszönöm – suttogta Marna, aki felszipogott, és végleg elhallgatott. Ginger is lesütötte a szemét. Kezemben megremegett a habverő. Marna nem akart drámázni, ez világos volt, és én tiszteletben is tartottam. Ennek ellenére valamennyien szorongva gondoltunk arra, mi vár rá.

Patti hozzám hajolt, hogy megsejmelje a kész krumplipürét.

– Jól néz ki, aranyom. Ideje megteríteni az asztalt – mondta, és megpusztilt.

Kinyitottam a konyhaszekrényt, ahol teljes étkészlet sorakozott.

– Ezt mind te vetted? – kérdeztem, mert csicsásabb volt, mint amit vásárolni szokott.

– Nem. A ház teljesen be volt rendezve, mire beköltöztem – felelte.

Nehéz volt olvasnom a gondolataiban elrévedő arca láttán, de sejtettem, hogy hálás apámnak a törődéséért.

Mialatt a tányérokat számoltam ki, Marna elővette az evőeszközöket. Zania is bejött, ő meg a poharakat osztotta szét. Ginger a mártást kavargatta kézi habverővel, látható élvezettel. Fura volt, mennyire elkülönültek itt a csajok és a srácok. Talán Patti kifejezett női rezgései hoztak össze minket, lányokat. Nevetés harsant a nappaliban, a fiúk mulattak valamin, és Patti szeme is felcsillant. Végre népes család vette körül, ha csak egyetlen napig kényeztethetett is bennünket.

Behordtuk az étkészletet a szomszédos étkezőbe, és megterítettük a zömök tölgyfaasztalt. Patti megmutatta az ikreknek, mit hová tegyenek. Közben odamentem Zaniához, aki most töltött meg egy kancsót jeges vízzel.

– Hogy vagy? – kérdeztem.

Elém tartotta a kezét.

– Látod, már nem remeg. Ennek ellenére hiányzik az alkohol. Iszonyúan. Mégsem megy le többé a torkomon egyetlen korty sem.

Ismertem ezt az érzést. Bólintottam hát, és megveregettem a hátát.

– Büszke vagyok rád, Z.!

– Valamennyiőtöknek hálával tartozom ezért. Főként a papádnak.

– És milyen az élet Bostonban? Szeretsz ott lenni?

Az ajkába harapott, és olajbarna bőrét pír futotta el.

– Jó ott. Kopano testvért csupán a kolostorkertbe engedik be, de ha teheti, naponta felkeres.

– Ennek örülök – mondtam. Érdekelt volna, hol tartanak Kopepal, megbeszélték-e már a jövőjüket, de nem akartam tolakodni, kivált most, hogy az összes haverom itt fülelt a közelben. Az is megfordult a fejemben, vajon szóba hozta-e a csókunkat Z. előtt Kope. Reméltem, hogy nem.

Együtt megtöltöttük a vizes kancsókat, és behordtuk az ételt az asztalra. Hirtelen azt éreztem, hogy valaki figyel. És valóban, ahogy megfordultam, épp ráláttam Kaidanra, aki a kétszemélyes fotelben ült, és kezével átfogta a háttámláját. Most is szinte süttött a tekintete. Miért tűnik mindig ilyen veszélyesnek és vonzónak egyszerre?

– Asztalhoz, gyerekek! – hívott minket Patti. – Ideje ebédelni.

A srácok nem vesztegették az időt, menten ott termettek az étkezőben. Az asztalfőt Patti foglalta el. Mellette az egyik oldalon Jay, Marna, Kopano és Zania foglalt helyet, míg a másikon Ginger, Blake, Kaidan és én. Megpróbáltam ugyan Patti mellé leülni, de Ginger arrébb hessegetett. Ez a hely az övé kellett legyen, mégsem irigyeltem érte. Különben sem lehetett okom panaszra, mert Kai ült az oldalamon, velem szemközt pedig Z. Tetszett, hogy mind a nyolcan párokba rendeződtünk. Már Pattit kivéve, aki anyai elégedettséggel nézett végig rajtunk.

– Nem haragszotok, ha elmondom az asztali áldást? – kérdezte, de nem kapott választ.

Blake, Kaidan és az ikrek megdermedtek ezekre a szavakra, és noha Patti nyilván észrevette, a meleg anyai mosoly most sem hagyta el az ajkát. Kopano megbökte Marna oldalát, aki megköszörülte a torkát, mielőtt megszólalt volna.

– Oöö... ahogy neked jó, Patti.

Sután egymásra pillantgattunk, Patti azonban átvette az irányítást.

– Fogjátok meg egymás kezét! – Miután megtettük, amit kért, magamban azért fohászkodtam, hogy múljon el a pillanat feszélyezettsége. Kaidan ujjai a kezemre fonódtak. Izzadt volt a tenyere. Lehajtottam a fejem, és behunytam a szemem.

– Égi atyánk – kezdte Patti lágy hangon. Nyomban béke lengte körül az ebédlőt. Patti felsóhajtott, mintha máris sok lenne ez neki.

– Minden bizonnyal sokat kérsz ezektől a drága gyerekektől, és érteni is vélem, miért. Hatalmas lehetőségek rejlenek bennük, és remélem, hogy ők maguk is érzik önnön erejüket. Nem tudjuk pontosan, mit tartogat számunkra a jövő, annyit azonban sejtünk, hogy nem lesz könnyű a harc, amit meg kell vívniuk. Kérve kérlek, erősítsd meg a lelküket, hogy tiszta fejjel, félelemtől mentesen mehessenek sorsuk elébe. – Patti hangja egyre fátyolosabbá vált. Marna is szipákolni kezdett. Végtelenül boldog pillanat volt ez, és hihetetlenül igaz. – És ha már segítesz minket, kérlek engem is vértess fel az aggodalmak ellen! Köszönjük neked ezt a napot, és áldd meg az étkünket. Ámen.

Suttogva mi is rámondtuk az áment a fohászára. Fejemet felemelve meglepetten felkiáltottam. És nem csak én. Mert az ebédlő fénycsíkban úszott. A fény valahonnan a mennyezetről áradt le ránk. Hunyorogni kezdtem, olyan szemkápráztató volt. Mindössze néhány pillanatig maradt velünk, aztán felemelkedett, és eltűnt. Elhűlve néztünk utána mi, óriások, mivel csak mi láthattuk.

– Mi az, min csodálkoztok? – kérdezte Patti, aki mit sem tudott a történetekről.

– Mi ez az egész? – riadozott körbepislogva Jay is.

– Minden a legnagyobb rendben – bűjt hozzá Marna, aztán hagyta, hogy Jay megsimogassa a karját, és megcsókolja a feje búbját.

Ginger az üres tányérját fixírozta. Keze még nem engedte el Blake kezét, arca eltorzult a megrendüléstől. Kaidan rám nézett. Szeméből zubogó vízesésként áradt a szenvedély.

Mind rettegtünk a jövőtől.

– Igen – szólalt meg Kopano színtelen fahangon. – Minden a legnagyobb rendben lesz. – Zania felsóhajtott az oldalán, és bólintott. Marna a szemét törölgette, és kihúzta magát.

– Helyes – mondta Patti, még mindig összezavarodva. – Ez a lényeg. Egyetek, gyerekek!

HUSZADIK FEJEZET

DROMEDÁR

Már félig megettük az ebédet, és javában nevetgélünk meg anekdotáztunk, amikor elkövettem azt a hibát, hogy Kaidan combjára fektettem a kezem.

Olyan hangosan nyögött fel, hogy menten síri csönd támadt. Sietve visszavettem a kezem az ölembe, Kaidan pedig megköszörülte a torkát.

– Hú, a kukoricakása egyenesen fantasztikus!

Felrötyögtem, példámat többen követték az asztal körül.

Patti hálásan rámosolygott Kaidanra.

– Ugye, milyen finom? Anna talált rá a receptre évekkal ezelőtt. Nagyszerűen főz.

– Nahát – jutalmazta a megjegyzést Kaidan merev mosollyal. – Mi a fene!

– Az édesburgonya az én érdemem! – dicsekedett Ginger.

– És észvesztőén fincsi is – karolta át Blake, és rákacsintott.

Ginger gyanakodva nézett vissza rá, ezért a srác kénytelen volt egy falatot a szájába venni a ragacsos mesterműből. Szemét forgatva ugyanolyan hangosan nyögött fel, mint Kaidan. A mutatványt hangos nevetés követte. Ginger a karjára ütött.

– Ne játssz velem, öcskös! – súgta oda.

Pattit azonban nem lehetett zavarba hozni.

– Szép munkát végeztél, Ginger! Köszönöm a segítséget, mindenkinek köszönöm! Ez volt életem legcsodásabb ünnepi ebédje, pedig jókat szoktam főzni – kacsintott rám.

– Minden nagyon finom volt, Patti – mondta Ginger, elégedett mosolyt csalva Patti ajkára.

– Na, akkor egyetek csak tovább.

Az asztalnál ülő összes vendég habozás nélkül engedelmeskedett a felszólításnak, és repetáért nyúlt.

– Anna, légszi, nyújtsd ide a krumplit! – kérte Marna.

Már a tálért nyúltam, amikor Ginger fenyegetően felhördült.

– Ezt nem gondolhatod komolyan! Egy adagot már megettél. Az bőven elég.

– Tudom, mégis éhes vagyok – pirult el Marna.

Ginger elbiggyesztette a száját, és vádlón nézett a tesójára.

Kaidan elvette kezemből a krumplipürés tálát.

– Hagyd őt békén, Gin! Hadd egyen – mondta, és továbbadta a tálát Marnának. Ő azonban annyira felcukkolta magát mostanra, hogy Jay vette el helyette. Barátom hálás pillantást vetett Kai-ra, kimert egy kis adag krumplit Marna tányérjára, majd arcon csókolta a lányt. Ő azonban nem mozdult, csak nézte az ételt.

– Astaroth már azt észreveszi, ha fél kilót felszedsz magadra – jelentette ki Ginger, aki nem ismert könyörületet.

Patti megtörölte a szája szélét egy szalvétával. Láthatóan nem volt elégedett a társalgás menetével.

Valamennyien tudjuk, hogy sokkal többet szedek majd fel fél kilónál. Ki kell találnom, hogyan kerüljem el apámat. Amúgy ritkán látjuk – morogta Marna továbbra is a tányérjára szegezve a tekintetét.

– Eszerint nem érdekel, ha elhízol? Lesz, ami lesz? – Ginger már kiabált. – Gyönyörű! Majd megeheted, amit főztél. Jó étvágyat hozzá – bökött Marna tányérja felé.

– Ginger – nézett rá megrovón Kopano, Zania pedig csillapítóan a karjára tette a kezét.

– Semmi gond, Kopano – mondta Marna, miközben felállt. – Most ki kell mennem a mosdóba.

Ezzel kirohant az ebédlőből. Minden szem Gingerre szegeződött.

– Mit akartok? – fortyant fel Ginger, miután magunkra maradtunk. – Azt kívánjátok, hogy Marna még megszületése előtt megöltesse azt a hülye kisbabáját?

– Többé nem merj így beszélni! – morogta Jay halkán, vészjóslóan.

Ginger gyilkos tekintettel nézett rá. Vágni lehetett a feszültséget az asztal körül. Kaidan megfogta a kezem.

– Pedig ez az igazság! – emelte fel Ginger meg jobban a hangját.
– És ne hidd, hogy mindent értesz. Ez neked magas, kishaver! Hiszen csak egy ostoba embersrác vagy. Különbözik pedig az egész a te hibád!

– Felfogtam, hogy Marna veszélyben van. Azt is, hogy ez az én hibám, meg hogy mi forog kockán...

– Lövésed sincs semmiről! – sipította Ginger.

– Annyit mindenképpen tudok, hogy per pillanat mindennél jobban szüksége van a tesójára. Nem akarhatod, hogy a te ordibálásod legyen az utolsó emléke!

– Én vagyok az egyetlen ebben a szaros világban, aki törődik a biztonságával!

– Oké – próbálta csitítani a veszekedőket Patti. – Kérlek, nyugodjatok meg, mindketten...

Jay és Ginger acsarogva, reszketve nézett egymásra. Szomorúság lopódzott közénk.

– Mind a ketten szeretitek Márnát – mondta tovább Patti. – Csak másképpen mutatjátok ki. Gingernek igaza van, hogy a nővérének vigyáznia kell, és minél tovább eltitkolni a terhességét, már ameddig nem sínyli meg az egészsége. Ugyanakkor minden lehetséges szeretet-megnyilvánulásra szüksége van, kivált a tiedére – fordult most Gingerhez. – Kissé elszaladt veletek a ló, érthető okokból, ennek ellenére össze kell tartanotok.

Jay álla megfeszült, és bólintott. Ginger mérgesen fűjt egyet. Láthatóan lenyugodott valamelyest, az arca azonban továbbra is kőkemény maradt.

– Édes Ginger – folytatta Patti. – Tudom, hogy Marna a világot jelenti számodra. Kérlek, tedd kellemessé neki a hátralévő időt!

Ginger állkapcsa megremegett.

– Gyere! – mondta Patti, majd belekarolt, és kivezette az ebédlőből.

Jay továbbra is nehezen szedte a levegőt. Letöröltem egy magányos könnycseppet az arcomról.

– Ez ám a szívás, skacok! – suttogta Blake.

– Próbáljunk azonban ma estére megfeledkezni róla, érezzük jól magunkat – javasoltam. Mindenki egyetértően bólogatott.

Az ebéd végén áthordtuk a konyhába a tányérokat és az edényeket. Kope és Jay buzgón nekilátott a mosogatásnak.

– Majd én megcsinálom – mutattam a mosogató felé.

– Ti főztetek. Ügy igazságos, hogy mi mosogassunk – felelte Jay.

– És mi mit csináljunk? – kérdezte Blake. Ő és Kaidan elveszetten nézett körül az egetverő kupiban.

– Űritsétek ki a maradékot, és tisztogassátok le a pultot! – rendelkeztem.

Tanácsstalanul néztek egymásra, miközben kézen fogtam Zaniát, és a nevetésemet visszafojtva kivezettem a konyhából.

A srácok meglepően gyorsan kitakarítottak, aztán beültek hozzánk a nappaliba. Kope Z. mellé telepedett a perzsaszőnyegre. Jómagam Kaidannal osztoztam a kétszemélyes fotelen, aki ujjait az enyémre fonta. Örömmel konstataáltam, hogy Marna Ginger és Jay közé fészkelte be magát a kanapén. Nyugisnak és békésnek tűnt Jay karjában. Ginger másik oldalán Blake foglalt helyet; előrehajolva, térdére könyökölve hallgatta Pattit, aki állva magyarázta el az activity szabályait.

– Eszerint annyi csak a dolgunk – összegezte a hallottakat – hogy el kell mutogatnunk az adott szót a csoportunknak, nekik pedig ki kell találniuk, mit jelentenek.

Láttam rajta, hogy máris harcra kész.

– Soha nem játszottad még ezt? – kérdeztem.

Megrázta a fejét. Valójában az összes óriás a fejét rázta.

– Én hallottam róla, de soha nem játszottam – vallotta be Kaidan.

– Azanyját! – csodálkozott Jay.

– Csináljuk úgy, hogy a lányok versenyeznek a fiúk ellen, és én leszek a bíró – javasolta Patti. – Jöjjön Anna elsőnek, ő majd megmutatja, hogyan kell játszani.

Kaidan megbökött, hogy álljak fel, és szélesen elvigyorodott a kelletlenségem láttán. Soha nem csíptem igazán a társasjátékokat.

– Most csak a lányok találgatnak – vezényelt Patti, és az orrom alá dugta a kitalálendő szavak lapjait.

Kihúztam egyet a pakliból. *A Karib-tenger kalózzai* voltak. Hogy oda ne rohanjak!

Patti felállította a homokórát, és intett, hogy kezdhetem. Véremet nyomban előntötte az adrenalin, mikor jeleztem a szemem mozgásával, hogy moziról van szó.

– Film! – találta ki menten Marna. Felemeltem a hüvelykem, hogy eltalálta.

Ezután három ujjamat mutattam fel, mire a csajok kórusban kiabálták:

– Három szó!

Bólintottam. Behunytam az egyik szemem, és ujjammal kört rajzolva köré jeleztem, hogy kötés van rajta. Igyekeztem minél marconább arcot vágni, ami nehéz így némán. Mindenki nevetésben tört ki. A vállamra mutattam, és kezemmel jeleztem, hogyan tátogatja a csőrét egy papagáj.

Újabb kuncogás volt a jutalmam.

Ahogy az imént említettem, nagyon nem csíptem ezt a játékot.

– Apám, kitaláltam! – dőlt hátra a kanapén Blake, és keresztbe fonta a karját.

– Én is! – rikkantotta Jay. Mindketten úgy néztek maguk elé, mintha ők találták volna fel a spanyolviaszt.

– Fogd be! – ütött Ginger Blake combjára.

Újra mutattam, hogy az egyik szememet kötés fedi, és két ujjamat a homlokomhoz érintettem, a kalózzok hülye köszöntését utánozva.

– Szexi vagy, szivi! – kiáltott fel Kaidan. Szavait újabb általános derűtség követte. Mérgesen felé csíptem a szememmel.

– *A Karib-tenger kalózzai!* – kiáltotta Zania.

– Igen! – mutattam rá, mire a csajok közös éljenzésben törtek ki.

– Épp ideje volt – ugratott minket Blake.

Megkönnyebbült sóhajjal huppantam vissza a fotelre Kaidan mellé, ő pedig megveregette a térdemet.

Ha látták volna a hercegek, milyen felhőtlenül vidámak tudnak lenni a gyerekeik!

– Most én jövök! – állt fel Blake. Ám alig nyúlt a lapok közé, keze dermedten megmerevedett a pakli fölött. Kaidan is feszülten fülelt mellettem. Kope ugyancsak kihúzta magát a szoba átellenes végében. Távolba révedő tekintetükről tudtam, hogy távoli zajokat próbálnak kivenni. Némáság borult ránk, és a szívverésem menten az egekbe szökkent.

Rejtőzzetek el! – mutatta Kaidan jelbeszéddel.

Patti felterelte az emeletre az ikreket, Jay-t és Zaniát. Kaidan megpróbált utánuk küldeni, de a fejemet ráztam erre, ehelyett kibontottam tokjából a bokámra kötött kardmarkolatot. Ha harcra kerül sor, a többiek lejöhetnek az emeletről, hogy csatlakozzanak hozzánk, ennek ellenére, amíg csak bírtuk, titokban kellett tartanunk a szövetségeseink kilétét. A három srác és én előrementünk a házban, és kikémleltünk a függönyön.

Jellegtelen, szürke kisautó parkolt a kocsifelhajtón. Tagbaszakadt afroamerikai pasi lépett ki belőle. Láthatóan nem az ő mérete volt az autó, nagyot is zökkent, ahogy már nem nyomta le a súlya. Agyam a másodperc törtrésze alatt milliónyi részletet rögzített az idegenen. Életemben nem láttam még ekkora krapekot... éktelenül magas és izmos volt egyszerre; hihetetlenül kigyúrta magát. Fejére fekete kendőt kötött, ujjatlan trikó és bő farmer volt rajta. Az utóbbi alól kilátszott fekete bokszero. Imbolyogva, ringó léptekkel járt. A legfeltűnőbb borostyánsárga démonjel volt a mellkasán. Ráadásul volt rajta valami totál ismerős...

Jesszusom!

– Ez nem lehet igaz – suttogta Blake.

Kaidan megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Belial az – mondta.

Az ajtóhoz futottam, és kinyitottam, úgy néztem közeledő apámat. Előző életében is megtermett fickó volt, jelenlegi külseje azonban mindenen túltett. Az azonban sehogyan sem ment a fejembe, miért olyan ismerős ez az új teste.

– Mi a hézag, kicsim? – üdvözölt, már a bejárati lépcsőről. Mély volt a hangja, de már nem dörögött, inkább sima baritonként jellemezhetném.

Magam mögött éreztem a három srác jelenlétét. Kaidan a vállamra tette a kezét.

– Apu, te vagy az? – kérdeztem.

– Igen? Meg sem ölelsz? – tárta felém óriási karjait.

Nem féltem tőle, noha fura helyzet volt, meg kell hagyni.

Mikor azonban hozzábújtam, nem tudtam elhessegetni magamtól a meghittség ismerős érzését. Szorosan átöleltük egymást. Végre biztonságban érezhettem magam.

Mikor megfordultunk, hogy együtt bemenjünk a házba, a küszöbön Kaidannal és Blake-kel találtuk szemben magunkat, akik döbbenten néztek ránk.

– Na, mi az? Bökjétek ki! – szólt rájuk apu türelmetlenül.

– Uram – hebegte Kaidan. – Ön... izé... csak nem...

– A Dromedár! – kiáltott fel Blake.

Magam is elképedten meredtem apura. Szent Habakuk! Blake-nek igaza volt.

– Miért ezt hallom lépten-nyomon? – kérdezte apu. – Mi a fészkes fene az a Dromedár?

A gúnynév nyilván a méreteit vette célba.

– Fáradj inkább beljebb! – mondtam. – Besétáltunk a házba, és becsuktuk az ajtót, de a hallban maradtunk. – Nem emlékszel semmire a tested előéletével kapcsolatban?

Az emberi lélek magával viszi az emlékeit – rázta meg a fejét. – Miért, mi a hézag?

– Apu... honnan vetted ezt a testet? Egy washingtoni kórházból?

– Na, ja – nézett rám kutatón hatalmas barna szemével.

– Nos, egy híres rapper testébe költöztél!

Ijedtében hátrált egy lépést.

– Másról sem hallani a hírekben, uram – adta tudtára Blake. – Az ürge kómába esett, és tegnap éjjel elhunyt.

Apu megeresztett egy kiadós káromkodást. Jómagam nem láttam a híreket, mert egy bárban rontottam a levegőt, amikor a Dromedárt lelőtték.

– Legalább halottnak hiszik – jegyeztem meg.

– Semmiképpen nem maradt volna meg – szaladt ráncba apu homloka. – Ma reggel egyetlen családtag sem tartózkodott a kórteremben. Hagytam, hogy a monitorok kimutassák a halálát, csak utána költöztem belé. Halottnak is nyilvánították, lekapcsolták a gépekről, én pedig elfoglaltam a mostani helyem. Újra életre keltettem a testet. Megvártam, amíg kitolnak a hullaházba, ott aztán magamra kaptam valami orvosi köpenyt, és elpályáztam. Affene... nem volt időm, hogy alaposabban utánanézzek a fickónak. Mikor betértem egy üzletbe, hogy pár rongyot vásároljak magamnak, néztek rám, mint borjú az újkapura. – Újabb káromkodást eresztett meg.

Ez bizony rossz ötlet volt. Feltűnőbb testet nem is választhatott volna. Dromedár családtagjai, barátai és rajongói temetést akarnak majd, csak hogy a holttest titokzatos módon eltűnt. Ha felfigyelnek apura, miközben jár-kel, és ennek híre megy, hát...

Hatalmas lapátkezelével megdörgölte az arcát, ez a gesztus határozottan John LaGray-re vallott.

– Mondd meg a srácoknak, hogy lejöhetnek az emeletről – sóhajtott fel.

Máris léptek dobogtak a lépcsőn. Először Jay jelent meg az alján. Nagy szemeket meresztve bámult ránk.

– Húha! A Dromedár! Apám, megvan minden albumod!

Na, pont ez hiányzott! Egy hozzáértő rajongó.

– Jay, állítsd le magad! – szóltam rá.

Hozzánk futott, de aztán összezavarodva megtorpant, és a háta mögött érkező ikrekhez fordult.

– Úgy hallottam, Anna papája jött meg.

Körbepislogott, és újult zavarral méregette a gigászi jövevényt.

– Apu költözött be a Dromedár testébe – közöltem fahangon.

Jay a szó szoros értelmében megtántorodott. Meg kellett fogóznia a falban, hogy el ne essen.

Zania trappolt le a lépcsőn, majd menten Kope mellé húzódott, és bizalmatlanul sandított apura.

– Jól nézel ki, Sonellion lánya – biccentett felé apám. – Vigyáz rád Bostonban Alocer fia?

– Igen, uram – hebegte Zania. – Köszönöm a kérdését, uram.

– Helyes, nagyon helyes. – Apu szeme már a lépcsőt pásztázta.

– Kit látnak szemeim? Hát nem jössz le üdvözölni, Patti?

Patti a lépcső alján szorongatta a korlátot, onnan meredt apura.

– Szia – suttogta.

Apu félretolt minket, miközben odacsörtetett hozzá. Patti az arcába nézett.

– Milyen fiatalos vagy újabban, John – sikerítette ki aztán. – Remélem, nem neheztelsz rám, ha továbbra is így hívlak?

– Annak nevezet, ami jólesik, kisanyám.

Uh, apu! Ideje megnevelni ezt az új testet.

Azzal is meglepett mindannyiunkat, hogy átölelte Pattit, aki meglepetten felnevetett, majd lassan ő is átfonta apu széles derekát. Le merném fogadni, hogy apu megszagolta a haját, ő pedig meglapogatta apu hátát. Kissé a kelleténél tovább is tartott ez a nyájas üdvözlés. Már mindenki feszengeni kezdett a jelenlévők közül. Mi is összenéztünk Kaidannal, mire az orrom fintorgattam.

Végre Patti pirulva elhúzódott apámtól, és igyekezett rendbe tenni felborzolódott auráját. Magamban buzgón fohászkodtam, nehogy vörös is megjelenjen benne. Legnagyobb megkönnyebbülésemre ez el is maradt.

– Hát, az új éned hétszentség, hogy...

– Nehezen átfogható – fejeztem be helyette a mondatot, nem kis éllel. Többen fojtottan felkuncogtak ezt hallva.

Apu is felém fordult, és zavartan felnevetett.

– Az én hibám. Még hozzá kell szoknom ehhez a testhez – morogta.

A jelek szerint Dromedár barátunk szívesen ölelgette a szebbik nemet. Elvégre is nagy nőcsábász hírében állt, aki után bomoltak a nők.

Patti a hajába túrt, és megpróbálta visszanyerni az önuralmát.

– Nos, örülök, hogy nincs mitől félnünk. Gyertek, üljünk vissza. Lassan itt az uzsonnaidő. Ki kér pitét? – kiáltott át a válla fölött, és máris indult a konyhába.

– Én bizony kérek! Rám fér egy kis kaja – billegett be apu nagy peckesen a nappaliba.

Egy pillanatig ledermedve megálltunk, csak aztán mentünk utána. Jay ugyanolyan imádattal csüngött Dromedáron, ahogy apu korábbi énjén.

Úgy éreztem, nem szokom hozzá ehhez egyhamar.

– És honnan volt pénzed ruhára? – kérdeztem aput.

Valamennyien a nappaliban ültünk. Kinek-kinek másféle pite volt az ölében. Csak Pattinek nem, aki túl ideges volt ahhoz, hogy egyen.

– Mielőtt elhagytam a régi testemet, pénzt rejtettem el a Union Station egyik csomagmegőrzőjében. Ez is az egyik ok volt, amiért Washingtonban kellett testet cserélnem.

– Mi lenne, ha kissé változtatna a külsején, uram – vetette fel Marna. – Mondjuk, másként öltözködne, mint a Dromedár.

– Na, ja – bólogatott apu. – Majd öltönybe bújok, úgy igazi úriembernek látszom. – Ahogy elvigyorodott, megértettem, miért bomlottak utána a nők. Egy hírhedt forradás húzódott a szeme fölött, valami késseléssel szerezte be. A nyakán is volt egy, ezt meg akkor, mikor egy puskagolyó súrolta. Ez és csibészes bája azonban csak még érdekesebbé tette.

– Levehetem a méreteidet – ajánlotta fel Patti. – Aztán kiküldjük az egyik srácot, hozzon neked ruhát.

– Majd én elmegyek – mondta menten Kopano.

– Remek. – Patti felkapta a távkapcsolót, és bekapcsolta a tévét. – Lássuk, nem hallunk-e rólad valamit a hírekben.

De semmit nem hallottunk. Talán a rendőrség úgy látta jónak, ha titokban tartja az ügyet.

Lepillantottam Kaidan üres tányérjára, ahol nemrég még háromféle pite dekkolt: cseresznye, alma és tök.

– Melyik volt a kedvenced? – sügtam a fülébe.

Egymásra néztünk. Éreztem, hogy a vér előnti a nyakamat, és lassan továbbterjed az arcomra. De nyomban fel is neszeltünk, hogy apu figyel minket; úgy nézett Kai-ra, mintha fel akarná öklelni a tekintetével.

– Ööö... az alma, szívem – jelentette ki sietve Kaidan.

– *Kimondtam.*

Apu félrenézett, Kaidan pedig bocsánatkérően pislogott rám. Kis híján elnevettem magam. Patti lopózott mögénk, és megcsókolta Kai feje búbját.

– Hogy vagy, fiam? – kérdezte.

– Pompásan – nézett rá Kai kisfiús mosollyal. Patti kisimította a haját a szeméből, mielőbb tovább ment volna.

– Szóval, mondd el, mi történt, amióta nem láttalak – kért apu.
– Újra találkoztál Pharzuphfal?

– Nem – feleltem. – Semmi új nem történt azóta, hogy meglátogattál a kocszban.

– Mikor láttad Pharzuphot? – kérdezte Blake.

– Beszámoltam nekik a Bujaság hercegének gyors látogatásáról és új testéről.

– Látod, bratyó – szólt oda Blake Kai-nak. – Mind a ketten egy vagyont örököltünk. Az apáinknak meg új külseje van, azt sem tudjuk, milyen. Vajon hányán mondhatják ezt el magukról?

– Nagyon durva – jegyezte meg Jay.

– Egyenesen brutális – mondta Mama.

– Eszerint te sem láttad még apád új külsejét? – kérdezte Jay Blake-től.

– Nem. És mivel Kínában él, egy ideig tutira nem is fogom. Szerencsére.

– Nincsenek új híreid? – faggattam tovább aput, de ő a fejét rázta.

– Mindössze annyit tudok, hogy Svájcban tartanak csúcserkezeset. Mindenesetre megbízom az embereimben, szimatolják ki, nem állíthatjuk-e magunk mellé szövetségesül Shax fiát. Rendes tagnak látszik, de azért nem küldök rá benneteket, amíg le nem ellenőriztem. Te mit gondolsz róla, Anna?

Mindenki rám nézett.

– Hát, ahhoz a pokoli Caterinához képest egész normálisnak hatott, de azért továbbra sem mernék hátat fordítani neki. Megbízhatatlan.

Apu bólintott.

– Azt reméltem, hogy mostanra több szövetségesünk lesz. Azt hiszem, valamennyien tudjuk, hogy hamarosan elkezdődik a harc.

Komor némaság ült meg a nappaliban. Valóban túl gyorsan történtek a dolgok.

– És most mi legyen? – kérdeztem.

– Alkalmazkodunk az adott helyzethez – mondta apu. – Mindössze annyit tehetünk, hogy felkészülünk a legrosszabbra. Legyetek résen! A hercegek nem is sejtik, hogy összefogtatok. Eszünknel kell lennünk!

Igaza volt. Addig nem tervezhetünk el semmit, amíg nem tudjuk, hol és mikor csapnak le a hercegek. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne várjuk éberén a csapást.

– Eszerint... csak várjunk – mondtam.

– Igen – pillantott le apu üres tányérjára. – Addig is együnk egy jót.

Mint mindig, most sem tudott sokáig maradni. Pattivei lemértük, aztán elküldtük Kopanót és Zaniát a legközelebbi plazába apu hitelkártyájával, hogy szerezzenek be a számára kevésbé feltűnő cuccokat.

Jókora pakkokkal tértek vissza.

– Hú, de jól néznek ki! – örömködött Patti, miközben sorban elővette az egyes ruhadarabokat. – Hanem a hajad, az förtelmes.

– Kócos kissé – kuncogott fel halkan apu, mialatt lapátkezővel beletúrt a loboncába, amelynek égetően szüksége lett volna hajvágásra, de legalábbis egy jófajta fésűre.

Patti a fejébe nyomott egy Miami Heat logós sapkát.

Oké, ez megfelel – morogta apu.

Hárman visszabattyogtunk a nappaliba, ahol a többiek üldögéltek. A szemem sarkából is láttam apám öles lépteit, azt a fajta délceg járást, amire nem lehetett nem odafigyelni.

Miközben Blake-vel elegyedett szóba – megköszönte neki legutóbbi segítségét –, Jay odajött hozzám.

– Tudod, arra tippelek, hogy mivel úgy jár és beszél, mint a Dromedár, tuti, hogy a rap is megy neki.

Sajnálkozó pillantást vetettem rá, és megráztam a fejemet.

– Jól van, jól – nevette el magát. Marna is rámosolygott a kanapéről.

Kaidan állt meg mellettem. Belekaroltam. Izmos bicepsze a karomat súrolta. Apu is csatlakozott hozzánk, és két kezét Kai vállára fektette. Komolyan néztek egymásra.

– Ugye, vigyázol a kislányomra, fiam? – morogta apu vészlóan.

– Igen, uram – bólintott Kai.

Apu megveregette a vállát, aztán rám nézett. Mélyen a szemébe nézve a régi apámra ismertem: a szeretetére és az értem való aggodalmára. Mindarra, ami a lelkéből fakadt. Elengedtem Kai-t és hozzábújtam. Ahogy átkarolt, ugyanaz a feneketlen szomorúság fogott el, mint máskor is, mikor búcsúznunk kellett, soha nem tudva, viszontlátjuk-e egymást valaha is.

Megcsókolta a fejem búbját.

– Büszke vagyok rád! Folyton-folyvást!

– Szeretlek, apu! – mondtam az ingének.

Most Pattihez fordult, aki mellettem álldogált. Meghúzta egy haj tincset, akár egy kisgyerekét, aztán vállára fektette a kezét. Egyikük sem szólt egy szót sem. Patti megveregette apu kezét, és mosolyogni próbált. A búcsú pillanatai mindig ilyen nehezek voltak.

Aztán apu hátra se nézve felkapta a cuccaival teli táskákat, és kisétált az éjszakába. Némán néztünk utána.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

LÁNYOKNAK TILOS A BEMENET

Később Jay és Marna sétára indult. Blake és Ginger videojátékokba merült, míg Kaidan és én Kope-pal és Z.-vel beszélgettünk. Kaidan, Kope és én még mindig nem tudtunk feszélyezettség nélkül szóba állni egymással, ami a két srác közötti féltékenykedés utóhatása volt.

Kopano, hogy enyhítse a feszültséget, Marékról, Shax fiáról kérdezett.

– Jó szövetségünk lenne – mondtam. – Az orrom előtt lopta el a kocsikulcsomat. Csak hát folyton együtt lóg Caterinával. Határozottan nem csípi a csajt, ami némi reményre ad okot.

– Fura elgondolni, hogy a kiscsaj apja mégis közénk tartozik – vélte Kaidan.

– Hát igen – értettem egyet. – Ami azt illeti, az is fura volt, hogy Jezebet egyáltalán Caterina apjának nevezhető, mivel női testbe költözött át. – Ő volt az egyetlen herceg, aki női alakot öltött. Erre nyilván Caterina születése után kerülhetett sor.

Tudomásom szerint Jezebet volt apu egyedüli szövetségese a hercegek között. Ő azonban köztudottan szeretett titkolózni, akadhattak ezért mások is.

Miután Jay és Marna visszatért sétájáról, Jay elővette a gitárját. Jól gitározott, noha a zongora jobban illett hozzá. Nem jutott azonnal eszébe, mit játsszon, ezért átadta a gitárt Kaidannak. Nagyot dobbant a szívem.

Eszembe jutott, mondta már, hogy tud gitározni, de se nem láttam, se nem hallottam eddig. Most bámulva néztem, milyen gyöngéden, elmerülten futtatja végig ujjait a hangszer fáján és húrjain. Egész testével ráhajolt, mintha a meghosszabbítása lenne... Éreztem, mint nyirkosodik meg a tenyerem... bizony, ilyen hatással volt rám, ha zenélni láttam! Lélegzetem szaggatottá vált, és le sem bírtam venni róla a szemem.

Ebben a pillanatban felnézett, és összekapcsolódott a tekintetünk. Megérezte, mit művelt velem! Igen, megérezte! A démonjele is kitágult, letagadni sem tudta volna.

Egész testével felém fordult, el a többiektől, és jelbeszéddel jelezte: *Egyedül szeretnék maradni veled ma éjjel.*

Szó mi szó, túl sok vendég szállt meg mára Patti házában. Visszajeleztem: *Majd teszek róla.*

- Szuper! – suttogetta, és kéjes vigyor terült szét a képén.
 - Hé, Kai! – szólt rá Jay a szoba átellenes sarkából.
 - Mi van, haver?
 - Tudod mi a különbség egy dobos és egy forró pizza között?
 - Gőzöm sincsen – nyomta el a mosolyát Kai.
 - Egy nagydarab pizza el tud látni egy négytagú családot.
- Mindenki egy emberként felröhögött.

– Istennek hála, nekem ott van apám pénze – szúrta közbe Blake.

– Tök igazad van – morogta Kaidan, és újra játszani kezdett. Mikor egy népszerű ballada első akkordjai megütötték a fülemet, elbűvölten meredtem alkarjára és fürge ujjaira, melyek látszólag szinte maguktól mozogtak. Nagyon bírtam, ahogy el tudott merülni saját világában. Minden egyes hang, melyet előcsalt a hangszeréből, oly tisztán csengett, hogy felkavarta a vérem, mígnem egészen beleszédültem. Igen, ma éjjel lefekszem ezzel a sráccal! Az enyém! – gondoltam elragadtatottan.

Felmentem az emeletre, ahol Patti a második vendégágyat ágyazta éppen. Átmentem a túloldalára, hogy kihúzzuk egyenesre a lepedőt.

– Szóval... ugye, nem baj, ha ma éjjel Kai meg én a kocszban alszunk, hiszen itt úgyis telt ház van. Reggel ébredés után azonnal visszajövünk – magyarázkodtam.

Megpróbálta megőrizni a komolyságát, de láttam rajta, hogy nehezen fojtja vissza a mosolyát.

– Miért is ne, drágám.

Nemcsak a nevelőanyám volt, de javíthatatlan romantikus is.

Nem Kaidan és én voltunk csupán ébren a campusban éjfél körül, mindenesetre mi voltunk az egyedüli józan járókelők. Egyszer, amikor távoli hujjogatóst hallottam, Kai hirtelen nevetésben tört ki mellettem. Követtem a tekintete irányát, és mit ad isten, három pucér férfifenekeket láttam távolodni az udvaron.

Kaidan eltakarta a szemem, de mindketten hasunkat fogtuk a nevetéstől.

Elhaladtunk egy lánycsapat mellett. Teli torokból kiáltoztak, és úgy vihogtak, mintha elment volna az eszük. Kaidant meglátva menten elhallgattak, és kocsányon lógó szemmel meredtek rá. Kai még csak feljűk sem nézett, ujjai azonban szorosabban fonódtak az enyéimre, mintegy megnyugtatósképpen.

A hátunk mögött újabb viharos kacajt küldtek utánunk, és arról kezdtek beszélgetni, hogyan cserkésztek be rendre a legszexisebb srácokat. Fura volt elgondolni, hogy mindenki átlagos egyetemista párnak néz minket. Kaidan elengedte a kezem, és helyette átfogta a vállam, én meg hüvelykujjamat az övébe akasztva a derekát karoltam át. Noha ideiglenesen minden óvintézkedést felfüggesztettünk, azért csak éberén járt a szeme minden irányban.

Az épülethez közeledve eszembe jutott, beengedik-e őt egyáltalán. Valószínűleg nem, mivel már záróra után voltunk, és különben sem volt diák. Megkértem hát, várjon az oldalbejárat előtt, amíg kijövök érte. Amint a súlyos ajtó becsukódott mögöttem, a falnak szorított és lesmárolt. Hagytam, hogy magához húzzon, és egybeolvadjunk, kiélvezve, hogy magunkra maradtunk. Aztán eltéptem a szám a szájáról, hogy beszélni tudjak:

– Ami azt illeti, többször is játszhatnál nekem gitáron.

Barna haja a szemébe csüngött, ahogy felhevülve föléim magasodott.

– Bejön neked, ugye?

Újra lecsapott a számra. Felnyögtem, arra gondolva, hogy járt a keze a hangszeren. Ahogyan most rajtam.

– Bírom, hogy úgy loptál be – vigyorodott el.

– Látod, milyen vagány csajod van! – poénkodtam. – Te meg diáknak érezheted magad, anélkül, hogy órákra kéne járnod.

– Hú, de rossz szaga van valaminek! – fintorgott, és gyanakodva nézett a padlóra.

– Hozzátartozik az élményhez – mondtam. – Gyere!

Magam után húztam a lépcsőn. Közben vigyáztunk, nehogy holmi kétes pocsolókba lépjünk útközben.

A szobámba érve Kaidan felelevenítette emlékezetemet, miben nem volt részem a nászéjszakánk óta. Rogyásig jóllaktunk egymással.

Hajnali kettőkor félálomban, egymáshoz bújva hevertünk a kétszemélyes koleszágyon, és a karját simogattam szórakozottan.

– Mersz te egyáltalán álmodozni? – kérdeztem. – Elképzelni, milyen lehetne a jövő?

Hallgatott egy sort, csak utána felelt.

– Nem. De lefogadom, hogy te igen – hintett egy csókot meztelen vállamra.

– Na, ja. – Miután rájöttem arra, ki vagyok, egy ideig abbahagytam az ábrándozást, a prófécia megismerése óta azonban újraéledtek az álmaim. Jó álmok voltak, reményt adtak nekem. – Azt szeretném, ha nagyszabású álmaink lennének együtt.

Ezen elgondolkozott. Hiszen abban nőtt fel, hogy ez a fajta álmodozás veszélyes. Végül azt mondta:

– Meséld el, mit álmodsz kettőnknek, édes Anna!

– Legelőször is azt, hogy legyőzzük a hercegeket – mosolyogtam bele a szoba sötétjébe. – Túléljük a viadalt, ők pedig eltűnnek a föld színéről. Attól fogva azt tehetünk az életünkkel, amit csak akarunk. Tudom, hogy neked a zene az életed, ezért úgy sejtem,

valamiképpen a muzsikával foglalkoznál. En meg az egyetem elvégzése után szociális munkás szeretnék lenni. Jobban fel tudnám mérni a földi halandóknál, milyen veszélyben vannak egyes gyerekek, mivel látom az érzelmeket. Könnyebben ki tudnám menteni őket a gázos helyzetekből.

– Aha – borzolta össze a hajam a tarkómon Kaidan. Szája fel-le járt a vállamon és a nyakam hajlatán, mivel azonban érzékeltem, hogy továbbra is figyel, folytattam.

– Ott élnénk, ahol te akarod. Tán Patti is a közelünkben lakna. Néhány évi munka után fontolóra vehetnénk az örökbefogadást. Patti tutira odalenne a bébicsőszködésért, amíg mi melózunk.

– Hű, már a gyerekeknél tartunk!

– Igen... lenne, mondjuk, öt vagy hat.

– Öt vagy hat?

Megpróbáltam megállni, hogy fel ne kuncogjak.

– Te meg vagy zakkanva! – mondta nevetve. – Egy fiú totál elég. Vagy maximum kettő, de már az is több a kelleténél.

Alig hittem a fülemnek, hogy belement ebbe a tervezgetésbe.

– De legyenek lányaink is! – kötöttem az ebet a karóhoz.

Megmerevedett mögöttem, és a szoba csöndbe borult.

– Lányokról szó sem lehet! – Ezt holt komolyan mondta.

Átfordultam az oldalamon, hogy szembenézzek vele, de még mielőtt megszólalhattam volna, felült, és egész testében megborzongott.

– Mi a baj? – kérdeztem.

Megdörzsölte fáradt szemét.

– Még elgondolni is szívas... ha lányom lenne... az a sok bunkó ott sündörögne körülötte a vörös aurájával... belehalnék, és meg is érdemelném, hiszen régen én sem voltam jobb náluk, sőt.

– Kai – érintettem meg a karját.

– Nem. Bocs, édes szívem, de nekem nem a gyerekek jelentik a boldogság teljét. Főleg nem a lányok.

– Oké – suttoztam. Közelebb húzódtam hozzá, és az alkarját cirógattam. – Próbáljunk meg szunyáim egyet.

– Bocs – mondta újra.

Megint hátat fordítottam neki, és szorosan magam mögé húztam, annyira, hogy hajamon éreztem a lélegzetét.

– Haragszol? – sűgta a fülembbe.

Villámgyorsan ismét szembefordultam vele.

– Nem, Kai – mondtam, és megsimogattam borostás állát. – Megértem az érzéseidet. Csak poénkodtam, ennyi az egész.

Csókot leheltem a szájára, ő meg kutatón nézett a szemembe.

– Leromboltam az álmaidat – mondta szomorúan.

– Nem, dehogy. Együtt nézünk majd szembe a jövővel, és ez legvadabb álmaimra is rácáfol. Szeretlek!

Újra megcsókoltam. Végre ellazult kissé.

– Pihenjünk egyet – javasoltam. – Nyolcra vissza kell érnünk Pattihez a reggelire.

Még egyszer utoljára megcsókoltam, aztán hátat fordítottam neki. Hátamon éreztem a testmelegét, ahogyan közelebb vonva magához átkarolta a derekamat.

Már félálomban hallottam, hogy azt suttogja:

– Te vagy az én álmom. Az egyetlen álmom.

Alig szunyáltunk valamit, máris hét óra volt. Pedig egy örökkévalóságba telt, mire kikerültünk az ágyból. Kaidan kelt fel először, pedig nem sürgettem. Aznap délután repült volna vissza Kaliforniába. Azt sem tudtam, mikor látjuk egymást újra. Szorosan egymásba fogóztunk; kincs volt most minden egyes simogatás. Annyira kifutottunk így az időből, hogy épp csak lezuhanyozhattam. Utána rohantunk Pattihez, hogy mind a kilencen együtt tölthessük a délelőttöt, mielőtt ki-ki menne a maga útjára.

Pattinél pocsék volt a hangulat. Jay és Marna el nem engedte volna egymás kezét. Patti szeme vörös volt a sírástól, de erőt vett magán és omlettel meg krumplitortával kedveskedett nekünk. Én egyenesen a kávéfőzőt vettem célba, és kitöltöttem két csészével: egyet Kaidannak, egyet pedig magamnak. Ő tisztán itta, én tejszínnel és édesen. Könnyed mozdulattal vette el tőlem a csészét.

Borostás képét és kócos haját néztem; az éjszaka kócolták össze az ujjaim.

Észrevette a pillantásomat, gyorsan lesütöttem hát a szemem, és csak magamban mosolyogtam.

A többiek a terveiket vitatták meg. Blake tízkor repíti el Washingtonba az ikreket, aztán Zaniát és Kopanót Bostonba. Kaidannak is felajánlotta, hogy visszaviszi Kaliforniába, de ő délre lefoglaltatott egy jegyet Atlantába. Magához kellett vennie Richard Rowe hamvait, aztán aláírni az ügyvédjénél az ingatlanok eladására feljogosító papírokat.

Búcsúznunk kellett. Marna és Jay elválása egyenesen szívszakasztó volt. Csak Kope erős karja tudta elvonszolni Márnát a szerelme mellől.

Némán álltunk a hallban Pattivei, Jay-jel és Kaidannal, miközben a többiek elhajtottak.

– Szerencsések vagyunk, hogy ennyi időt is együtt tölthettünk, nem igaz? – morogta Jay.

– Piszokul szerencsések! – suttogtam.

Patti megveregette a hátát, aztán szomorú kis mosollyal kisurrant a konyhába.

Kaidan megköszöri a torkát.

– És van új szerzeményed, amit meghallgathatnék? – nézett Jay-re.

– Van, persze, hogy van...

Zenéről beszélgetve kettesben a nappali felé indultak, én meg elmentem, hogy Pattinek segítsek a mosogatásban.

Szorgosan sikálta és öblögette az edényeket, közben azonban sűrűn megtörölgette a szemét az inge vállrészével.

– Még a végén siránczó vénasszony lesz belőlem – nézett rám könnyes mosollyal.

– Semmi gond.

Amint mellé siklottam, nyomban átölelt vizes kezével. Hozzábújtam, és belélegeztem megnyugtató zabkásaillatát.

Annyira szeretlek! – mondta, miközben még mindig szorosan átölelt. – Köszönöm, hogy mindenkit idehoztál, és bevontál az életetekbe.

Alig nyitottam azonban ki a számat, hogy válaszoljak, sötét árny suhant a látóterembe az ablak közelében. Nyomban bepánikoltam, és adrenalin öntötte el az ereimet. Elugrottam Patti mellől, mire szegény felkiáltott ijedtében. Az ablakhoz szaladtam, de már senki nem volt ott.

Kaidan érkezett rohanva, és tekintetével körbepásztázta a konyhát. Mélyeket lélegeztem, hogy lecsillapítsam megtépázott idegeimet, aztán jelbeszéddel közöltem Kai-jal:

Azt hittem, láttam valamit, de tévedtem. Talán egy felhő vagy madár lehetett.

Megyek, körülnézek, jelezte, és száját keményen összeszorította.

Jay lépett be a konyhába aggódó tekintettel, és karjával védelmezően átölelte Pattit. Odaintettem nekik, hogy maradjanak ott, ahol vannak. Ha suttogókat kaptunk, megnézhetjük magunkat. Nincs jogunk együtt lenni.

Kaidan a bejáratot ellenőrizte, én pedig átfésültem az összes helyiséget, és közben az ablakokon is ki-kikémleltem. Sehol semmi. Kai jött vissza, ő is a fejét rázta. Megkönnyebbülten fellélegeztem.

– Bocs – mondtam. – Kissé paranoid lettem.

– Minden okod megvan rá – mondta Patti, aki továbbra is Jay karjába kapaszkodott, majd átvezette őt a nappaliba.

Idegesen összenéztünk Kai-jal. Svájc hat óra repülőútra van innen. A hercegek mostanában indulhatnak hazafelé. A suttogók már órák óta nyakukba vehették a világot.

Tuti, hogy semmit nem láttál? – mutatta jelbeszéddel Kaidan.

Most nem, de az előbb valami sötét árnyat igen. Túl gyorsan suhant arrébb. Ezek viszont általában... – tovább maradnak, akartam volna jelezni, mivel azonban nem ismertem a megfelelő jelet, úgy kellett kibetűznöm. Egy ér vészesen lüktetni kezdett Kai halántékán, és a fogát csikorgatta.

Alig egy óra múlva elmegy innen, és nekem is vissza kell mennem a campusra. Pár nap, és kezdődik a tanítás. Tovább éljük a látszatéletünket, amíg el nem érkezik az idő a cselekvésre.

Négyen együtt maradtunk a nappaliban, ahol szinte vágni lehetett a feszültséget. Bekapcsoltuk a tévét.

Patti felkiáltott, meredten nézett a képernyőre, és feljebb vette a hangot a távkapcsolóval. Épp a hírek mentek, és a híradósok Dromedárt mutatták. Mindhárman tükön ülve hallgattuk a riporter beszámolóját, aki után egy washingtoni rendőrtiszt következett.

– Nem ismerjük a tettes indítékait, annyi azonban bizonyos, hogy nem amatőrrel van dolgunk. A testrablás súlyos, noha ritka bűncselekmény. Pszichológusaink azt mondják, hogy az ilyen elkövető vagy elkövetők rendszerint ingatag lelkiületűek. Kérjük ezért a nézőket, ha bárki bármit tud James F. Cooper holttestéről, akit a világ csak Dromedárként emleget, nyomban tudassa a hatóságokkal. Ugyanakkor ne közelítsenek egymagukban a gyanúsítottához.

– Szentatyám! – suttoztam.

Ezután Dromedár édesanyja jelent meg a képernyőn. Haja hosszú, göndörített csigákban keretezte kisminkelt arcát. Egyáltalán nem látszott rajta, hogy letörte volna a gyász. Éppenséggel boldogságtól sugárzott.

– Nekem megvan a magam elmélete. Úgy vélem, a fiam nem halt meg. Nem bizony! – mondta, majd behunyta a szemét, és a fejét ingatta. – Éppenséggel ki is tervelhette az egészet. Ördögi terv volt, meg kell hagyni, és most valami jó kis szigeten sütteti a hasát a nappal! – nevetett fel büszkén, hogy lám, a fia hogy átverte az egész világot.

– Tyúha! – füttyén tett Jay.

– Hihetetlen, hogy apu egy ilyen hírességbe költözött! – mondtam. – Korábban mindig annyira ügvelt a részletekre.

– Van elég baja szegénynek – kelt a védelmére Patti.

– Ha nagy lesz a gáz, legfeljebb leveti ezt a testet is – vélte Kaidan.

Patti egy főzőcskéző műsorra kapcsolt, én pedig mellé fészkeltem magam, mint a régi időkben, hagyva, hadd játsszon a hajammal. Már ennyi közelség is csodákat művelt velem. Jay és Kaidan a szoba másik végében új dal szerzésével volt elfoglalva. Jay a gitáron játszotta a dallamot, míg Kai a térdén verte ki a ritmust. Soronként, hangjegyenként és ütemenként haladtak előre. Nem telt bele egy óra, és isteni balladát hoztak össze.

Jay elragadtatva meredt a lejegyzett dallamra a kottán. Kaidan rám kacsintott. Sikerült az egyetlen lehetséges módon elterelnünk a barátunk figyelmét Marna távozásáról.

– Asszem, most sebtében lezuhanyozom. Mennem kell – sóhajtott fel aztán Kai.

Elszorult a gyomrom a gondolatra, hogy nekünk is szét kell válnunk.

– Jövök, megmutatom, mit hol találsz – mondtam.

Feljött utánam a lépcsőn. Fent törülközőt és mosdókesztyűt vettem elő a fehérneműs szekrényből. Persze ő is megtalált volna mindent, de legalább még egy pillanatig négyszemközt akartam maradni vele. A mosdóra helyeztem a törülközőt. Hallottam, hogy az ajtó becsukódik mögötte.

Hátulról szorosan mellém nyomult, és mindkét kezünket a mosdóra fektette. A tükörből kaptam el fátyolos, izzó pillantását.

– Nem akarok elmenni tőled! – mormogta.

Karjával átfogta a derekamat, miközben tekintetünk továbbra is egybekapcsolódott. Megfordultam, és számat meleg ajkára tapasztottam, aztán, tetszett neki, vagy sem, elhúzódtam mellőle. Nem tartóztathattam tovább.

Magára hagytam, hadd zuhanyozzon le, és indultam lefelé a lépcsőn a többiekhez.

A legalsó lépcsőfokra érve meghallottam Patti furcsa, gurgulázó hörgését, mintha fojtogatták volna.

Jay a nevét kiáltotta. Soha nem volt még ilyen rémült a hangja.

Pánik szorongatta a mellkasomat. Azonnal akcióba lendültem. Lehajoltam, felhajtottam a nadrágszáram, és kirántottam a

kardmarkolatot a tokjából. Ahogy berontottam a nappaliba, alig éreztem, hogyan izzik fel kezemben a kard vasa.

Az elém táruló látvány készületlenül ért.

Jay körül démonok nyüzsögtek, egybemosódó tömegben. Hármat mégis el tudtam különíteni közülük. A negyedik a kanapé előtt körözött valamivel távolabb. Pattit sehol nem láttam. Jay a hajába kapva hátrált támadói elől, miközben nyögve a fejét rázta. Órangyala megpróbált szembeszállni velük, de a démonok újra meg újra félrelökték.

Ekkor mintha áramütés érte volna a karomat. Fülemben oly sebesen zubogott a vér, hogy alig hallottam. Előrelendültem, harcra készen, a kanapé előtt azonban megtorpantam, mert valami vonaglott ott a padlón.

Patti volt az.

A suttogó, akit az imént láttam meg, fölötte keringett. Egy másik démonszellem félig már behatolt a testébe. Órangyala hiába csapkodott körülötte a szárnyával, képtelen volt megvédeni a sötét szellemektől. Patti torkából újra hörgő hang szakadt ki, miközben erőnek erejével megpróbált felülni. Miután ez nem sikerült, visszarogyott földre, ahol tovább vonaglott.

Ahogy fegyveremet a suttogók felé fordítottam, ragyogó aransugár lövellt elő a markolatból, majd sisteregve kettészelte a Pattit megszállni készülő szellemet. A sötét árny hangos reccsenéssel összeroppant, és semmivé foszlott. Patti feje a szőnyegre hanyatlott. Fuldokolva, köhögve szedte a levegőt. Órangyala menten fölötte termett, és beborította a szárnyával. Fölöttük az egyik sötét démon totál lebénult meglepetésében; rút pofája eltorzult a félelemtől.

Már épp menekülőre fogta volna, amikor előrelendültem, és felé hajítottam a kardmarkolatot. Az átszelte a levegőt, és hegye a szelembe fúródott. A suttogó megvonaglott fájdalmában, és szintén szertefoszlott. A kard talán visszajuttatta a pokolba, de lehet, hogy végleg kinyírta. Nem tudhattam, de nem is érdekelt.

Zajt hallottam odafentről. Nyilván Kaidan hallhatta meg, mi folyik itt. Bármely percben leérhet, jöttem rá, pedig nagyon nem akartam, hogy a suttogók őt is meglássák.

– Ne gyere le! – kiáltottam.

Egyetlen mozdulattal átszeltem a helyiséget, és leszúrtam a harmadik szellemet. Jay-nek nem maradt más dolga, mint Patti támadójával törődni. Hanem a démon hangos pukkanással szintén eltűnt szem elől.

Jay nagyot ugrott, és rémült szemeket meresztett a kardmarkolatra. A két megmaradt suttogó, akik Pattit szállták meg, most felnéztek, mint ragadozó madarak a frissen elejtett prédájukról.

Arcukon egyforma iszonyat tükröződött, aztán sipító, fülsértően magas hangot hallattak; olyasfajta füttyszó volt ez, amit csak démonok és gyerekek tudnak produkálni.

– Menekülj! – kiáltottam oda Jay-nek, aki szó nélkül szedte az irháját. Én közben karommal félkört írtam le a levegőben. A kilövellő fénysugár kettéhasította az első szellemet, és hajsza hóján a másodikat is eltalálta. Ez az utolsó suttogó átsiklott a falon, ki az udvarra.

Kaidan dobogó léptei hallatszottak, futva jött lefelé a lépcsőn.

– A francba! – A hátsó ajtó felé sprinteltem, felrántottam, és kirohantam a szabadba. A démonszellem épp most röppent fel a fák közé, hogy végérvényesen eltűnjön szem elől.

Nem, ez nem lehet igaz! – gondoltam.

Most, hogy megszűnt a veszély, a kard fénye kialudt, és a karom is kihűlt és elzsibbadt.

Alaposan benne voltam a pácban. Biztosra vehettem, hogy az egyetlen épen maradt suttogó már úton van a hercegek és a légionáriusok felé, hogy bemártson előttük. Most már nyílt titok, hogy nálam van az Erény Kardja. Hanem még beparázni sem volt időm. Továbbra is az ereimben zubogó adrenalintól űzve a nappaliba rohantam. Jay és a félmeztelen Kaidan Patti mellett guggolt, aki a kanapéra hanyatlott a viadalt követően. Az arca holtápadt volt, és csupa verejték.

Térdre rogytam előtte, és a karomba vettem. Alig volt már benne erő.

– Jól vagy? – suttogtam.

– Nem is tudom, mi volt ez. Hirtelen rosszul lettem, nagyon meg is ijedtem, és... – megborzongott, én pedig még szorosabban magamhoz öleltem.

– Kik jártak itt? – kérdezte Kaidan.

Ahogy ott kuporgott vadul forgó szemmel, ráébredtem, milyen gyorsan történt mindez. A haja még csuromvizes volt a zuhanytól. Vállán és mellkasán is vízcseppek gyöngyöztek.

– Fogalmam sincs – felelte Jay összekoccanó foggal. – Annyira kísérteties volt az egész! És látnod kellett volna Annát! Mi ez az ízé? – mutatott a kardmarkolatra, amelyet még a kezemben szorongattam. – Totál ki volt világítva. Anna meg olyan gyorsan mozgott, mint a villám. Életemben nem láttam ehhez foghatót!

Én viszont egyáltalán nem éreztem, hogy gyors lennék. Inkább minden dermesztően lelassult, akár egy rémálomban.

Kaidan mellettem kuporgott, izmai pattanásig feszültek. Két kezébe vette az arcomat.

– Mi történt? – faggatott.

– Jay-re rászállt három suttogó, kettő meg Pattire. Az egyik megpróbálta megszállni. – Patti reszkető kezét a szája elé kapta, és undorodva felhördült. – Négyet megöltem közülük, egy azonban elmenekült – fejeztem be a beszámolómat.

– Elmenekült – mondta utánam suttogva Kai.

Rémülten néztünk össze, ahogy a többiek is felfogták, miféle veszélynek tettük ki magunkat. Kaidan felállt, a hajába túrt, és a falnál termett. Mindkét kezével nekitámaszkodott, aztán verni kezdte az öklével.

– Basszus, Anna! Hogy a fene vinné el!

Jay felállt, hogy lecsillapítsa, Patti azonban elkapta a karját.

– Hagyd rá – mondta. – Menniük kell.

– Nektek is el kell rejtőznötök valahol – jelentettem ki, miközben remegtem, mint a nyárfalevél. Nem akartam veszélybe sodorni a szeretteimet. – Korábban már láttam egyet közülük a

konyhában. Azt hittem, képzelődöm, de az is tuti, hogy suttogó volt. Láttam, ahogy összeölelkezünk. Muszáj sürgősen lelépnetek innen! Ne maradjatok egy helyen egy éjszakánál tovább! Folyton változtassátok a szállásokat!

Felsegítettem Pattit. Ő és Jay felfutott az emeletre, hogy sebtében összepakoljanak. Megfordulva még mindig a falnak támaszkodva találtam Kai-t, a szemét dörgölte a tenyerével.

– Kai.

Leejtette a kezét. Ahogy ott állt velem szemben, tekintetében ugyanaz a félelem tükröződött, mint a New York-i csúcstalálkozó estéjén. Akkor és most is engem féltett.

– Rólad legalább nem tudnak. Ami nagy előny.

Ezen elgondolkozott, majd bólintott.

Azonnal odébb kellett állnunk.

– Te nem vagy rajta a vádlottak listáján, szabadon mozoghatsz hát. Mi meg hárman megyünk, amerre a szemünk lát.

– Nem! Veled maradok! – jelentette ki megfellebbezhetetlen elszántsággal.

Jaj, még ez is! Persze én is szívesen maradtam volna vele, de nem tűnt bölcs döntésnek.

– Amint együtt találnak minket, tudni fogják, hogy a mi oldalunkon állsz, és téged is nyomban üldözőbe vesznek. Gondold csak végig...

– Akkor is együtt maradunk! – villant meg a tekintete, jelezve, hogy vitának itt nincs helye többé. Soha ilyen eltökéltnek nem láttam. Tudtam, hogy hiába is ellenkeznék, jönne utánam. Különben sem volt időnk ezzel tökölnödni.

Felsóhajtottam és félrenéztem.

– Oké. Szedjük össze a cuccunkat, és húzzunk el innen.

Ettől megenyhült egy hangyányit.

Felkaptuk a cókókunkat. Jay sietve átölelt, Patti pedig Kaidantól búcsúzott.

– Kérlek, vigyázz nagyon magadra! – sügtam oda neki.

– Miattam ne fájjon a fejed! – hadarta, de megremegett a hangja, mikor két kezébe vette az arcomat. – Ne feledd, bármibe

kezdesz, sikerülhet, ha szíved-lelked beleadod. En is mindent megteszek majd érted, Anna! Utolsó erőmmel is melletted állok ebben a küzdelemben.

Alaposan megölelgettük egymást.

– Szeretlek! – suttogtam elszoruló torokkal.

– Én is szeretlek, édes kislányom! Most pedig indulás.

Ezzel a világ legerősebb nője gyengéden oldalba taszított.

Mennünk kellett.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A MENNY ZSOLDOSA

Kaidan elvette tőlem a kocsikulcsot, és beült a volán mögé. Én melléültem. Miközben elhagyta a környéket, fejembe csaptam Jay egyik sapkáját. Elismerően pillantott le a sebességmérőre.

– Ez a tragacs egész jól bírja.

– Igen. Valószínűleg apunak is ez volt a legfőbb szempontja, amikor megvásárolta. – Szomorú volt arra gondolni, hogy az autó mindenekelőtt a menekülést szolgálta.

Kaidan jobban megnézett magának a sapkában. Biztosan hülyén festek benne, gondoltam, de vörösen lüktető démonjele nem erről árulkodott. Mindenesetre erőt vett magán, az utat nézte, és gázt adott. Hátrazökkentem az ülésen. A 81-es államközi útra kiérve már rá se mertem pillantani a sebességmérőre.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

Megrázta a fejét, és amikor megszólalt, harag csendült ki a hangjából.

– Gőzöm sincsen. Valahová a hegyek közé, gondolom.

Megsimogattam a vállát, hogy megnyugtassam.

– Az egész az én hibám! – fakadt ki. – Korábban kellett volna elhúznom, akkor most te is visszamehetnél tanulni. Akkor semmi rossz nem történik.

Nemet intettem. A szerelem fokozott kockázattal jár, mert a szerelmesek fittyet hánynak a veszélyre. Keserves volt elismernem, hogy mi is elkövettük ezt a hibát, az együtt töltött időt azonban sehogyan sem tudtam sajnálni.

– Nem te tehetsz róla. Ha korábban mész el, akkor is rajtakaphattak volna, amint Pattit ölelgetem. Nem lehetett ezt elkerülni semmi szín alatt, Kai.

– Csak nem most került volna rá sor. – Keze elfehéredett, akkora erővel markolta a kormányt, és az állkapcsa is megfeszült. Sajnáltam, mert tudtam, hogy anélkül áll majd bele a küzdelembe, hogy szikrányit is reménykedne a győzelmünkben.

– Muszáj, hogy éljen bennünk a remény! – suttoztam.

Már épp szóra nyitotta a száját, hogy válaszoljon, amikor megszólalt a mobilja. Felgyorsult a szívverésem, mikor elővette a zsebéből.

Mindketten az ismeretlen oregoni számra pillantottunk. Kaidan elkáromkodta magát.

Pharzuph volt az.

Egy pissenést sem hallattam az egész beszélgetés alatt.

– Halló – szólt bele Kaidan a vonalba.

– Pharzuph vagyok. Ez az új számom, úgyhogy mentsd el.

Hideg borsózott a hátamon a gondolattól, hogy mostantól mindig ellenőrizni akarja majd a fiát.

– Igenis, apám.

– Atlantában vagy?

Kaidan rám pillantott, én pedig lélegzetemet visszafojtva néztem rá vissza. Még mindig nem szoktam meg, hogy Pharzuph egy fiatal amerikai srác hangján szólal meg.

– Egyelőre még nem – mondta Kaidan.

– Találkozzunk a volt lakásomon este kilenckor. Most épp repülőn ülök, de meg kell beszélnünk néhány dolgot.

Láttam, hogy dagad ki az ér Kai nyakán. Megköszörülte a torkát.

– Ott leszek, apám.

– Ne késs el! – Ezzel Pharzuph máris bontotta a vonalat.

Kaidan olyan erővel markolta a mobilját, hogy attól féltem, még szétroppantja.

– Micsoda seggfej az apám! Most még inkább annak tűnik, mint valaha.

– Ja, nagyon felvág az új külsejével. Az embernek kinyílik a bicska a zsebében, ha csak megszólal.

Kaidan fújt egyet, és valami mosolyféle is játszott az arcán. Kivettem kezéből a mobilt, és ujjaimat az övéire fontam. Szorosan fogtuk egymás kezét.

Szembefordultam vele az ülésen.

– Ha sikerül lebukás nélkül Georgiába érnünk, legalább két kilométeres körzetben szeretnék maradni, hogy kihallgassam, mit beszéltek.

– Anna...

– Ne mondj nemet! Te voltál az, aki ragaszkodott ahhoz, hogy együtt maradjunk. Muszáj hát megengedned. Ha bármi történne veled, Kaidan, hétszentség, hogy én is ott leszek! És kinyírom az apád.

Szavaim és hangom komolyságára felém villantotta a szemét.

– Ha továbbra is így beszélsz, Anna Rowe, hát kénytelen leszek kiállni az útszélre.

– Erre most nincs idő. Mostantól meglapulok, nehogy észrevegyenek.

Átmásztam a hátsó ülésre. Kaidan rávert közben a fenekemre. Betakaróztam egy Pattitől elhozott takaróval. Kívülről úgy tűnt, mintha Kaidan egyedül ülne a kocsiban. Már ha nem forgatta volna minduntalan hátra a fejét, hogy összekucorodó személyemen legeltesse a szemét.

– Az utat nézd, hékás! – böktém meg a vállát.

Engedelmesen bekapcsolta a rádiót.

– Próbálj meg aludni – mondta.

Nem volt szerencsénk. Másfél éve még azért fohászkodtam a Fennvalóhoz, hogy én is részese lehessen az eseményeknek, és lám, meghallgatta imámat. Most azonban, hogy beteljesedéshez közeledett a prófécia – a földön kitörő háborúról a démonok és gyermekeik között –, nekem kellett az élre állnom. Már a gondolattól is görcsbe rándult a gyomrom.

Mégis behunytam a szemem Kaidan kedvéért, és alvást színleltem.

Hét óra alatt beért Atlantába. Közben egyetlenegyszer állt csak meg, hogy tankoljon. Közben végig attól rettegettem, hogy egyszer csak felkiált: „Suttogok a láthatáron!” Ez azonban elmaradt.

Atlantához közeledve elhallgattunk, és Kaidan a rádiót is kikapcsolta. Mikor beállt egy parkolóba, meglepetten ültem fel. Mit keresünk mi egy katolikus templom előtt? Kérdőn néztem rá, ő pedig jelbeszéddel felelt: *A legendák szerint a szenteltvíz nem csupán az ördögöt rettentí el, de a démonok számára is halálos mérég.*

Felvontam a szemöldököm, tetszett az ötlet.

Némán léptünk a templomba. Közben az eget is szüntelenül kémleltük, ott azonban a nyári báránnyelvkön kívül nem láttunk egyebet. A templombelső hűvös volt és néptelen. Egyszerre láttuk meg azt az angyszobrot, amelyik óriási kagylót tartott a kezében... ez volt a szenteltvíztartó. Kaidan fürgén megtöltött egy üres flaskát, amit a zsebéből vett elő.

Valami közeleg. Vedd elő a késedet! Gyorsan! – közölte jelbeszéddel.

Mindketten kést rántottunk. Én is a vízbe mártottam a kiélesített pengét, akárcsak ő. Közben folyamatosan gyötört a bűntudat, amiért beszennyezem ezt a szent helyet.

Épp kirohantunk a templomból, amikor léptek dobogtak végig egy közeli folyosón. Beugrottunk a kocsiba, és kirepesztettünk a parkolóból. Hátranézve egy magasított gallérú férfit vettem észre; ő és az őrangyala nézett utánunk. A pap szeliden a kereszt jelét rajzolta a levegőbe, mintha csak megáldana minket. Elhevertem a hátsó ülésen, és megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Kaidan ezután egy autókölcsönzőnél parkolt le. Hét óra volt, mikor megálltunk egymással szemben. Megérinteni nem mertük egymást, nehogy a suttogók kilessék. Igyekeztem minden érzésemet a tekintetembe gyűjteni, és ezzel adni át erőt neki.

Te is ugyanolyan éhes vagy, mint én! – kérdezte jelbeszéddel.

Bólintottam. Alig tudtam megállni, hogy el ne nevessem magam. Farkaséhes voltam, de nem ehettünk együtt, erről szó sem lehetett. Szét kellett válnunk Pharzuph távozásáig. Csupa ideg voltam. Kaidan előbb az égre nézett, majd gyors puszit lehelt a számra.

Ha elment, hívlak – adta tudtomra jelbeszéddel.

A közelben leszek, hallgatózom – jeleztem vissza, félelmeimet elrejtve.

Mi a francnak akarja máris látni Pharzuph? Mit kereshet rajta? Vajon valóban megbízik a fiában, vagy ez csak egy csapda?

Hiába van Kaidannak kése és szenteltvize, nem versenyezhet a felfegyverzett Pharzuphfal, aki ha úgy hozza a kedve, lelövi, mint egy kutyát. Pont, ahogyan Mammon tette a fiával, Flynnnel a szigeten.

Ne félj! – biztatott Kaidan jelbeszéddel.

Meglepetten csóváltam a fejem, hogy lám, olvas a gondolataimban. Lassan hátrálni kezdett. Fájdalmas üresség támadt a bensőmben, de követtem a példáját, és én is elindultam a kocsim felé. Szomorú vonakodással váltunk szét. Semmi egyebet nem tehettem, mint hogy az éghez fohászkodom védelemért, ha pedig szükséges, menten akcióba lendülök.

Vettem kaját, aztán leparkoltam valahol Rowe régi kéglijéhez közel. Egy facsoport mögé bújtam el az utcájukban. Pharzuph nem erre jön majd el, ha beáll a ház elé. Meditálni kezdtem, hogy lecsillapítsam lázongó idegeimet. Ha most bármi történne Kaidannal, hát...

Nem, erre gondolnom sem volt szabad. Nem is engedtem meg magamnak.

Mélyeket lélegeztem, és átengedtem magam a körülöttem növekvő csöndnek.

Aztán kiterjesztettem természetfölötti hallásomat Kaidan volt kérőjáiig. Addig tapogatóztam, amíg rá nem találtam az alagsorban, a régi szobájában. Nagyot ugrottam, mert egetverő hangosan hallgatta a zenét... Ő így próbált ellazulni.

A fákon túl fényszóró fénye világította meg az utcát. Visszafojtott lélegzettel figyeltem, hogyan fordul rá az érkező autó a hosszú kocsifelhajtóra. Kaidan is hegyezhette a fülét, mert lejjebb vette valamivel a hangot.

Aztán kialudt a kocsifényszórója. Már csak a facsoportot láttam, ami elválasztott a háztól. Kizárólag kiterjesztett hallásomra támaszkodhattam, ami a leggyatrább érzékszervemnek számított, kivált, ha ideges voltam. Ölembe vettem tokostól a kardmarkolatot, készen arra, hogy amennyiben szükséges, menten kiugrók, és Kaidan segítségére sietek. Erősen koncentráltam a Pharzuph által kiadott hangokra, most éppen a léptei hallatszottak.

Ismét felgyorsult a szívverésem, amikor a léptek már az alagsorba vezető lépcsőn dobogtak. Mikor kinyitotta az ajtót, fülrepestő dobszólo áradt ki rajta. Még jobban kiterjesztettem hallásomat, hogy mind a kettejüket halljam.

– Kapcsold ki ezt az izét, éktelenül hangos – parancsolt rá a fiára Pharzuph. Miután a zene elhallgatott, arról morgott valamit, mennyire hiányzanak neki a régi szép idők, mikor komolyzenét hallgathatott romantikus hölgyvendégek társaságában, elegáns környezetben. Magam elé képzeltem, hogyan fogja a fejét hamisítatlan pozőr módjára.

Úgy vettem észre, hogy a nemzedéki ellentéteket a démonszülok is megszenvedik.

– Örülök, hogy látlak, apám – hallottam meg hirtelen Kaidan halk, kiegyensúlyozott hangját. – Tetszik az új külsőd. Kitűnő választás volt.

– Na, ja – értett egyet az apja, aztán papírzörgést hallottam. – Holnap írod alá az ingatlanra vonatkozó iratokat?

– Igenis, apám. Reggel.

– Tessék, ezek az új számlám adatai. A te részed az örökség és amit az életbiztosítás után kapsz. Minden mást fejvesztés terhe mellett nekem kell átutalnod. Ha csak egy penny is hiányzik, nem kerül el a figyelmemet.

– Értem – felelte Kaidan fojtott hangon.

– Helyes. Kéjszagot érzek – szippantott apja a levegőbe. – Látom, nem lazálsz most sem.

Elszorult a gyomrom félelmemben.

Kaidannak elakadt a hangja meglepetésében.

– Kösz, apám – mondta.

– Csakhogy semmi nem olyan, amilyennek látszik, nemde bár? – Pharzuph mintha mulatott volna e felfedezésén.

Basszus!

– Hogy érted ezt, apám?

– Valami büzlík itt. – Pharzuph lassú, magabiztos léptekkel járkálni kezdett a helyiségben. Mintha körbe-körbekerített volna Kaidan körül, nyilván, hogy megfélemlítse felnőtt nagyfiát. – Eddig nem sikerült rájönnöm, mi az. Hanem amióta azok az átkozott angyalok megjelentek a csúcstalálkozón, gyanús nekem Belial lánya.

– Ő? – mordult fel Kaidan megvetően. – Nem akarlak megsérteni, apám, de nem értem, miért pazarlód a figyelmedet egy ilyen jelentéktelen óriáscsajra. Melóztam már vele együtt. Érti a dolgát, személy szerint azonban... unalmas.

Uh, ezt megkaptam!

– Eszerint nem élvezted, mikor kedved töltötted rajta?

– Na, azt azért igen, bár utána amilyen hamar lehet, leléptem. Ennek a csajnak nulla az egyénisége, már a piát leszámítva.

Kösz ezt is, Kaidan! Tudtam, hogy falból mondja csak, mégis bántottak a szavai.

– Tudom, hogy nehezedre esett hancúrozni vele, de muszáj volt – kuncogott fel Pharzuph. – Hanem tudod, van itt egy kis bibi. Ennek a kishölgynek eddig sikerült észrevétlennek maradnia, mostanra azonban tudjuk, hogy veszedelmes ellenség.

– Már hogy lenne az? – nevetett fel Kaidan.

– Azt gondolod, hogy ez annyira nevetséges? – Pharzuph a hangjából ítélve egész közel hajolhatott a fiához. – Azt hiszed, van időm tréfálni?

– Természetesen nem, de mivel meglehetősen sok időt töltöttem vele, túlzásnak tűnik, amit állítasz. Semmi más nem érdekli, mint a pia és megint csak a pia.

– Akkor jól átvert téged. – Pharzuph hangja most halálosan hideg volt, libabőrös lett tőle a karom. – Ez az unalmas óriáscsaj, aki szerinted teljesen ártalmatlan, ma reggel összeölelkezett emberi nevelőanyjával. Kiküldtünk rá öt légionáriust, hogy nézzenek a körmére, és képzeld, a csaj négy szellemünket kinyírta! Az ég zsoldosa, nem lehet másként!

– Huh! Hát ez meg hogy lehet?

Brávó, Kaidan, gondoltam. Tök őszintének hatott a meglepetése.

Pharzuph mintha habozott volna, aztán vonakodva folytatta:

– Valamiért forgatni tudja az Erény Kardját. Erre eddig csupán a világosság angyalai voltak képesek.

Kaidan alig szem villanásnyi szünet után válaszolt:

– De hát... miért engedné egy angyali fegyver, hogy használja? Láttam, hogyan dönt romlásba lelkeket, és magam is levizsgáztattam. Aligha angyaltermészet.

– Nem tudom... nem tudjuk. – Először fordult elő, hogy egy herceget tétovázni hallottam. Mi több, mintha azt is hallgatólagosan beismerte volna, hogy legyőzték.

– Nem lehetséges, hogy valakik megpróbálnak benneteket félrevezetni? Elterelni a figyelmeteket? Honnan tudsz például a Kardról és a legyilkolt szellemekről?

Kaidan ellenvetése meggyőzően hangzott, és mintha az apja is bevette volna.

– Az egyikük elmenekült.

– Remélem, hogy ez a szellem nem akar átrázni.

– Ahhoz ezek túl hülyék – vélte Pharzuph. – Hacsak nem áll mögöttük valaki más. Ugyanakkor a Bukás óta nem láttam

ennyire beijedt démonszellemet. Leirányítottuk Luciferhez további kihallgatásra. Ő majd kiszedi belőle az igazságot.

A hideg rázott ezektől a szavaktól.

– Légionáriusokat küldtünk ki a levadászására, az övére és az apjáéra. Belial jó ideje kerül minket. Határozottan forral valamit.

– Látom, hogy egy egész suttogóhad kísér. Több szem többet lát.

– Nem hagyhatom, hogy az a kiscsaj rajtam üssön. A többi herceg is felfegyverkezve, készenlétben áll. Ha megtaláltuk, vészgyűlést tartunk. Ott majd kiderítjük, mi az igazság, és végérvényesen megszabadulunk tőle. Az angyalok meg menjenek a fenébe!

– Segíthetek valamiben? – kérdezte Kaidan.

– Megvan neked a csaj telefonszáma?

– Nincs meg.

Pharzuph elkáromkodta magát.

– Akkor keresd őt magát! Ha rátalálsz, ejtsd foglyul, és nyomban tudasd velem! Tartsd magad mellett mindenáron, az tán hozd el a csúcstalálkozónk helyszínére! A legfontosabb az, hogy le kell fegyverezned. Semmi szín alatt nem lehet nála az Erény Kardja!

– Ez nyilvánvaló. Máris indulok. Van néhány ötletem, hol találom.

– Helyes. Neked is érdeked, hogy ne verj át ebben a dologban. – Az utolsó mondatot jéghideg dühvel szűrte a foga között. – Értetted?

– Értettem – mondta utána Kaidan síri, kongó hangon.

Majd egy kilométerről is érzékelttem, mekkora a feszültség kettejük között.

– Ma este meglátogatom Marissát – szólalt meg újra Pharzuph egy idő után. – Reggel indulok. New York az új állomáshelyem. Ideje berendezkednem ott. Te pedig haladéktalanul láss munkához!

– Igen, apám... de azt mondod, Marissához méysz – kérdezte Kai értetlenül. Belekerült egy pillanatba, mire felfogtam, mit nem ért

ezen. Marissának fogalma sem lehetett arról, ki ez a krapek. Titokban folytatta alvilági üzelveit.

– Marissá különleges emberi lény – nevetett fel Pharzuph. – Tud a dolgainkról. Számít az érkezésemre. Alig várja, hogy az új bőrömbe vájhassa a karmait.

Akkora undor fogott el, hogy kis híján elhánytam magam.

Kaidan megköszörülte a torkát.

– Valóban kivételes nő lehet, ha ennyire megbízol benne.

– Az bizony, nem mindennapi teremtes. Amúgy továbbra is elvárom, hogy szolgálatára légy, amikor szólít, függetlenül attól, hogy már nem itt lakunk.

– Természetesen, apám. Érezd jó magad ma este. Én pedig menten ráállok erre az óriáscsajra.

– Amennyiben szükséged lenne a keresésben Melchom fiára, vedd igénybe a segítségét. Kiterjedt kapcsolatai vannak a Nyugati Parton.

Oké, akkor Blake is benne lesz majd a buliban.

– Ragyogó ötlet! – helyeselt Kaidan.

Több szó nem hangzott el. Már csak léptek zaját hallottam, mert mindketten felmentek a lépcsőn, ki a szabadba. Pharzuph beindította az autóját, és elrobogott.

Mélyet sóhajtottam. Magamban újra végigpergettem a beszélgetés részleteit. Büszke voltam Kaidanra.

Úgy, szóval engem meg a menny zsoldosaként emlegetnek? Veszedelmes bérgyilkosnak tartanak, aki démonokat öldös halomra? Meg kell vallanom, tetszett ez a szerep. Hiszen valamennyire igaz is volt; minden erőmmel azon voltam, hogy biztonságos jövőt teremtsék a fajtánknak. Csak éppen, mégsem éreztem magam könyörtelen bérgyilkosnak.

Ott volt aztán Kaidan dolga, amitől a frász kerülgetett. Nem várokozthatja meg a démonokat. Alig várják, hogy eléjük vigyen, és „leszámolhassanak” velem. Félelmetes volt! Minden olyan gyorsan történt. Gőzöm sem volt, hogyan győzhetünk egy egész démonsereg ellen. Számíthatok-e arra, hogy a harci kiáltásunkra újabb szövetségesek állnak át az oldalunkra? Ha nem, akkor

egyenesen besétálunk az oroszlán barlangjába, és csak a csodában reménykedhetünk. Egyszer ugyan valóban égi beavatkozás mentett meg, hiú remény lett volna azonban ismét erre építenem. Ezúttal kizárólag magunkra és a saját erőnkre hagyatkozhattunk ebben a harcban.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

STRATÉGIAI MEGBESZÉLÉS

Pharzuph már tíz perce elhúzott, amikor megláttam, hogy Kaidan kocsijának fényszórója is kihúz a sötétbe boruló kocsifelhajtóról. Némi távolságot hagyva kettőnk között utána hajtottam. Pattire és Jay-re gondoltam: vajon hol lehetnek és mi van velük. Ahogy eszembe jutott, hogyan férközött félig Pattibe az a démon, majd a szívem szakadt meg. Megeskettem Jay-t, hogy ha bármi hasonlót tapasztal, azonnal felhív. Rögvest odasietek, akkor is, ha államok választanak el bennünket egymástól.

Már vagy egy fél órája úton voltunk. Szótlanul néztem magam előtt Kaidan stoplámpájának fényeit. Már épp azon kezdtem agyalni, hová vihet kettőnket, amikor megpillantottam a Kilátóhoz vezető leágazást.

Hú, a mindenit! – csóváltam meg a fejemet. Pont oda visz, ahova az apja két éve rendelte, hogy ott kezdje meg a „kiképzésemet”.

A hegytetőn két kocsi parkolt már, némi távolságra egymástól. Sötét volt a belsejünkben, de le mertem volna fogadni, hogy ülnek bennük. Kai-jal leparkoltunk egymás mellett. Mindketten kiszálltunk, és csak álltunk ott némán. A csillagok fényesen sziporkáztak a fejünk felett. Körülöttünk mindenhol a tücskök szerenádja hallatszott. Kaidan a kocsimhoz sétált, kinyitotta a

hátsó ajtót, és jelbeszéddel jelezte, hogy szálljak be. Megkerültem az autót, és megálltam a nyitott ajtó előtt. Kai jelentőségteljesen nézett rám.

– Mit keresünk itt? – kérdeztem, félig-meddig tréfásan.

Az ő arca azonban komoly maradt.

– Stratégiai megbeszélést tartunk.

Az ajkamba haraptam, és igyekeztem hasonlóan komoly képet vágni.

– Túl kevesen vagyunk ehhez, nem gondolod?

Mivel nem mosolyodott el, és nem használta ki az alkalmat, hogy elsüsse híres ékei egyikét, bemásztam az autóba, és ő is beszállt. Szembefordultam vele; hosszan néztünk egymásra. Siralmas volt a helyzetünk, és Kai ábrázata is ezt tükrözte.

– Szóval – kezdtem halkán –, eszerint mostantól a foglyod vagyok?

Szavaim azonban nem érték el a kívánt hatást. Kaidan arcizmai csak még jobban megfeszültek. Ezért felnyúltam, hogy kisimítsam a haját a homlokából.

– Kai...

– Nem muszáj ebbe belemennünk – fakadt ki. – El is rejtőzhetsz, mint Zania.

Elszorult a szívem, látva, mennyire félt, és hogy ennek a félelemnek hangot is ad. Bármennyire szerettem volna azonban megnyugtatni, nem hunyhattunk szemet a jelen helyzet fölött.

– Nem bújhatok el örökké. Bajt hoznék rád. Az apád elvárja, hogy melózz. Marissá is bármikor munkába szólíthat.

– Márpedig veled együtt akarok maradni – remegett meg egész testében.

– Micsoda élet lenne az?

– Te tényleg nem félsz? – nézett a szemembe. – Egyáltalán nem?

– Már hogyan félnék – vallottam be. – Főleg azért, mert nem tudom, mi sül ki mindebből. Nem tudom, hogyan szállhatnánk szembe a hercegekkel. Az események láncolata azonban elkezdődött, lehetetlen megállítanunk.

– Azért megpróbálhatnánk. – Megcsillant a szeme a holdfényben, szenvedélyes szavainak hű tükreként.

Megráztam a fejem. Tényleg lövésem sem volt arról, mi legyen. Be voltam gazolva rendesen, és nem tudtam, készen állok-e arra az emberfeletti, rejtélyes feladatra, amit rám szabott a sors. Ugyanakkor szükségem volt Kaidan támogatására ahhoz, hogy belenyugodjak az elkerülhetetlenbe.

– Végre az enyém vagy, Anna! És minden egyes perc, amit együtt tölthetünk, nem remélt áldás a számomra.

Keményen, elszántan csengett a hangja.

Megsimogattam erős vállát, és rövid időre a pólója alá bújtattam az ujjaimat. Mondhattam volna bármit, hiábavaló volt. Nem volt szó, ami csillapította volna Kai tipródását. Vagy az enyémet. Ezért inkább megcsókoltam.

Két kezemmel átfogtam a tarkóját, és a hajába túrtam, mialatt ő kétségbeesett hévvel viszonozta csókjaimat.

– Istenem, Anna! – nyögött fel. Férfimorgás volt, mégis sokkal több volt ebben sima kangörcsnél. Kétségbeesett szorítása szavak nélkül is elmondott mindent.

Én is csupán nyögéssel feleltem, mire karja még szorosabban fonódott körém.

– Most mitévő legyek? – hördült fel. – Nem veszíthetlek el!

– Hagyd ezt abba, Kai! Nem tudok szembeszállni velük, ha nem tudlak magam mellett.

Ráncba szaladt a homloka. Tudtam, hogy per pillanat csak magára gondol, a saját boldogságára. Ugyanakkor egy percre sem kételkedtem abban, hogy mikor rákerül a sor, mellém áll. Csupán most gyengült el ennyire.

Arcomat az arcához szorítottam.

– Nem veszítesz el, Kai! – mondtam a szájának. – Itt vagyok veled. Szoríts magadhoz!

Nyakam hajlatába temette az arcát, és azt tette, amire kértem, magához vont, mintha soha nem akarna elengedni.

Aznap éjjel a hátsó ülésen bújtunk össze a takaró alatt. Kai az ajtónak vetette a hátát, én pedig a mellkasára fektettem a fejem. Karjával átkarolta a derekam, kezünk egymásba kulcsolódott. A másik két autó végül elpályázott. Hosszan néztük a csillagokat, elmerülve gondolatainkban.

– Mikor először jöttem ide, a Kilátóhoz... – kezdtem, mire ujjai akkora erővel szorították az enyéimet, hogy az már fájt.

– Már persze egyedül! – tettem hozzá a rend kedvéért. Nyomban lazult a szorítása. Csaknem elnevettem magam. – Aznap kaptam meg a képeslapodat. A csúcstalálkozó után voltunk. – Újra éreztem, hogy megfeszül a teste. Talán azért érzett lelkifurdalást, hogy hová jutottunk azóta. Én azonban tovább mondtam a mondókámat. – Tudtam, hogy le kell mondanom rólad, és azt is, hogy valami nagyszabású előestéjén állok. – Felnéztem rá. Szeme révetegen csillogott a hold sugaránál. – Arra a legkevésbé sem számítottam, hogy egyszer még összejövünk. Piszokul szerencsések vagyunk!

Kiszabadítottam egyik kezem, és megcirógattam az arcát. Behunyta a szemét, a gondterhelt kifejezés azonban nem hagyta el az arcvonásait.

– Kaidan, ha bármi történne velem...

Menten kinyitotta a szemét, és valósággal magához rántott.

– Ne mondd tovább! Ne merj így beszélni! Nem hagyom, hogy a hajad szála is meggörbüljön!

Nagyot nyeltem. Mindketten tudtuk, mennyire valóságos ez a veszély.

Szeme szinte izzani látszott a holdvilágnál.

– Ha mindketten... tudod... odalent végezzük... mármint a pokolban... ott is keressük meg egymást – dadogtam. – Majd tartjuk egymásban a lelket, egészen a Végítéletig.

Nem felelt. Oldalt sandítva láttam, ahogy fel-le mozog az ádámcsutkája.

– Soha nem hagylak el! – suttogetta. – Esküszöm az élő istenre!

Felsőhajtottam, és elfészkelődtem a mellkasán. Biztonságban éreztem magam a karjában. Mintha szerelmünk szálai erős kötélle fonódtak volna össze, amibe megfogózhatunk.

Adja Isten, hogy soha ne kelljen elengednünk, gondoltam.

Órákkal később a pirkadat fényére ébredtem fel, ami vörösre festette az ég alját. Félig ülve, félig fekvé kuporogtunk a hátsó ülésen. Megenyhülve néztem fel Kaidan alvó, békés arcába, szétterülő, hosszú fürtjeire. Olyan szelídnek és ártatlannak látszott. Akkora nyugalom ernyesztette el az arcvonásait.

Mindketten jócskán kimerültünk az éjszakától. Nem emlékeztem arra, aludtam-e vagy sem. Most azonban elfogott a félelem, rajta ne kapjanak minket így együtt. Semmi kedvem nem volt felébreszteni Kai-t, mikor azonban megpróbáltam felülni, felsőhajtott, és riadtan kinyitotta a szemét. Aztán a mellkasára húzott, és ijedten jártatta körbe a szemét.

– Nyugi, minden oké – mondtam.

Megkönnyebbülten felsőhajtott, és hátradőlt az ülésen.

– Nem lett volna szabad így aludnunk – mondtam, és a táskámért nyúltam, hogy mentolos drazsét halásszak belőle elő.

– Na, ja. – A nyakát tekergette. Nyilván begörcsölhettek az izmai alvás közben. – Nem volt a legjobb ötlet.

– El is kaphattak volna minket. – Mégis mit képzeltünk? Elvégre is suttogók egész hada vadászik ránk, erre mi összebújunk, úgy szunyálunk ország-világ szeme láttára. Totál idióták vagyunk!

Kaidan arca megkeményedett, ahogy kinézett az ablakon, majd vállat vont. Gyanakodva néztem rá.

– Mit akar ez jelenteni? – utánoztam le a vállvonogatást.

– Úgyis azt akarod, hogy elējük kerülj.

– Igen, de a saját feltételeink szerint. Ráadásul egyedül, nem veled együtt. Muszáj, hogy megbízzanak benned.

Továbbra is a meredélyen túli tágas térséget pásztázta a tekintete. Tudtam, hogy nem szívesen enged egyedül a hercegek elé, és azt is rühelli, hogy az ellenségemnek kell kiadnia magát,

mégis többet használhatott szövetségesként úgy, hogy Pharzuph megbízik benne.

A térdét kezdtem simogatni, hogy megnyugtassam, és megértessem vele, milyen fontos az a szerep, amit el kell játszania, ekkor azonban arrébb mozdult, és a kezem a combján landolt. Elhúzódttam, de elkéstem. Vörös démonjele kitágult, aztán visszapattant eredeti méretére, majd lüktetni kezdett. Leszegte a fejét, és izzó kék tekintetét az enyémre fúrta.

– Talán ne vesztegessük az időt fölösleges beszédre – mondta halkan.

Elakadt bennem a lélegzet.

Rossz fiú, nagyon rossz, és nagyon veszélyes!

– Nem csinálhatjuk itt! – Igyekeztem határozottnak mutatkozni, ekkor azonban megnyalta az alsó ajkát, és félresöpörte a haját. Citrusillatú feromonok töltötték be az utasteret. Megrebbent a szemhéjam. Átkoztam magam a gyengeségemért. – Kai, hagyd ezt abba! Ez komoly... nem láthatnak meg minket...

– Ilyen pozitúrában? – kérdezte sátáni félmosollyal.

Hát körülbelül ezt akartam mondani.

Forró kezével a csípőmért nyúlt, de én kilöktem a kocsai ajtaját, és kiugrottam. Odakint már meleg és fülledt volt a levegő. Mikor azonban éreztem, hogy hátulról hozzám bújik, kilelt a hideg, úgy vágytam rá. Szembefordultam vele, és hátráltam egy lépést.

Félig mulatva, félig kanosán nézett rám, és felemelte mindkét tenyerét, hogy nem bánt.

– Csak nem előlem menekülsz?

Jó poén, mondhatom.

– Ha folyton utánam koslatsz, hát tudd meg, hogy igen. Nem biztonságos itt.

– Mi, az, hogy koslatok?

– Azért, hogy azt csináljuk – fontam keresztbe a karomat a mellkasomon.

– Mármint mit? – rándult vigyorra a szája.

– Moderáld magad, Kai!

Újabb lépést tett felém, mire én meg hátrébb léptem, aztán futni kezdtem a bérelt kocsija felé.

– Nincs több szex, és punctum! – jelentettem ki lihegve.

Meglepetten nézett rám.

– Majd a csúcstalálkozó után – tettem hozzá gyorsan.

A csúcstalálkozó említésére minden jókedve elpárolgott. Újra megfeszült az arca.

– Kaidan... – suttoztam.

Megint a merev maszk nézett vissza rám, amelyik minden érzést elrejtett előlem. Gyűlöltem ezt a maszkot! A legszívesebben letéptem volna róla, hogy a mélységbe vessem. Közelebb húzódtam hozzá, és simogatni kezdtem a vállát. Mozdulatlanul tűrte. Két kezembe vettem a kezét. Mikor beszélni kezdtem, halk, ám határozott volt a hangom.

– Meg kell játszanod, hogy közömbös vagy irántam. Szívás, de ennél okosabbat nem tehetünk. Csak így élhetjük túl ezt az egészet. Merem remélni, hogy sikerül. Te jobban el tudod rejteni az érzéseidet, mint én, e ponton azonban nem árt, ha azt látják, hogy beléd zúgtam. Akár azt is mondhatod, te használtad ezt ki, hogy csapdába ejtsél. Az apád megbízott, hogy hurcolj a gyűlésük elé. És ez jól van így. Az utolsó pillanatig azt kell hinnie, hogy a bábja vagy. Van annyi időnk, hogy figyelmeztessük a többieket. Tényleg tönkre akarod vágni az egyetlen esélyünket?

Behunyta a szemét, és megszorította a kezemet. Mikor ismét rám nézett, már eltűnt a maszk az arcáról.

– Nem, dehogyis akarom. Ne haragudj! – morogta. – Mindent megteszek, amit meg kell tennem. Vagy nem teszem meg, amit nem szabad.

Megkönnyebbülten fellélegeztem, és megpróbáltam legyűrni feltoluló érzelmeimet.

– Kösz. Tehát mostantól fogva semmi csók vagy simogatás. Még csak kézen sem foghatjuk egymást, amíg az egész véget nem ér. Semmi olyat nem tehetünk, amivel gyanút kelthetünk.

Elhúzta a száját, de bólintott, és elengedte a kezemet. Nyomban kongó ürességet éreztem. Máris hiányzott a közelsége.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

RABSÁGBAN

Kai-jal kétfelé mentünk aznap reggel. Azt beszéltük meg, hogy amíg az ingatlanügyét intézi, én elrejtőzöm. Nem akartam népes helyeken mutatkozni, ahol a suttogók is gyakrabban előfordulnak. Ezért mellékutak és gazdaságok mentén kanyarogtam az autómmal. Egyszer, amikor megálltam tankolni, bementem a benzinkút boltjába italért, ragtapaszért, ragasztóért és egy jókora zacskó cukorkáért.

A terv az volt, hogy még aznap délután felhívjuk Pharzuphot, és este odarepülünk, ahová kívánja. A repülés idejére viszont el kellett dugnom az Erény Kardját. Eddig a hasonló utakon mindig cukorkás zacskóba rejtettem, és nem is buktam még le. A röntgen ugyanis nem mutatja ki az effajta mennyei tárgyat. Leparkoltam egy kápolna kertjében az árnyas fák alatt, és nekiláttam a kardmarkolat becsomagolásának. Közben a számba vettem egy darab banános cukorkát.

Ebéd után SMS-t kaptam Kaidantól: **Megtettem** – írta.

Görcsbe ránduló gyomorral beindítottam a motort, és elindultam, hogy a megbeszéltek szerint az autókölcsönzőnél találkozzunk. Háromnegyed óra alatt odaértem, és a parkolóban kivártam, amíg visszaadja a kibérelt kocsit. Mikor kijött, hátraültem, és lekuporodtam, hogy meg ne lássanak, ő meg beült a volán mögé. Letett az utasülésre valami fehér dobozt és pár iratot, aztán beállította a helyet a lábának, és elhajtottunk.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Vissza a régi kéglibe. Ott lezuhanyozhatsz, és felkészülhetsz.

– Mit gondolsz, biztonságos ott? – dobbant egy hatalmasat a szívem.

– Apám elhúzott onnan. A házat eladták, noha addig maradhatok, amíg a vásár végleg le nem zárul. Ha feltűnne egy suttogó, beadom neki, hogy én rendelkezem veled. Minden oké lesz, meglásd.

– Jól van. – Utáltam azt a kéglit, de máshová nem lett volna tanácsos mennünk.

A ház közelében Kaidan feltetette velem a kezemet, mintha a foglya lennék, és úgy kísérne be. Muszáj volt tartanunk a látszatot, nem tudhattuk, nem bukkan-e fel néhány suttogó. A házban kísérteties csönd honolt, és a védőhuzattal bevont bútorok még inkább fokozták a nyomasztó hangulatot.

Kaidan levitt az alagsorba, hogy ott lezuhanyozhassak. Óriási franciaágyára pillantottam a szürke selyemágyneművel. Menten fel is fordult a gyomrom, mert eszembe jutott, mit mondott Pharzuph a bujaság szagáról. Semmiféle szagot nem éreztem, de akkor is. Nehéz volt bevennem, hányán fordultak meg már előttem ebben az ágyban.

– Tessék – Kaidan bolyhos fekete törülközőt nyomott a kezembe a fehérneműs szekrényből. Nem tudtam eldönteni, vajon a mostani nyers hangnem annak rovására írható-e, hogy a foglya lettem, vagy ő is kényelmetlenül érzi magát a régi kégliben.

Abban a pillanatban, amint magamra csuktam a fürdőszoba ajtaját, felhangzott a szokásos fülsértő techno. A tágas helyiséget totál beburkolta a fekete, csillogó csempe. Igazi macsó hely volt. Lezuhanyoztam Kaidan férfiaknak készült tisztálkodószereivel. Még tetszett is az ötlet, hogy egész nap olyan szagom lesz, mint neki. Akkor is, ha ezeknek a termékeknek semmi közük nem volt Kai természetes feromonjaihoz.

Miután megfésülködtem, és megmostam a fogam, sortot húztam. Tehettem, mert a kardmarkolat ezúttal nem a bokámon lapult, hanem a cukorkás zacskóban. A kést sem vihettem fel a repülőre. Leszállás után majd újra átöltözöm, és ismét a régi helyére kötözöm a kardmarkolatot... bárhová is menjünk. Mikor visszamentem, Kaidant az ágy szélén ülve találtam. Valami ezüstösen villogott az ölében. Komor képpel meredt maga elé.

– Még mindig nem késő meglépnünk – mondta. Megfordította a kezében lévő tárgyat. Nyomban ráismertem: kézbilincs volt. Belém hasított a félelem.

– De igen, késő – suttogtam.

Felállt és elindult felém. Nem mozdultam. Lassan közeledett. Ez és a félhomály valahogy baljóssá, hátborzongatóvá avatta a pillanatot. Vadul vert a szívem, noha nem voltam közvetlen életveszélyben. Kaidan kivette kezemből a zacskót, és a padlóra hajította. Közben végig nem vette le rólam a szemét. Bőrömön éreztem a fém hidegét, ahogy rákattintotta a bilincset előbb az egyik, majd a másik csuklómra.

Torkomban dobolt a szívem.

Alig kaptam levegőt.

Kaidan végigjártatta szemét a testemen.

– A francba! – suttogta.

– Mi van? – leheltem elhalón.

– Észvesztő vagy így, megbilincselve. – Szinte perzselt a tekintete, a démonjele is örülten forgott-lüktetett. – Szóval, most hivatalosan is a foglyom vagy.

Kaidan illata, amitől annyiszor begőzöltem már, most körüllegett, és elhódította érzékeimet. Megragadta a két bilincset összekötő rövid láncot, és közelebb rántott magához.

– Ne csináld ezt! – suttogtam, minden meggyőződés nélkül. Levett a lábamról a belőle áradó sistergő, tűzforró szenvedély. Mégis elhadartam az összes lehetséges érvet, miért nem vállalhatunk most kockázatot, hiszen csak illúzió, hogy biztonságban vagyunk. – Ne feledd, te magad mondtad az apádnak, hogy érdektelen vagyok a számodra. Nem számít arra, hogy gerjedsz rám, és a suttogók bármely pillanatban megjelenhetnek. Nem veszthetjük el a helyzeti előnyünket.

Hanem mondhattam bármit, nem segített elködösülő tekintetén.

– Ideje felhívni apádat, Kai. Közdöd vele, hogy elfogtál. Aztán felhívjuk a többieket, és közhírré tesszük, hogy kezdődik a balhé.

Ettől kitisztult a feje.

– Még nem... nem azonnal.

– Bizony, hogy kezdődik! Essünk túl rajta. Egyelőre a mi kezünkben van az irányítás, de ha sokat késlekedünk, mindent elbaltázhatunk.

A földre szegezte a tekintetét. Láttam rajta, miféle gondolatok kavarghatnak a fejében, és miféle érzések dúlhatják a szívét. A zsebébe nyúltam összekötözött kezemmel, elővettem a mobilját, és elé tartottam.

– Bátor csaj vagy – morogta.

– Itt az idő – mondtam újra.

Nem szívesen sűrgettem, hiszen értettem, mennyire elrettentette a ránk váró jövő. Mégsem hagyhattam, hogy tovább bénázzunk. Minél tovább várunk, annál több jó lehetőséget vesztegetünk el. Vonakodva elvette a mobilt. Most először láttam remegni a kezét.

– Szeretlek, Kai! – Lábujjhegyre álltam, és arcon csókoltam. – Verjük le a gazokat! Te, én meg a többiek, együttes erővel. Használjuk ki a meglepetés erejét, amíg a rendelkezésünkre áll. Ütött az óránk.

Mindezt az arcához közel hajolva mondtam, behunyt szemmel, remélve, hogy ugyanúgy átérzi szavaim súlyát, mint én.

Meg-megrándult az álla, ahogy a hallottakat mérlegelte. Egy szót sem szóltam, de ott maradtam testközelben. Néhány örökkévalóságnak tűnő perc után bólintott. Megfeszülő állkapoccsal lenézett a mobiljára, és tárcsázott.

Ahogy füléhez emelte a telefont, megkeményedtek az arcvonásai. Nefilim hallásommal ki tudtam hallgatni az apjával folytatott beszélgetést. Pharzuph nyomban beleszólt a vonalba.

– Elfogtam őt, apám – markolta meg szorosan a készüléket Kaidan. Tekintete, ahogy összeakadt az enyémmel, elmondhatatlan szenvedést tükrözött.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

MAGÁN REPÜLŐN

Ugye, nem akarsz átrázni? – rikkantott fel Pharzuph gonoszul.

Fiatalos, lelkes volt a hangja, éppenséggel túlfűtött is.

– Megbilincseltem.

– Nála volt a Kard?

– Nem, apám. Átkutattam őt is meg a cókmókját, de sehol nem találtam.

Pharzuph ádáz szitkozódásba kezdett.

– Eldughatta valahol. Sebaj. Majd kiszedjük belőle. – Elfogott a félsz ekkora önbizalom hallatán. Féltem, arra gondolva, ugyan miféle módszereik lehetnek. – Szép munkát végeztél, fiam! Neked sikerült, ami a tegnap éjjel szétküldött ötszáz légionáriusnak nem. Pedig minden lepukkant bárt, klubot és hotelt átkutattak a Keleti Parton. Mondd, hol a pokolban találtál rá a kis boszorkára?

Kaidan az istennek nem nézett rám, mégis minden pórusa megbánást árasztott.

Van egy tóparti ház a szülővárosa közelében, ahol az iskolatársai bulizni szoktak. Gondoltam, hátha oda tér vissza, és igazam lett.

Pharzuph újabb büszke, hátborzongató kacajt eresztett meg.

– Most hol vagy? – józanodott ki aztán.

– A régi kégliben.

– Pompás! Haladéktalanul vészgyűlést hívok össze Vegasba. Ez a legbiztonságosabb hely a számunkra. Különben meg soha nem árt ellátogatni a Bűn Városába.

Kaidan szárazon felnevetett, és a szemét forgatta. Való igaz, a hercegek, amint tehetik, Vegasban rontják a levegőt. Vajon mit esznek rajta?

– Rendben – mondta Pharzuph. – Találkozzunk két óra múlva az atlantai reptéren.

Meglepetten néztünk össze Kaidannal.

– Ööö... nem muszáj iderepülnöd, apám. Magam is leszállíthatom a csajt a gyűlésekre.

– Nem, ennek így kell lennie! Én, személyesen akarom a csúcstalálkozó elé hurcolni a lányt. – Kihallottam hangjából, hogy hízik a mája, amiért ő kapcsolt le engem. – A repülőnél találkozunk.

Három és fél órás repülőút Pharzuphfal. Megvakartam a karomat, mert viszketni kezdett az idegességtől. Olyan volt, mintha pókok futkosnának rajta.

– Ott leszünk – mondta Kaidan, és bontotta a vonalat. – Nem megyünk oda – nézett aztán rám.

– Kaidan!

Az ágyra hajította a mobilját, és magából kikelve a hajába túrt. – Istenem, mit tettem!

Lehajoltam a hátizsákomért, előhalásztam a mobilomat, aztán elküldtem SMS-ben a megbeszélte jelet valamennyi szövetségesünknek arról, hogy az akció kezdetét vette. Remegett a kezem, és a bilincs miatt is sokat ügyetlenkedtem. Alig hittem el, hogy ennek is eljött az ideje, beteljesül a prófécia. Ugyanakkor muszáj volt megőriznem a hidegvéremet; Kaidan kettőnk helyett is épp eléggé kiakadt. Minden SMS-t azonnal kitöröltem, és zsebembe süllyesztettem a mobilt.

– Anna... – nézett rám elkeseredetten Kaidan.

– Elég legyen ebből! – néztem vissza szigorúan. – Nem hátrálunk meg, Kai! Verd ki a fejedből! Tetszik vagy nem, végig kell ezt csinálnunk. Most megkapják a magukét a gazemberek; elverjük rajtuk a port!

Tátott szájjal bámult rám. Éppenséggel engem is ledöbbsentettek a tulajdon szavaim. Tuti, hogy apu a mellét döngötte volna a büszkeségtől, ha hallja ezt.

Arra számítottam, hogy Kai újra ellenkezni kezd, de csak nyelt egy nagyot és bólintott.

– Igazad van. – Még mindig kábán állt ott további néhány percig. Aztán hozzám lépett, megfogta a bilincsemet, és a fürdőszobába vezetett. Ott ránk zárta az ajtót.

– Hihetőbb az egész, ha a közelemben maradsz – magyarázta. Aztán levetkőzött, elfordította a zuhany csapját, és aláállt.

Jómagam a hűvös mosdónak támaszkodva figyeltem a vetkőzőszámot. Éppenséggel félre is nézhettem vagy közönyt színlelhettem volna, de nem sikerült. Kaidan... pokoli jól nézett ki! Észvesztőén jól!

– Alaposan próbára teszed a lelkierőmet, szívem – mondta, ahogy nyugtázta nem is túl titkos pillantásaimat.

– Megy ez neked, látom – morogtam, és félrenéztem.

Hörgő hang szakadt ki a torkán, és nekem is minden porcikám felizzott.

– Te csak zuhanyozzál szépen, az a dolgod – mondtam.

Végre valahára magára csukta az ajtót, jókora párafelhőket eregetve maga körül. Nagyot sóhajtottam, és a mosdónak dőltem. Újabb SMS-t kaptam. Nyomban beparáztam, de aztán megnyugodtam, amint megláttam a kijelzőn Veronica nevét.

Útban vagytok Spanyolország felé! – írta. – 1000x puszi, V.

Kitöröltem az SMS-t.

Mikor Kaidan előkerült a zuhany alól, és megtörölközött, nem néztem rá, noha én magamon éreztem a tekintetét. A fürdőszobában maradtam, amíg átvonult a hálójába átöltözni, aztán bementem hozzá.

Dögösen festett fekete náciában, és végig gombos, kikeményített, ingében, amelynek halványkék színárnyalata kiemelte a szeme színét. A felső két gombot kigombolva hagyta, és a haja is vizes volt még a zuhanytól.

– Jól nézel ki – jegyeztem meg, amivel persze keveset mondtam, de könnyed hangnemre törekedtem.

Nem felelt, és rám sem nézett. Láthatóan lefoglalta, hogy a hátsó zsebébe rakja a pénztárcáját. Ideges, merev mozdulatai szinte haragosnak mutatták. Remélhetőleg előnyére lesz Pharzuph és a hercegek előtt, gondoltam.

Végre felpillantott. Valahová a fejem fölé nézett. Megpördültem a sarkam körül. Két aszott, förtelmes külsejű suttogó suhant közénk. Miután engem megláttak, ijedten felszisszentek, és Kaidan felé repültek. Kai arcán bosszús viszolygás jelent meg.

– Már indulunk is. Nincs szükségem semmiféle átkozott kíséretre.

A parancs az parancs – karattyolta az egyik szellem telepátikusán, miközben gyanakvó pillantást lövellt felém.

Kaidan hangosan felmordult. Hátizsákomat néhány úti holmi társaságában egy sporttáskába gyömöszölte. Aztán megragadta a felkaromat, és kirángatott a szobájából. Tudtam, meg kell játszanom magam a suttogók előtt. Megpróbáltam hát kirántani a karom.

– Hagyj békén! – szoltam rá.

Közelebb rántott magához, majd maga elé taszított. A két démonszellem továbbra is ott körözött körülöttünk. Felém félve pislogtak, de azért láthatóan élvezték, hogy bilincsbe vert valaki, akiről úgy tudták, hogy az ő oldalukon áll.

– Mégis, hová viszel? Ezt komolyan kérdem.

– Kuss legyen! – förmedt rám Kaidan. – Ne akard, hogy felpeckeljem a szádat.

Időről időre úgy tettem, mintha a bilincseimet rángatnám, és gyilkos pillantásokat vettem rá, ő azonban elnézett a fejem felett.

A suttogók addig nem szálltak le rólunk, amíg be nem csukódott mögöttünk Pharzuph magánrepülőgépének ajtaja. Kisebb volt, mint Blake-é, de azért ez is szép. A faburkolat és az asztalok borostyánsárgájához jól illett a karmazsinvörös bőrhuzat. A gép elején két túlméretezett ülés nézett a pilótafülke felé. Hátralópatkó alakú kanapé vett körül egy asztalt. Pharzuph karját szétvetve terpeszkedett el rajta; lábát meg feltette az asztalra. A szerelése alig különbözött Kaidanétól, csak az ő naciája drapp színű volt, az inge meg fehér. A felső gombokat ő is kigombolta. Ebben a környezetben és öltözékben idősebbnek látszott, mint a múltkor – talán egy-két évvel korosabbnak Kai-nál. Már nem az a fiatal egyetemista srác volt, akivel először találkoztam.

Mikor meglátott, a szeme vörösen megvillant. Csak állt ott meredten, és le nem vette volna rólam azt a hideglelős tekintetét.

– A bilincset a kocsiban kellett hagynom – magyarázkodott Kaidan. De nyilvánvaló volt, hogy nem kísérhetne át a reptéren egy megbilincseltsajt anélkül, hogy a hatóságok kérdőre vonják.

Nem jó ez így – jelentette ki Pharzuph hidegen. Felemelte az asztal lapját, és vékony kötelet vett elő az alatta lévő fiókból. – Tartsd a karját, amíg megkötözöm – lépett előre.

Reméltem, hogy nem veszi észre a fia habozását.

– Vigyáznék rá így is... apám – morogta Kaidan. – Fura volt, hogy egy vele csaknem egykorú srácot „apámnak” szólít.

– Azt mondtam, tartsd a karját!

– Nincs nálam semmi olyan... – szólaltam meg, Pharzuph azonban belém fojtotta a szót.

– Egy szót se halljak többé! És meg ne merj moccanni! – reccsent rám halálos nyugalommal.

Kai tehát mögém állt, és megfogta az alkarom. Pharzuph megkötözött, miközben alaposan végigtapizott. Szerencsére csak a ruhámon át. Kaidan egyre erősebben markolta a karom a motozás során. Fogamat csikorgatva félrenéztem, hogy ne lássam Pharzuph gyűlölettől égő tekintetét. Közben magamban buzgón imádkoztam Kai-ért, hogy bírja idegekkel. Végül Pharzuph hátrálépett, és a nadrágjába törölte a kezét, mintha mocskos lennék.

– Kötd meg! – parancsolt Kaidanra.

Kaidan a legközelebbi ülés felé mutatott, és rám szólt, hogy üljek le.

Lezuttantam a borszékre. Pharzuph hátulról fölém hajolt, és beleszagolt a hajamba. Tarkómon éreztem forró leheletét. Minden akaraterőmre szükség volt, hogy el ne rántsam a fejem.

– Tudom, ki vagy – suttogta megtévesztően negédesen a Bujaság hercege. – És azt is, miben mesterkedsz. Csakhogy nem válik be a számításod. Semmiképpen nem győzhetsz.

Iparkodtam szilárd hangon hazudni.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz herceg, vagy hogy mi ez az egész. Miért csinálod ezt velem?

Előbb-utóbb megtudod – nevetett fel Pharzuph, aztán újra odaszólt Kaidannak: – Kötzd meg!

Kai letérdelt elém. Közben mozgást hallottam mögüle, a kabin elejéről. Gyönyörű nő jött elő a gép minikonyhájából légikisasszony egyenruhában, kezében egy pohár pezsgővel. Szemem valósággal rátapadt a gyöngyöző italra.

Totál jól jött volna most az a pohár. Mélyeket lélegeztem, hogy elhessegessem magamtól a gondolatot.

A nőd megállt. Láthatóan meglepte a Kaidan kezében lévő kötél. Aurájában a vidámság helyét a zavar színei foglalták el. Pharzuph felkuncogott mögöttünk a kanapén. A jelek szerint remekül mulatott.

– Ne aggódjon – szólt oda a nőnek. – Csak játszadoznak a fiatalok. – Közben figyelmeztető pillantást küldött felém.

A nő kérdőn nézett rám.

Mosolyogva elfintorodtam, és Kaidan elé tartottam a csuklómat, aki nekilátott, hogy megkötözzön. Közben egyszer sem nézett az arcomba.

A légikisasszony idegessége alábbhagyott, mikor továbbment, hogy Pharzuph elé tegye az italát. Aztán visszatért a minikonyhába, hogy befejezze a felszállás előtti készülődést. Miután Kaidan megkötözött, Pharzuph odajött hozzánk, és kiitta a poharát. Úgy méregetett, mint valami undorító szörnyszüleményt.

Felberregett a motor, és a gép enyhén megrázkódott. Fehér zaj vett minket körül. Pharzuph előrement, hogy elcsevegjen a pilótával, majd visszafelé beadta poharát a légikisasszonynak. A nőt magát nem láttam, de őt igen, amint egyre közelebb húzódott hozzám, aztán flörtölő mosollyal mondott neki valamit, amitől a légikisasszony elnevette magát. Pharzuph ekkor kinyúlt, vélhetőleg a nő dereka felé. Arcáról eltűnt a mosoly, és izzó kéjvágynak adta át a helyét. Mikor újra megszólalt, aurája vöröse örvénylett kettejük között; nos, nem tőle, hanem a nőtől származott. Lesütöttem a szemem, mert a rosszullét környékezett. A szegény nő a jelek szerint nem csupán az italok felszolgálásáért van

velünk, jöttem rá éremlyegve. Pharzuph a kabin zárt terében is „melózik”. Kaidan szeme láttára, rólam már nem is beszélve.

A pilóta felszólított bennünket, hogy foglaljuk el a helyünket. Pharzuph vigyorogva hagyta ott a konyhát. Ő is hátrajött hozzánk. Mielőtt leült volna, még odaszólt Kaidannak:

– Megkaphatod te is, ha akarod. Utánam vagy akár közösen.

Egek ura.

Kaidannak azonban a szeme sem rebbent.

– Kösz. Talán inkább utánad – bólintott. – Nem aludtam tegnap éjjel, ezért előbb szunyálnék egy kicsit.

Lehet, hogy csupán a képzeletem játszott velem, de Pharzuph szeme megvillant a fia érdektelensége láttán. Aztán mégis elvigyorodott, és megveregette Kai vállát.

– Pihend ki magad akkor. És ne törődj a nefilim csajjal. – Figyelmeztető pillantást küldött az irányomban, én pedig lesütöttem a szemem.

Mi lesz, ha Pharzuph erőlteti a szexet a nővel? – hasított belém a félelem. Kaidan tutira megtagadja az engedelmességet, és ezzel le is bukik. Dugába dől a tervünk. Forogni kezdett velem a világ, a frász kerülgetett.

Aztán mégis lenyugodtam. Közvetlenül Kaidan feje felett, a csomagtartóban, a sporttáskájában ott lapult a hátizsákom, és benne az Erény Kardja. Pharzuph persze nem sejtette, hogy felhoztuk a gépre. Ha kényszerítené Kai-t a szexre, hát megölném! Még talán élvezném is.

Természetesen ott maradna a nyakunkon leszálláskor egy hulla és a rémült légikisasszony. Ezt azonban valahogyan csak lerendeznénk. Hátradőltem az ülésen, és behunytam a szemem.

A nőci most otthagya a konyhát, és letelepedett egy lehajtható székre az ajtó közelében, velem szemben. Ahogy bekötötte magát, a vörös még mindig ott rezgett az aurája legalján. Végig a felszállás során Pharzuphfal szemezett, ami kényelmetlenné tette a műveletet. Az ülések közötti utasfolyosón bámult rá hátra. Ő meg nyilván viszonzozhatta a figyelmet. Noha nem láttam a hátam mögé, ezért csak gondoltam, de a nő úgy kigyúlt, akár egy vörös

karácsonyfa. Izgatottan izgett-mozgott a székén, és az ajkát harapdálta.

Istenem, add, hogy hamar véget érjen ez a repülőút! – fohászkodtam.

Mikor már vízszintesen repültünk, a légikisasszony is felállt és visszatért a konyhába, Kaidan megnyitott egy panelt a falon, és addig nyomogatott mindenféle gombokat, amíg vetítövászon nem ereszkedett alá a köztünk lévő plafonból. Széke karfájáról ezután fejhallgatót vett elő, majd rám villantotta a szemét. Elfordultam annyira, hogy hozzáférjek a karfához, és elővettem a magam fejhallgatóját. Nem volt könnyű megkötözve mozogni, de a végén csak letekertem és a konnektorba dugtam a kábelt, majd a fülemre illesztettem a fülhallgatót. A nő épp ekkor közeledett felénk a folyosón.

Megbolydult aurája megnyugodott, ahogy a közelembe ért, és lenézett összekötözött kezemre.

– Kér valamit enni vagy inni, kisasszony? Van például pulykás szendvicsünk és...

– Ő semmit nem kaphat! – hallottam közvetlen közletről Pharzuphangját.

A nő meglepetten nézett fel rá, aztán újra rám.

– Inni sem?

– Rumos kólát kaphatnék? – játszottam a hercegektől rám osztott szerepet.

Kiskorú, nem ihat szeszes italt – mondta mögöttem, a kanapéről Pharzuph.

– Lenézett rám a nő csipetnyi bosszúsággal. – És mit szólna egy üdítőhöz?

– Nem, kösz, semmit nem kérek – ráztam meg a fejem.

– Rendben, édesem. – Határozottan nem tudott hová tenni. Megpróbáltam megtippelni a korát. Fiatalabb lehetett Pattinél. Nagyjából harminc.

Felszolgáltatta az ételt Kaidannak és Pharzuphnak. Kaidan sietve magába lapátolta. Ugyanolyan nyomottnak és utálkozóknak láttam, mint magamat. Felállt, és kispárnát vett elő a feje fölötti rekeszből,

aztán megint leült. Már pergett a vásznon a filmfeliratozás, amikor női kacaj hallatszott a hátunk mögül, amit évődő szóváltás követett... majd a következő pillanatban halk sóhaj. Mivel ebből máris több volt a kelleténél, maximálisra csavartam a hangot a fejhallgatómban.

Lopva Kaidanra sandítottam, aki az ablaknak támasztotta a párnáját. Tudtam, hogy csak tetteti az alvást, mert nem nyílt el a szája, mint álmában szokott.

Idegesen meredtem a vetítővászonra, a fejemet sem mertem elfordítani. Fájt a csuklóm, ahogy belevágott a kötél. Lassan múlt az idő. Amikor megéreztem, hogy ereszkedni kezdünk, először ernyedtek el valamelyest az izmaim. Kaidan meg se moccant az egész út során. A légikisasszony ismét leült a lehajtható székre. Üres tekintettel meredt maga elé, és feltűnően sápadt volt. Aurájában a kéjvágy maradéka sötétszürke kavargással keveredett. De nem voltam kíváncsi az érzelmeire.

Mikor a gép a vegasi kifutóra zökkent, Kaidan kinézett az ablakon. Amint kinyílt az ajtó, a légikisasszony menten elszelelt.

Ülve maradtam, mialatt Kaidan felállt, és levette a sporttáskáját. Pharzuph közönyösen, zsebre dugott kézzel előresétált.

Autó vár minket – szólt oda a fiának. - Takard be a csajt!

Kaidan sötétkék takarót vett elő a feje fölötti rekeszből, és a vállamra vetette, hogy eltakarja a kezemet. Aztán átkarolt, és kifelé vezetett a gépből, le a lépcsőn, be a ránk várakozó kocsiba és a forró vegasi éjszakába.

HUSZONHATODIK FEJEZET

A BŰN VÁROSA

Este hat volt, amikor először pillantottam meg a rossz hírű várost. Toronyházak és hotelek zsúfolódtak együvé a sivatagban. Megint elfogott az alkohol utáni vágy az utcán sörös dobozokkal lépkedő járókelők láttán. De elhessegettem magamtól, ahogyan a prostikat hirdető táblákat is igyekeztem nem észrevenni. Pharzuph vidáman vigyorgott a volán mögül.

– Ez a hely soha nem változik.

Beálltunk a Hotel Venetian elé. Pharzuph Kaidanhoz fordult, aki mellettem ült hátul.

– Kötzd ki a csajt, és el ne veszítsd szem elől, mialatt a szobátokba kíséred!

– Igenis, apám.

Levette rólam a kötelet. Fájó csuklómat dörzsölgettem. Kirángatott a kocsiból. Egyik kezével a kezemet fogta, a másikban a sporttáskát hozta. Egy hotelszolga elvitte a fekete Sedant, mi hárman pedig bevonultunk a szállodába. Melegnek éreztem Kaidan kezét, ami erőt öntött belém.

Pharzuph megkerülte a hatalmas, puccos előcsarnokban bejelentkezni kívánók hosszú sorát. Meleg mosollyal állt be előre, de senki nem zúgolódott. Bámulatos volt, mennyire rá tudja kényszeríteni mindenkire az akaratát. A recepciós kisasszony pirulva nyomta kezébe az ajtónkat nyitó mágneskártyát.

Aztán könnyedén visszalépkedett hozzánk, de közben még rákacsintott egy bombázóra – ilyen magas és karcsú nőcit életemben nem láttam. Ezüstszínű, testhezálló ruhát viselt, és egy pasiba karolt, aki nem vette észre, hogyan fordul hátra, és néz szembe a nője a flörtölő Pharzuph-fal. Mostani alakjában sokkal fiatalabb volt nem egy hölgyeménynél, akinek megakadt rajta a

szeme. Ez azonban csak növelte a varázsát, amiben nem volt hiba, hiszen fiatal volt, magabiztos, jóvágású és gazdag.

– Imádom ezt a várost! – morogta félhangosan, majd Kaidan kezébe nyomott egy mágneskártyát.

– Maradj a szobádban! – mondta. – Majd érted küldök, ha a csúcstalálkozó elkezdődik. Valószínűleg késő este lesz, addigra fut be mindenki. A szellemóra lesz a mienk, na, meg a farkasok órája. Ez a csaj meg nem jöhet le így a klubba. Találj neki valami elfogadható szerelést – nézett rám megvetően.

– Igenis, apám.

Pharzuph ezután szó nélkül elrobogott. Nyomban ellazultam, amint távolabb került tőlünk, de azért kitágítottam a hallásomat, hogy kifigyeljem, merre tart és mit forral. Tudtam, hogy Kai is hallgatózik, mindamellett első kézből akartam követni az eseményeket.

– Gyere! – nyúlt a kezem után.

Hatalmas megkönnyebbülés volt, hogy kikerültem Pharzuph közeléből. A széles folyosón a legkülönbefélebb emberek jártak.

Órangyaluk el nem maradt volna mellőlük. Vajon tudnak-e arról, miféle veszély leselkedik ma este az általuk védett lelkekre? – futott át agyamon a gondolat. Igyekeztem továbbra is Pharzuph nyomában maradni. Körbeburkoltam hallásommal, ezt azonban nehéz volt a lépteihez igazítanom. Minden erőmmel rá kellett hát koncentrálnom, ami nem ment könnyen az érzékeknek ebben a zűrzavarában.

A Venetian a négy fal közé álmodta a velencei csatornákat. Gondolák szántották a vizet; piros-fehér csíkos ingbe öltözött éneklő „olaszok” forgatták rajtuk az evezőlapátot. A boltozatos mennyezetet kékre festették, hogy a Piazza San Marco felett kifeszülő nyári égboltra emlékeztessen. Totál valódinak látszott volna, ha a csatornát kísérő üzletek zaja nem ront az összhatáson.

Kaidan megpróbált egy butikba kormányozni, nekem azonban a szomszéd kirakat vonta magára a figyelmemet, ahol bőrcuccokat árultak.

Ajkamba harapva arrafelé húztam. Elhúzta ugyan a száját, de aztán hagyta, hogy bevonszoljam az üzletbe. Elég volt egy vagány cuccokkal felöltöztetett női próbababára pillantanom, és tudtam, nem szoknya lesz rajtam ma este. Kaidan szemöldökét felvonva figyelte, miket vásárolok, de nem állított le. Reméltem, hogy a mérettel sem lesz hiba.

A hallba visszatérve át kellett verekednünk magunkat az emberek sokaságán, hogy a víz közelébe jussunk, és a festett égboltot is megcsodálhassuk. Szerencsére elvegyülhettünk a tömegben. Kezemet kihúztam az övéből, és jelbeszéddel kérdeztem: *Mi a szellemóra? Es mi a farkasok órája?*

A szellemóra éjjélkor van. A farkasok órája hajnali három tájt, jelezte vissza, majd anélkül, hogy rám pillantott volna, újra ujjaimra fonta az ujjait. Egyetlen pillanatig állhatunk csak úgy, mint bármely szerelmespár, aztán vissza kellett mennünk a szó bánkba.

Annak fényében, ami ma éjjel ránk várt, minden más értelmét veszítette. A körülöttünk kavargó boldog arcok vigyorgó karneváli maszkokká torzultak a tudatunkban. Szótlanul verekedtük át magunkat a tömegen. Ugyanígy mentünk fel a lifttel az emeletre, majd pedig végig a folyosón. A hotel kiismerhetetlen labirintusnak tetszett, Kaidanon azonban nem fogott ki.

Még mindig hallottam Pharzuphot, döngő lépteit és időről időre elejtett szavait. Büszke voltam magamra, hogy ilyen forgalmas helyen sem vesztem szem elől.

Azt is kihallgattam, amikor a hotel ellenkező oldalán két emelettel feljebb járt. Egy ideje már nem beszélt, ezért egyedül a lépteire kellett fókuszálnom. Alig voltak kivehetők a süppedős szőnyegen. Egyszer csak megállt, és kopogtatott. Azt is hallottam, hogy ajtót nyitnak neki.

Kaidannal ekkor értünk a saját folyosónkra.

– Pharzuph testvér. Nemrég Svájc hegyei között láttalak – nevetett fel egy férfihang. Az angol kiejtésről menten felismertem; a Házasságtörés hercege volt. Elszorult a gyomrom. Kaidan megszorította a kezem.

Hogy került ilyen hamar Vegasba Astaroth? Ha Londonból jön, az minimum tíz órányi út. Itt dekkolhatott valamiért. Aztán leesett a tantusz. Vélhetőleg akkor repült át az Államokba, amikor értesült az ellenem folyó hajtóvadászatról. Nyilván kikövetkeztette, hogy ha elfognak, a csúcsertekezet sem marad el.

– Hahaha! – kacagott fel Pharzuph. – Na, igen, ez a gyűlés sokkal izgalmasabbnak ígérkezik. Engedj be, kérlek!

Astaroth halkan kuncogott, beeresztette Pharzuphot, aztán becsukta utána az ajtót.

– Megvan a Kard? – kérdezte.

– Nem. A csaj eldugta. De nem ezért jöttem. Szívességet kérek tőled – felelte Pharzuph. Kaidannal lelassítottuk lépteinket, hogy jobban füleljünk. – Egy röpke percet vesz csak igénybe. Kíváncsi vagyok, szereti-e egymást két ember, noha valószínűleg semmi sincsen közöttük. De azért valami nem stimmel itt, tisztázni szeretném.

– Á, csak nem egy újabb hódításod? – kérdezte Astaroth érdeklődve.

Pharzuph elhallgatott, és amikor újra megszólalt, folyékony oroszúggal mondta tovább.

Hideg futkározott a hátamon.

Kaidannal lecövekeltünk a hosszú folyosón, úgy próbáltunk valamiféle értelmet találni a két herceg orosz nyelvű szövegelésében. Nem tudtam oroszul, és Kaidan elkerekedő szemén láttam, hogy ő sem. Pharzuph szándékosan választott olyan nyelvet, amelyen nem értettünk. És ennek egyetlen oka lehetett.

Meg akart lepni minket azzal, hogy ránk hozza Astarothot, szolgált ki a köztünk lévő kapcsolatot.

Erőt kellett vennünk magunkon, hogy ne futva tegyük meg a bennünket a szobánktól elválasztó rövid távot. De így is olyan gyorsra fogtuk lépteinket és olyan halkan jártunk, ahogyan csak bírtunk. Pharzuph nyilván minket hallgat ki, és csak növelné a gyanúját, ha futásnak erednénk. Sietve besurrantunk a

szobánkba. Most mihez kezdünk? Úgy éreztem, csapdába kerültem. Ájulás környékezett.

Kaidan elviharzott az ágy mellett, lerohant a nappaliba vezető három lépcsőfokon, és feltépte a frigó ajtaját. Igen! A szesz elhomályosítja a kettőnket összefűző köteléket. Utánaszaladtam, és lekuporodtam mellé. *Az egyikünknek józannak kell maradnia, hogy hallgatózzon* – jelezte jelbeszéddel.

Rámutatam. Ő volt jobb ebben. Még ebben a válságos helyzetben is elvesztettem Pharzuph nyomát. Fogalmam sem volt, milyen közel lehetnek. Ugyanakkor az alkohol mindig is veszélyt jelentett a számomra. Remegő kézzel néztem a kisméretű üvegek sorára. Jó ideje nem ittam már, nem tudtam ezért biztosan, mekkora a jelenlegi tűrőképességem. Annyit kellett innom, hogy elrejtse az érzelmeinket, egyúttal azonban azt is számításba kellett vennem, hogy nefilim vérem mindenféle hatást hamar kivet magából. Másfelől annyit sem nyakalhattam be, hogy ne tudjak tiszta fejjel gondolkodni és elkotyogjak valamit. Ezt már végképp nem engedhettük meg magunknak. Abban maradtam, hogy annyit iszom, amennyinek már megvan a hatása, és miután leráztuk őket, gyorsan kijózanodhatom. Sikerülni fog, nem igaz? Csak erősebb vagyok az alkohol ördögénél. Különben pedig Kaidan is itt lesz az oldalamon. O majd vigyáz, hogy ne járjon el a szám.

Kaidan valami tiszta folyadékot vett elő, amelyben arany pihék úszkáltak. Lecsavarta a kupakot, és kezembe nyomta az üveget. Ahogy a számhoz közelítettem, fahéj illata csapta meg az orromat. Alaposan meghúztam; sűrű, édes szirup volt, tűzforrón csúszott le a torkomon. Köhögni kezdtem. Kaidan már a második palackot tartotta elém. Szinte érezni véltem a szesz útját a bensőmben. Lángba borította a nyelőcsövemet, le egészen az üres gyomromig.

Sietve ebből az üvegből is benyakaltam. Túl édes volt. Kaidan aggódva, összeszaladó szemöldökkel nézett rám. Melegség töltött el, és egyszeriben jókedvem kerekedett. Icipicit el is lazultam. A csuklómra ütöttem, hogy így kérdezzem, mennyi időnk maradt. Mutatta, hogy fél perc. Nagyobb hatásra számítottam két palack megcsapolása után. Máskor hamarabb hatott rám az alkohol.

Amarettóval kínált, de tagadólag ráztam a fejem, elég volt az édes piából. Ehelyett kiragadtam öléből az aranylő tequilát tartalmazó palackot, lecsavartam a kupakját, és magamba döntöttem.

Mi lesz, ha mégsem tudjuk leplezni a szerelmünket? Mit tesz velünk Pharzuph, amennyiben Astaroth mégis észlel valamit? Engem nem ölnek meg, mert a gyűlés elé akarnak vinni. Kaidannal más a helyzet.

A biztonság kedvéért újabb palackért nyúltam. Kaidan vodkásüveget adott a kezembe. Elfintorodtam. Utáltam a vodkát, de engedelmesen ezt a palackot is meghúztam. Kis hiján hanyatt estem a szőnyegben, a vodka meg kegyetlenül égette a torkom. Újabb italt kértem.

Biztosan ezt akarod? – kérdezte Kaidan kézjelekkel. Üres tekintettel meredtem a kezére. Belekerült pár pillanatba, mire felfogtam, mit akar. Igent intettem a fejemmel. A rum következett. Ezúttal már alig éreztem, ahogy végigcsusszan a gigámon.

Ahogy a piáért nyúltam, megtántorodtam. Felvihogtam, ami engem lepett meg a legjobban. Kaidan rémült szemeket meresztett. Uh, ez durva volt! A palackok sorára bambultam, hogy ezúttal melyiket vegyem sorra, ő azonban nemet intett. Előntött a pánik. Most jöttem rá, hogy többet szívtam magamba, mint amennyivel elbírok. Tombolt bennem az alkohol. Sikerült felébresztenem a fenevadat, amelynek féken tartása eddig is kemény munkámba került.

Kaidan öt másodperccel korábban fordult az ajtó felé, mint amikor felhangzott a kopogtatás. Ahogy rám nézett, szinte könyörgött a szemével, és mutatóujját a szája elé emelve jelezte, hogy hallgassak. Könnyűnek éreztem magam. Hol volt már a korábbi idegességem! Majd ülök jó kislány módjára, aztán csak elmennek, gondoltam zavarosan. Ez volt az én briliáns tervem.

Még mindig a nyitott frigő előtt ültem, amikor felém indultak a nappaliban. Pharzuph és Kaidan azután megállt egymás oldalán szétterpesztett lábbal, keresztbe font karral. Szám elé kaptam a kezem, és felnéztem Astarothra.

Most is ugyanolyan marcona benyomást keltett a szögletes arcával és a romantikus regények borítójára kíváncsozó hosszú aranyhajával. Homlokát ráncolva nézett le rám.

– Ez a kislány teljesen elázott. Így nem tudok olvasni a tudatában.

– Mármint mit akarsz megtudni? – szögezte neki a kérdést Kaidan. De senki sem törődött vele.

Homályosan felködlött, hogy talán fel kellene állnom a hercegek jelenlétében, mikor azonban nagy nehezen felkászálódtam a padlóról, a szesz menten ledöntött a lábamról. Szent ég! A kanapé karfájára zuhantam. Ezt totál röhejesnek találtam, felnevettem.

– Látom, nem vesztegetted az idődet-mordult rám Pharzuph.

– Van még pia – mutattam a nyitott frigó felé. – Alig ittam valamit. Nem kérnek? – Elvégre az úr a pokolban is úr, akkor is, ha totál be van állítva. Patti büszke lenne rám, gondoltam.

– En ezúttal passzolok. Beléd azonban, ahogy látom, még fér valamennyi – mosolyodott el Pharzuph.

Visszamosolyogtam rá. Miért ne, amikor olyan kedvesen mondta. Egyetértettem vele, hogy meginnék még valamennyit.

A padlóra roskadtam a minifrigó előtt. Kiválasztottam két palackot, mivel azonban a betűk táncot jártak a szemem előtt, belekerült egy kis időbe, amíg sikerült elolvasni a feliratukat. A három pasihoz fordultam, akik döbbenten figyeltek. Nem értettem, miért vág olyan haragos képet Kaidan, az én drága Kai-om. Felmosolyogtam mindhármojukra.

– Ha mással most nem szolgálhatok, megyek a dolgomra – jelentette ki Astaroth.

Rendben, testvér. Talán majd később – morogta Pharzuph.

Astaroth ezzel magunkra hagyott minket.

– Több tequilát kéne tartaniuk ezekben a frigókban vagy mikben – motyogtam.

Pharzuph nevetve nézett Kaidanra, aki továbbra is összefont karral támaszkodott a nagyképernyős tévét magában foglaló szekrényre.

– Mondtam, ugye – szólalt meg aztán. – Ez a csaj egy mihaszna szeszakazán. Fűrészipor van az agya helyén. Fel nem foghatom, hogy képzelhetted, hogy bejön nekem!

Pharzuph felnevetett a fia haragja láttán. – Eh, ne engem hibáztass! Hiszen még azt a légikisasszonyt sem húztad meg, pedig máskor nem hagysz ki egyetlen vadmacskát sem.

– Juj! – visítottam fel, mintha ezzel tudnám semmissé tenni ezeket a szavakat.

– Látod – mondta Kaidan. – Hisz ez egy hülye liba.

Ez váratlanul kihozott a sodromból, bár nem tudtam volna okát adni. Lecsavartam a gin kupakját.

– Totál eláztál. Ne igyál többet! – szólt rám Kaidan.

– Fogd be, légy szíves!

Megpróbálta elvenni tőlem az üveget, én azonban kikaptam a kezéből, és beleittam.

– Vedd le a mancsod az italomról, rosszfiú! – fenyegettem meg az ujjammal. – Amúgy miért vágsz olyan képet, mintha nyársat nyeltél volna? Vegasban vagyunk, bébi!

A frigó oldalába kapaszkodva nagy nehezen feltápáskodtam. Felnevettem, mert így is kis híján elestem. Hirtelen totál felpörögtem. A legszívesebben az ágyon ugráltam volna vagy végigrohantam volna a folyosón.

– Az agyamra mész, hallod?-csikorgatta a fogát Kaidan. – Majd foghatom a hülye fejedet, ha rókázol. Mi vagyok én, bébicsősz?

Komolyan dühösnek látszott, ami újfent megnevettegetett, mert azt hittem, flörtöl velem.

– Vicces vagy, ha cseszegetsz – böktek meg a mellkasát, ami észvesztően izmos volt. Noha alig álltam meg a lábamon, hozzáhajoltam: – Tök szexis vagy így, mérgesen – dadogtam szortyogva.

– A helyedben vigyáznék a nyelvemre – bűgta a fülemben Pharzuph hátulról. Nagyot ugrottam, mert totál elfelejtettem, hogy ő is itt van... ő, aki úgy kiakasztott nemrég. Derekamon éreztem a kezét, a szája meg a fülemet súrolta. – Nagyon be tud pipulni, ha felhergelik.

Valami azt sikoltotta bennem, hogy az istenért, legyek elővigyázatosabb. Csakhogy nem emlékeztem, miért is, holott az életem múltott rajta. Elhúzódtam Pharzuphtól. Mindkét pasi fenyegető pillantásokat küldött felém. Benyakaltam a gin maradékát, és a padlóra hajítottam az üres üveget. Kezdtem unni ezeket a pasasokat. Szórakozásra vágytam.

– Zene kéne – pislogtam a rádió felé, de minden összefolyt a szemem előtt.

Pharzuph elém lépett, és elkapta a karom.

– Hol a Kard? – kiáltotta az arcomba.

Valamiért egy kőből kiálló kard képe jelent meg lelki szemeim előtt.

– Nincs nekem kardom, hapsikám – röhögtem fel.

– Ne beszélj így vele! – nyomult közelebb Kaidan.

– Meglátjuk, ki nevet a végén, kisanyám – nevelt fel Pharzuph, de láthatóan nem tetszett neki a válaszom.

– Naná, hogy meglátjuk! – kacagtam fel, és a kanapéra vetettem magam. Itt újabb vidámságroham tört rám, a hasam fogtam nevettemben. – Minek ez a sok szövegelés? Miért nem rázunk egyet inkább? – Lehuppantam a kanapéről, és imbolyogva a frigó felé indultam. Újabb adag szeszre volt szükségem. Az is megfordult a fejemben, hogy a pasiknak is töltők a nyomott hangulat oldására.

– Én csinálom a legszuperebb koktélokat, srácok! Mindjárt megkóóóolhatjátok. Elégedettek lesztek velem.

– Nem hinném – morogta félhangosan Kaidan.

Pharzuph vállon legyintette a fiát, és felém intett az állával.

– Na, ezt jól kikaptad! Még behálózhat, hogy meglógjon. Kinézem belőle. Ne hagyd magad elcsábítani! Érted, ugye, mire gondolok? – kacsintott Kaidanra. – Ne hagyjátok el a szobát, és maradj mindig a kis boszorka közelében!

– Igenis, apám.

Kinyitottam egy sörösüveget. A kupakjával megcéloztam Kaidan arcát. El is találta volna, ő azonban elkapta röptében.

Visszazuttyantam a kanapéra, és lábammal a levegőben kalimpáltam. Kaidan a fejét fogta mérgében.

– Á, gyere csak, fiúka, te nők bálványa. Hancúrozzunk egyet!

Totál szellemesnek éreztem magam.

– Értem már, miért viszolyogtál tőle – mondta a fiának Pharzuph, és undorodva nézett rám. – Nevetséges feltevés, hogy ő lenne a kiválasztott. De azért csak ki kell szednünk belőle, mit tud.

Kaidan bólintott. Fejem a lassított felvételek ütemében fordult a távozó Pharzuph után. Miután az ajtó becsukódott mögötte, Kaidan a győzelem jeleként mindkét középső ujját felmutatta. Aztán a tévészekrénynek támaszkodott, és keresztbe fonta a karját. Dühösnek látszott. Jól állt neki.

Nagyon jól!

Megnedvesítettem az ajkam. Most, hogy magunkra maradtunk, egyvalamire tudtam csak gondolni. O, mintha kitalálta volna, mi jár a fejemben, lassan ingatta a fejét, hogy most ez tilos. Letettem a söröm a kávézóasztalra, felálltam, és odamentem hozzá. Legyőzhetetlennek éreztem magam. Mit nekem holmi tilalmak! Mindent megtehetek, ami csak az eszembe jut. Amire azonban most készültem, a legveszedelmesebb ötlet volt mind közül.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

SZÖVETSÉGESEK

Caidanhoz dörgölöztem.

Megfogta a vállam, és fejét rázva megpróbált szelíden ellökni magától, én azonban rendületlenül tovább tapiztam.

Minden más megszűnt számomra ebben a pillanatban. Csak mi ketten léteztünk. Semmi más nem számított. Kívántam őt. Szerettem.

– Ne! – kiáltottam fel, mikor megpróbálta lefogni a kezemet. Kemény markával ezután villámgyorsan befogta a számat, úgy sügta a fülembe:

– Fogd be! – mondta. De még ezt is szexinek találtam.

A szájára vágytam a számon az ujjai helyett. Belevájtam hát a fogaim a tenyerébe. Közben lopva felsandítottam rá. Kapkodóvá vált a lélegzete. Lassan csókolgatni kezdtem az egyik ujját, majd nyelvemmel kezelésbe vettem az ujjbegyét. Ijedten hőkölt hátra.

– Basszus! – suttogetta, és felszikrázó tekintettel elrántotta az ujját.

– Kérlek, szexeljünk! – unszoltam. Kihúztam a gumit a hajamból, mire a vállamra omlottak addig lófarokba fogott fürtjeim.

– Újra megkötozlek, ha így folytatod! – fenyegetett meg.

– Á, bírnád, ugye?

Egy szemvillanás múlva megragadott, megfordított, és hátamat az óriási tévészekrénynek szorította. Nagy lármát csaptunk, meg kell hagyni. Megörültem kemény szorításának és forró csókjainak. A kanapé felé irányított kettőnket, ahol rám zuhant, és olyan hévvel csókolt, hogy minden gondolatot kitörölt a tudatomból. Ebben a ködös mámorban hevertem ott, túlvilági boldogságban, hogy magamon éreztem a teste súlyát. Egyedül rá volt szükségem az egész világból.

– Vendégeket kaptunk – morogta, de tovább csókolt a nyakamat, és tapizott, ahol ért.

Miféle vendégeket? Ez, ugye, nem azt jelenti, hogy abba kell hagynunk? – paráztam be. Totál szívás lenne.

Kopogtatás hallatszott, ami sehogyan sem akart abbamaradni. Kaidan azt morogta a kintieknek, bárkik voltak is, hogy később ér rá, most menjenek el. Már az ingemet húzta le rólam; két keze meztelen bőrömön járt, én meg csak nyögtem és sóhajtoztam.

– Hé, nyisd már ki azt a rohadt ajtót, nem hallod? – Ezt egy csaj mondta. Ismerős volt a hangja.

– Dolgom van. – És volt is, épp az alsó ajkamat kezdte harapdálni, hogy egész testem beleremegett.

– Látom, nagyon belejöttél, bratyó. – Ő meg Blake volt, de valami fura volt a hangjában.

Abbahagytuk az ölelkezést, és egymásra néztünk. Sehogyan sem lehetett lerázni őket.

– Ne törődj velük! – mondtam. Megragadtam Kaidan ingét, és lehúztam róla, majd felemelkedve a kanapéről, csókolni kezdtem a mellkasát.

Felnyögött, és megint nekilátott a csókoknak.

– Ne engedd, hogy ez a lotyó elcsábítson unalmadban, Pharzuph fia!

Ginger! Elöntött a düh. Megpróbáltam felülni, de Kaidan visszalökött a kanapéra.

– Kit mersz lotyónak nevezni, te... – kiáltottam ki.

Kai befogta a számát, én pedig igyekeztem kiszabadítani magam a szorításából.

– Nyiss ajtót! – Ez Kopano volt. Az ő nyugodt hangja józanította ki végül Kaidant.

Nyomban felállt, és megborzongva nézett vissza rám, ahogy ott feküdtem a kanapén. Egyetlen hosszú pillanatra a szekrénynek támasztotta a fejét, aztán ment, hogy beengedje a barátainkat. En továbbra is bénán hevertem az előbbi pózban.

Hallottam, ahogy a négy vendégünk bejön a hotelszobába. Éktelenül dühös voltam rájuk, amiért megzavarták a légyottunkat. Ők meg mintha Kaidan miatt kapták volna fel a vizet. Mind egyszerre kezdett mutogatni a jelbeszédünkön. A *vigyázz* és az *ostoba* szavakat sikerült csak kivennem, olyan iramban mondták.

Na, ja.

Felkaptam a sört a kávézóasztalról, és az utolsó cseppig kiittam. Mindenki a nappaliba csődült be. Fel voltak dobva, de amikor jobban megnéztem őket magamnak, komoly képet vágtak.

Kaidan az üres üveget nézte a kezemben, és megrándult az állkapcsa.

– Tegyetek fel valami zenét, hékás! – mondta Marna, és lejött hozzám a mélyített lakrészbe.

– Pontosszan! – szörcsögtem. – Én is ezt akartam mondani.

Marna összeszorította a száját, mintha a nevetését próbálná visszafojtani. Nem értettem, mi ebben a nevetséges.

Valaki széthúzta a függönyt. Mint kiderült, isteni kilátás nyílt innen a városra. Zene hangzott fel. Az ikrek ott álltak a panorámaablak előtt, és táncbemutatót adtak Vegasnak. Nem is ártott a látszat kedvéért. Megfelelő szögből bármelyik herceg megláthatta őket a hotelen kívül kiterjesztett látásával.

– Gyere, rázz te is velünk! – hívott Marna begömbített mutatóujjával. És én mentem.

Nem sok dolgom akadt, mivel Marna körbetáncolt. Miközben belém fogódzott, lehajolt egészen a padlóig, majd könnyedén újra kiegyenesedett. Két kezemmel felfogtam a hajam, és csípőmet ringattam a zene ütemére. Felpillantva láttam, hogy noha Kaidan a korlátnál áll a többi sráccal, azért csak rajtam legelteti a szemét.

Ginger is a mellvédhez lépett, megragadta Blake kezét, és lehúzta közénk. Közös táncuknál érzékibbet életemben nem láttam. Mikor Blake olyan képet vágott, mintha le akarná smárolni Gingert, és már hajszal híján egymáshoz ért a szájuk, a barátnőm elfordult, és Blake arcába rázta a haját. Marna is Blake mögé állt, és körbetáncolták. Vérprofinak látszottak, minden mozdulatukat mintha koreografálták volna. Ha ezek a csajok egyszer kivetik a hálójukat egy foglalt srácre, annak annyi, megnézheti magát, gondoltam.

Kaidan megnyomott egy gombot a falon, mire az elektromos vezérlésű függöny összehúzódott. Abban a pillanatban, amint összeecsapott a két függönyszárny, a tánc is abbamaradt. Az ikrek arrébb mentek, magára hagyva a meglepett Blake-et.

Olyan nevetőgörcs fogott el, hogy kis híján a padlón fetrengtem. Blake odajött hozzám, és felém közelítette az öklét. Elsőre elvétettem ugyan, de aztán összevertem vele az öklömet.

– Kér valaki piát? – próbáltam túlharsogni a zenét.

– Mid van? – kérdezte Blake.

A frigót kinyitva megállapítottuk, hogy a töményeket jószerével elpusztítottam. Bor és sör azonban volt még bőven.

– Tessék, Blake. Gurítsd le! – Megpróbáltam megdobni egy sörös üveggel, az azonban előtte landolt. Tartalma gyöngyözve szétfolyt a padlón. Kopano felvette, és a szemébe dobta a szétört üveget, majd egy törülközővel feltörölte a sörfoltot.

Zaniát kerestem a szememmel, ő azonban nem jött velük. Furdalt a kíváncsiság, hol lehet, de valami megmagyarázhatatlan erő visszatartott attól, hogy megkérdezzem.

Ginger egy mini boros üveget vett kezelésbe. Ő, Blake és én épp koccintani akartunk, ám még mielőtt számhoz emelhettem volna az üveget, kikapták a kezemből.

– Hé, add vissza... – kiáltottam, csakhogy Kaidan befogta a számát, és szigorúan nézett rám. A legszívesebben hisztizni kezdtem volna. Miért játszik velem? Hiszen csak lazítani próbálunk, mielőtt... mi előtt is?

Ginger felnevetett. Mulattatta a huzakodásunk. Csak nem engem nevet ki? Hirtelen eszembe jutott az összes ellenem elkövetett szemétsége. Neki is mentem volna, ekkor azonban erős karok fogtak le hátulról. Kaidan átkarolta a derekamat, én pedig rúgkapálva próbáltam szabadulni a szorításából. Ginger döbönt arcot vágott, és abbahagyta a nevetést. Édes elégtétel volt ez számomra.

– Nyugi legyen! – morogta a fülembe Kaidan. Tényleg lenyugodtam, de továbbra is nehezen szedtem a levegőt.

Mindenki minket nézett. Blake megfogta Ginger karját, és elhúzta a közelemből. Kaidan berúgta a frigó ajtaját. Kezét elhúzva a torka előtt, jelezte, hogy nekem annyi, kicsinált az alkohol. Ezzel otthagytak minket, és felment a lépcsőn a hálóba. Láthatóan elege lett belőlem. Vajon miért rágott be rám? Nem kellene összevesznünk... a min is? És miért vagyok én annyira felpörögve? Sehogyan sem értettem.

A bömbölő zene még jobban összekuszálta a gondolataimat. Egy pillanatra totál összezavarodtam. Mindebből egyedül Kaidan volt csak fontos. Felmentem hát a lépcsőn, és a korlátba fogózva elé álltam. Mosolytalanul nézett le rám. Cirógatni kezdtem a

mellkasát és a karját. Behunyta a szemét, úgy tűrte az érintésemet. Valaki megfogta a kezem.

Marna volt az. Lehúzott maga mellé az ágyra, az ölébe vett, és a fejét csóválva nézett le rám. Mi ez az egész? Miért néz rám ilyen szomorúan? Mikor olyan gyönyörű. Meg akartam ezt mondani neki. Már szóra nyitottam a számat, ő azonban leszorította a két ujjával.

Komoly tekintete felkavart valamit a tudatomban. Megpróbáltam felidézni, mi az. Igen, nemsokára valami nagyszabású köszönt ránk. Egy gyűlés. Undok alakok jönnek össze, én azonban megmutatom nekik, ki itt a főnök! Jó, nem én vagyok az, hanem a Nagyfőnök. Aki most is lát, látja, mit művelek. Hogy egy lúzer vagyok. Még csak fegyelmezni sem tudom magam. Előntött a szégyen, és Marna vállába fúrtam az arcomat. O erre a hátamat kezdte simogatni. Szinte hallani véltem Patti hangját, hogy ne sírjak. *Minden rendben, bébi*, mondaná.

Miután elapadtak néma könnyeim, elhevertünk az ágyon Mamával, és átadtam magam a bánat tengerének. Puha, meleg, jóleső érzés volt. Azt szerettem volna, ha mindenkinek része lehet benne. Végre felfogtam, hogy a zene a tévéből árad. Üres tekintettel meredtem a képernyőre, anélkül, hogy megértettem volna a villódzó képek értelmét. Az agyam is totál kiürült. Ez is jó volt, akárcsak az engem eltöltő otthonos nyugalom. Ki tudja, meddig hevertem ott gondolatlanul, ebben a meleg zsibbadtságban. Aztán minden elsötétedett körülöttem.

Valamivel később, mikor kinyitottam elnehezült szemhéjamat, a szoba forogni kezdett körülöttem. Felültem, és felnyögtem. Hú, tényleg keringett az egész világ, mintha körhintán ülnék. Uh! Ez már nem tetszett annyira. Szám elé kaptam a kezem, mert öklendezni kezdtem.

– Azt hiszem, lezuhanyozom – nézett rám Ginger jelentőségteljesen.

– Ez az, skacok! – kiáltott fel Blake. – Irány a zuhany!

Ginger felhúzott, és ujját szigorúan a számra tapasztotta.

Marna a másik oldalról támogattott.

A fürdőszobában áldott csönd fogadott. Itt nem bömbölt a tévé. Ekkor azonban valaki itt is bekapcsolta. Egy sarokban állt a márványburkolatú, méretes hodályban. Mit keres tévé a fürdőszobában? Csakhogy nem állt módomban megkérdezni, mert totál felfordult a gyomrom.

Mi, csajok Blake-hez fordultunk, aki odabent téblábolt velünk. Ginger felemelte – de még milyen magasra! – tűsarkús lábát, és kirúgta a fürdőből. Vigyorogva állt meg az ajtó előtt, amit Ginger a képébe vágott. Marna puha pusztit lehelt az arcomra, és ujját a számra téve jelezte, hogy továbbra is tilos megszólalnom. Levetkőztetett bugyira, melltartóra, miközben Ginger megeresztette a csapot.

Felnyögtem, és kétrét görnyedtem.

Sietve a vízsugár alá állítottak, épp idejében. Négykézlábra rogytam. Forró, savas folyadék tört elő a számból, aztán újabb löket, ezúttal émelyítően édes. Miután totál kiadtam a gyomrom tartalmát, még mindig tovább ziháltam. A forró víz szinte csípte érzékeny bőrömet. Lüktetett a halántékom, a szám meg kiszáradt, és undok, maró ízű volt. A legszívesebben hátrahajtottam volna a fejem, hogy víz csorogjon a számba, de nem volt elég erő ehhez a nyakamban. Még mindig háborgott a gyomrom. Néhány ziháló légvétel után bőgni kezdtem.

Felpillantva láttam, hogy Kaidan is csatlakozott hozzánk. Az ikrek megpróbálták őt is kirúgni, ő azonban félrelökte őket, és kinyitotta a zuhany ajtaját. Az ikrek aggódva pislogtak rá, miközben levetette az ingét, a padlóra dobta, és belépett mellém a zuhanyfülkébe.

Mindenem sajgóit. Feljajdultam.

Kaidan kiült a márvány zuhanytálca szélére, és lehúzott magához. A karjába kapaszkodtam, és ráhajtottam a fejem, mialatt a forró vízsugár a hátamat paskolta.

Miután az alkohol zöme eltávozott szervezetemből, és érzékelní kezdtem magam körül a külvilágot, elszégyelltem a pucérságomat. Kaidan felé fordultam, aki a hátam mögött kuporgott. Találkozott a

tekintetünk, mire bólintott, felállt, és kiment a fürdőszobából. Útközben a vizet rázogatta le átázott karjáról.

Marna jött oda egy törülközővel. Elzártuk a vízcsapot. Még mindig remegve álltam ott, és a gyomrom sem volt rendben. Gyengének éreztem magam. Ráadásul életemben nem voltam ennyire begazolva. Hajamból csöpögött a víz. Marna rám adta a hotel egyik fehér frottírköpenyét. Óriási méret volt, lötyögött rajtam. Megpróbáltam megszárogatni a hajam a törülközővel, de továbbra is nehéz volt megtartanom az egyensúlyomat. Macskajaj még nem jött ilyen rosszkor, mint most.

Megpróbáltam visszaporgetni az események menetét, de az emlékezetem olyan volt, mint a rosta. Mondhattam vagy tehettem valamit, ami ellenünk szól? Arra emlékeztem például, hogy táncoltam. Egész pontosan mikor jelentek meg a barátaink? Felvillant előttem, hogyan smároltunk Kaidannal a kanapén. Elborzadva idéztem fel, miként próbáltam elcsábítani. Gingerre és Mamára néztem, akik megmentettek minket önmagunktól. Különben mindent elbaltáztam volna.

Marna leültetett az öltözőasztalka elé, kefét vett elő a retiküljéből, és fésülni kezdte a vizes hajamat. Ginger vizet töltött ki egy pohárba, és elém rakta. Egy hajtasra kiittam, és futólag rámosolyogtam, ő azonban nem mosolygott vissza. Elkaptam a kezét, mire mozdulatlanná dermedt.

Bocs – mutattam jelbeszéddel.

Meglepetésemre elvigyorodott.

Ugyan már, hiszen élveztem.

Elpirultam, és a fejemet csóváltam. Ginger szabadon maradt kezével megveregette a vállamat, aztán kiszabadította a kezét, és felvette a hajszárítót.

Jó érzés volt, ahogy a meleg fuvallat a fejbőrömet érte. Testemen apró rángások futottak végig. Olyan voltam, mint egy mosott rongy.

– Rendelj kaját, Kaidan! – kiáltott ki a szobába Ginger. – Szerintem mind farkaséhesek vagyunk. – Megkordult a gyomrom a kaja említésére. Most jöttem rá, milyen éhes vagyok.

Megfogtam Marna csuklóját, és megnéztem az óráját. Tizenegy volt. Volt még másfél óránk, hogy felkészüljünk a földre szállt pokolra.

A jelen körülmények között gyengének éreztem magam a hatalmas, nem evilági feladatra. Vajon mit tenne Patti a helyemben?

Várjunk csak! Ez az! Tudtam már, mit kell tennem.

Felugrottam ültő helyemből, és átrohantam a nappaliba, faképnél hagyva az ikreket a hajkeféjükkel és a hajszárítójukkal, így is hátamban éreztem a tekintetüket a lötyögő fürdőköpenyben, miközben sorra nyitogattam a ruhásszekrények fiókjait. Üres volt mind. Jaj, csak ezt ne! Hanem ekkor megfordultam, és szembetaláltam magam az éjjeliszekrénnel. Nyomban mellette termettem, miközben elviharzottam az elképedt Blake mellett. Kinyitottam a kicsiny fiókot.

És lám, ott is volt a Szentírás.

Úgy nyúltam érte, mint valami ritka kincs után. Talán most nyitották ki először azóta, hogy ide került. Fura ötlet különben, nem? Bibliát tartani a hotelszobákban. Vajon kinek jutott először eszébe, és miért folytatódott idáig? Meglehet, a babona volt a legfőbb ok, ahogyan engem is ez mozgatótt most.

Felnézve láttam, hogy mindenki engem bámul. Vágni lehetett volna a feszültséget.

Álljatok őrt; lessétek, nem jönnek-e a suttogók, mutattam jelbeszéddel.

Bólintottak, hogy fogták az adást. Felmásztam a széles franciaágy közepére, és a könyvet fürdőköpenyemre fektettem. Nagyon lassan, nagyon óvatosan kinyitottam hátul a tárgymutatónál. Nehéz volt koncentrálni a bömbölő tévé és a helyiséget elárasztó idegesség mellett, de kényszerítettem magam, hogy odafigyeljek. Kopano félrevonult a többiektől. Leült egy asztal mellé a nappali térrészben, és szemét behunyva meditációba merült.

Marna mellém telepedett az ágyra. Blake és Ginger tévezett, vagy legalábbis úgy tettek, Kai pedig némán keringett körülöttünk. Legelőször a „démon” szóra kerestem rá. Tudtam persze, hogy kismillió idézet vonatkozik rájuk. Nem először keresgéltem a Bibliában, korábban azonban nem találtam túl hasznosnak, amit olvastam. Most mégis bíztam abban, hogy azok a szövegrészek, amelyek a legjobban szemembe ötlenek, a legfontosabbak is a jelenre nézve. A verseknél is így vagyunk ezzel. Az ujjammal mutattam, mit olvasok, hogy Marna is értse, hol tartok.

Háromnegyed órán át rengeteg démonmegszállásról szóló beszámolót lapoztam át. Ott volt például az a fura rész a megszállott, öngyilkos disznókról. Nem volt időm arra, hogy hosszan boncolgassam a szövegeket. A homályos, magyarázatot nélkülöző példabeszédek amúgy is kifogtak rajtam.

Csaknem szívbajt kaptam, amikor kopogtattak. Kaidan ment ajtót nyitni, én meg a Bibliára dobtam a pehelypaplant. Marna megveregette a karomat, hogy megnyugtasson. Látva, hogy csak a szobapincér az, menten lelassult a pulzusom. Kai tonnányi kaját rendelt. Csörgött a nyálam a sok finomság láttán.

Én lapátoltam be a legtöbb ételt. Egy falásra magamba nyeltem egy hamburgert, amit üdítővel öblítettem le. A gyomrom még tiltakozott minden új inger ellen, ezért visszaültem az ágyra. A teli has még álmosabbá tett. Megcsipkedtem az arcomat, hogy életet verjek magamba. Ébresztő, Anna! – adtam ki magamnak a jelszót.

Újra a tárgymutatóhoz lapoztam a Szentírásban. Ezúttal a „kardot” néztem meg. Az idézetek többsége azonban a háborúval foglalkozott, vagy közmondások voltak, mint mondjuk a Peldabeszédekben: „Van olyan, aki beszél hasonlókat a törszúrásokhoz; de a bölcseknek nyelve orvosság.”

Olvastam azután küldönc és a lelkeket őrző angyalokról. Kaidan újra fel-alá kezdett járkálni a helyiségben. Karját összefonta a mellkasán, és idegesen hallgatózott. Arcizmai megfeszültek az erőfeszítéstől. Én is rágni kezdtem a körmömet izgalmamban, Marna azonban elhúzta a kezem a számtól.

Totál megizzadt a tenyerem. Szórakozottan a frottírköpenybe töröltem.

Nem tudnád bekapcsolni a légkondit? – kértem Blake-et jelbeszéddel.

Bólintott, és vacakolni kezdett a hőmérséklet-szabályzóval.

Akaratlanul is újra meg újra az órára pislogtam. Már éjfél is elmúlt, és én még fel sem öltöztem! Tudtam, hogy Kaidan szól majd, ha ideje lenne készülődni, ennek ellenére pánik kerülgetett. Az Erény Kardja még a hátizsákomban rejtőzött. Ki kellett agyalnunk, kinél legyen. Hogy nem nálam, az napnál is világosabb volt. Engem előreláthatóan maximális alapossággal motoz majd meg valami nefilim ajtónálló. Ha most is úgy lesz, mint az utolsó csúcstalálkozón. Istenem, mennyi mindenre kell odafigyelnünk! Fájt a fejem az idegességtől. Újra tovább lapoztam a Bibliában. Csak van valami, amit felhasználhatnék. Összeakadt a pillantásom Kopanóval, aki a szoba túlsó felén dekkolt. A szememmel kérleltem, hogy segítsen. Odajött hozzám, és leült mellém. Máris nagyobb biztonságban éreztem magam a közelében.

Egész pontosan mit keresel? – kérdezte jelbeszéddel.

Bármit, aminek a segítségével harcba szállhatnak velük – mutattam.

Kezébe nyomtam a könyvet, ő pedig magabiztosan belelapozott. Egy-egy szövegrészhez érve megállt, elolvasta, aztán fejét rázva tovább forgatta a lapokat. Harmadszorra megenyhült az arckifejezése. Ölembe fektette a Szentírást, ami Pál Efézusi levelénél volt kinyitva, a 6. fejezetnél a 11. verstől. Kétszer is elolvastam, miközben jócskán megugrott a pulzusom. Harmadszorra már tudtam, hogy megvan, ez lesz az! Megkönnyebbülve néztünk össze Mamával. Kopanót is hálás pillantással jutalmaztam, mielőtt felállt volna. Kaidan tágra nyílt szemmel ellökte magát a faltól, és mellettünk termett, hogy megosszuk vele, mit találtunk. Rámosolyogtam. Miközben ő velem együtt olvasta a szent sorokat, Kope vette át az örökös posztját.

11. *Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.*
12. *Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.*
13. *Annak okáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.*
14. *Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába,*
15. *És felsaruzván lábaitokat a békesség evangyéliomának készségével;*
16. *Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok;*
17. *Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde:*
18. *Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért...*

Mosolyogva olvastam ezeket a lelkesítő sorokat. Kaidan kisfiús rajongással nézett rám, mintha nem mindennapi hőstettekre lennék képes.

Mindez persze képes beszéd volt a Szentírásban. A Kard kivételével minden korábbi „fegyveremnek” belülről kellett származnia. Fel voltam szerelkezve rendesen.

Hiszen engem erősített az igazlelkűség, az igazság, a békesség, a hit, az ima, a könyörgés és az állhatatosság.

Hálával eltelve lesiklottam az ágyról, és térdre ereszkedtem mellette. Még így sem éreztem elégnek ezt a testhelyzetet, ezért homlokomat a szőnyeghez érintettem, és némán elmondtam életem

legfontosabb, leghőbb fohászát. Behunyt szemmel térdeltem ott, eltelve „fegyvertáram” erejével.

– Belial lánya – neszeltem fel Kaidan hangjára, aki Kopano mellett állt.

Nyomban felpattantam, és szembenéztem vele. Megkeményedett tekintettel bólintott.

– Itt az idő.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

A GALAXIS KLUB

Kaidan és Kopano egyszerre merevedett meg. Tekintetük a távolba révedt, ahogy hallgatóztak.

Jaj, nem! Mit hallhattak?

Kaidan szeme ide-oda villant a szobában, majd a gardrób mellett heverő sporttáskán állapodott meg. Odarohant, kicipzározta, és előrántotta belőle a hátizsákomat.

– Itt a táskád. Készülj! – vetette oda nyersen. A keze azonban mást mondott.

Rejtsd el a kardmarkolatot! Sbax fia jön érted – mutatta jelbeszéddel.

Marek! Ez bizony rossz hír volt. Elképzelhető volt ugyan, hogy esetleg mellénk áll, de nem kockáztathattam meg, hogy tévedek.

Agyamban egymást kergették a gondolatok. Olyan halkan, ahogyan csak telt tőlem, elővettem a hátizsákomból a cukorkás zacskót, a szemétkébe helyeztem, majd elvettem pár szalvétát az asztalról, és rádobtam. Huh! Ezzel is megvoltam.

Kopogtattak az ajtón, nekem pedig görcsbe rándult a gyomrom. Kaidan mutatta, hogy üljek le az ágyra. Ölembe vettem a hátizsákot, úgy vártam a látogatót. Legnagyobb rémületemre nem

csak Marek érkezett: egy suttogó is kísérte. Marek alacsonyabb volt Kai-nál, nagyjából olyan magas, mint Kope. Ha korábban mutatott is némi rokonszenvet irányomban – Caterinával összevetve legalábbis –, most ennek nyomát sem láttam. A szeme is jéghideg volt, miközben feltúrte fekete inge ujját.

Ahogy megállt előttem, bántam már, hogy nem öltöztem fel előbb, és ebben a hülye frottírköpenyben kell fogadnom. Nefilim barátaim körbeálltak minket. Mindannyian izgatottak voltunk.

– Lám, lám, újra találkozunk – mondta Marek. Ezzel szó nélkül elvette tőlem a hátizsákom, és sorra a padlóra kezdte hajigálni a tartalmát; repültek a bugyik és az ingek.

– Hé, hagyd abba! – szoltam rá túljátszott felháborodással.

Miután a hátizsákot kiürítette, végigtapogatta az összes zsebét.

– Mit vettél ki belőle az érkezésem előtt? – pillantott körbe a helyiségen.

– Hogy mi? Semmit...

– Pedig hallottam valamit... Papírzörgést. Mi volt az?

Basszus, lebuktam!

– Á – mondtam. – Csak valami fölösleges cukorka volt, amiből teleettem magam.

Tekintete végigpásztázta a padlót, majd megakadt a szeméttartón. Jaj, ne! Ő azonban habozás nélkül belenyúlt.

– Nem túlzás ez, haver? – tiltakozott Blake, ő azonban meg sem hallotta.

Villámként hasított belém a rémület. A többiek közelebb nyomultak, harcra készen.

Marek kirázta a cukorkás zacskót a kukából, és azt tette, amire még a reptéri biztonságiak sem vetemednek soha. Felszakította a zacskót, és tartalmát az asztalra öntötte. Leugrottam az ágyról, és a kipottyanó kardmarkolat felé szökkentem, de elkéstem. Marek hátralökött, hogy tisztuljak az útból, és sorban leszedegette a Kardhoz ragasztott cukorkákat. A suttogó vad táncot járt a fejünk felett. Kaidan egy lépést tett előre, Kope azonban visszafogta a vállánál fogva. Csak remélni mertem, hogy Marek és a suttogó a felháborodás számlájára írják a

mozdulatát, amiért elrejtettem előle a kardmarkolatot, és nem annak tulajdonítják, hogy Shax fia elvette tőlünk.

Mareket azonban mindez láthatóan nem érdekelte. Nem látszott sem meglepettnek, sem elégedettnek... egyáltalán semmilyennek. Csak tette a dolgát, amire utasították. A bőrtokot kinyitva elővillant a csillogó égi fegyver.

– Apám! – adta az ártatlant Blake. – Ez meg mi? Mit akarsz vele kezdeni?

A suttogó valósággal a plafonhoz tapadt, hogy a lehető legtávolabb kerüljön az Erény Kardjától.

Marek beburkolta a kardmarkolatot a bőrtokba, a zsebébe süllyesztette, és csak utána válaszolt Blake-nek.

– Az téged ne érdekeljen!

Szinte látni véltem, hogyan indulnak be a fogaskerekerek Kaidan agyában. Szemlátomást elszánta magát a nyílt küzdelemre. Alig észrevehetően megráztam a fejem. Kope is elé lépett, annak jeleként, hogy maradjon veszteg. A legszívesebben persze én is rávetettem volna magam Marékra, hogy elvegyem tőle a Kardot, tudtam azonban, hogy nem ez a megfelelő pillanat. Egyelőre nem árulhatjuk el, hogy összeszövetkeztünk a hercegek ellen. Azt akartam, hogy egyedül engem vigyenek bűnösként a gyűlésük elé. Akkor a srácok erőnek erejével el tudják venni tőlük a kardmarkolatot.

Ha ezzel most próbálkoznánk meg, a suttogó elrepülne, és beárulna minket. Csapdába kerülnénk.

Szóval, reménykedhettünk még. Nem volt minden veszve. Nem tehettünk mást.

Marek Kaidanra nézett, és felém intett a fejével.

– Végig nála volt! Nem tudtad, hogy egy csinos pofiban soha nem lehet megbízni? Ne engedd el ezután a közeledből!

– Nem fogom – mondta Kaidan, és rám villantotta a szemét. – Ezek után különösen nem.

Marek sarkon fordult, és az ajtó felé indult.

– Na, megszereztem! – mondta, mintegy a levegőnek. Ezzel elhagyta a szobát, a suttogó követte.

Csak álltunk ott ledermedve. Lebuktunk, és ez mindent megváltoztatott. Egyrészt, mert a bűnöm mindenki előtt nyilvánvaló lett. Másrészt elvesztettem egy kivédhetetlen fegyvert. Mihez kezdek ezek után a kardmarkolat nélkül? Haszontalan lúzernek, egy csódtömegnek éreztem magam. Alig kaptam levegőt, pánikroham fenyegetett.

Megpróbáltam azért összeszedni magam; agyam kétségbeesetten kutatott valami után, amiben megkapaszkodhatna. Közben a szívverésemet is igyekeztem erőnek erejével lelassítani. Elvégre továbbra is bízhattunk a szövetségünkben, bármilyen keveset jelentett is mindez. Az sem lehetetlen, hogy más óriások is mellénk állnak, ha látják, hogy készek vagyunk a küzdelemre. Másfelől tagadhatatlan volt, hogy önbizalmam döntő hányada semmivé foszlott a kardmarkolattal együtt, ráadásul Marek is rútul elárult minket. Ugyanakkor nem akartam elvenni a többiek harci kedvét.

Visszaszerezzük a Kardot – mutattam jelbeszéddel.

Láttam a többiek tekintetén, hogy ugyanezt gondolják. Aztán Kope és Kai szeme is óriásira tágult.

Shax most mondta Maréknek, hogy szabaduljon meg a Kardtól – jelezte Kope.

Azt mondta: „Ha kell, temesd el a sívatagban!” – mutatta Kaidan villámgyors kézmozdulatokkal.

Nem, ez nem lehet igaz! Vissza kell szereznünk! – suhant át agyamon a gondolat.

Felpityegett Kaidan mobilja, SMS-e érkezett. Elolvasta, aztán visszacsúsztatta a mobilt a zsebébe.

– A csúcstalálkozó egy óra múlva kezdődik. Egyikünknek folyamatosan őrt kell állnia az ajtóban, nehogy Anna elszökhessen.

– Majd én – ajánlkozott Kope. Az ajtóhoz ment, és összefont karral nekivetette a hátát.

– Mi pedig vele maradunk, amíg felöltözik – mondta Marna, és bekormányzott a fürdőszobába.

Azt kívántam, bárcsak visszatérne iménti lelki békém. Ha csatába akartam vezetni társaimat, reményre volt szükségem.

Miközben belebújtam új, kényelmes, fekete bőrnacimba, fekete, ujjatlan bőrtrikómba és bőrdzsekimbe, gondolatban sorra vettem a fegyvertáramat. Azzal biztattam magam, hogy az Erény Kardja vacak ócskavas csupán, nincs is rá igazán szükségem. Csakhogy, a francba is, totál hiányzott! Hiszen ez volt az egyetlen kézzelfogható és forgatható fegyverem.

Mire felhúztam a fekete bőr bokacsizmám zipzárvját, és felálltam, úgy-ahogy visszanyertem az önbizalmam. Az ikrek elismerően pillogtak a szerelésemre. Ginger kis félmosollyal jutalmazta választásomat, mialatt végigmért.

Lófarokba fogtam a hajam, és a tükör elé ültem, hogy kisminkeljem magam. A démonok ugyan a menny zsoldosának tituláltak, ma azonban nem óhajtottam fehér szárnnyal megjelenni. Kihúztam hát a szemem szürke szemceruzával, amit ezüstös árnyékolással tettem hatásosabbá. Kipirosítottam az arcomat, és vörös rúzst kentem az ajkamra. Az összehatás jobb volt, mint reméltem. Nyakamba Kai ajándéka, egy türkizkék nyaklánc került. Ez volt az egyetlen szín a szerelésemem.

Blake jött be hozzánk; fekete öltöny és sikító zöld nyakkendő volt rajta. Megnedvesítette és formázó spray-jel szórta be itt-ott a haját. Szerencsétlenkedését látva Ginger kikapta kezéből a flakont, és ugyanazt elvégezte hátul, mint ő elől. Blake láthatóan elernyed az érintésétől.

Hirtelen megéreztem, hogy néznek. Kaidan kék szeme villant rám a tükörből. Zsebre dugott kézzel támaszkodott az ajtófélfának. Rajta is fekete öltöny volt, de királykék inggel, ami még inkább kihangsúlyozta zafírkóként ragyogó szemét. Ahogy találkozott a tekintetünk, beletúrt a hajába.

Ma éjjel inni fogok, hogy elrejtsem a köztünk lévő köteléket – mutatta jelbeszéddel. Bólintottam, hogy oké.

A legszívesebben megcsókoltam volna. Csak egy utolsó csókot akartam. Neki is ugyanez járhatott a fejében, mert csöppet sem lepődött meg, amikor odamentem hozzá, és átfogtam erős vállát.

Finom volt a csókja, édes konyak ízű. Ezúttal fütyültem rá, hogy meglátnak a barátaim, vagy mit gondolnak egyáltalán.

Egyedül a suttogóktól tartottam. Hallottam közben, hogy a hátam mögött Blake és az ikrek kivonulnak a fürdőszobából, és feljebb veszik a hangot az itteni tévén.

Kaidan a mosdónak taszított, és szenvedélyesen megcsókolt. A legszívesebben közöltem volna vele, mennyire szeretem, ő azonban akkora erővel szorongatott, hogy a lelket is majd kiszorította belőlem. Szabadjára engedtem az érzéseimet, hadd olvasson belőlük; hadd lássa a rózsaszínt az aurámban. A karjába vett. Mikor visszatett a földre, homlokomnak támasztotta a homlokát. Nehezen, zihálva szedte a levegőt. Láttam rajta, mennyire begyulladt. A szemén láttam. *Ne félj, győzni fogunk!* – mutattam a kezemmel. Lesütötte a szemét, és nyelvével megnyalta az ajkát. Mikor újra felemelte a tekintetét, kihúzta a lófarkamat összefogó gumit, mire szőke hajam a vállamra omlott.

Most állsz készen, – jelezte rajongással eltelt, elködösödő tekintettel.

Bólintottam. Szükségünk volt arra, hogy megőrizze a józanságát, és ha elérkezik az ideje, tiszta fejjel bocsátkozzon küzdelembe. Figyeltem, hogyan veszi elő zsebéből a késeit, és rejti el a vastag bakancstalp kicsiny, alig észrevehető rekeszeibe.

Isteni szerencse, hogy ekkora nagy lába volt.

Kiegyenesedve kis flaska whiskyt vett elő a zsebéből, és meghúzta, majd a szemétkosárba hajította a flaskát. Forró lehelete elhódított, és hiába voltam másnapos, újra kívánni kezdtem az alkoholt.

Hangosan kopogtattak. Kai-jal még egy utolsó pillantást vetettünk egymásra, mielőtt szétváltunk. Kimentünk a többiekhez. Kopano nyitott ajtót.

Thamuz fiai álltak a küszöbön. Elszorult a szívem, amikor megláttam őket. Megvetően mértek végig. Hosszú, barna hajukat lófarokba fogták össze hátul. Barna öltönyt viseltek. Totál felgyógyultak legutolsó csetepaténk óta, sötét tekintetük azonban ugyanolyan gonoszul csillogott, mint a múltkor. Kis híja, hogy ki nem vicsorították rám a fogukat, ami semmi jót nem ígért a

továbbiakra nézve. Erőt vettem magamon, és álltam a pillantásukat.

Marna megborzongott mellettem, és hátrált egy lépést.

– Szép jó estét, Thamuz fiai – köszönt rájuk Blake mimelt nyájassággal.

– Akkor lesz csak igazán szép, ha ez a csaj itt megkapja a magáét – felelte az egyikük.

Minden izemet átjárta a félelem arra gondolva, hogy mi vár ránk pillanatok múlva. Marna felhüppögött, mint aki a zokogását fojtja vissza. Thamuz fiai nyomban felé kapták a fejüket, Ginger azonban védelmezőn elé állt, és karját összefonva vészjóslóan meredt maga elé. Rám is nézett már harciasán, ez azonban semmi volt ahhoz képest, amit most a Thamuz fiúk kaptak tőle. Na, ők sem maradtak adósok, és dühösen méregették. Blake gyorsan Ginger mellé lépett, és merészen szembenézett a jövevényekkel:

– Mennünk kell, ugye? – kérdezte.

A két Thamuz fiú közrefogta kis csoportunkat. Thamuz büszke lehetne rájuk, milyen készségesen védelmezik a hercegeket egy mindenre elszánt zsoldossal szemben.

A terembe lépve két suttogót láttam, akik versenyt siklottak a hosszú helyiségben. Mintha az élet merő vidámságból és játékból állna. Istenem, csak itt lenne apu! – gondoltam. Hol van éppen? Értesítette-e valamelyik szövetséges szellem a csúcstalálkozóról? És mi a helyzet Lucifer küldöncével, Azaellel, aki bármilyen hihetetlen is, szintén a mi oldalunkon áll. Bárcsak több időnk lenne, több szövetségesünk, és többet tudnánk arról, mi folyik körülöttünk.

Szervezetem békére és nyugalomra vágyott, hogy a feladatomra tudjak koncentrálni, az ezernyi üzlet nyüzsgése azonban még hajnali kettőkor is túlterhelte érzéseimet. Mindezt a suttogók hada is tetézte, akik gyanútlan zsákmányaik fülébe sugdostak. Akkora volt a zaj, mintha több karneváli mulatság zsúfolódott volna ebbe az egyetlen épületbe. A kaszinó játékautomatái csilingeltek és sípoltak. Emberi hangok százai küzdöttek megértésért. Az őrangyalok komoran őrködtek a földi halandók fölött.

Minden egyes nevető arc, amely mellett elhaladtunk, újabb lehetséges áldozatot jelentett. A legszívesebben rájuk kiáltottam volna, hogy meneküljenek innen, de tudtam, hogy hiába is tenném. Las Vegas időtlen idők óta volt a hercegek találkozóhelye. Nem akármióért nevezték a Bűn Városának.

Ezen elmélkedtem magamban, mialatt elhagytuk a Hotel Venetiant, és átmentünk egy másik kaszinóba. Ennek oldalában lépcső vezetett a mélybe.

A zene mintha a lábunk alól áradt volna felfelé szelíd hullámokban. A lépcső alján több fémajtó állt. A bejárat felett a Galaxis Éjszakai Lokál elnevezés ékeskedett. Elszorult a szívem, mert Marek állt itt őrt. Kényszerítenem kellett magamat, hogy ne nézzek Kaidanra, nehogy őt is bajba sodorjam.

Marek fémdektorral lecsekkolta, majd megmotozta Thamuz fiait, az ikreket, Kopanót és Blake-et. Valaki keményen háton vágott. Megfordulva láttam, hogy Thamuz egyik fia áll fölöttem a lépcsőn, ő bámul le rám ingerülten.

– Lődulj már! – szólt rám.

Tettem előre egy lépést. Kaidan észrevétlen kettőnk közé nyomult. Szembekerültem Marékkal, aki a világ minden kincséért nem nézett volna rám.

– Emeld fel a karodat! – utasított.

Mindenben követtem az utasításait. Miután átvizsgált a fémdektorral, megmotozott. Elsősorban a zsebeimet nézte. Hallottam, hogyan köhint és izeg-mozog Kaidan a hátam mögött, mikor a hátsó zsebekhez ért. Szerencsére hamar végzett velem. Már csak a bokáimat tapogatta meg, aztán felállt, és intett, hogy mehetek.

– Kösz – mondtam halkan. Magam sem értettem miért. Talán a neveltetésem tette, hogy itt is udvarias maradtam; az úr a pokolban is úr jelszóval. Marek meglepett pillantást vetett rám. Talán kissé meg is hatódott. Lesütött szemmel léptem be a bolthajtásos, sötétbe boruló bejáraton.

Oldalra állva láttam, hogyan köröz a detektoros botjával Marek Kaidan körül, akinek a szeme sem rebbent. Az eszköz sípolt, mire

Kai unottan lecsatolta az övét. Csakhogy akkor is jelzett a műszer, mikor Marek a lábához ért. Lefűzte és lerúgta magáról a bakancsát, aztán hagyta, hadd vizsgálja meg Marek. Láttam, hogyan dudorodik ki inge alatt a fegyver a derekán.

A torkomban dobolt a szívem.

Marek Shax fia volt és mestertolvaj. Ha valaki, ő aztán tudja, mit hová lehet rejtteni egy lábbelin. Hogy maradhatott Kaidan ennek ellenére ilyen nyugodt? Majd szétvetett az idegesség. Marek ujjaival már a vastag talpat tapogatta körbe – ennek titkos rekeszeiben lapultak Kaidan kései. Lassan mozgott. Kaidan állkapcsa is megfeszült közben. Lélegzet-visszafojtva néztem végig a végtelen időig elnyúló motozást.

Aztán Marek váratlanul felállt, és fejbiccentéssel jelezte, hogy Kaidan továbbmehet. Thamuz fiai következtek. Hatalmasat sóhajtottam. Kai visszavette a bakancsát, és csatlakozott hozzám. Karja az enyémhez súrlódott. A legszívesebben dalra fakadtam volna örömömben. Három kés nem túl sok a hercegek pisztolyaihoz képest, mindenesetre több a semminél.

A folyosó végén újabb ajtók következtek további lépcsővel. Ez utóbbi gigantikus, félhomályos hodályba vezetett le, ahol dobhártyarepesztőén bömbölt a techno. A hangorkán felébresztette zsibbadt érzékeimet. Megrohantak a szagok: a verejték, testszag és parfümök keveréke. A szesz bűzét is ott éreztem mindenütt: frissen kiöntve és valamennyi felület repedéseiben. Valahol a közelben marihuána is lehetett. Külön életre kelt az összes porcikám.

Kaidan a hátamra tette a kezét, hogy előbbre kormányozzon. Elállt a lélegzetem az érintésére; csodálatos érzés volt. Kitágult pupillával nézett rám, és démonjele vad forgásba kezdett.

Rájöttem, hogy a tapintás érzékszerve is elszabadult bennem. Muszáj volt megfékeznem ezt és a többit is. Erősen koncentráltam, és az éjszakai látáson kívül sikerült mindet visszagyűrnöm.

A raktárféle pinceklub tele volt emberrel. Balra a DJ bokszára ismertem. Erről eszembe jutott Jay. Megsajdult a szívem. Remélem nem esik baja! – kívántam teljes szívemből. És persze Pattinek

sem. Eltöltött a boldogság a gondolatra, hogy mától egyiküknek sem kell bujkálnia.

A termet bárpult szelte ketté hosszában, koktélokat keverő és italt töltögető csaposokkal. Thamuz fiai rögtön ide indultak. Kaidannak meghagyták, tartson szemmel. A hercegek majd szólítanak, ha eljön az ideje. Többé nem érezték szükségét, hogy bébicsőszködjenek felettünk; talán azért is, mert a be- és kijáratnál úgylis őr állt.

Körbekémleltem, a kijáratot keresve. Nehéz volt felmérni a helyiség belmagasságát, mivel a klubban minden centit feketére festettek. A szurokfekete mennyezeten és a falakon pislogó, pontszerű fények világítottak. Az egész hely planetáriumra emlékeztetett.

– Hol van az ülés? – Ezt hangosan kérdeztem, mivel a techno elnyomta a hangokat.

– A VIP-szobában – felelte Kai.

Bólintottam. Mentünk tovább a barátaink nyomában. Kifigyeltem, hogy egyszer lopva lehajolt. A késeit vette elő a bakancsa talpából. Éreztem, amint az egyiket a zsebembe süllyeszti. Össze kellett szorítanom a számat, hogy fel ne nevessek. Addig törtünk előre a tömegben, amíg a bárhoz nem verekedtük magunkat. Itt gyülekeztek a barátaink is. Mind a szemét meregette a teremben. Nyugodtnak látszottak, de harcra készek. Én is körülnéztem.

Szinte a teljes teremben táncoltak. Elsőre nem vettem észre, de a falak mentén végig óriási fekete ketrecek csüngtek alá a plafonról; nők szökkentek egyik ráctól a másikig kecses, szakavatott, egyéni mozdulatokkal, vagy fejfelé himbálóztak.

Míg őket bámultam, a félhomály mintha még inkább elsötétedett volna.

– Légionáriusok – morogta mellettem Marna.

Démonok százai rajzottak a fejünk felett. Elgyöngültem e látványtól, levegőt is alig kaptam. A szellemek sűrűn le-lecsaptak a gyanútlan vendégseregére. Nem telt bele egy perc, és még többen özönlöttek a bárhoz, és a tánc is hevesebbé vált. Két pasi öltre ment

a táncparketten, a kidobó választották őket szét a körülöttük állók sivalkodása közepette.

Ginger és Marna Kaidant és engem vizslatott; azt tesztelték le, észlelhető-e a köztünk lévő kötelék. Bizony, az volt. *A francba!* Kaidan erre otthagyt, és egyenesen a bárhoz indult. Hálásan odabiccentettem az ikreknek a segítségért. Ahogy visszafordultam, beleütköztem valakibe.

A csaj huszonegy körül lehetett. Mikor eltántorgott mellettünk, kétrét görnyedt és rókázni kezdett. Körülötte újabb éktelen hangzavar támadt. Hányása egy szomszédos pár lábán landolt; felbőszülten támadtak rá. A nő aurája haragtól sötétlett, amit a fejében karattyoló suttogó is tovább szított. A nő a csaj hátára öntötte az italát, szegényke térdre rogyott. Egy démon a pasira is lecsapott, aki fenyegetőn a lány felé rázta a sörösüvegét, mintha hozzá készülne vágni.

– Hagyják békén! – kiáltottam rájuk.

A pasas zavaros tekintettel meredt rám.

– Ne merészelje bántani! – Álltam védelmezően a csaj mellé. A pasi leengedte a karját, annál is inkább, mert már Kopano és Blake is figyelte a jelenetet.

Felsegítettem a csajt a karjánál fogva. Nagy butaság volt tőlem, mert egyszer és mindenkorra napvilágra hozta a titkomat: a másik oldalnak dolgozom. A pokolba az összes démonnal! Nyalják ki az anyagi seggemet!

– Donna, te vagy az? – motyogta a bepiált kiscsaj.

– Nem. Van Donna nevű barátnőd?

Kába tekintettel nézett körül, és nem felelt. A bárpult végébe kormányoztam – félig-meddig vittem is –, ahol szalvétával megtörölgettem az arcát és a haját. Egy vele egyidős csitri futott oda hozzánk.

– Szentséges isten! – zihálta. – Hát itt vagy, te részeges lotyó! Azt hittem, a mosdóba mentél. Rob folyton utánad kérdez. Újabb rundot vett nekünk. Gyere, menjünk!

– Te vagy Donna? – kérdeztem.

– Igen. Miért? – A csaj most először nézett meg magának.

- A barátnőd hányt egyet. Talán haza kéne mennie.
- Már megbocsáss, de kinek képzeled magad, hogy...

Nem akartam összeakaszkodni vele, inkább bevettem befolyásoló képességemet.

Ha fontos neked egyáltalán a barátnőd, vidd vissza a szobájába! – adtam ki a telepatikus parancsot.

A csaj elképedten meredt rám, majd miután győzött a jobbik énje, átvette a vállán a barátnője karját, és kifelé indult vele.

Istennek hála! – sóhajtottam fel. Hanem már a következő pillanatban lecsapott rám egy suttogó, aztán egy másik.

Ez meg mi volt! Undorító, amit művelsz! – rikácsolták telepatikusán.

Kopano surrant oda mellém. Gondterheltnek látszott.

– Hagyjátok őt békén! – szólt rá a suttogókra halk, vészjóslo hangon. – Úgyis hamarosan megkapja, amit érdemel.

Ez hatott, a suttogók otthagytak. Hideg borsózott a hátamon Kopano szavaira, akár komolyan gondolta őket, akár nem. Vajon túlélem-e a mai éjszakát?

A démonoknak pusztulniuk kell. Ha a halálom az ára, hát legyen. A szívem szakadt meg a gondolatra, hogyan boldogul majd Kai nélkülem; végül bizonyára csak-csak belenyugszik az elvesztésembe. Egy napon úgyis együtt leszünk újra. Másként, mint most, de együtt. Igyekeztem erőt meríteni ezekből a gondolatokból, ehhez azonban túl nehéz volt a lelkem.

Óriásbarátaim félkört formáltak körém. Nem tudtam eldönteni, a suttogóktól akarnak-e megvédeni, avagy önmagámtól, nehogy újabb mentőakcióba kezdjek. Bármilyen volt is az ok, jelenlétük erőt adott nekem.

Kaidan tért vissza két kupica borostyánsárga piával; jégkockák úsztak benne. Megcsapott a konyak illata. A legszívesebben újra megcsókoltam volna. Elkapta a pillantásomat, és el sem engedte, amíg fenéig nem ürítette a két kupicát.

Thamuz fiai jöttek oda hozzánk megint; viszolyogva méregettek bennünket. Intettek, hogy kövessük őket, mi pedig szót fogadtunk.

A zene egy ütemre dobolt a véremmel. Barátaim elszánt arckifejezése is lelket öntött belém.

Újabb szárnyas ajtó elé értünk. Fölötte felirat hirdette, hogy ez a Hold Terme. Ereimben dübörgőit az adrenalin. Tudtam, hogy a Galaxis Éjszakai Lokál Hold Termében mennyi és pokol ad egymásnak találkozt.

Pharzuph kis híján átszakította az ajtót, ahogy elénk sietett. Vadul forgó szemmel nézett rám.

– Nem egészen erre gondoltam, mikor arra kértelek, öltöztess fel másként! – szaladt ráncba a homloka. – Megragadta a karomat, és fia válaszát meg sem várva magával vonzolt. Összenéztem Kaidannal. Kemény volt a tekintete, mint az acél. Tudtam, hogy ez a tekintet minden lépésemet követi ma este.

Mélyet sóhajtottam, és magamban elmormoltam egy imát, miközben beléptem az ülés színhelyére.

*„Az élet, bár lehet, nem más, mint kínok halmaza, kedves
nekem, s meg is fogom védeni. ”*

Mary Shelley: Frankenstein

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

A HOLD TEREM

Kilenc vérvörös szempár szegeződött rám. Azt sem tudtam, fiú vagyok-e vagy lány. Az összes herceg ott volt, aput, Rahabot és Jezebetet kivéve. A kilenc herceg mélységes megvetéssel mért végig, és elismerően biccentettek Pharzuph felé, amiért elfogott.

A Bujaság hercege előre taszított, majd dölyfös tekintettel megszólalt:

– Menj, ülj le, amíg tárgyalni nem kezdjük az ügyedet.

Megindultam előre, közben azonban magam mögött éreztem szövetségeseim közelségét. Lopva a környezetemet is szemügyre vettem. Korábban sehogyan sem sikerült magam elé képzelnem ezt a legvégső csúcstalálkozót, és lám, ennek is eljött az ideje. Arra azonban semmiképpen nem számítottam, hogy a vére menő viadalra egy csicsás VIP-teremben kerül sor.

Ez a helyiség is totál fekete volt, mint az egész klub, és fejünk fölött itt is ugyanolyan „csillagok” sziporkáztak. A zene is hasonló volt, csak halkabb valamicskét. Az asztalok a holdfázisokat jelenítették meg. Modern borszékek vették őket körül. Az asztalok térfele kör alakú táncparkettet övezett. Csillogó fekete padlózata visszatükrözte a mennyezeti csillagok fényét. A bárpult a bejárat közelében volt. A középkorú nefilim csapost nem ismertem. Levegőnek nézett minket, kizárólag a hercegekkel foglalkozott, akik a pult mellett fecserésztek és nevetgéltek, mintha kellemes társasági eseményre gyűltek volna össze.

A falak mentén hosszú, fekete kanapék sorakoztak. Letelepedtünk rájuk a terem sarkában. Kaidan, én, Marna és Ginger ült le az egyikre; Blake és Kope a másikra. A többi óriás is hamarosan elfoglalta helyét a falak mentén. Némán, egyetlen mukk nélkül biccentettek oda egymásnak.

Kopanóhoz odaült a két bátyja. Kettővel több szövetséges. Sztoikus csöndben gubbasztottak mellettünk, engem azonban reménnyel töltött el a három testvér. Egyformán megtermettek voltak, az ő szemük azonban sötét és nem világosbarna volt, mint Kope-é.

Caterina vonult el előttünk, és leült egyedül egy kanapéra. Elég volt meglátnom, és a rosszullét kerülgetett. Szigorú kontyától bármely normális csajnak megfájdult volna a feje. Mentében rám mosolygott: életemben nem pipáltam ilyen hátborzongató mosolyt. Nyilván tudta már, miért gyűltünk össze, és alig várta, hogy a hercegek kicsináljanak. Az ikrek úgy néztek rá, mintha le akarnák

nyelni keresztben, lopva oldalba böktém ezért Márnát, hogy elég legyen ebből.

Most Jezebet hercegnő jelent meg, üzletasszonyos szürke kosztüm volt rajta. Caterina kihúzta magát, és rajongva nézett a Hazugság úrnőjére. A fenséges megjelenésű orosz nő rá sem bagózott a lányára. Ehelyett az óriások sorait pásztázta a tekintetével, egészen addig, amíg engem meg nem látott. Egyetlen röpke pillanatra akadt csak össze a tekintetünk. Mivel azonban szemernyi gyűlölet sem volt az övében, és mivel azt is tudtam, hogy a szövetségesünk, ez némi erőt csöpögtetett belém. Ugyanakkor újra hiányozni kezdett apu.

Éreztem, hogy Kaidan ledermed mellettem, ugyanis Pharzuph és Astaroth is felénk nézett. Astaroth a fejét csóválta, majd mindketten tovább piáltak. Marna a közelünkbe hajolt, hogy lecsekkolja, érezhető-e a köztünk lévő kötelék. Kis biccentéssel jelezte, hogy minden oké. Kai újra lenyugodott. Vajon meddig védi meg a vérébe került alkohol a lebukástól? – tipródtam. Vélhetőleg nem sokáig. Minden titkunkra hamarosan fény derül.

Különös elszántsággal töltött el, ahogy elnéztem a gondtalanul szórakozó hercegeket. Ugyan mit számít nekik egy nyavalyás óriáslány? Attól sem ijednek be, ha a menny zsoldosa. Sérthetetlennek hiszik magukat. Ma csupán egyvalaki az ellenségük. Egy ostobácska csitri, aki talán másnak dolgozik.

Megbánják még, hogy ennyire elbízták magukat! – suhant át az elmémen. Ellenük fordítjuk a felfuvalkodottságukat.

Noha különös elszántság töltött el, idegeim mégis kifogtak rajtam, mikor arra gondoltam, hogy nincs már nálam a Kard. Nélküle pedig hogyan győzhetnénk le a túlerőben lévő démonsereget? Rágni kezdtem a körmöm. Kaidan meglökött a lábával, hogy megintsen, menten abba is hagytam. Oké. Egyelőre senki nem akar lemészárolni minket. Kihúztam magam.

Fiatal ázsiai férfi sétált be a terembe. Zöld démonjele volt, és úgy nézett ki, mint egy kínai színész. Melchom volt az, az Irigység hercege. Csillogó fekete séróját félhosszúra növesztette, frizurája hasonlított a Blake-ére. Ránéztem Blake-re, aki döbbenten meredt

apja újonnan beszerzett földi porhüvelyére. Mikor aztán Melchom odabiccantett köszönésképpen, menten megfegyvelmezte az arcvonásait, és viszonzta az üdvözlést.

Miközben a hercegek vidáman iszogattak, mi, óriások üres tekintettel meredtünk magunk elé. Mind nagyon vigyáztunk, nehogy felhívjuk magunkra a figyelmet. Összeszámoltam, hány herceg jött el: tíz volt jelen a tizenkettőből.

Most Rahab herceg tűnt fel a küszöbön; mélylila démonjele nem sok jót ígért. Nyomban elnémultunk. Jeges félelem szállta meg a termet, ahogy a Kevélység hercegének tekintete végigfutott az egybegyűlteket sorain. Mikor engem meglátott, egy teljes másodpercre felizzott ez a tekintet, aztán Rahab megfékezte magát. Feszés mosollyal a cimboráihoz fordult. Valaki kikapcsolta a zenét. Rahab mögött Marek érkezett. Becsukta az ajtót és bezárta belülről. Mostantól idebent állt őrt. Idegörlő csönd támadt.

Rahab a bárnál iszogató hercegek felé biccentett, akik erre a táncparkettet övező kis asztalok mellé telepedtek. Rahab a fekete kör közepére állt, hátratett kézzel, akár egy diktátor. Szemmel láthatóan öregedett az alatt a másfél év alatt, amióta utoljára láttam; nyüzött, zord arcvonásai kellemetlen benyomást keltettek. Magas, nyúlánk termetű volt, de túl sovány. Fura volt, hogy eddig nem kíváncszott másik testbe. Talán a természetét átható kevélység készítette arra, hogy a többieknel jóval tovább kitartson egy mellett.

– Jó estét testvérek... és nővérem – kezdte beszédét a maga hangos, zengő, franciás akcentusával. – Köszönöm, hogy dolgaitokat hátrahagyva ilyen hamar idesiettetek. Remélem, hogy rövid úton lezárhatjuk ezt a kényes ügyet, hogy azután kellemesebb időtöltéseknek adjuk át magunkat. Hiszen vár minket a kedvenc városunk – nevetések hangzottak fel a teremben, több herceg elmosolyodott. – Elsőnek hadd idézzem meg Azaelt, Lucifer követét, hogy ő legyen ennek a csúcstalálkozónak az elnöke, és jelenthesse a végkifejletét urának.

Totál beparáztam, mert félelmetes sziszegés töltötte be a levegőt. Az oroszlanpofájú Azael emelkedett fel közénk a csillogó

fekete körön áthatolva, Rahab közvetlen közelében. Szárnyait egyetlen röpke pillanatra széttárta, de aztán összecsukta derengő hátán. Félelmetes látvány volt, mégis megnyugtatót valamiért, hogy őt is itt tudhattam.

– Köszönjük, hogy eljöttél közénk, Azael! – folytatta Rahab. – Reméljük, nem tartóztatunk fel túl soká.

A démonszellem válaszul megbiccentette a fejét.

– Most pedig hívjuk ide a légionáriusokat – fordult Rahab a hercegekhez.

Újra szörnyű sziszegés és hangzavar támadt. A fekete falak, mintegy vezényszóra, minden irányból önteni kezdték magukból a ködösen derengő szellemeket. Egyszer majd ők is eltűnnek, de akkor örökre, biztattam magam.

A helyiség elsötétedett, ahogy megjelentek. Maximális üzemmódra állítottam át éjszakai látásomat.

Miután mindenki elcsöndesedett, Rahab az ajtó felé pillantott.

– Shax fia – szólta oda Maréknek. – Téged bízunk meg, hogy őrizd minket az avatatlan betolakodók ellen. A mai gyűlés a hercegek maradéktalan figyelmét igényli. Megértetted?

– Igenis, uram – hajolt meg derékból Marek.

Elszomorodtam, ahogy eszembe jutott, hogy a múltkor elvesztett szövetségesünk, Flynn töltötte be az ajtónálló szerepét. Milyen jól jött volna ma az ő segítsége!

Rahab végighordozta tekintetét az egybegyűlteken. A százvalahány óriást undorodó megvetéssel mérte végig. Mikor hozzám ért, újra felszikrázott a szeme.

– Az igazat megvallva nem hittem eddig, hogy valaha is össze kell hívnunk ezt a gyűlést... de úgy látszik, mégiscsak beteljesedik a nagy prófécia. Itt mondok köszönetét Pharzuph testvérünknek, amiért ilyen hamar sikerült elénk hurcolnia ezt a veszedelmes árulót.

Felmorajlott a terem, a hercegek és óriások egyaránt összesügtak. Rahab intett Pharzuphnak, hogy jöjjön ki ő is középre.

Ő azonban ehelyett hetyke vigorral egyenesen felém indult.

Ütött az órám! – rándult görcsbe a gyomrom.

Kihúztam magam ültőmben, és mozdulatlanul álltam a közeledő Pharzuph tekintetét. Ahogy mellém ért, és látta, hogy nem húzom össze magam előtte félelmemben, elkapta a karom, és talpra rángatott.

– Azt képzeled, mi, hogy boldogulsz a fegyvered nélkül? – mért végig viszolyogva. – Na, mindjárt elvállik.

Kirángatott a terem közepére. Lángolt a képem, és a szívem is majd kiugrott a mellkasomból, mégis iparkodtam közönyösnek mutatkozni. Pharzuph elengedett, majd két kezét az ingébe törölte. Továbbra is szorosan ott állt mellettem. Rahab izzó gyűlölettel meredt rám.

– Valamennyien jól látjátok a lány démonjelét – mondta. – Sokáig azt reméltük, azért fehér, mert nem tud a származásáról, csak hogy azután is makulátlan maradt, hogy két éve munkába állt. – Az utolsó szavakat szinte úgy köpte az arcomba. – Előbb az angyalok keltek a védelmére, aztán most az apja tűnik el, amikor ki akarjuk kérdezni. Hanem, miután elintézzük a drágalátos kölykét, vele is leszámolunk. Lángok között lakol majd árulásáért!

Azt vártam, hogy a hercegek megéljenzik e kilátásokat, de hallgattak. Sápadtan emésztették a hallottakat, miszerint egy társuk és a kölyke árulta el őket.

– Hogy lehetséges ez, Rahab testvér? – kérdezte Blake apja, Melchom. – A prófécia merő agyrém. Olyan nefilimről beszél, aki egyszerre a világosság és a sötétség gyermeke. Valamennyien tudjuk, hogy ez lehetetlen.

– Tényleg? – vágta rá azonnal Rahab. – Okunk van azt hinni, hogy tizenhét éve egy őrangyal önmagát lealacsonyítva megszállt egy nőt, aki gyermeket szült egy hercegnek. Néhányan közületek bizonyára emlékeztek még Marianthára és könnyfakasztó románcára Beliallal.

– Az áruló! – dörögte Sonellion, a Gyűlölködés hercege, és öklével az asztalra csapott, hogy az belerázkódott. Sonellion szeme vérvörös tűzben lángolt, de több más hercege is kigyúlt. Elakadó lélegzettel hallgattam, ahogy a hangok apu ellen lázítottak.

Feneketlen gyűlölet izzott bennük. Ezekre a hercegekre ugyan nem hatnak az észérvek, summáztam magamban.

Lélegezz mélyeket! – intettem önmagamat. Semmi mással ne törődj, csak ezzel! Felnéztem a fejem fölé. Azael keringett ott, ő tartott szemmel.

– Álljon meg a menet! – szólalt meg egy negédes hang. Mindenki Kope apja, Alocer felé fordult. – Én nem hiszek ennek az úgynevezett próféciónak. Honnan tudhatnánk, igaz-e vagy sem? Miféle bizonyítékunk van rá?

– Amint tudod, mindig is jóban voltam a Sötétség hercegével – komorodott el Rahab. – Ő maga tárta fel előttem a Pál apostol által megjövendölt próféciát. Hogy mersz kételkedni a szavaiban?

– Természetesen szó sincs erről – nézett haragosan Alocer Rahabra. – Az információ hitelességét azonban igenis kétségbe vonom. Ki volt tanúja e prófécia elhangzásának? Már az apostol őrangyalán kívül?

– Egy megbízható suttogó. – A hercegek felmorajlottak, Rahabnak kellett csöndre intenie őket. – Urunk a lehető legnagyobb komolysággal kezelte a próféciát. Neked is követned kellene a példáját!

– Mondd el újra szóról szóra, testvér! Hadd frissítsük fel magunkban, mit mond ki – vetette fel Jezebet, aki az asztalra könyökölt, és francia manikűrös körmével az alsó ajkát lapogatta.

– A prófécia azt állítja, hogy olyan valaki vet véget csalárd módon a fajtánknak, aki egyszerre származik angyaltól és démontól. Azt is megjósolja, hogy ez a gyermek az idők végezetéig a pokol láncaihoz bilincselte a sötétség angyalait – sorolta Rahab ádáz tekintettel. Forogni kezdett velem a világ. – Ezt a nefilimet Isten küldi ránk, hogy megszabadítsa tőlünk a földet! Ennyit tudott tenni ellenünk Isten végső kétségbeesésében! – futtatta végig színpadiasán a kezét az arcélemen.

Szavait harsány hahota jutalmazta. Vártam, hogy azt is elmondja, amit kihagyott a próféciaából, de nem tette. Csak állt ott pöffeszkedve. Vajon ismeri-e egyáltalán a teljes jövőndölést? –

jutott eszembe. Tud-e arról, hogy a démonok megváltást nyerhetnek?

Szövetségeseimre pillantottam, akik izgatottan fészkelődtek a helyükön. Kaidan szemlátomást ugrásra készen ült ott. Kopano alig észrevehetően felém biccentett. Erőt adott a tekintetük. Elérkezett az idő.

– Csakhogy ez nem minden! – kiáltottam felbátorodva. – A menny mindőtöknek adna második esélyt, ha úgy akarnátok!

Rahab pofon vágott, én pedig a padlóra rogytam. Égett a képem a tenyere nyomán. Elfelejtettem, hogy szeret ütlegelni.

Szövetségeseim mostanra felpattantak helyükről. Hirtelen belém hasított a félelem, nehogy baja essen Kaidannak, aki harcra készen állt ott.

Rahab fölém hajolt, szeméből csak úgy sütött a kaján káröröm.

– Egy szót se többet!

– Mégis mire várunk? – rikkantotta el magát Thamuz. – Öljük meg! Ezúttal az angyalok sem menthetik meg.

Helyeslő kiáltások töltötték meg a termet. Fekve maradtam, onnan vártam ki, mi lesz ennek a vége.

– Várjatok! – üvöltötte Melchom. – Miről beszél ez a lány?

– Minden szava hazugság – védekezett Rahab. – Az Urunkról hadovái.

– Hagyjuk, hadd döntse el Jezebet, igazat mond-e vagy sem – javasolta Alocer.

Szavait újabb moraj követte, ennek ellenére senki nem állította meg Jezebetet, mikor kecsesen elém penderült a körkörös táncparketten. Felálltam, ő pedig vékony ujjai közé fogta az állam.

– Beszélj! – mondta, és a szemembe nézett.

Megpróbáltam a tőlem telhető legnagyobb hangerővel válaszolni, miközben körme a bőrömbe vágjt. Mégis álltam égszínkéék szeme tekintetét, hogy lássa, semmit nem titkolok el előle.

– Nem csak erről szól a prófécia. Isten hajlandó megbocsátani nektek, és visszafogadni benneteket a mennybe. Azok azonban,

akik továbbra is ellene ágálnak, örökre pokolra jutnak, úgy, ahogyan azt Rahab állítja.

Halálos némaság támadt a teremben. Jezebet összeszűkülten szemmel nézett rám. Fejünk felett viharfelhőként kavarogtak a suttogók.

– Igazat szólt – jelentette ki. Közben engedett a szorításán, majd végleg eleresztett.

A hercegek felugráltak székükről, és egymást túlkiabálva vitatták ezt az új lehetőséget. Kaidanra pillantottam, aki éber tekintettel figyelte az eseményeket.

Egyszer már megmenekültem a haláltól egy csúcstalálkozón. Ki vagyok én, hogy kételkedni merjek egy újabb csoda lehetőségében? És ha mégsem? Akkor ütött a végső órá. Többé nem félttem ettől, és ez valahogyan újfajta szabadsággal ajándékozott meg.

– Köszönjük, Jezebet. – Pharzuph intett, hogy az orosz nő újra elfoglalhatja a helyét.

Jezebet még egyszer utoljára a szemembe nézett, mielőtt a hercegek közé ült. Szemernyi rosszindulat sem volt a tekintetében. A hercegek izgatottan kiáltoztak.

– Mi van, ha ez az igazság? – kérdezte Alocer, aki reménykedve pillantott a fiára. Kope visszanézett rá.

– Ilyen kegyes lenne a menny mindazok után, ami történt? – hitetlenkedett Melchom.

– Kit érdekel, igaz-e vagy sem? – rikkantotta el magát Kobal, a Torkosság hercege.

– Ámde ha megkapjuk ezt a lehetőséget, ugyan miért mondanánk le róla, Rahab? – vetette fel Shax.

– Én legjobb tudásom szerint számoltam be a próféciáról – felelte ő. Láthatóan fogytán volt a türelme.

Pharzuph ekkor hajamnál fogva hátrarántotta a fejemet, és a torkom szorongatta. Másik keze a bordáimnál járt, és lefogta a karomat.

– Kitől hallottad ezt? – rikácsolta.

– Egy apácától... aki... Pál apostol őrangyalának óriás leszármazottja – hörgöttem.

– Mese habbal! – kiáltott fel Rahab. – Tudnánk róla, ha élne a földön ilyen leszármazott. – De mintha maga sem hitt volna önnön szavaiban. A hercegek véleménye megoszlott. Érezte, hogy percek múltán elpártolhatnak mellőle. Hátravetette hát a fejét, és fülsértő sziszegést hallatott. Egyik suttogóját hívta.

– Igaz ez? – fogta vallatóra. – Élt olyan óriás, aki a világosság birodalmából származott? – Mindenki elnémult, miközben a szellem közvetlenül Rahab tudatában szólalt meg, ő pedig hangosan ismételte, amit tőle hallott.

– Ó, azt mondod, mindez elhanyagolható csekélység? Egy angyaltermészetű óriás, aki megbújhatott közöttünk? Teszek rá, hogy ártalmatlannak látszott, vagy hogy soha nem hagyta el az apácakolostort! Pusztulj a szemem előtt, te tökkelütött! – Elhessegette magától a suttogót, aki felröppent a légionáriusok sötét felhőt formázó tömegébe.

– Mindez úgyse számít már – szögezte le Pharzuph. – A lány a kezünkbe került. Ritka alkalom kifogni az Úron.

Mialatt továbbra is szorosan fogva tartott, Rahab megkétszerezett hangerővel fordult a hercegekhez:

– Soha többé nem juthatunk vissza a mennybe, csak ha erővel elfoglaljuk! Ez az ostoba csitri téved. Jelenleg Lucifer diktál. Miért állnánk a gyöngébb fél oldalára? Azt hiszi Isten, hogy bedőlünk egy kedves pofinak? Nekünk azonban bizonyítékaink vannak arról, hogy ez a csinos leányzó a vesztünkre tör! Elvégre is nála volt az Erény lángoló Kardja! Csak ezen a héten három csatlósunkat küldte a halálba!

Fentről rémült visítás hallatszott.

Pharzuph tovább szorongatott, mialatt Rahab csak mondta a magáét.

– Hol van a Kard? – kérdezte Sonellion.

– Marek vitte el... – felelte Pharzuph fogcsikorgatva.

– A fiam! – tette hozzá Shax büszkén.

– Hogy megszabaduljon tőle – fejezte be helyette a mondatot Rahab. A hercegek és a suttogók megkönnyebbülten felsóhajtottak.

– Hogy tudta ez a gyöngye kislány forгатni a csodakardot? – ámuldozott Alocer.

– Nem tudjuk – fűjt egyet mérgesen Pharzuph a fejét csóválva.
– Mindenesetre így volt, egy suttogó is tanúsítja.

A hercegek azonban félve tovább pusmogtak egymás között.

Thamuz szeme lobot vetett, ahogy végigmért. Meghűlt a vér az ereimben ettől a tekintettől.

– Elég volt ebből. Vért akarok látni! – recsegte.

– Ne félj, testvér, az is meglesz nemsokára – kuncogott fel Pharzuph. – Hamarosan iszunk ennek a lotyónak a véréből. – Belenyalt a fülembe, mire megvonaglottam ijedtemben. – Tudjátok mit, kezdem én – ajánlotta nagylelkűen. – O az én kis ajándékom nektek, testvéreim. Csak arra kérlek benneteket, ne öljétek meg egyelőre. Azt szeretném, ha a kínok kínját állná ki. Rajtunk a menny szeme. Kezdődjék hát a színjáték!

Behunytam a szemem.

– Hadd jöjjenek én először – ajánlkozott az egyik herceg. Ráismertem ausztrál kiejtéséről.

– Nem lep meg, hogy épp téled hallom ezt, Mammon, te mohó fafej – morogta Pharzuph. Szavait általános derűtség jutalmazta.

Kinyitottam a szemem, hogy lássam, mi történt a szövetségeseimmel. Még mind álltak. Kaidan előre is lépett. A hercegek azonban nem vettek róluk tudomást, vagy nem érdekelték őket.

Mammon lépett be a körbe, őt Thamuz, majd Sonellion követte. Vörös szemükben leplezetlen gyűlölet égett.

Istenem, kérlek, segíts! – fohászkodtam magamban. Nem tudhattam, mennyi kint tudok elviselni. Vajon megkéselnek? Megerőszakolnak? Máglyára vetnek?

De nem. Kaidan és a többiek nem hagynák, hogy idáig fajuljanak a dolgok.

Kapálózni kezdtem Pharzuph erős markában, aki most a három herceg felé fordított. Totál fölösleges volt.

– Apám – hallottam a hátam mögől Kaidan hangját. Kiéreztem belőle a fenygetést.

– Most nem érek rá! – bődült el Pharzuph.

Egyik herceg sem akadt fenn azon, hogy egy óriás merészelt szót emelni egy csúcsértekezleten. Ez is azt bizonyította, hogy a vérszomj elvette az eszüket.

Mammon úgy tornyosult fölém, mint egy nyálát csorgató szörny, szemében csillapíthatatlan éhség izzott. Olyan sötét volt a teremben, hogy aranyórája és nyaklánc is észrevétlen maradt. Közelebb lépett hozzám, és kigombolta a sliccét. Ezzel meg is válaszolta kérdésemet, hogy a kínzás mely formájának nézek elébe.

– Jaj, nem! – nyögtem fel.

– De igen – vihorászott Pharzuph.

Mammon már nyújtotta utánam a mancsát, hogy magához rántson. Ekkor történt, hogy a szemem sarkából láttam, amint surrogó ezüst csillámlás szeli át pörögve a levegőt. Reccsenést hallottam az arcom közelében. A következő percben Mammon hátratántorodott, és a rákövetkező pillanatban már láttam, hogy késpenge ékelődik a szemébe.

Elnyíló szája kerek ő-t formált. Térdre rogyott, és háta megfeszült, miközben sötét, visító lelke erőnek erejével próbált kiszabadulni a testéből. Pharzuph hátrarántott a tarkómnál fogva, és a fia felé fordult. Akkora dühvel támadt rá, hogy belereszketett a terem.

– Mit tettél? – üvöltötte.

Kaidan azonban állta a sarat, és máris újabb kés volt a kezében. Megpörgette a tenyerén, csak utána kapta el.

– Mindez néhány csöpp szenteltvíz műve, ebbe mártottam a pengét – vetette oda közönyösen, szeme azonban félelmetes tűzben égett.

Mammon tompa puffanással a padlónak verődött. Lelke úgy vergődött a teste fölött, mintha lángot fogott volna. Ezt a fiadért kaptad, Flynnért, gondoltam.

– Térj vissza a pokolba, testvér! – parancsolt rá Rahab a lélekre. – Ott majd kiégetik belőled a szenteltvizet.

Mammon lelke áthatolt a padlón, és eltűnt szem elől. A teremben halálos csönd támadt.

– Te gazember! – suttogta Pharzuph Kai-nak, és a szeme egy merő tűz volt. Engem is magával rángatva lépkedett a fia felé. – Megbíztam benned – dörögte.

– Nem, nem bíztál meg – mondta Kai.

Pharzuph és a hercegek elképedtek ekkora szemtelenség hallatán! Még hogy egy óriás visszabeszéljen az apjának!

– Te nyámnyila féreg! Több volt benned, mint az összes eddigi fiamban együttvéve! Hogy hagyhattad, hogy egy óriáslány az orrodnál fogva vezessen? Te lúzer!

Kaidan arcán a másodperc egy törtreszéig fájdalom suhant át.

– Old meg! – követelte Rahab. Nagyot dobbant erre a szívem.

– Nem! – kiáltottam. Megpróbáltam elszabadulni, de nem volt rá szükség.

Kaidan olyan boszorkányos ügyességgel forgatta ujjai között a kését, hogy senki nem mert mozdulni a teremben.

Micsoda gyáva alakok! – gondoltam. Egytől egyig azok. Ha akarják, hát lelőhetik Kaidant. Tudták azonban, hogy egyiküket eltalálhatja a késével, ha az a pisztolyáért nyúl. Még Pharzuph is mögém bújt, úgy pislogott a fia felé. Vajon mit szólna Lucifer, ha látná most rettenhetetlen vezéreit? Önzésük azonban nekünk dolgozott, hálás voltam hát érte. Kaidan nézte, hogyan vonszol át az apja a kör másik oldalára egyre émelyítőbb tánclépésekkel.

– Pharzuph testvér – szólalt meg Astaroth, aki most is olyan volt, mint akit skatulyából húztak ki. – Attól tartok, az ügy zűrösebb, mint gondoltuk. Fiad és az áruló lánya *szeretik* egymást.

– Ugye, ez vicc akar lenni? – hörögte Pharzuph, és újra szorongatni kezdte a torkomat.

A legkevésbé sem – felelte Astaroth. – És nem is álltak meg ennél; *házasok*.

A hercegek felháborodott, hitetlenkedő kiáltásokat hallattak. Még a minket körülvevő óriások is hüledezve felmorajlottak.

– Á, szóval így állunk – sziszegte Pharzuph.

– Marna és Ginger – utasította a lányait Astaroth. – Húzódjatok el Pharzuph fiától! Ne közösködjeteK vele!

Az ikrek azonban nem engedelmeskedtek az apjuknak, egy tapodtat sem mozdultak arrébb.

– Azt mondtam, gyertek ide, de tüstént! – parancsolt rájuk még nyersebben Astaroth.

– Nem! – kiáltotta Ginger.

Astaroth totál megdöbbszent; megfizethetetlen látvány volt.

– Mi ütött ezekbe? – acsargott Thamuz. – André, Ramón! Ide hozzám! – Két fia előrelépett, és megállt a kör szélén. – Na, legalább valakinek engedelmeskednek a kölykei! – mondta Thamuz önelégülten, aztán a fiaira nézett. – Intézzétek el a gazfickót!

Mindkét srác Kaidan felé fordult, láthatóan tétováztak.

– Gyerünk, mire vártok! – bömbölte Thamuz.

– Nincs nálunk fegyver – mondta az egyikük.

Thamuz szeme villámokat szórt haragjában.

– Mióta van szükségetek hitvány fegyverekre? Ketten vagytok egy kés ellenében. Ez igazán gyerekjáték! Rajta, öljétek meg!

A Thamuz fiúk elindultak Kaidan felé. Elöntött a pánik. Minden akaraterőmet rájuk irányítva szuggeráltam őket: *Ne bántsátok! Nem muszáj engedelmeskednetek az apátoknak!* Egyre lassabban, bizonytalanabban lépkedtek, és a végén teljesen leálltak. Alig hittem a szememnek. Az egyik Thamuz fiú a fejét fogta, mintha fájlalna.

Thamuz vadállati ordítást hallatott, és behúzott egyet a közelebbi fiának, aki elterült a földön. A másik leborult előtte.

– Nem tudom, mi volt ez, apám! Valaki befolyásolhat minket.

– *Idióta!* Gyilkolási kedveteknek erősebbnek kell lennie mindenfajta befolyásnál.

Rahab értetlenül csóválta a fejét.

– Egyetlen herceg sem merne befolyásolni benneteket apátok akarata ellenében, az óriásoknak pedig nincs elég hatalmuk ehhez... – Félbehagyta a mondatot, és lassan felém fordult. Minden szem rám szegeződött. Pharzuph akkora erővel szorongatta a torkomat, hogy alig kaptam levegőt. Ha így folytatja, pillanatokon belül kipurcanok, futott át a tudatomon.

– Te voltál az! – mordult rám Thamuz. En akkorra alig voltam magamnál, félni sem igen tudtam már.

Egészen addig, amíg Rahab elém nem lépett.

– Vigyázz, kivel húzol ujjat, leányzó! – kiabálta. A benne lakozó démon félig kiemelkedett testéből, és az arcomhoz hajolt, úgy rikácsolt. Az áttetsző szellemfejen gigászi kosszarv ült. Úgy beparáztam ettől, hogy Pharzuphhoz bújtam.

Éreztem, amint Rahab behatol az agyamba. Bármennyire küzdöttem is ellene, ő volt az erősebb. Jeges félelem töltött el, miközben gonosz szavai a fejemben visszhangoztak: Mondd milyen érzés tudni, hogy még ma éjjel a pokol tüzére jutsz, mi pedig ujjongva örvendünk szenvedésednek? Rosszul választottál, amikor szembeszálltál a nálad erősebbekkel.

Felidéztem magamban, milyen végtelen béke áradt anyámból, Marianthából és szerető szavaiból.

Tévedsz, nem vagytok erősebbek, feleltem magamban a démonnak. *Most pedig kotródj a fejemből!* Minden erőmet összeszedve kilöktem őt a tudatomból. Akkora erőfeszítést igényelt, mint egy téglafalat ledönteni. A démon szeme az enyémbe fúródott. Döbbenet ült benne, hogy ki tudom őt taszítani magamból. Lelke azután visszahúzódott a testébe. Pharzuph közben tovább szorította a torkomat. Megragadtam az alkarját, és megpróbáltam ellökni, vagy legalább enyhíteni a szorításán. Nem sikerült, tovább fulladoztam.

– A heveskedésed megnyerő ugyan elsőre, de kezd elegem lenni belőle – morogta Pharzuph.

– A lelke és az akarata erős, de bárkit le lehet szerelni – vélte Rahab. – Mindenkinnek vannak gyengéi. Ha ezeket meglovagolod, fellázadnak a Teremtő ellen.

Nem tetszett, ahogyan rám nézett. Mintha tudott volna valami titkomról, amivel „leszerelhetne”.

– Elnézést kérek, Rahab herceg – szólalt meg Marek, aki az ajtónál állt őrt. Minden fej felé fordult.

– Bocsáss meg, amiért félbeszakítalak, de azt hiszem, Belial herceg érkezik.

Nyomban ezután hangos kopogtatás hallatszott. A hercegek arca megkeményedett, velem azonban madarat lehetett volna fogatni örömben.

– Engedd be mindenképpen! – parancsolta Rahab.

Pillanatokon belül kitárult az ajtó. Ezzel együtt éktelen lárma hallatszott be a klubból. Sietve újra becsukták és kulcsra zárták. Apám lépett közénk. Tengerészkék hajszálcsíkos öltöny volt rajta. Takarosán levágatta a haját. Jól nézett ki. Az oldalán ott állt Zania márkás farmerben és tűsarkúban. Karját keresztbe fonta a mellkasán, és villámló tekintetét körbehordozta a hercegeken. Sonellion, az apja felmordult.

– Megsértettetek – kezdte apu csodás baritonján. – Még csak meghívót sem kaptam.

– Áruló vagy! – üvöltötte Sonellion. Úgy nézett apura, mintha a legszívesebben megfojtaná, de sem ő, sem a többi herceg nem mozdult, hogy lefogja. – Te állsz e mögött az egész mögött! Ráadásul elloptad a lányomat!

Apu felnevetett a nevetséges vád hallatán.

– Azért jöttél, hogy gúnyt űzz belőlünk? – rivallt rá Pharzuph. Mivel most apámra figyelt, már nem szorította akkora erővel a torkomat. Friss levegő áramlott a tüdőmbe, és ezzel együtt harci kedvem is visszatért.

– Nem akarlak én kigúnyolni benneteket – mondta apu. – Ellenben rengeteg megbeszélni valónk van. Mert nem én vagyok az egyetlen ebben a teremben, aki rájött a Bukás után, hogy bizony aljasul átverték minket. Mindez Lucifer machinációja volt...

– Hogy mered gyalázni Urunkat? – acsargott Rahab.

Sonellion a zsebébe nyúlt a pisztolyáért.

– Csak lassan a testtel, testvér! Látod ott a vejemet? – biccentett most apu Kaidan felé. – Átkozottul ügyesen bánik a késekkel, amint az előbb meggyőződhattetek róla. Még egy mozdulat, és a fejedbe áll a kése.

Egész tűzijáték volt a válasz vörösen izzó szemekből.

Apu azonban zavartalanul folytatta.

– Félelemből vagy talán szerzésvágytól vezérelve szolgáltuk a poklot. Úgy látszott, nincs más választásunk. Holott igenis van! Valamennyien tudjátok, nem maradhatunk örökké a földön. De a pokolbugyrokba sem kell okvetlenül alászállnunk. Nem tudom, ti hogyan döntötök, én azonban választottam... és ezúttal jól.

Éktelen láрма támadt, a hercegek megpróbálták egymást túlkiabálni. Nem tudták, mit hihetnek el mindebből. Az óriások némán egyre közelebb húzódtak egymáshoz, mind távolabb a hercegektől. Kai előrelépett, és felmérte a terepet. Rahab teli torokból ordibált, hogy rendet teremtsen. Pharzuph elengedte a torkomat; fájt ugyan, de szomjasan szívtam magamba a levegőt. Már csak az egyik csuklómnál fogva vonszolt, mikor az egybegyűltek felé lépett, hogy jobban hallják. Heves vita támadt, és amerre néztem, vérvörösen parázsló szemeket láttam. Összeakadt Kaidannal a pillantásunk. Láttam, azt méregeti, hogyan szabadíthatna ki az apja kezéből.

Alig hallottam meg a nevem ekkora zsivajban. A terem túloldaláról szólított egy ismerős, európaias kiejtésű hang. Mikor arrafelé fordultam, amerről hallottam, Mareket pillantottam meg. Kezét a háta mögött tartotta, aztán csillogó fém suhant át a légen. Pharzuph is felé fordult, de elkésett. Amint szabadon maradt kezemmel elkaptam a markolatot a levegőben, végigbizsergett a karom. Marek rám kacsintott, én pedig rámosolyogtam. Életemben nem voltam ilyen hálás semmiért. Kaidan az én oldalamon nyomult be a belső körbe.

Ekkor vakító fénysugár tört elő a kardmarkolatból, és szikrázó, kék lángcsóvapengévé állt össze. Óriásira nyúlt, mégis súlytalan maradt. Pharzuph elugrott mellőlem, és a többi herceghez rohant. Minden jelenlévő a sugárzó fényforrás felé fordult. A démonok tehetetlenül sziszegtek, mert kellemetlen emlékeket idézett fel bennük. Több mint hatszáz szellem kavargott rémülten a fejünk fölött.

Az ikrek, Blake, Kopano és a testvérei, Marek, Zania és apám mostanra mind a belső körbe gyűltek. Két kezembe fogtam a kardmarkolatot.

– Álnok áruló! – nézett a fiára hitetlenkedve Pharzuph.

– Nem muszáj az ellenség oldalán állnod – felelte Kaidan. – Valamikor te is a világosság anyja voltál.

– Ha így térnék vissza, az egész menny rajtam röhögne!

– Lucifernek is a dölyf és a túlzott elbizakodottság okozta a vesztét – szólt közbe apám.

Több herceg rásziszegett, a szemük tűzben égett. Bármilyen félelmetesek voltak is, örültem, hogy többé nem Kaidannal törődnek.

– Látjátok, hiába intettelek benneteket, hogy vigyázzatok az óriásokkal – rőtta meg a hercegeket Rahab, noha egyfolytában engem nézett. – A legrosszabb fajta. Szörnyetegek! Beleharapnak a kézbe, amelyik eteti őket!

– Nem vagyunk *szörnyetegek*! – mondtam. – Ugyanakkor belefáradtunk, hogy hazugságokkal fizessetek ki minket. Nem vagyunk a tulajdonotok!

A szóváltás alatt apám, Zania és Marek fegyvereket vett elő, és szétosztották a felsorakozott óriások között. Volt ott több pisztoly és kés. Most mindet a hercegekre szegezték, akik azonban kizárólag az Erény Kardját bámulták. Az istennek sem merészkedtek közelebb a lobogó kék lánghoz. Mégis, gonosz tekintetükön láttam, azt forgatják a fejükben, hogyan ejthetnének el engem.

– Alábecsültetek minket – nézett az apjára Kaidan.

Astaroth az átkozott zendülőkről morgott valamit, és a padlóra köpött.

Rahab egy lépés tett felénk, mire válaszul felé fordítottam a Kardot.

– Ne olyan hevesen! – emelte fel a kezét. – Nem játékszer ez, gyermekem. Csak nem akarod, hogy vér tapadjon a kezedhez, nem igaz?

– Nem ez a szándékom, de ha gyilkossá tesztek, hát ezt is vállalom. Mindössze annyit akarok, hogy hallgassatok meg – szedtem össze minden maradék lelkiismeret. Körbenéztem az elcsöndesedő hercegeken, és fejünk felett a szellemek sötéten

gomolygó felhőjén. – Benneteket átejtettek. Ezúttal is. De nincs idő ezen rágódni, döntenetek kell, még ma éjszaka...

– Vajon *miért* állunk itt ilyen bambán? – szakított félbe Rahab vérben forgó szemmel. – Miért hagyjuk, hogy ez a silány kis óriáslotyó megossa hős sorainkat? – csuklott el a hangja a méregtől. – Miért remegünk egyetlen kard láttán, ami egy csitri kezében van?

Válaszul újabb kiáltások hangzottak fel.

– Öljük meg! – bömbölte Thamuz, és felém rontott.

– Hagyjuk, hadd beszéljen! – tolta félre Jezebet. Ez a nő erősebb volt, mint amilyennek látszott.

– Ezek itt urunkat káromolják! – rikkantotta valaki.

– Mi van azonban, ha igazat szólnak? – tétovázott Melchom.

– Javaslom, vessük alá próbának a lányt – mondta Rahab, mire a terem elcsöndesedett. – Csak akkor kaphatott ilyen horderejű feladatot, ha a hite megingathatatlan. Amennyiben mégis megrohanják a kételyek, elveszti az uralmat a Kard fölött.

Miféle kételyek? Nem tetszett ez a szó.

– És hogyan akarsz megbizonyosodni a hitéről? – tudakolta Jezebet.

– Nem ér készületlenül ez a kérdés – vigyorodott el Rahab. Megremegtem, mert rossz előérzetem támadt. Intett a kezével, mire kivágódott egy fekete fémajtó, és két óriásszác jelent meg a hozzánk felvezető hátsó lépcső felől. Közrefogtak valakit. Csaknem elájultam, amikor ráismertem a tejfehér bőrre és a göndör, vörössesszőke hajzatra. Patti száját felpéckelték, jóságos tekintete azonban a szívembe hasított.

– *Anyu!*

A hangom hallatán szeretet gomolygott elő az aurájából, mikor pedig ez elenyészett, a tökéletes lelki nyugalom levendulakékje foglalta el a helyét. Jaj, csak őt ne, kérlek, Istenem, ne! – fohászkodtam az éghez.

Bármilyen válságos helyzetben voltunk is, csak nyugtáztam magamban, hogy életemben először és talán utoljára szólítom őt anyunak.

Apu pupillája kitágult a rémült döbbenettől.

Ginger a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa egy sikolyt.

– Hol van Jay? – suttogta Marna magából kikelve. Hiába néztem azonban körbe, sehol nem láttam. Őt akkor nem hurcolták ide.

Szorosabban markoltam meg a Kardot, miközben szélesebben járt az agyam, hogyan mászhatnánk ki ebből a helyzetből. *Engedd el!* – parancsoltam telepatikusán Rahabra. Felém fordult, hideg, gyűlölködő tekintettel.

– Te próbálsz újra szuggerálni? Lehet, hogy ezeknél a hitvány óriás senkiháziaknál beválik a trükköd, nálam azonban nem! – Csillogó szemmel tárta elénk alávaló tervét. – Vannak földi halandók, akik sem a haláltól, sem a szenvedéstől nem félnek, amíg róluk magukról van szó. Ám ha a szeretteik halálát vagy kínjait kell végignéznük, akkor... ugye, megrendül a hitük. Vagy éppenséggel semmivé foszlik. Nos, te is közéjük tartozol, Anna? Vajon te is gonosszá válsz, ha végignézed ennek az asszonynak a kivégzését? Meginog-e a hited, amikor látnod kell, hogy dicső megváltód őt elfelejti megmenteni?

A legszívesebben sikoltozni vagy sírni kezdtem volna. Ne Patti legyen a tét! Nem akartam ezt a próbát. Magamban buzgón fohászkodtam, jelenjen meg megint az angyalsereg, mint a múltkor. Erre az égbekiáltó aljasságra nem kerülhet sor! Patti nem ezt érdemli. Ez nem igazság!

Láttam, hogy Kaidan alig észrevehetően jelt ad az oldalamon.

De egyetlen angyal sem jött a segítségünkre. A frász kerülgetett. Eddig a hitem volt a pajzsom ellenük. Ha most megkínózzák Pattit, minden erőmtől megfosztanak. Lángoló nyilat lőnek ki rám.

Jobb szerettem volna valódi nyilat.

Nem ölhetek embert – hebegtem utolsó érvként. Tudtommal ez volt az egyetlen „szabály”, amit tiszteletben kellett tartaniuk.

– Drágám, ez háború! – nevetett ki Rahab. – Erre az esetre nem vonatkoznak a békeidők tilalmai.

– Légy erős, Anna! – bátorított apu.

– Dugulj el, Belial! – Rahab vad francia szitkozódásba kezdett, aztán odabiccentett Thamuznak. – Tied a pálya.

Thamuz fekete démonjele megnőtt, ahogy letérdelt Mammon holtteste mellé, és kihúzta a kést a szeméből. Basszus! Szövetségeseim rosszat sejtve fészkelődni kezdtek körülöttem, én azonban képtelen voltam félrenézni. Thamuz Patti elé lépett, majd vigyorogva halántékától az álláig felhasította az arcát. Szörnyülködve felsikoltottam. Patti halkán felkiáltott, és előrebukott. A vér végigcsurgott a nyakán. Őrangyala kétségbeesetten körözött fölötte.

– Hagyd abba! Elég legyen ebből! – kiáltottam, és hevesen ráztam a fejem.

Ekkor ámulva láttam, hogy Patti aurájának színe kicsit sem változott. Továbbra is az irántam való szeretet és végtelen lelki béke áradt belőle. Sajgott a szívem, amiért feláldozza magát értem. Az őt körülvevő levendulakék gomolygás azonban elárulta, hogy ő sem akarta másként. Ha így is volt, elborzadtam a történetektől. Gyűlöltem magam, amiért nem tudtam megmenteni.

– Imádkozz csak az Uradhoz! – gúnyolódott Rahab. – Lássuk, megmenti-e?

Életemben nem éreztem ennyire elárvultnak magam.

– Kérlek, Istenem – könyörögtem! – *Kérve kérlek*, mentsd meg őt!

A terem elcsöndesedett. Hiába lestem azonban a falakat és a mennyezetet, semmi nem történt. Miért? Éreztem, mint vesz erőt rajtam a harag és a kétségbeesés. Elöntöttek a kételyek. Egy pillanatra a Kard fénye is elhalványodott. Rahab gonosz mosolya láttán rádöbbsentem, hogy ha így folytatom, beválik a terve.

Hiszen azt akarja, hogy veszítsem el a hitemet, amiért az Úr nem teljesítette a kérésemet. Pattit már sehogyan sem menthetem meg. Bele kell törődnöm a történetekbe, mégpedig most azonnal. Patti az én szememben tökéletes, a világ ítéletében azonban csak egy nő a sok közül. Jóságos, tiszteletreméltó, derék teremtés persze. Ha eljött az idő, hogy átköltözzön a másvilágra, bele kell nyugodnom, amennyiben meg akarom őrizni a hitemet. Hinnem

kell abban, hogy mélyebb okok játszottak közre a halálában. Ugyanakkor nem akarhatom, hogy sokat szenvedjen.

Lélegezz mélyeket: ki, be, ki, be. Erőnek erejével elhessegettem magamtól a megbotránkozás és keserű vádaskodás érzéseit, amelyek azzal fenyegettek, hogy összeroppantanak.

Minden erőmet össze kellett szednem, hogy meglegljem a hangomat.

– Amint látjátok, anyám nem fél meghalni. – Nagyot nyeltem, hogy visszagyűrjem a könnyeimet. – Nem féltem őt. Tudom, hová kerül a lelke.

– Akkor talán küldjük is oda! – Rahab szeme őrjöngő lázban égett. – Ez ám a beszéd!

– Jaj, neeee! – sikoltott fel Gringer. Megpróbált volna Pattihez rohanni, Blake azonban elkapta a derekánál fogva.

– Ne nézz oda! – szólt rám Kaidan, és megpróbálta maga felé fordítani az arcomat, de nem tudtam nem nézni a jelenetet. Thamuz brutálisan háromszor is gyomron szúrta Pattit. Istenem, add, hogy vége legyen! – esdekeltam. – Vedd őt hamar magadhoz! Görcsbe rándult a gyomrom. Kétrét görnyedtem a fájdalomtól, de aztán kényszerítettem magam, hogy újból kiegyenesedjem. Kaidan átölelt és felfogott, hogy el ne vágódjak. Igyekeztem arra gondolni, hogy Patti rövidesen megszabadul minden földi kintól és szenvedéstől. Közben le kellett gyűrnöm a bosszú vérgőzös készítését. Semmi nem volt még ilyen irdatlanul nehéz.

– Gazemberek! – csikorgatta a fogát Kaidan.

Thamuz újra felemelte a kését, hogy lesújtson vele, de betelt a pohár. Patti így is hamar kileheli a lelkét a sebeitől. Minden más fölösleges szenvedés lenne.

– Állítsd meg őt, Kai! – kértem a férjemet, és ő pontosan erre a felszólításra várt.

Nem telt bele fél másodperc, és Kaidan kése belefűrődött Thamuz tarkójába. Gonosz lelke visítva hagyta ott a testét, és egyenesen felém repült. Felé suhintottam a lángcsóvával, ami menten ripityára hasította szét. Fekete foszlányok szálldestak hűlt helyén a levegőben.

– Apa! – üvöltött fel az egyik fia. Ránéztem. Ő is meg a testvére is rám vicsorította a fogát.

Ne álljatok bosszút apátokért! – szuggeráltam őket fennhangon. Nem muszáj az ő példáját követnetek.

Megdermedtek a szavamra. Lihegtek a felindulástól.

Sietve az óriásokhoz fordultam, még mielőtt a hercegek ellenünk fordulhatnának. Sejtettem, hogy többüknél pisztoly van, de egyik sem mert érte nyúlni. Tudták, hogy létszámfölényben vagyunk, és nem akarták felhívni magukra a figyelmet. Tekintetükkel azonban minden mozdulatomat követték, miközben feléjük fordítottam a Kardot, és az óriásokhoz intéztem szavaimat. Egész testemben reszkettem, hangom azonban szilárdan csengett.

– Először fordul elő, hogy szabadon választhattok – kezdtem a beszédemet. – Félrevonulhattok a küzdelemtől, de csatlakozhattok is hozzánk, hogy szembeszálljunk a hercegekkel. Bármilyen mellett döntötök is, apáitok még ma éjjel eltávoznak a földről, és megszabadultok tőlük. Kezetekben a döntés.

Az óriások népe felmorajlott. Közel a felük oldalra, a hátunk mögé menekült, ahol nem érhatték el őket a hercegek. Nem kárhoztattam őket, amiért ki akarnak maradni az elkövetkező ütközetből. Örömmel láttam, amint az egyik legidősebb nő maga után vonszol egy ifjancot. A bárpult mögé húzódtak, és lekuporodtak a védelmében.

A többi óriás előbb a hercegekre nézett, aztán egymásra, mielőtt döntöttek volna. Egyenként sorakoztak fel vagy mögöttem, vagy mögöttük. Tbamuz fiai, Caterina és még körülbelül húszán a hercegek mellé tömörültek. Legalább harmincan viszont mögém gyűltek. Mi voltunk többen, abban a pillanatban azonban nem azon járt az eszem, hogy ennek is örülhetnék.

Patti teste véres kupacként hevert előttem.

– Apu – suttoztam.

Egy szó nélkül Pattihez lépett. A hercegek dühösen rávicsorogtak, de nem merték megállítani, mikor jókora karjába vette, és odahozta hozzám a haldoklót. Mellkasa szaggatott

ritmusban süllyedt és emelkedett. Nem engedhettem el a Kardot, ezért csak lehajoltam, és megcsókoltam verejtékes homlokát.

– Szeretlek, anyu!

Szemhéja megrezdült, és kinyitotta a szemét. Véres ajkát halvány mosolyra húzta. Suttogva felelt, közel kellett hajolnom hozzá, hogy értsen, amit mond.

– Én is szeretlek, édes kislányom!

Újra megcsókoltam, könnyeim az arcára hullottak. Kaidan vállamra tette a kezét; roppant súlyúnak éreztem ebben a pillanatban.

– Megmenthetném még – motyogta apu halkán, bizonytalanul. Erre felkaptam a fejem.

– Otthagyhathnám a testemet, hogy megpróbáljam meggyógyítani. ..

– Nem! – hörögte Patti. Elgyengült kezével megérintette apu karját, úgy dadogta tovább szenvedélyes szavait. – Nem, dehogy. Szükséged van... a testedre. Meg kell védened... Annát.

– Kérlek, engedd! – sírtam el magam, ő azonban makacsul tovább rázta a fejét.

– Mindannyiótokra... szükség van... a küzdelemhez.

A szememmel próbáltam kérlelni aput, ő azonban szomorúan nemet intett. Patti engedélye nélkül semmivel nem próbálkozhatott. Közel hajoltam hozzá.

– Nem félek, édesem. Készen állok. Gin... – hörögte aztán gurgulázó, sípoló légvételekkel.

Ginger térdelt le mellé. Megfogta a kezét, ömlött a könnye.

– Miss Patti...

– Szépséges kislányom... jó... nagynéni... leszel.

Ezek voltak az utolsó szavai. Megremegett, és mindörökre elhallgatott.

– Jaj, nem! – suttogtam.

Őrangyala gyöngéden, puha mozdulatokkal karjába vette a testből előröppenő lelket. Felém biccentette a fejét, azután felsuhant vele a magasba, hogy hazavigye. Hagytam, hogy a könnyek végiggördüljenek az arcomon, nem töröltem le őket. Apu

vigyázva oldalt, a fal mentén fektette le a holttestet. Lezárta a szemét, majd visszajött hozzám.

– Ez nem mehet így tovább! – recsegte Sonellion. – Vége a játéknak. A prófécia szemenszedett hazugság. Megkapjátok a magatokét, ha hisztek neki. – Ezzel a háta mögé nyúlt, mire valamennyi szövetségesemmel megdermedtünk. Ha most fegyvert ránt, elkezdődik a csetepaté.

Azael szállt le közénk, és keringett a két ellenséges csoport között. Telepatikusán közvetítette Lucifer Úr üzenetét minden jelenlévőnek, akik mohón hallgatták.

A prófécia igaz. En magam szálltam meg egy földi halandót, és én semmisítettem meg az írott jövőndölést Lucifer parancsára. A Rahab által ismert változat mindössze az igazság töredékét tartalmazza, a teljes jóslat az, amiről a lány beszél. Igenis visszajuthatunk a mennybe. Lucifer tudja, lesznek a seregében, akik kételkednek benne. Ahogyan azt is, hogy a prófécia tovább apasztja majd hadait a végső ütközet idejére. Az óriás gyermek bizonyosságot tett hitéről. Hallgassatok rá! En a magam részéről a Világosság Urát választom.

A hercegek totál megdöbbentek. A többség méltatlankodva acsargott, néhányan azonban áhítattal néztek Azaelre.

Nem tudhattam, hányán térnek vissza a mennybe a teremben jelenlévő bukott angyalok közül, az azonban biztos volt, hogy a nagy részük nem. Ők pedig nem tűnnek el innen ellenállás nélkül. Hiszen élvezik a földi létet és az itt megszerzett hatalmat. Nem kíváncsiak a mennybe, a pokolba meg végképp nem.

Könnyeimen át barátaimra pillantottam az oldalamon. Készen álltak az ütközetre. Fölényben voltak a hercegekkel szemben.

– A Teremtő hátat fordított nekünk! – kiáltotta Sonellion. – Nem fogok pitizni neki, és visszasüندörögni hozzá!

– Igazad van – szólalt meg Shax. – Különben pedig önerőből is elfoglalhatjuk úgy a földet, mint a mennyet.

– Nem hagyhatjuk, hogy beteljesedjen a prófécia! – rikkantotta Pharzuph, szemlátomást az önkívület határán.

– Haljon meg hát a lány. Most azonnal – vetette fel Kobak

– Nem! – állt elé Alocer. – Csak a testemen keresztül férhettek hozzá.

Térj észre, Alocer! – próbált a lelkére beszélni Astaroth. – Tényleg azt akarod, hogy az angyalok egy örökkévalóságon át lesajnáljanak titeket?

– Méltányos elbánásban lesz részünk, ha visszatérünk. Ezt mindannyian tudjuk – kelt Alocer pártjára Jezebet.

– Belőled most azok a fránya női hormonok beszélnek, Jez – markolta meg a sliccét Sonellion. – Növessz újra farkat, akkor majd megjön az eszed.

– Világosabban átlátom a világ dolgait ebben a testben, mint amikor farkam volt – nézett rá megsemmisítően Jezebet.

Sonellion visszavicsorgott rá.

– Elég legyen ebből! – avatkozott közbe apu. – Tökkelütött idióták voltunk, mikor abban reménykedtünk, hogy legyőzhetjük Őt. Még nagyobb ostobaság azt hinni, hogy erre valaha is sort keríthettek a jövőben.

– Ne hallgassatok ezekre az árulókra! – kiáltotta Rahab.

Ez már a zűrzavar csúcsa volt. Két ellenséges tábor nézett egymással farkasszemet. Ide-oda villant a szemem, lesve, ki ránt először fegyvert. Zakók és nyakkendők repültek a padlóra. A tíz hercegből mindössze hárman álltak mellém, aput is beszámítva.

– Fegyverezzétek le őket! – kiáltotta az óriásoknak apám.

Sonellion acsargó harci kiáltást hallatott, és Alocerre rontott.

Láttam, amint mögötte Pharzuph és mások fegyvert rántanak. Lövések dördültek, miközben óriás szövetségeseink tömege előrenyomult. Nem tudtam átlátni az elkövetkező kavardásban, hogy ki hol harcol.

Kaidan és apu azonban nem távozott el mellőlem. Újabb lövés dörrent. Jezebet közvetlenül előttem a karjához kapott, és gyilkos pillantást küldött Kobal felé. Nyomban ezután Kopano lerántotta a padlóra.

Ütöttem-vágtam az elé kerülő szellemeket. Minden túl gyorsan történt, és a termet hangos kiáltások töltötték meg. Magamban sietve végigvettem, mivel támogat még Isten. Kell lennie

valaminek, ami végleges helyükre juttatja a bukott angyalokat, csakhogya mi az? Nekem magamnak mindössze két fegyver áll rendelkezésemre: a hit és az ima. A hitemet az imént tették próbára. Maradt tehát az ima. Csupán csak ennyit kellene tennem? Egyszerűen kérni az eget? Túl egyszerűnek tűnt. Különben is, nemegyszer bebizonyosodott a múltban, hogy hiába kértem. Viszont már csak erre számíthattam a fegyvertáramból.

Az óriások egyenként nyírták ki a hercegeket. Közben őket is szép számmal levágták, lelőtték vagy lefegyverezték és foglyul ejtették. Egy újabb lövéssorozat után hallottam, amint Zania felsikoltott.

Kopano bukott a földre. Zania a mellkasára tapasztotta a kezét, amely csurom vér lett.

– Nem! – sikoltottam fel, és futni kezdtem feléjük, de Kaidan visszahúzott.

– Nem kapcsolódhatsz be a küzdelembe! – mondta.

Kope ott hevert magatehetetlenül a káosz közepén.

Sonellion dühöngő bikaként csörtetett át a tömegen, és egyenesen felém tartott. Támadó állásba helyezkedtem, hogy fogadjam a rohamot. Amint Sonellion egy méterre ért tőlem, apu és Kaidan rontott rá oldalról. Kirúgták alóla a lábát, én pedig mellkasába mártottam a Kardot. Sistergő, sötét pára gomolygott elő a sebből. Sonellion mellkasa hangos fűj tatással összeesett, miután a lélek elhagyta.

Felkeltem mellőle, és Kopano felé kémleltem. Elszorult a szívem, mert láttam, hogy nem lélegzik. Alocer is átverekedte magát a sokaságon, és Zaniával szemben a fia mellé roskadt.

– Még nem jött el az ideje – rázta meg hevesen a fejét.

Ami ezután következett, az mindenkit meglepett. A harcolók fele abbahagyta a küzdelmet, úgy nézték, hogyan hagyja el Alocer lelke a testét. Korábbi porhüvelyé élettelenül csuklott össze, mintha szívrohamot kapott volna. Sötét lelke Kopano fölött körözött, majd lassan alászállt, és beférkőzött fia bőre alá.

Megszállta Kopanót.

Visszafojtott lélegzettel lestem, mi történik. Zania eddig Kope fejét fogta, és arabul sugdosott neki. Szerelme teste most megvonaglott. A lélek nem tiltakozott ez ellen, ami azt bizonyította, hogy alig tartozott már Kopanóhoz. Ezután azonban hirtelen megemelkedett Kope mellkasa, és mélyet sóhajtott.

– Megmarad! – könnyebbült meg Zania.

Én is felnevettem örömömben. Kezemben még mindig harcra készen ott volt a Kard.

Ahogy Kope-ba visszaköltözött az élet, hánykolódni kezdett. Lelke harcra kelt az apjáéval. Még mielőtt e viadal elfajulhatott volna, Alocer kivonta magát a fia testéből, és fentről nézett le rá. Sikerült megmentenie.

Most kiáltások hangzottak fel a terem túlsó végéből. Arra pillantva láttam, hogy Caterina Gingerre akaszkodott, és Marna próbálja kiszabadítani a tesóját a markából. Caterina úgy küzdött, mint egy megveszekedett fenevad. Egy idősebb nő azonban elkapta, és fogva tartotta a lábfejét. Ő erre felvisített és Marna kezébe harapott. Ginger az alkalmat kihasználva az arcába sújtott, mire a csaj elterült a földön.

Egyre jobban elszabadultak az indulatok, mind véresebb lett a küzdelem. Elképesztő, döbbenetes erőszak tombolt körülöttem. Sikolyok hallatszottak. Fegyverek koppantak a padlón. A hercegek, akik nem szoktak vereséghez, egyre jobban beavadultak, mivel mind több esett el közülük és óriás szövetségeseik közül.

– Itt az idő – suttoztam.

– Igen – mondta Kaidan. – Tedd, amit tenned kell.

A fal mellé húzott, és védelmezőn elém állt, miközben tovább folyt körülöttünk a küzdelem.

A szemem ugyan nem hunytam be, mert továbbra is látni akartam ezt a kavargó káoszt, de a Kardra koncentráltam. Hangosan imádkozni kezdtem, hogy mindenki hallja.

– Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesség meg a te neved. Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod... – kezdtem reszkető hangon.

Pharzuph rohant felém parázsló vörös szemmel és összekócolódott hajával. Kaidan felemelte a karját, ám még mielőtt felé célozhatott volna a késével, apu a földre rántotta Pharzuphot. Ott már a gégejét szorongatta. Kaidan mellénk térdelt.

– Vége a játéknak, apám. Ez az utolsó lehetőséged, hogy megbánd bűneidet. Kérlek, vedd fontolóra – mondta.

– Nem fogok hason csúszni a Teremtő lába előtt! – hörögte fuldokolva Pharzuph.

Totál szívás lehetett ezt hallania Kaidannak az apja szájából. Most rám nézett, fájdalmas, ám elszánt tekintettel, és bólintott, hogy mondjam csak tovább. Pattire és Marianthára gondoltam, meg arra a sok-sok szeretetre, amiben életem során részem volt. A továbbiakban a szeretettől szólottam:

– Megbocsátásért esedezem ama lelkek számára, akik egykor elárultak, most azonban megtérnének Hozzád. Engedd vissza őket hazájukba, jogos örökükbe. Azokat a szellemeket viszont, akik továbbra is gyűlöletben égnek, taszítsd a pokol fenekére...

A termet hátborzongató visítozás töltötte be. Lekuporodtam ijedtemben, de a Kardot a magasba tartottam. Ekkor átjárt a melegség és könnyedség mindent átható érzése. Az eddig félhomályos helyiség lassan kivilágosodott.

Működik! – morogta Kaidan. – Csináld tovább!

Kobal tört elő a tömegből, és fogát vicsorítva, nekibőszülten rontott rám. Blake és Kopano azonban lekapcsolták, és a földre teperték. Marek megállt fölötte, és pisztolyát a képébe nyomta.

Még hangosabban és sietősebben imádkoztam. Ahogy a szavak elhagyták a számat úgy éreztem, hogy varázslat száll ránk. Hogy is magyarázzam? Mintha valami ősi, titokzatos erőt idéztem volna meg. Igen, tudtam már, hogy a mai éjjel igazság tétetik: a jók jutalmat kapnak, a gonoszak pedig megbűnhődnek.

– Kérlek, Uram, távoztasd el a földről az összes démont! – folytattam imámat remegő hangon, mégis hangos szóval.

Ekkor valami más is remegni kezdett. A talaj a lábunk alatt.

Az utolsó pillanatban jutott eszembe, hogy kérnem kell még valamit, aminek semmi köze a próféciához. Még hangosabban beszéltem, mert a föld fenyegetően felmorajlott alattunk.

– Teljes szívemből kérem, hadd tisztuljon meg az óriások lelke a démonszennytől, mind itt a földön, mind azok számára, akik előttünk éltek itt. Kérlek, adj nekünk esélyt a megváltásra!

A föld vadul felhördült erre, a terem inogni kezdett, és ferdén félrebillent. Mind hanyatt vágódtunk. A Kard kirepült a kezemből, és lángpengéje azon nyomban kialudt. A padló óriási hasadáka felé gurult, amely az imént nyílt meg előttünk. A borszékek és asztalok szerterepültek a teremben. A sötét szárnyú, bukott angyalok visítva, csapdosva szálltak elő földi porhüvelyükből, majd elnyelte őket a szélesedő szakadék. Néztük, hogyan rángatják ki láthatatlan kezek Pharzuph lelkét fess, fiatal testéből, és hogyan szívja őt is magába a mélység. Kaidan döbbenten bámult az apja után.

Ekkor angyali seregek ereszkedtek le közénk a szélrózsa minden irányából; fenséges, gyönyörű lények. A még színen maradt fekete angyalok utat adtak nekik. Óriási fehér felhő szállta meg a fényben úszó termet; el kellett takarnunk szemünket a kezünkkel, olyan vakítóan világos volt. Betöltött a béke és a teljesség érzése, és szívemet eltöltötte a lehető legtisztább, legéteibb szeretet.

Ahogy a félrebillent padlón kuporogtam, hangot hallottam.

– *Minden jól van.*

Apámhoz fordultam, aki mellettem állt. A sötét lelkekre mutatott, akik most változtak át feketéből szürkére, majd szürkéből szemkápráztató hófehérre, és lassan a fejünk fölé emelkedtek. Utoljára néztünk egymásra apuval.

– Jól csináltad, kislányom! – Mennie kellett. A nyakába borultam. Hálásan rám mosolygott, aztán elengedett. Dromedár lelke is az égbe szállt a többiekkel. Ez a ragyogó lélek csapkodó szárnyakkal elsuhant még a fejem felett.

– Viszlát – suttogtam. De nem kellett szomorkodnom, hiszen tudtam, hogy idővel újra találkozunk, és addig is Marianthával

lesz. Odafönt a mennyben minden földi szenvedést és haszontalanságot elfelejtenek majd.

Az angyalok serege indult el előbb, utánuk a frissen ragyogóvá tisztult lelkek szálltak vissza a mennyezeten áthatolva elveszettnek hitt otthonukba. Kaidan szorosan átölelt. Ahogy egymásra néztünk, különös megindultság vett erőt rajtam.

Mellkasunkról, démonjelünk korábbi helyéről fekete füst kigyózott felfelé, és enyészett el a légben. Fehér ragyogás támadt a nyomában. Elhűlve meredtünk egymásra.

Ekkor hangos surrogásra lettünk figyelmesek. A szakadék felől hallottuk. Ezrével szálltak a mennybe a megváltott bukott angyalok és az eddig az alvilágban raboskodó óriások lelkei. Elképedve néztük őket.

Ezután az egész épület recsegni-ropogni kezdett. Sűrű por lepte el a termet.

– Húzzunk el innen! – kiáltotta Kaidan.

Köröttünk óriásbarátaink egymást segítették fel a padlóról. Kifelé indultunk. Futás közben arrébb löktük a földön heverő tetemeket; bútorokon és kifordult rögökön ugrottunk át. Zania elesett, mikor újra hánykolódni kezdett a talaj, Kaidan és Kopano azonban felemelte. A hátsó kijárat felé vettük az irányt. Felrohantunk a lépcsőn, belöktük a súlyos fémajtót, és kirohantunk a meleg nevadai éjszakába.

HARMINCADIK FEJEZET

ÚJ ÉLET

Las Vegas eddigi legszörnyűbb földrengése a legjobbat hozta ki mindenkiből. Az utcák megteltek emberrel. E totális zűrzavarban vadidegenek nyújtottak egymásnak segédkezet. Csodával határos módon mindössze tizenhárman veszték oda. Fura, vegyes társaság: tizenegy férfi és két nő. Mindet a Galaxis Éjszakai Lokál Hold Termében érte a vég. Ugyanis pontosan alatta húzódott a földrengés epicentruma. Pletykák kaptak lábra arról is, hogy a Dromerár szintén itt lelte halálát, a megjátszott után ezúttal igazit.

A klub totál menthetetlen volt. Több százan megsebesültek, és a környező épületek szerkezeti váza is megsérült kissé, különben azonban a hírekben természeti csodát emlegettek.

A Galaxis tulajdonosa a következőképpen summázta az eseményeket:

„A földrengés első jelére kiürítettük a klubot, a Hold Terem kivételével, ennek ajtaját ugyanis zárva találtuk. Hiába dörömböltünk rajta, senki nem jött kinyitni, és mi is fejvesztetten menekültünk.”

Állítólag többen lövéseket hallottak a teremből a földrengés kezdete előtt, ez azonban vaklárma is lehetett.

Menekülésünk közben Kaidan egyetlen pillanatra sem engedte el a kezemet. Így loholtunk keresztül az emberektől nyüzsgő utcákon, poron és fejvesztett zűrzavaron, meg sem állva a Venetian tágas előcsarnokaig, ahol a vendégek izgatottan tárgyalták a földrengés eseményeit. Az üvegajtón átlátszottak a mentőalakulatok villogó fényei.

Kaidan egy sarokba vont a fal mellé, egy bankautomata részleges takarásába. Az arcomat simogatta, én pedig átkaroltam a derekát. Csak néztünk egymásra szótlanul.

– Megcsináltuk! – suttogta hitetlenkedve.

Szinte fejbe kólintott e szavak igazsága. Az egésznek vége!

– Igen, megcsináltuk! – ismétellem utána. – Ahogy mondd.

Két kezébe fogta és végigcsókolta az arcomat: az orromat, a homlokomat, az államot, az orcámat, végül pedig az ajkamat. Életben maradtunk! Alig hittem el. Mikor azonban átkarolt, eszembe jutott iszonyatos, pótolhatatlan veszteségem:

– Patti...

Miközben őt sirattam, Kaidan szorosan átölelt.

– Annyira sajnálom, szívem! – suttogta. Mialatt belé kapaszkodtam, éreztem, ahogy csókot nyom a fejem búbjára.

Hiába tudtam, hogy Patti békére lelt, csak fájdalmas volt arra gondolnom, mennyire félhetett, amikor elfogták, és milyen töménytelen szenvedést okozott neki egy velejéig gonosz lélek. Itt a földön soha többé nem ölel át, és nem hallgathatom vigasztaló szavait.

Aztán még valami eszembe jutott...

– Hol van Jay? – kérdeztem rémülten, és elhúzódtam Kaitól. Hogy lehet, hogy nem gondoltam rá korábban? – feddtem meg magam.

Megfordulva végigkutattam szememmel az előcsarnokot. Barátaink egy csoportja összeverődve álldogált az üvegajtó közelében, és némán nézte a kinti örületet. Marna épp telefonált. Mikor találkozott a tekintetünk, mosolyogva magához intett.

Hihetetlenül megkönnyebbültem. Jay tehát jól van.

Odafutottam Márnához, és összeöleleztünk.

– Hol van Jay?

– Itt, Vegasban. Nem tudta, hol szállunk meg, ezért egy másik hotelben vett ki szobát. Per pillanat útban van ide, hozzánk – felelte sugárzó mosollyal.

– Honnan tudta, hogy ide kell jönnie? – kérdeztem. – Mi történt?

– Tegnap este küldtem neki egy SMS-t, a többiről gőzöm sincs. Anna... részvétem a mamád miatt – lágyult el a tekintete.

Visszanyeltem újra kibuggyanni készülő könnyeimet.

Kézen fogott, aztán az üvegfalon át lestük, mikor tűnik fel Jay. Mellettem Kaidan állt, ujjait az enyém köré fonta. Felnéztem fáradt kék szemébe. Szerettem volna örülni a győzelmünknek, előtte azonban meg kellett gyászolnom a veszteségemet. Gingerre nézett, aki szintén kibámult az üvegen. Blake átkarolta, és szorosan magához vonta, ő pedig a szemét törölgette.

Odaléptem hozzá, és a vállára tettem a kezem. Ginger megfordult, és amikor látta, hogy én vagyok az, átölelt. Együtt sírtunk tovább. Ez a pillanat minden korábbi rossz érzésünket feledtette. Csak nemrég ismerte meg Pattit, de tudtam, hogy ugyanazt becsülte benne, amit én: egy szerető embert, aki elfogadott minket, és hitt bennünk.

– Anyám helyett anyám volt – zokogta. – Tudom, mennyire hülyén hangzik ez, hiszen alig ismertem.

Elengedtem, és az arcába néztem.

– Egyáltalán nem hangzik hülyén. Patti az első pillanattól fogva megszeretett.

Ginger bólintott. Remegett az álla, miközben újra a szemét törölgette.

– Jay!

Valamennyien megfordultunk Marna kiáltására, aki kifutott a hotelből, hogy Jay nyakába boruljon a járdán. Jay felemelte a földről. Úgy ölelkeztek össze, mintha soha nem szándékoznának szétválni.

– Jay őszintén szereti a tesómat – suttogta Ginger.

Valamennyien bólintottunk, és néztük, mint válik szét, és kezd beszélgetésbe a szerelmespár. Mikor Jay arca megnyúlt, és mozgása is megváltozott, miközben aurája sötétkékre változott, sejtettem, hogy most értesülhetett Patti haláláról. Újra megsajdult a szívem. Kezemet mellkasomra szorítottam. Talán soha nem múlik el ez a fájdalom.

Miután Jay és Marna bejött a hotelbe, Jay egyenesen odajött hozzám, és megölelt. Furdalt a kíváncsiság, mi történt vele, de nem akartam a többiek előtt megbeszélni. Hiszen annak is örülhettem, hogy ép bőrrel úszta meg ezt az egészet. Hosszan átkaroltuk egymást.

– Annyira sajnálom, Anna! – suttogta.

Nem jött hang a számra, ő pedig szemlátomást megértette.

Kopano és Zania is csatlakozott hozzánk. Kopano ingének elején véres lyuk tátongott. Megremegtem ennek láttán, mert eszembe juttatta, hogy hajsza! híján őt is elvesztettük. Körbenézve társaimon konstatáltam, hogy öltözkünk mindünknek kívánnivalót hagy maga után: vérmaszatos és szakadt volt. Szerencsére egyikünk sem sérült meg komolyabban.

Kaidan és Kope férfiasán megveregette egymás vállát, aztán ugyanezt csinálta utánuk Jay és Blake.

– Apám, ezt meg hol szerezted? – mutatott elképedve Kope ingén a véres lyukra Jay.

– Tényleg, hogy érzed magad, cimbora? – fordult feléjük Kaidan is.

– Fura érzés, és sajog is kissé – dörgölte meg a mellkasát Kope –, különben azonban jól vagyok. Mindenesetre nem néz ki jól... inget kell majd váltanom.

Zania rajongva nézett rá. Megmelegedett tőle a szívem tája.

– Menjünk vissza a szobánkba – javasolta Kaidan. Valamennyien helyeseltük az ötletet.

Az előcsarnokon átvágva meg-megálltunk, hogy köszönetét mondjunk velünk harcoló óriástársainknak. Fura volt látni, hogy valamennyiük démonjele kifehéredett. Kopano tesóival is összeölelkeztem.

Marek épp az ablakon bámult kifelé zsebre dugott kézzel, mikor elhaladtunk mellette. Belebokszoltam a karjába. Meglepve fordult meg, és mért végig, ahogy ott álltam vele szemben csípőre tett kézzel.

– A frászt hoztad rám! – vetettem a szemére.

– Az apádnak dolgoztam – nevette el magát.

Apu tehát végig ott állt az események láncolata mögött.

– Jó színész vagy – mosolyodtam el.

– El akartam mondani neked, mikor találkoztunk, de máshogy jött ki a lépés – mondta, aztán valahová a hátam mögé nézett. – Szóval, összejöttél Pharzuph fiával, mi? – súgta a fülembe. – Jó választás volt – vonta fel hamiskásan a szemöldökét.

– Ööö... kösz – pillantottam a hátam mögé Kai-ra, aki láthatóan remekül mulatott a megjegyzésen, most azonban sietve félrefordult. Milyen kár, hogy nincs ikertesója, aki másnak is osztogathatná a kegyeit. Én ugyanis nem voltam hajlandó senkivel osztolni a pasimon.

– Fogadd hódolatomat, és nem csak ezért, Belial lánya. Boldog éveket kívánok a férjeddél! Megérdemled – kacsintott rám Marek.

Felágaskodtam hozzá és megöleltem, ő pedig viszonzta az ölelésemet.

– Majd tartjuk a kapcsolatot – mondtam.

Miután ő elment, egy fiatal lány vonta magára a figyelmemet. Karjával átölelte magát, úgy nézett át az üvegfalon a szabadba. Barna haja kócosán meredezett. Egészen gyerek volt még. Tán csak nem vesztette el a szüleit? Muszáj volt megtudnom.

– Bocs, hogy megzavarlak – szólítottam meg.

Mikor megfordult, alig tértem magamhoz a meglepetéstől. Caterina volt az! Vérágas szeme a távolba révedt. Korábbi szigorú kontya nem volt már sehol.

– Hová lett? – kérdezte.

– Kicsoda? Á... Jezebet.

Caterina bólintott.

– Fent van már a mennyben. – Igyekeztem tapintatosan fogalmazni.

Szegény kislány totál elveszettnek látszott. Megsajnáltam. Jezebet már jó ideje az ellenoldalnak dolgozott, a lánya ezért úgy érezhette, hogy átverték.

– Nem mondhatta el neked – magyaráztam, ő azonban kurta fejbiccentéssel félbeszakított.

– Nem bízott meg bennem.

Az ajkamba haraptam, és hallgattam. Mit is mondhattam volna erre?

Caterina döbbenten meredt a démonjelemre.

– Az enyém is...

– Fehér lett – nyugtattam meg.

– Mit jelent ez?

Ezen elgondolkoztam, mielőtt feleltem volna a kérdésére.

– Azt jelenti, hogy nem okvetlenül jutsz pokolra halálod után. Nem hordozod magaddal az apádra nehezedő átkot. Te magad döntheted el, hogyan élj ezek után. Szabad vagy.

Most még ijedtebbnek és gyerekesebbnek látszott. Szegény, soha másról nem hallott eddig, csak a gonoszságról.

– Hová mész most... Caterina?

Tanácstalanul nézett körül.

– Gyere velem!

A hang irányába fordulva Gingerrel találtam szemben magam, aki most Caterinát nézte.

A kislány szeme elkerekedett meglepetésében, és a fejét rázta.

– Nem. Megállok én a magam lábán.

– Egy frászt! – lépett közelebb Ginger. Félresimította Caterina haját a válláról, mire a kislány ijedten hőkölt hátra. – Ne félj, soha nem ütnék meg. De hazudnod sem szabad nekem. Csak semmi svindli, értetted?

Caterina bólintott, és lesütötte a szemét. Ginger nem bánt vele túl kesztyűs kézzel. Most is ugyanolyan nyers és őszinte volt, mint mindig. Jól kijönnek majd egymással, gondoltam.

– Hány éves vagy? – kérdezte Ginger.

– Tizenhárom.

– Tudok egynémely disznóságodról – mondta Ginger. – Nekem is van pár a rovásomon. Mostantól azonban minden másként lesz. Na, áll az alku? – nyújtotta a kislány felé a kezét.

Caterina a kezére meredt. Annak alapján, amit róla eddig megtudtam, nem tartottam valószínűnek, hogy kezet ráz

Gingerrel. Csakhogy az emberek tele vannak meglepetésekkel. Mert igenis ez történt.

– Ezt megbeszéltük – mondta Ginger, aki a Caterinát maga után húzva faképnél hagyott bennünket.

– Ezt nem hiszem el! – hüledezett Marna.

– Piszokul csípem a csajt! – vigyorodott el Blake, és utánuk loholt.

Kaidanra mosolyogtam, aki elképedten állt ott. Kézen fogtuk egymást.

Mindig is azt hittem magamról, hajlok a megbocsátásra, nekem mégis nehéz volt elnézni Caterina eddigi viselt dolgait, és a rossz nevelésre meg a zsenge korára fogni az egészet. Ginger most leckét adott nagylelkűségéből. Talán jobban is megértette a kislányt, mint mi, többiek.

Hajnali hatra járt az idő, mire felértünk a szobánkba. Alig álltunk a lábunkon, és koszosak voltunk. Nehezen hittem el, hogy öt órával ezelőtt ugyanebben a szobában még nem tudtuk, életben maradunk-e.

Caterina egy székbe roskadt. Lábát keresztbe vetette, feje lekókadtt. Idegesnek látszott. Ginger megveregette a vállát, és jeges kólát nyomott a kezébe.

– Nincs már mitől félned. A barátaim tudják, velem gyűlne meg a bajuk, ha egy ujjal is bántani mernének. Értetted?

Caterina bólintott, és belebámult a poharába.

Kaidan pólót vett elő a táskájából, és odadobta Kopanónak. Mikor előkerült a fürdőszobából, láthatóan kényelmetlenül érezte magát a pólóban, mivel sokkal szűkebb volt, mint amit valaha is viselt. Zaniára sandítottam, aki törökülésben ült a padlón és Kopanót nézte. Ahogy találkozott a tekintetünk, igyekezett elrejteni a mosolyát, mert meg kell hagyni, Kope jól nézett ki.

– Le akarsz körözni, haver? – mordult Kopanóra Blake, és megfeszítette ványadt bicepszét.

Mindenki jót nevetett ezen. Kope szégyellősen elmosolyodott, mire az elmaradhatatlan gödröcske is megjelent az arcán. Letelepedett Zania mellé a padlóra.

Kaidan átkarolta a vállamat a kanapén. Szorosan mellé bújtam, és megfogtam a kezét. Most először vállalhattuk nyíltan a szerelmünket. Fura érzés volt. Felmosolyogtam rá. Fiú, ez nem semmi!

Mind együtt voltunk, és éltünk. Nehéz volt elhinnem, hogy apáink viszont egyszer és mindenkorra eltűntek a föld színéről.

– Mit jelent ez, Anna? – nézett Blake a démonjelemre. – Teljesen fehér lett.

– Nem tudom – mondtam. – Jó, imádkoztam, hogy az összes élő vagy holt óriás ugyanúgy a mennybe juthasson, mint bármely földi halandó.

Blake bólintott, aztán felállt, a minifrigóhoz ment, kinyitotta, és néhány kisméretű pezsgős üveget vett elő.

– Mi lenne, ha ünnepelnénk? – nézett körbe a jelenlévőkön. Ami azt illeti, meglepődtem, hogy helyettük szerettem volna kiinni az üvegek tartalmát meg még egy csomó mást is. Blake sokatmondón nézett rám. – Érzel valami változást, Anna?

Ajkamba haraptam, lesütöttem a szemem, és megráztam a fejem.

– Minden maradt a régiben.

– Ha engem kérdezel, haver, elmondtam volna helyette – morogta Kaidan, mire Jay és Blake felnevetett.

– Én is látom még az érzelmi kötelékeket – szólalt meg Marna. Ginger buzgón bólogatott.

Ahogy én is olvastam az aurákban, és az őrangyalokat is érzékeltem.

Eszerint démonkészítéseiteink velünk maradtak, csupán az öröklött szégyen múlt el tőlünk, ami örök időkre elátkozott volna minket. De hát erősek voltunk, bebizonyítottuk, ellen tudunk majd állni a hajlamainknak.

Elcsöndesedve figyeltük, hogyan teszi vissza Blake az italokat a frigóba. Hirtelen másra gondoltam. Nem akartam ugyan felhúzni magam, és betegesnek is tűnhetett a kíváncsiságom, mégis pontról pontra tudni szerettem volna, min ment keresztül Patti.

– Jay, hogyan történt? – kérdeztem meg halkan.

Hallgatott egy sort, Marna térdét simogatva tűnődött, és csak azután kezdett bele az elbeszélésébe.

– Tudta, hogy valami még történni fog velem. Gőzöm sincs, mi készítette erre – a rossz előérzet vagy mi –, de úgy intézte, hogy váljunk szét. Nehezen búcsúzott; egyre azt hajtogatta, hogy hamarosan viszontlátjuk egymást.

Jay-nek itt elakadt a szava, nekem is könnyek csípték a szemem.

– Így tehát különmentünk. Aztán SMS-t kaptam Márnától, amelyben értesített, hogy mind Vegasba készültek, mert elkezdődik a nagy leszámolás. Pattit nem tudtam elérni, ellenben úgy éreztem, szükség lehet rám itt, ezért idejöttem. Ne haragudj, Anna!

– Nincs miért bocsánatot kérned – ragadtam meg a kezét.

– Egyre az jár a fejemben, hogyha nem hagyom magára... ha együtt maradunk...

– Nem tudtad volna megállítani őket – szólalt meg Kaidan. – Téged is megöltek volna, vagy megpróbáltak volna Anna ellenében felhasználni. Ráadásul, ha ők hoztak volna ide, a Márnához fűződő kötelék is kiderült volna.

Jay a padlót nézte, és a fejét csóválta.

Marna átkarolta, és arcon csókolta.

– Szerintem is így kellett ennek történnie, szívem – mondta.

Rám villant a szeme, és arcán aggódó kifejezés jelent meg, nem bántott-e meg ezzel. Bólintottam, mert nem hittem már a véletlenben.

– Patti hősként viselkedett – jegyezte meg Zania halkán.

– Igen – suttogta Ginger.

Lelombozódva elfészkelődtem Kaidan karjában.

– Hé, Kope, a te apád sem volt semmi! – rikkantotta el magát Blake. – Totál kipurcantál már, haver!

– Semmire nem emlékszel – hajtotta le Kope a fejét. – Csak valami fájdalomra és sötétségre, aztán már ki is nyitottam a szemem.

Zania izegni-mozogni kezdett mellette, mintha túl sok lenne erre emlékeznie. Kope a kezére tette a kezét. Csönd telepedett a szobára, aztán Blake szólalt meg újra, szokásos módján enyhítve a feszültséget.

– És mit szóltok a Kaidan Rowe-féle ördögűzéshez, skacok?

Kaidan felröhögött.

– Komolyan, haver – folytatta Blake. – Mikor Mammon szemébe vágta a késed... spécin célzol, apafej!

Egyre jobb kedvünk kerekedett.

– Szuper voltál! – lelkesedett Marna is.

– Az a szenteltvíz nagyon bejött – vélte Kopano.

– Nem tudhattam előre – ismerte be Kaidan. – Isteni szerencse, hogy így alakult.

Közel húzódtunk egymáshoz, és az elkövetkező órában a csúcstalálkozó eseményeit boncolgattuk. Nem hagytunk ki egyetlen részletet sem, annyira örültünk a győzelmünknek.

Caterina közben végig lehorgasztotta a fejét ültében, noha időről időre egy-egy fordulathoz kíváncsian felnézett a beszélőre.

Ginger láthatóan továbbra is szemmel tartotta, mintha most mérné fel, kicsoda is valójában.

Aztán sorra vettük, melyik herceg juthatott a mennybe. Apám, Kopano apja és Jezebet biztosan igen. Melchom, Pharzuph és Astraroth nem. Mindezt ünnepélyesen tárgyaltuk ki, egy könnycseppet sem ejtettünk közben. Az ikrek és Zania nem kötődtek az apjukhoz, ők örültek, hogy megszabadultak tőlük. Kaidan mélyen hallgatott. Mikor kérdőn ránéztem, elfordította a tekintetét.

– A te apádat is mintha érdekelt volna a dolog az elején – jegyezte meg Blake. – Drukkoltam neki.

– Na, ja – csóválta a fejét Kaidan. – Asszem, ha csupán a menny és pokol közti választásról lett volna szó, akkor talán ő is a mennyre voksol. O azonban azt hitte, hogy a menny és a föld között is dönthet, és ez esetben itt maradhat. Azt remélte, hogy amennyiben semmissé tehetik a próféciát, tovább uralhatják a földet. Rosszul tippelt.

Biztosra vettem, hogy Pharzuph is megbánta a döntését. Kaidan a kezemre hajtotta a fejét, és mélyet sóhajtott.

– És most ki mihez kezd ezután? – vetette fel a kérdést Jay.

– En tudom, mi lesz az első – vágta rá Kaidan gondolkodás nélkül.

Meglepetten néztem rá.

– Betelefonálok a rendőrségre. Feldobom Marissát és a lánykereskedőit.

– Helyes! – kiáltottam fel, és átkaroltam. Most még jobban szerettem, mint eddig. Hiszen tarthatott volna a madám bosszújától, mégse parázott be.

– Király! – morogta Jay. – És te, Anna?

– Anna egyetemista – szorította meg Kaidan a csípőmet.

Máris késem a szemeszterről – ráztam meg a fejemet. – Többek között azzal, hogy itt dekkolok köztetek. Úgy érzem, szükségem is van mindezek után némi lazulásra. Majd halasztók egy tanévet. Végül is tök mindegy, mikor kezdem el a sulit. Különben pedig, ha Los Angelesben akarsz maradni, hát oda kell átjelentkezniem – fordultam Kai felé.

– Szuper! – csillant fel a szeme.

Elégedetten mosolyogtam. Szuper, bizony.

– És neked mik a terveid, Jay? – kérdezte meg Kaidan. – Összehozhatnánk Los Angelesben néhány emberrel a lemezkiadásnál vagy rádiósoknál. Továbbra is együtt írhatnánk számokat.

– Tényleg? – Jay aurája narancssárga sziporkákat vetett, akár egy tűzijáték, mire valamennyien elneveltük magunkat. – Hű, apám! Benne vagyok! És te mit gondolsz, Marna? Élnél velem Los Angelesben?

– Ragyogó ötlet – felelte ő. – Már amennyiben Ginger és Blake is Kaliforniában marad... tudod, a baba jövőtele után...

Ettől megint elromlott a szobában a hangulat. Ginger megfogta a tesója kezét, és a szemébe nézett.

– Megyek én is – mondta.

– Hé, Gin – szólalt meg Blake, aki láthatóan elérzékenyült. – Nem akarsz hozzám jönni, amíg itt vagyunk, Vegasban?

Minden szem Gingerre szegeződött.

– Nem – felelte ő kerek-perec. – Én soha nem megyek férjhez!

Caterina felvihogott, majd a körmét nézve megjegyezte:

– Komolyan gondolja.

Blake láthatóan nem sértődött meg. Az állát vakargatta, majd piercings szemöldökét felvonva megkérdezte:

– Oké. De összeköltözni azért összeköltözöl velem, ugye?

Ginger szeme gyanakvón összeszűkül, és dobbantott egyet a lábával.

– Ez vicc akar lenni?

– Nem, dehogy. Halál komoly.

– Tényleg komolyan gondolja – kontrázott Caterina.

– Oké – fűjt egyet Ginger.

– Helyes! – vigyorodott el Blake.

– Én azonban nem költözöm össze vele! – fonta össze a karját Caterina, homlokát ráncolva. Na, így már jobban hasonlított régi önmagára. Mikor azonban látta, hogy valamennyien őt nézzük, leengedte a karját, és ismét lehorgasztotta a fejét.

Ginger elmosolyodott. Láttam rajta, hogy kihívásnak veszi a kislány akaratosságát.

– Ha meglátod, hol lakik Blake, menten meggondolod magad – mondta.

– És veled mi lesz, Kope? – fordult most felé Marna.

– Rövidesen véget ér a mesterképzésem, és visszatérek a tesóimmal Afrikába. Sok ott a tennivaló.

– Na, persze, pont rád lesz szükség! – hunyorított rá Marna, mire ő hálásan elmosolyodott.

– Te hová mész, Z.? – néztem Zaniára.

Megvonta a vállát, és szégyenkezve nézett maga elé.

– Nem kell ebben pillanatban döntened – mondtam, de Kopano közbeszólt:

– Tuti, hogy csípnéd Malawit.

Mind felkuncogtunk, és mocorogni kezdtünk, hogy elvegyük a helyzet élet. Zania felnézett Kope-ra, aki a rá jellemző hevesseggel várta a választát.

– Igen, azt hiszem, tényleg nagyon bírnám – mondta.

Marna tapsolni kezdett örömeiben.

Caterina undorodva felhördült, úgy hadarta vékony hangocskáján:

– De... ti mind óriások vagytok, ő pedig ember! – mutatott Jay-re. – Nem értem. Mind szerelmesek vagytok?

Meglepve néztünk végig magunkon. Ha ezt a kijelentést néhány órával ezelőtt halljuk, hát halálra rémülünk. Most azonban kórusban felneveltünk, mert Caterina fején találta a szöveget: valóban mind szerelmesek voltunk. Szembeszálltunk elnyomóinkkal, akik megtiltották nekünk ezt az érzést, és nyertünk. Többé nem kellett titkolóznunk, bujdokolnunk, megjátszanunk magunkat. Nem kellett félnünk.

Szabadok voltunk.

EPILÓGUS

HAT ÉVVEL KÉSŐBB...

Malawi valóban olyan csodás volt, amilyennek Kopano mondta. Kai-jal attól a pillanattól imádtuk, hogy földet ért a gépünk, és kézen fogva, mosolyogva kiléptünk az afrikai nap tűzébe. Zania és Kopano az árvaház küszöbén várt ránk. Öt éve voltak házasságok. Zania meg én összeölelkeztünk, miközben a srácok kezét ráztak.

– Na, végre, elérkezett a nagy nap! – örvendezett Zania. Egy éve dolgozott azon velünk karöltve, hogy elmondhassa ezt.

Kaidan megfogta a kezem. Mindketten reszkettünk kissé. Jómagam kész idegromcs voltam, hogy megpillanthatom a leendő fiainkat, akik ráadásul testvérek voltak.

Tudtuk, nehéz szülőnek lenni. Támaszt nyújtottunk Jaynek, amikor Marna lelke az égbe szállt Janisé születésekor. Hiába reménykedtünk, hátha az új helyzet nem kívánja a halálát. Nem így történt, de legalább boldogságban töltötte az utolsó, immár szabad hónapjait. Senki nem nevetett vagy mosolygott annyit, mint ő. Szinte sugárzott róla az öröm, még Gingert is felvidította.

Talán nem meglepő, hogy Jay-ből befutott rocksztár lett. Ugyanakkor fáradt is volt szegény, hisz ott volt a melő, és egyedül nevelte a kislányát.

Ginger meg én sokat vigyáztunk Janise-re. Például, amikor DJ-ként töltötte az éjszakákat egy Los Angelesi rádióadó műsorvezetőjeként. Janise Marna vidám természetének és Ginger divattempójának tökéletes keveréke volt. Már így, hátulgombolósan is riszálta a popiját. Az apját ellenben imádta. Minden sületlen viccén hálásan nevetett, és azt is szerette, ha a papája Tökmagnak nevezte.

Aranyos egy kölyök volt.

Marna persze mindannyiunknak hiányzott.

Janisé születésekor egy pillanatig abban reménykedtem, hátha csoda történik, mivel a világosság egy angyala szállt le szelíden Marna fölé. Csakhogy Janisé első légvétele az utolsót jelentette Marna számára, és angyala sürgetésére lelke távozott a testéből. Még egyszer tündöklőn körbeszállt a szobában, majd az angyaltól kísérvé égi hazájába emelkedett.

Követtük Z.-t és Kope-ot a földszintes épületbe. Viszonylag új építmény volt, Alocer pénzéből épült meg. Könyvtár és kórház is tartozott hozzá a kisvárosban.

Egy folyosón át bútorozatlan helyiségbe jutottunk, ahol csak székek és játékok voltak.

– Mindjárt értük megyek – mondta Kope, és otthagytott bennünket.

Zania hellyel kínált minket, mi azonban állva maradtunk. Izgatottan szorongattam Kai kezét, Zania pedig boldogan felsóhajtott.

– Ez a kedvenc szakasza az örökbefogadásnak. Az újdonsült szülők csodálatosak. – Megsimogatta a vállam, én meg, noha ideges voltam, mosolyogni próbáltam.

Aztán léptek hangzottak fel a folyosón, és Kope mély hangját hallottam, amint valakikhez beszélt, nagyon kedvesen. Elszorult a gyomrom a várakozás izgalmában.

Nyílt az ajtó. Kope mindkét csípőjén egy-egy kissrácot hozott. Határozottan aprócskának látszottak. Alig láttam meg őket, eltört a mécses. Ne sírj! – szóltam rá magamra. Nem akartam bógéssel elriasztani a srácokat. Ahogy közelebb léptünk, a tizennyolc hónapos Mandala félve Kope-ba kapaszkodott. A hathónapos Onani ezzel szemben vidáman felkurjantott, és hadonászni kezdett a karjával. Jót nevettünk rajta.

Kinyújtottam a kezem. Onani csöppet sem ellenkezett, hogy a karomba vegyem. Látszott, hogy ő lesz a „társasági ember” a két testvér közül. Elnéztem vékony végtagjait, amelyeken így is maradtak kicsiny gödröcskék a térde, könyöke, csuklója és bokája mentén. Noha soványka volt, a pofija azért kikerekedett, és göndör fekete fürtök keretezték.

Máris beleszerettem, és fülig ért a szám örömömben.

– Szia, Onani – szólítottam meg halkán.

Kissé kancsalítva nézett rám, ahogy az arcomat kémlelte teljes komolysággal. Aztán kinyúlt, és boldogan sikongatva megrángatta a hajamat. Mind felnevettünk, én pedig lefejtettem az ujjacskáit a hajamról. Kaidanra néztem, aki megilletődve figyelt minket.

– Szólnom kellett volna, hogy a haj a gyengéje – mondta Zania.

Kezemben Onanival végignéztem, hogyan kuporodik le a padlóra Kai és Kope. Mandala a hátát Kopanónak vetette, és továbbra is félve szemlélte Kaidant.

– Azt hiszem, van nálam valami, ami talán tetszeni fog – mondta Kai, és előhúzott a zsebéből egy cseresznyepiros játékautót.

Ez Mandala figyelmét is felkeltette, aki egy lépést tett Kaidan felé.

– A tied, haver. Neked hoztam – biztosította őt Kai. Elé tartotta az autót, és a fiunk elvette. Lekuporodott mellé, és elgurította. Kaidan berregett hozzá, Mandala pedig elmosolyodott. Repesett a szívem az örömtől. Kaidan rám vigyorgott... esküszöm, nem hittem, hogy valaha is tovább nőhet az iránta érzett szerelmem. Ahogy azonban ott hasalt a padlón, és eljátszott Mandalával, egyenesen ellenállhatatlan volt.

Az egész napot az árvaházban töltöttük, hogy magunkhoz szoktassuk a srácokat, mielőtt a hotelbe vinnénk őket. Más gyerekek is kíváncsian be-bejöttek a játszószobába. Zania megengedte, hogy cukorkával kínáljam őket, ezért népszerű lettem közöttük. Közben rá-rásandítottak a közelemben kúszó Onanira.

– Csinos legényke, nem igaz? – vigyorgott rám Kaidan. Mandala sündörgött oda hozzánk az új játékával, amelyhez senki nem nyúlhatott hozzá rajta kívül, és gyöngéden megsimogatta a tesója kobakját. Közben felnézett Kaidanra, hogy jól teszi-e.

– Jó fiú vagy – mondta neki Kai.

A szó szoros értelmében olvadozni kezdett a szívem e szavakra.

Mikor aztán egy újabb csoport jött be a szobába, egy kislány megállt az ajtóban, és ránk bámult. Egész pontosan Kaidant bámulta. Hároméves lehetett, négynél semmiképpen nem volt több, és a haját vastag copfban hordta.

– Kérsz egyet? – tartottam elé egy nyalókát.

Fontolgatva az édességre meredt, aztán újra Kaidant nézte, és megrázta a fejét.

A gyerekek aurája mindig érdekes fejtörő, ők ugyanis még nincsenek tudatában az érzéseiknek. Ennek a kislánynak azonban igenis olvasni tudtam az érzelmeiben. A lelke mélyét valamiféle sötétség ülte meg. Mikor megnyitottam magam előtte, félelmet észleltem, ami elképesztett. Hátrébb húzódtam, és meglepetten vettem szemügyre. Mert a félelem fölött a szeretet könnyű és tiszta rózsaszínje derengett, bár az aggodás szürkéje és az izgalom narancssárgája is átszínezte. Olyan rendíthetetlen szeretet töltötte

el Kai iránt, amit sehogyan sem értettem. Egy idő után Zania és Kope is visszajött közénk. Nyomban kiszúrták maguknak a kislányt. Hol őt nézték, hol Kaidant, aki egyelőre nem fogta fel, mi zajlik körülötte.

– Jól vagy? – hajolt le a lánykához Zania.

Ő csak ránézett a nagy, barna szemével, bólintott, és újra Kaidannak szentelte minden figyelmét. Totál furcsa volt ez az egész.

– Kai – mondtam halkán. – Azt hiszem, valaki meg szeretne ismerkedni veled.

Felült fektéből, és nyomban a kislányra nézett. Kissé zavarba jött ugyan a lányka színeitől, de azért rámosolygott.

– Szia. Hogy hívnak?

– Bambo – mondta a gyerek halk, bársonyos hangon.

Zaniára néztünk, aki szintén zavarba jött, majd Kope-ra pillantott.

Ő is lekuporodott közénk.

– Aliié a neve. – Azt jelenti, „aki sír”.

Milyen gyönyörű, szomorú név!

– Aliié – szólt oda Kopano a kislánynak. – *Zikujenda buuandzsi?*

– Csicsevául ért – súgta oda Z. nekem és Kai-nak.

Aliié mosolyra húzta a szájacskáját, de nem felelt. Ebben a pillanatban őrangyala is lehajolt, és súgott neki valamit.

Nyomban elpárolgott a tartózkodása, ami azt mutatta, hogy jóban van az angyallal. Lassan odament Kaidanhoz, aki mozdulatlanul tűrte, hogy megsimogassa az arcát, és a szemébe nézzen. Valójában bőszen szemezés volt ez. Aztán a gyerek Kai ölébe ült, mintha mindig is ezt tette volna. Felnézett rá, és újra azt mondta:

– Bambo. – Ritka értékes pillanat volt ez. Kaidan tenyerével a padlóra támaszkodott, mintha félne a kislányhoz érni.

– Mit jelent az, hogy bambo? – kérdeztem súgva.

A többiek, még mindig a padlón, egymásra meredtek.

– „Apa” – mondta Kopano.

Kaidannak felgyorsult a lélegzete, ahogy az ölében trónoló csöppsegre nézett.

Zania jelbeszéddel adta a tudtunkra: Egy másik árvaházból jött át hozzánk, amelyet nemi erőszak miatt zártak be.

Kaidan elkerekedett szemmel bámult ránk. Mindkettőnket ugyanaz a baljós előérzet kerítette hatalmába. Vajon min ment keresztül ez a szegény lányka? Kaidan állá is megrándult, ahogy ezen tépelődött.

Kopano csicsevául mondott valamit a kislánynak. Kaidan nevét is kimondta közben.

– Azt mondja, Kaidan a barátja, és nem érti, miért hívja a kislányt őt az „apjának” – tolmácsolt Z.

A leányka válaszára Kope és Z. kővé dermedt.

– Mit mondott? – kérdeztem. Kaidannak kissé elzöldült a képe, és mintha félt volna valamelyest a választól.

Kope megköszöri a torkát.

– Azt mondja: „Álmomban ő volt a papám”.

Hideg futkározott a hátamon e kijelentésre.

Ijedten néztünk össze Kaidannak

Aztán történt valami, amire soha nem számítottam. Rengeteg mindenben mentünk keresztül Kai-jal, egyvalamit azonban soha nem láttam tőle, nem sírt még.

Most azonban, ahogy lepillantott Alile-ra, és a karjába zárta, végiggördült egy könnycsepp az arcán, aztán a következő. Komolyan, védelmezően nézett a gyerekre.

Csak lányt ne, mondta nekem még évekkal ezelőtt. Az évek során rájöttem, hogy egy lánygyerek jelenléte büntudattal töltené el, és arra kényszerítené, hogy szembenézzen a benne lakozó démonokkal. Ebben a pillanatban azonban megértettem, hogy Alié a lányunk lesz, és Kaidan az ő segítségével lesz úrrá a kételyein. Többé soha senki nem bánthatja büntetlenül ezt a kislányt! Hiszen már van papája.

Kinyúltam Kaidan kezéért, és ő megszorította az enyémet.

Az élet gyakran rút és kegyetlen. Hanem csak megesis néha ennek az egész örületnek a kellős közepén, hogy drága kincs pottyán az ölünkbe. Mert az életben ott van a jóság is.

A HERCEGEK NEVEI ÉS FELADATAIK LEÍRÁSA

és gyermekeik (a regényben szereplő óriások)

Alocer: *Harag*; a szeretet lábbal tiprása, pusztítás; lobbanékonyság, könyörtelenség: Kopano.

Astaroth: *Házasságtörés*; a házastárs megcsalása: Ginger és Marna.

Belial: *Ital és drog*, függőség: Anna.

Jezebet: *Hazugság*; csalás, becstelenség: Caterina.

Kobak *Torkosság*, több étel elfogyasztása, mint amennyire a szervezetnek szüksége van. *Restség*, minden fizikai vagy szellemi erőfeszítés kerülése, lustaság: Gerinda (elhunyt).

Mammon: *Kapzsóság*, anyagi javak hajszolása, fős vénység, önző érdekek: Flynn (elhunyt).

Melchholm: *Irigység*, mások jellemvonásainak, rangjának, helyzetének megkívánása; féltékenység, sóvárgás valami után: Blake.

Pharzuph: *Bujaság*, a testi örömek habzsolása, házasságon kívüli nemi élet: Kaidan.

Rahab: *Kevélység*, túlzott önbizalom, hiúság, minden más bűn forrása.

Shax: *Lopás*-, mások javainak eltulajdonítása.

Sonellion: *Gyűlölködés*-, rosszindulat, ellenségesség, előítéletek: Zania.

Thamuz: *Gyilkosság*, egy másik ember életének kioltása: André, Ramón.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

El sem hiszem, hogy a végére értem a regénynek.

Mindenekelőtt kedves olvasóimnak szeretném megköszönni, hogy napról napra arra ösztönöznek, hozzam ki a legjobbat magamból. Ez ügyben mindegy, Kai után epekednek, Kope-ért izgulnak vagy Blake-nek drukkolnak. Köszönöm a bátorító üzenetek nem szűnő áradatát. Mindet elolvastam, és sütkérezem a szeretetükben, ha nem is volt időm valamennyit megválaszolni. Szükségem van erre a lelkesedésre, és hálás vagyok érte.

Köszönöm továbbá szerető családomnak, a hozzám közel és távol élőknek támogatásukat, valamint hogy az utóbbi négy évben megosztották velem az óriások világát, és munkám minden apró részlete után érdeklődést mutattak. Nélkületek nem mentem volna semmire. Ezt mindannyiótokról komolyan gondolom. Férjemről, Nathanról. A gyerekeinkről, Autumnról és Caydenről. A szüleinkről, Nancy és Dave Parryről, Jim és Ilka Hornbackról, továbbá Bill és Jane Higginsről. Testvéreinkről, Frank Hornbackról, Dan Parryről, Jeff Parryről, Lucy Hornbackról, Bryan Higginsről, Andrew Higginsről és valamennyi csodás házastársukról.

Köszönöm a manassasi baptista egyházközségnek és elemi iskolának, hogy náluk írhattam, miközben a srácok órán voltak.

Köszönöm a Harper Kiadó csapatának is a segítséget. Meg kell, hogy mondjam, nem győzöm csodálni szerkesztőimet.

Mindenekelőtt hadd fejezzem itt ki nem szűnő hálámat szerkesztőnőmnnek, Alyson Daynek, és a marketingesemnek, Jenna Lisantinak. Köszönöm mindazok munkáját is, akik a színfalak mögött addig csiszolnak egy szöveget, amíg olvashatóvá válik. Végül, hatalmas ölelést küldök Alana Whitmannek, aki mindig mosolyt csal az arcomra.

Hadd szóljak itt a borítótervezőkről: Tom Forgetről, Howard Huangról és a szépséges modellről, Alexa Benkről, továbbá mindenkiről, akinek benne volt a keze a három borító kivitelezésében. Csodás munkát végeztek! (Ui: Ha tudja valaki, ki a titokzatos férfimodell, hát adja tovább. Majd kifűrja az oldalam a kíváncsiság, hahaha! Hogy nem Wade Poezyn, arra a nyakamat teszem. Bárki legyen is, itt mondok köszönetét a közreműködéséért. ©)

Örök hálám illeti barátaimat is (sok közülük amolyan próbaolvasó, ők avattak íróvá). Íme, a névsor: Kelley Vitollo (azaz Nyrae Dawn), Jolene Perry, Evie J., Carrie McRae, Jen Armentrout, Chanelle Gray, Courtney Fetschko, Jill Chamberlein Powell, Brooke Leicht, Carol Marcum, Jill Wilson, Hilary Mahalchick, Holly Andrzejewski, Christine Jones, Dániellé Daniels, Valerie Friend, Meghan Lublin, Ann Kulakowski, Joanne Hazlett, Janelle Harris (és Jimmy, aki további dobosvicceket szállított), Daniela Meilinger, Sam Wilson és Carolee Noury.

Hogy kerek legyen a történet, térjünk vissza a kiindulóponthoz. Kösz, Google, és kösz, Isten.

Kalandos utazás volt. Köszönöm, hogy velem együtt sírtatok, neveltetek és sóhajtoztatok. Egyelőre nem tudom, hogyan tovább, az azonban biztos, hogy előbb-utóbb kitalálom.